EILLEN LOTTMAN

Dinastia

ROMANUL SECOLULUI

O TULBURĂTOARE POVESTE DE INTRIGĂ ȘI IUBIRE, DE EROTISM CAPTIVANT ȘI EXTRAVAGANȚE SEXUALE!

O OBSESIE DE CARE NU POȚI DAR NICI NU VREI SĂ TE DESPARȚI ...

EILLEN LOTTMAN

DINASTIA

Traducerea de: CECILIA CONDEI

Adaptarea literară, prezentarea
și îngrijirea ediției de: VALERIU CÎMPEANU

EDITURA TRIBUNA CRAIOVA

PREFAȚĂ

Complicații, intrigi și controverse acerbe deturnează deseori drumul firesc în viață al oamenilor către direcții neașteptat de dramatice.

Frumoasa dar fragila Claudia Blaidel, părăsită de soțul iubit, prinsă în vâltoarea imensului ocean existențial, între interese, șantaje și iubiri trecătoare, ajungând în pragul nebuniei, nu mai are nici măcar puterea s-o urască pe seducătoarea Kristle, amanta soțului ei.

Supraviețuind totuși înfrângerii și deznădejdii, Claudia găsește însă puterea de a-și recâștiga soțul și propria-și fiică care o părăsiseră.

Răul însă nu este biruit în toate dimensiunile sale. Astfel că, dedesubtul voalurilor și bijuteriilor somptuoase, al zâmbetelor ipocrite ori al scenelor erotice sau fanteziilor sexuale din saloanele și budoarele ultraluxoase ale bogaților petroliști Blake Carrington și Cecil Colby, ceilalți simt și rămân până la urmă la fel. Căci viața are aceleași dureri și bucurii ca și între zidurile caselor sărăcăcioase de la periferia marilor orașe. Ce bine-i că Dumnezeu, Natura sau Întâmplarea, ne-a creat pe toți la fel, cu aceleași simțuri, chiar dacă bucuriile și întristările poartă numele FIECĂRUIA! Pentru că dincolo de luxul exuberant și sfidător, de rafinamentul sau simplitatea sa, el, OMUL, în toate ipostazele lui, se zbate cu disperare — și nu rareori mai și reușește — să-și cucerească și să-și păstreze, cu teamă și demnitate, locul ce și-l merită în viață. Și pentru că, în viață, scopul scuză totuși, deseori, mijloacele, bogatul petrolist Blake, după ce s-a folosit de prima sa soție pentru a-și câștiga

și spori avuția și rangul social, nu ezită să renunțe la ea, în ciuda frumuseții și bogăției sale, pentru a-și găsi fericirea totuși lângă dulcea și senzuala Kristle.

Dar ce se întâmplă cu Steven, fiul rătăcitor al lui Blake, din prima căsătorie, complexat și deviat sexual sau cu fiica sa, Fallon, frumoasă și răsfățată, neîmblânzită și exuberantă ori cu Cecil Colby, competitorul dur și feroce al lui Blake, vanitos și lipsit de scrupule, jinduind chiar și puterea lui Dumnezeu — care sunt tot atâtea alte personaje și destine controversate — ce mărește suspansul lecturii, captivându-ne intimitatea progresiv și alert, ca o obsesie de care nu poți dar nici nu vrei să te desparți?!

Iată de ce această TULBURĂTOARE POVESTE DE INTRIGĂ ȘI IUBIRE, DE EROTISM CAPTIVANT ȘI EXTRAVAGANȚE SEXUALE, nu putea să scape marilor regizori și producători de film, făcând obiectul a numeroase seriale TV și prestigioase ecranizări de o bine meritată popularitate.

Valeriu CÂMPEANU

CAPITOLUL I

— Nu m-am străduit niciodată atâta ca să aleg un cadou de nuntă, bombăni Doris, legând ultimul ciucure la umbrela mare, întoarsă pe dos, plină de pachete. Ce să oferi cuiva care se căsătorește cu două sute de milioane de dolari? În nici un caz o ustensilă pentru bucătărie.

— M-am gândit la o rachetă de tenis, murmură una dintre funcționarele de la Denver-Carrington. E o idee bună, nu?

— Excelentă, răspunse Doris fără convingere.

Dădu ocol mesei cu două prelungiri, care se întindea aproape pe toată lungimea garsonierei. O prăjitură enormă tronа în mijlocul ghirlandelor de hârtie agățate de tavan și care, astfel, o încadrau. Pe stratul de zahăr ars ce o acoperea se desena o scenă comică reprezentând un cuplu de tineri căsătoriți gata s-o ia din loc într-o droagă veche, clătinându-se din încheieturi.

— Ce alt gen de reuniune seamănă mai mult cu un priveghi, decât o sărbătoare, reluă Doris. Cine ar putea să se bucure la ideea de a-și pierde o prietenă?

Charlotte, care spiona de la fereastră mașina lui Krystle, se îndepărtă.

— De ce s-o pierzi? protestă. Devenind Mr. Carrington, Krystle nu se va schimba deloc.

— Se va schimba chiar și fără să vrea.

Vocea gravă și autoritară impunea tăcere. Mai vârstnică decât colegele sale, Mrs. Perkins, șefa lor de birou, lucra pentru Denver-Carrington de foarte multă vreme. Celelalte o ascultau fără cârtire.

— Krystle este cea mai elegantă fată din câte cunosc, urmă Mrs. Perkins, dar, odată instalată în castelul de la munte, viața personală nu-i va mai aparține. Tot universul se va schimba, iar ea se va schimba odată cu acest univers.

— Krystle nu-și va abandona vechile prietene, ripostă Charlotte.

Se întoarse la postul ei de observație și tocmai văzu Mercedesul albastru ivindu-se la colțul străzii.

— Vine, strigă ea. Fiți gata!

Ușa încăperii se deschise pentru a lăsa să treacă pragul o femeie tânără, de vreo treizeci de ani, cu ochii luminoși, cu o față încântătoare, încadrată de păr auriu căzând în valuri pe umeri. Fu primită cu strigăte de bucurie.

— Cum de ați știut că urmam să mă întorc la ora aceasta? întrebă, după primele manifestări de bucurie.

— I-am spus domnului Carrington ca să potrivească lucrurile astfel încât tu să sosești exact la ora două, spuse Doris râzând. La început m-a privit pieziș, cu aerul acela pe care-l are când este furios. Oh, scuză-mă, Krystle. Doar tu, care ai fost secretara lui timp de un an, tu știi ce vreau să spun, nu? Pe scurt, domnul nu era deloc mulțumit ca eu să-i dictez ce avea de făcut. În sfârșit, s-a prins și fața i s-a luminat de un surâs larg căci, la gândul de a-i face o surpriză lui Krystle, a fst de acord. Cred că te iubește cu adevărat. Să închinăm pentru fericirea ta, Krystle.

Își ridicară paharele cu șampanie în timp ce râsetele izbucniră. Krystle începu să-și desfacă pachetele cu cadouri. Era atât de emoționată că râdea și plângea, parcă, în același timp. Își scotea pe rând din cutie o ridicolă podoabă pentru lenjerie și o agita în aer, balansă cu stângăcie racheta, promise să nu utilizeze cravașa decât pentru cai și nu pentru servitori, aruncă o privire asupra unei lucrări superbe intitulată „Bucuriile dragostei" și porni să desfacă ambalajul complicat al unui pachet mare, legat cu panglici albastre, adus de către Charlotte. Toate rămaseră cu gurile căscate în fața unei cuverturi din patchwork cu garnitură de dantele vechi, în întregime făcute de mână. Krystle simți cum o podidesc lacrimile.

— Lucrul acesta reprezintă luni de muncă, exclamă ea.

Charlotte încerca să pară indiferentă, dar și ei îi venea greu să-și ascundă emoția.

— Șase, mărturisi, dar cine se gândește să le numere?

— Așadar, în loc să mergi la cinema sau să iei masa la vreun restaurant, tu petreceai weekend-urile muncind pentru mine!

Charlotte ridică din umeri.

— Oh, Charlotte!

Și, ca să isprăvească cu vorbele, Krystle lăsă deoparte cuvertura și se aplecă să-și îmbrățișeze prietena.

Stânjenită, dar și încântată, Charlotte o strângea, la rândul său, în brațe.

— Și tu mi-ai oferit adăpost când l-am părăsit pe Billy și când nu știam unde să merg, spuse ea. Întreaga viață mi se scurgea atunci, și tu m-ai primit. Nu voi uita asta niciodată!

— Nici nu găsesc cuvinte ca să-ți mulțumesc, murmura Krystle. Nimeni nu are astfel de prietene... Această sărbătorire și tot restul... Nu voi putea niciodată... Oh, în fond, voi mă înțelegeți...

Charlotte interveni cu vioiciune:

— Stai deoparte dacă ai de gând să-ți murdărești cuvertura cu lacrimi. Uită-te și la celelalte cadouri. Uite, deschide și pachetul acesta.

Soneria le făcu să se precipite. Charlotte, care se afla lângă ușă, se duse să deschidă. Un tânăr în uniformă de șofer apăru în cadrul ușii. Se făcu tăcere. El înaintă ținându-și în mână șapca.

— Bună ziua, Michael, spuse Krystle surprinsă.

— Bună ziua, miss Jennings. Mr. Carrington vă roagă să acceptați aceasta împreună cu complimentele sale, spuse șoferul întinzându-i un pachet micuț.

— El te-a trimis?

— Da. Așteaptă în mașină. Știe că reuniunea este rezervată doar doamnelor, comentă Michael cu un surâs discret.

Krystle se îndreptă spre fereastră. Marian se apleca deja înafară pentru a privi cu atenție limuzina lungă și neagră aflată în fața imobilului.

— E superbă! suspină ea.

Cele trei femei care lucrau cu Krystle în biroul lui Blake Carrington se mulțumiră să surâdă. Ele o cunoșteau deja; doar celelalte prietene se înghesuiau pentru a privi.

— Spune, Krystle, nu vrei să faci un schimb? lansă Alice; ți-l dau pe Marvin, copiii și mai adaug aici și șase luni de servicii de spălat scutece în mod gratuit. Ce zici?

— Intr-adevăr superb! repeta Marian, cu un aer visător. I-aș lua fie și fără această splendidă mașină și fără cea mai mare casă din Colorado, ca să nu mai adaug echipa de fotbal.

— După părerea mea, el este cel care a avut noroc să o cucerească pe Krystle, interveni Charlotte cu sinceritate.

— Dă-te mai încolo, zise Margaret. Eu nu l-am văzut niciodată așa aproape decât în ziua când a trecut prin fața pichetelor noastre, în timpul grevei de la rafinărie.

Toate priveau mașina în timp ce Michael deschidea portiera pentru a se instala la volan. Seducător, ca un actor de

cinema din timpurile de aur, Blake Carrington le înglobă pe toate într-un surâs, dar privirea sa și sărutul ușor pe care-l trimise din vârful degetelor se adresau doar lui Krystle.

Ea regretă un moment că el nu urcase măcar pentru un moment, dar bărbații nu erau admiși la înmânarea cadourilor oferite cu ocazia căsătoriei. Gândind astfel, nu putu să nu-și reprime un surâs. Blake Carrington nu se jena deloc să forțeze uzanțele. Dacă ar fi ținut cont de ele, nu s-ar fi înălțat niciodată în vârful industriei petrolului. Fiu al unui pastor mort prematur la datorie, Blake pornise de la zero. Îi jurase mamei sale că nu va suporta niciodată să trăiască într-o mizerie cinstită și că nu va depinde niciodată de alții pentru a-și asigura existența. După studii secundare strălucite, a intrat la Școala de mine din Colorado, unde s-a distins printr-o inteligență excepțională și printr-o mare putere de lucru. O dată propulsat în viața activă, nu se simți cuprins de scrupule în a se căsători cu o fată din cea mai bună pătură a societății, știind că această alianță ar facilita ascensiunea către cele mai înalte sfere. Când căsătoria își pierdu utilitatea, Blake îi asigură o rentă generoasă soției sale, Alexis, care își petrecea o parte din timp în Europa. Copiii erau mari de acum, și Blake nu dorea decât să se căsătorească cu Krystle Jennings pentru ca, astfel, să fie cu totul numai a lui. Ea îi revăzu, cu ochii minții, privirea iubitoare și se considera drept cea mai fericită femeie din lume.

— Să vedem cadoul patronului!

Toți ochii se lipiră de micuța cutie de piele pe care Krystle o deschidea cu gesturi febrile.

— Pariez că e un ceas placat cu aur, începu Alice.

Dar se întrerupse la vederea unei superbe perechi de cercei cu briliante scânteietoare, care ieșeau puțin din cuibul lor de satin bleu.

După un moment de tăcere extaziată, toată lumea începu să vorbească în același timp.

— Ce minune!

— Doamne, trebuie să cântărească o livră fiecare.

— Probează-i, Krystle! Probează-i!

— N-am văzut niciodată ceva așa de... așa de...

— În nici un caz Mathew Blaidel nu ți-ar putea oferi asemenea bijuterii, lansă Doris pe un ton ascuțit.

Această remarcă nechibzuită aduse răceală. Krystle împietri, cu un cercel agățat de ureche, cu celălalt în palmă și în cameră se lăsă o tăcere penibilă. Mrs. Perkins o rupse.

— E adevărat, Doris, că tu ai tot atâta tact cât un hipopotam.

— Sunt dezolată, murmură Doris. Cred că este... să zicem un acces de gelozie. Iată! — A, nu, e încă mai rău. Vreau să știi totul, Krystle. Mă tem că n-o să te mai vedem de acum prea mult și... ei, bine, aș fi preferat ca tu să te căsătorești cu Mathew, sincer spun asta. Cel puțin am fi continuat să fim prietene.

— Dar continuăm să fim prietene, replică Krystle cu fermitate. Nu mă voi schimba, fii sigură.

— Sunt dezolată, repeta Doris.

— În orice caz, Mathew este căsătorit, bombăni Charlotte. Așadar, taci, Doris.

— Bine, zise Krystle. Toată lumea este la curent cu povestea lui Mathew și a mea, dar s-a sfârșit, totul, s-a sfârșit! Îl iubesc pe Blake. De altfel, Mathew este în Arabia Saudită. Cine nu are oare în trecutul său ceva ce ar dori să uite? Și acum, să tăiem prăjitura.

Revenind la „obiectul" reuniunii lor, prietenele lui Krystle își aminti rând pe rând de ce țineau atât de mult la ea. Fără îndoială din cauza acestei străluciri, luântrice, care îl cucerise și pe marele om din Colorado, și care valora mai mult decât frumusețea ei excepțională.

O oră mai târziu, apartamentul era gol. Krystle rămăsese singură cu paharele și cu farfuriile murdare, cu scrumierele pline de scrumul țigărilor și de bucățele de hârtie de ambalaj. Refuzase orice ajutor. Simțea nevoia să vadă limpede dedesubtul gândurilor sale și o muncă în gospodărie este o excelentă terapie împotriva tracului de dinaintea nunții. Se uită la ceas. Deja întârziase la întâlnirea cu organizatorul ceremoniilor căsătoriei. Cu atât mai rău pentru vase! Își stropi fața cu apă rece, își puse un strat de ruj pe buze, aruncă o privire asupra rochiei albastre cu guler înalt și renunță să se schimbe. La volanul Mercedesului său albastru, o luă pe bulevardul lung ce dădea spre un drum de munte, care, la rândul lui, pornea șerpuind spre domeniul lui Carrington. Trecu pragul porții enorme cu închidere și deschidere electronică, ce tocmai fusese programată să se deschidă la apropierea sa.

Lăsă mașina în partea de sus a aleii, știind că va fi parcată, lustruită și adusă exact la momentul când ea dorea să plece. Poarta de la intrare se deschise chiar înainte ca ea să apese cu degetul pe sonerie.

Bună ziua, miss Jennings. Mr. Afferton vă așteaptă în salon, spuse majordomul cu un aer neclintit.

Mulțumesc, răspunse ea întrebându-se în gând dacă omul acesta știuse vreodată să zâmbească.

Intră vioaie în marele hol seniorial împodobit cu statui romane, cu tapiserii și mobile vechi. Trecu de-a lungul coridorului, lasă în stânga scara grațioasă, în spirală, și se îndreptă către ușa dublă a salonului.

— Vă rog să-mi scuzați întârzierea, spuse.

Mr. Afferton se uită la ceas. În spatele lui, cerul începea să prindă tentă portocalie, vizibilă, prin perdeaua de arbori a căror umbră proteja ochiurile cu vitralii, care formau cei trei pereți exteriori ai sălii enorme.

Aștept de douăzeci de minute, replică el. Să începem de aici?!

Se îndepărtă fără să mai aștepte răspuns. Ea se ținea cât mai aproape în spatele lui. În mod cert își cunoștea meseria. Nu se simțea la largul ei în sala aceasta impozantă; altfel casa, în întregime, o intimida. Să mai spunem că, dacă trebuia să organizeze o recepție, ce reprezenta un eveniment primordial pentru elita societății Denver, încă mai ezita ce furculiță să folosească pentru pește, nefiind cu adevărat convinsă că detaliul acesta avea vreo importanță.

— Vom umple toate șemineurile cu flori, spuse Mr. Afferton consemnând ceva în block-notes-ul său: Stephanotis albe, trandafiri de culoarea ceaiului și, natural, rododendron roșii. În fața acestui zid o să ridicăm un altar de flori.

El aștepta o reacție, iar ea se întreba, distrată, ce ar putea să însemne toate aceste grămezi de flori.

— Vă plac stephanotis-urile, miss Jennings?

Nu era deloc convinsă că putea să distingă un stephanotis de un busuioc-roșu, dar o să învețe.

— Da, desigur.

Vocea sa gravă și chiar puțin dură era aproape imposibil de auzit în sala aceasta imensă.

— Poate că aveți altă preferință?

Cu gulerul său tare și cu cravata impecabilă, Mr. Afferton părea adus special în această încăpere împurpurată de lumina arămie a apusului de soare. Dar oare ea, ... ea era aici la locul ei?

— Nu, e perfect, răspunse cu politețe.

Tracul de dinaintea căsătoriei! Toată lumea simte așa ceva. Era o senzație cu totul normală.

— Și mie mi se pare, aprobă Mr. Afferton. Această combinație aduce întotdeauna o linie generală de o eleganță discretă.

El traversă camera cu pași mici și rapizi. Krystle îl urmă.

— Dumneavoastră veți intra pe această ușă, spuse arătând cu creionul în direcția aceea și veți ajunge aici pe o alee centrală. Cât despre muzică ce ați prefera?

— Ei bine... Marșul nupțial.

— Marșul nupțial, repetă el cu un aer jenat. Care dintre ele? Cel al lui Mendelssohn sau cel al lui Wagner?

Cu siguranță, n-o s-o scoată niciodată la capăt. De ce oare acceptase să se căsătorească cu Blake? Nu putea să-și răspundă cu certitudine, dar amintirea sărutărilor lui tandre și a surâsului său seducător se impuse cu fermitate. Îl privi pe Afferton drept în ochi.

— Care este cel mai frumos?

— Nici unul nu-i la modă, răspunse acesta cu dispreț.

O voce o făcu să tresară.

— Cred că miss Jennings are în minte ceva mai subtil.

Un tânăr de vreo douăzeci de ani apăru în pragul ușii. Avea o figură deschisă și simpatică, un surâs ironic pe buze și o meșă blondă pe frunte. Intră cu autoritate, simțindu-se absolut în largul său. Era cu siguranță Steven, fiul lui Blake. Venise de la New York pentru a asista la căsătorie.

— Poate o piesă muzicală pentru un instrument de suflat, reluă el discuția, avansând. De exemplu „Siciliana" de Bach, extrasă din Sonata în mi bemol major pentru flaut. O știți, nu-i așa, Mr. Afferton?

In aparență, Mr. Afferton nu părea să o știe. Krystle abia putu să-și ascundă un surâs văzând încurcătura în care era pus. Dar el se redresă imediat.

— Da, desigur, articulă.

Steven se întoarse spre Krystle. Îi cuprinse umerii și o luă cu sine ușor spre sala de muzică ce se învecina cu salonul.

— Și în grădină, o minunată harpă și un violoncel. Ce părere ai, Krystle? o întrebă în timp ce Mr. Afferton îi urma cu un aer grăbit.

— Minunat, aprobă ea. Mulțumesc Steven. Fii bine venit.

El o privi cu o expresie puternică, zugrăvită pe figură, care o destinse. I se păru vulnerabil, dintr-o dată. Venise în ajutorul ei, și totuși nu avea decât douăzeci și doi de ani. Trăia singur la New York de un an și ea nu avusese contact cu el decât prin intermediul surorii sale, Fallon. Impresia nu

dură decât o fracțiune de secundă, dar ea simțise că Steven era tulburat. Întoarse privirea și bodogăni ceva printre dinți — ceva referitor la faptul că tatăl său nu-și dăduse osteneala să vină să-l întâmpine. Probabil fata înțelesese pe dos.

— Trebuie să fiți foarte obosită, spuse el. Mergeți și odihniți-vă. Pariez că știu exact ce ați vrea dumneavoastră. O să termin eu de pus la punct, cu Mr. Afferton, detaliile. Le veți putea modifica oricând.

Krystle îi mulțumi din priviri, îl sărută pe obraz și ieși din încăpere. Mr. Afferton veni lunecând până lângă Steven.

— Ea pare puțin descumpănită, spuse el cu un aer de connivență. Anumite femei nu prea sunt pregătite să treacă vreodată acest prag.

— Ce fel de prag, Afferton? întrebă Steven.

Un fel de amenințare răzbătea din vocea sa, dar organizatorul de ceremonii nu părea destul de subtil pentru a o percepe.

— Mă refeream la tranziție, nu-i așa... la dobândirea manierelor înaltei societăți.

— Îi veți cere scuze domnișoarei Jennings, spuse Steven pe un ton din care și cel mai obtuz individ ar fi simțit răceala. Și n-o să vă mai permiteți niciodată nici cea mai mică insultă la adresa sa, nici cu gândul, și nici cu vorba. Altfel, mă voi îngriji personal ca serviciile dumneavoastră să nu depășească stadiul expozițiilor feline. Ați înțeles?

Mr. Afferton înghiți în gol.

— Perfect, reluă tânărul, întorcându-se în sala de bal. Unde eram?

— La organizarea serviciului, domnule, zise Mr. Afferton cu ochii holbați în notele sale.

Krystle își încetase activitatea de secretară a directorului imediat ce fusese anunțată logodna, dar se întâmpla uneori ca cea care o înlocuise să nu fie la înălțimea sarcinilor și Blake o chema sub pretext că-i încredințează o lucrare confidențială. Într-adevăr, Krystle îl bănuia că inventează și că are pur și simplu nevoie de prezența ei, dar fetei îi plăcea să lucreze și-i plăcea și să știe că prezența ei îi devenise indispensabilă. De altfel, biroul era pentru ea o adevărată insulă a ordinii și a eficacității în mijlocul haosului care părea să precedeze inevitabil căsătoria. Astfel, când Blake o rugă să vină să-l ajute în după-amiaza zilei următoare, ea nu avu nici o ezitare.

Lucră împreună cu el timp de mai multe ceasuri, clarificând termenii complicați ai unui contract de închiriere referitor la un nou câmp petrolifer din Texas, pregătind traducerea în patru limbi a unui contract redactat în arabă pentru ca Blake să poată discuta clauzele la telefon cu asociații săi. În sfârșit, organiză un dineu de afaceri la Washington pentru ziua următoare între doi senatori și câțiva membrii ai Congresului care trebuiau să pună la punct un element cheie al legislației privind instalațiile sale de pe mare. Timpul fugea. Era deja ora patru! Trebuia să plece.

— Trebuie să trec pe la croitoreasă, zise ea, altfel risc să mă mărit într-o rochie prinsă în ace. Pe deseară!

Îi trimise un sărut scurt. Blake aruncă o privire la ceas, surâse și îi răspunse tot cu un sărut care alunecă de-a lungul camerei cu mobilă acaju.

Fata își îmbrăcă mantoul de-a dreptul somptuos, din blană de lynx, pe care Blake i-l oferise cu ocazia Crăciunului. I se părea prea luxos pentru modesta sa rochie — chemisier. În antecameră, adresă un salut amical celor patru secretare, abia întrezărind silueta înaltă care stătea în mijlocul camerei. Numai când simți intensitatea privirii asupra ei își întoarse fața, la rândul său, spre acel bărbat. Avu deodată impresia că pământul îi fugea de sub picioare și crezu un moment că o să leșine. Fața familiară părea că apăruse dinaintea ei ca o fantomă, însă virilitatea acestor trăsături cu adevărat reale, încă mai accentuată de soarele care le bronzase, umplea încăperea, transportând totul într-un plan secund, cu excepția privirilor pe care le schimbară.

— Eu... Eu nu știam că tu te-ai întors, Mathew... nimeni nu m-a anunțat.

— Ei bine, după cum vezi, m-am întors. Ce mai faci, Krystle?

Rămăsese fără grai. Stăteau față în față, separați de covorul de pluș al lui Blake Carrington, de măsuța pentru servit cafeaua a lui Blake Carrington, de secretarele lui Blake Carrington, care-i observau și Krystle simți deodată că însuși Blake Carrington se uita la ei din pragul biroului său. Se întoarse. Bărbatul din prag se apropia surâzând. Strecurându-și brațul pe după talia ei, o sărută pe obraz.

— Salut, Matt.

Krystle înțepeni, copleșită de o senzație de rău. Era oare posibil ca Blake să fi potrivit totul pentru a asista la această întâlnire neașteptată dintre ea și iubitul ei? Sau, mai degrabă,

fostul ei iubit? Se despărțiseră de mai bine de un an, dar Blake nu era sigur de aceasta. Îl chemase el pe Mathew din Arabia Saudită pur și simplu pentru a-și da seama care-i va fi reacția la vederea lui?

— Ne vedem la cină, Krystle, reluă Blake însoțind-o până la ușă.

Când Krystle, Steven și Fallon erau deja instalați la masă, Blake le aduse la cunoștință niște evenimente extraordinare care îi obligaseră, de fapt, pe Mathew și toată echipa lui de la Denver-Carrington să părăsească Orientul-Mijlociu: un atac brusc dat de o guerilă împotriva instalațiilor petrolifere, incendierea camioanelor, explozii de grenade. Ei reușiseră să ajungă la aeroport sub amenințarea focurilor de armă ale trăgătorilor care îi urmăreau. Mathew și cei care-l însoțeau abia scăpaseră. Ascultând povestirea lui Blake, Krystle nu mai avu motive să se mai îndoiască de el.

— L-am întâlnit pe Mathew în avionul care m-a adus de la New York, spuse Steven. Nu și-a putut salva decât hainele pe care le purta. Un tip simpatic, acest Mathew! Îmi place.

Cu ochii săi albaștri, cu părul lung, buclat, și cu gurița ei ingenuă, Fallon Carrington se asemăna cu o păpușă de porțelan. Însă dintre aceste buze copilărești ieșeau adesea comentarii sarcastice, seci, sau chiar dezamăgite. Proasta dispoziție a lui Fallon se datora în parte ostilității firești pe care o fată, singură la părinți și adorată de aceștia, o manifestă față de o mamă vitregă încă tânără. Dar Fallon era cu mult mai profundă și mai inteligentă decât lăsa să se vadă. Krystle știa că ea dovedea un simț deosebit al afacerilor pe care Blake l-ar fi vrut înspre partea bărbătească a moștenitorului său.

— Cine erau acești trăgători? Rușii? întrebă Fallon cu ardoare.

Blake îi surâse, ușor amuzat de curiozitatea pe care o manifesta.

— Americani, răspunse.

— Asta are o explicație, zise Fallon gânditoare. Ce șanse avem să ne mai întoarcem acolo? Sau măcar să recuperăm utilajele?

— Fără ajutorul Marinei militare, nu voi mai investi nici un ban în această țară, spuse Blake cu amărăciune.

— Dacă ai fi încheiat contracte de desfacere cu acești oameni, nu crezi că și-ar fi respectat angajamentele? zise Fallon imitând în mod cu totul inconștient tonul tatălui său.

— Ce părere ai despre asta, Steven? întrebă Blake cu o expresie a feței mult mai puțin tandră.

— Nu știu nimic despre aceste afaceri, răspunse Steven cu ochii fixați în farfurie.

— Poate că ar fi timpul să începi să te interesezi de toate astea, nu?

— Da, tată, murmură tânărul.

Krystle interveni calm.

— Steven m-a ajutat mult la pregătirile pentru căsătorie. El...

— Nimic neașteptat, i-o reteză Blake cu ironie. Sunt sigur că este foarte competent pentru astfel de lucruri.

Totuși, vocea lui Krystle îl liniști. De altfel, părea el însuși mulțumit să schimbe subiectul. Simțind că atenția se îndepărta de ea, Fallon se întunecă și vărsă din greșeală paharul pe fața de masă din damasc. Un servitor se grăbi să repare stricăciunile. Fallon și Steven profitară de acest du-te-vino creat de accident ca să plece de la masă.

— Încă două săptămâni, spuse Blake cu un surâs tandru. O eternitate!

Krystle ar fi vrut să îl întrebe cu inima deschisă dacă în mod deliberat îl convocase pe Mathew pentru a-i pune față în față, dar își alungă gândul acesta și îi surâse. Îl iubea. Aventura ei cu Mathew era cu totul terminată. De altfel, Blake avea dreptate, era mai bine să schimbe subiectul.

— Mă tem că Fallon nu are deloc simpatie pentru mine. Sunt dezolată.

— Ai vrea să-i vorbesc? îi voi spune că însemnați enorm pentru mine amândouă și că dorința mea cea mai scumpă este să vă văd prietene. De altfel, cam este timpul să-și găsească și Fallon un soț. Este exact ce-i mai lipsește.

— Poate ar fi mai bine să mai aștepte, sugeră Krystle.

— Nu, deloc, hotărî Blake. Îi voi vorbi.

Ocazia se și ivi a doua zi. Se reîntorcea de la birou, însoțit de Andrew Laird, consilierul și avocatul său. Michael conducea mașina pe aleea lungă, cu copaci pe margine, care șerpuia printre peluzele împodobite cu masive de flori. Cufundat cu totul în hârtiile sale înșirate pe o masă pliantă ce-i despărțea, nici unul nu ridica privirea pentru a admira frumusețea peisajului. Nu văzură nici calul și nici călăreața care se profilau în fața lor. Când telefonul țârâi, Blake ridică receptorul cu un aer absent.

— Da?

— Salut, tata.

Fallon! Unde ești? Mă întorc acasă.

Se uită prin geam și-și dădu seama că se afla deja pe domeniul său. Fata își mâna calul la pas și se găsea doar la câțiva pași de automobil. Vorbea de la un telefon micuț, de campanie, iar corpul său stătea în șa într-o ținută armonioasă. De căpăstru ducea calul favorit al lui Blake, înșeuat și gata să se lase încălecat.

— Tată, nu știi că ne aflăm în plină criză de energie? Ce faci tu în acest devorator de benzină?

Michael încetinise aruncându-i priviri admirative.

— Oprește, Michael, porunci Blake întinzându-i lui Andrew un maldăr de hârtii. Își desfăcu cravata. Automobilul încremeni. Caii tropăiau pe picioarele din față în timp ce Blake ieșea din limuzină. Puse piciorul în scăriță și se înălță în șa cu ușurință. Fără să mai aștepte să-l vadă instalat, Fallon dădu pinteni calului și plecă în galop de-a lungul peluzei, aplecându-și fruntea să nu se agațe de ramurile mai joase, cufundându-se într-o pată de umbră, ca să țîșnească, apoi, în lumină.

Blake se avântă pe urmele ei. Îl ducea într-un ritm infernal, sărind un obstacol, fie tăind-o printre boscheți, fie luând-o de-a dreptul prin mijlocul poienii sau lansându-se peste un șanț.

Fu înaintea lui tot timpul, pe tot parcursul drumului. Ajunsă la marginea lacului, își îndemnă calul ca să o pornească înot. Animalul se îndoi brusc și Fallon căzu în apă cu capul înainte. Ieși la suprafață dracuind. Blake se oprise și se pregătea să sară din șa ca s-o ajute.

— Ai pățit ceva? Și din vocea lui răzbătea neliniștea.

Fata ieși din apă cu demnitatea zdrențuită, dar cu orgoliul intact.

— În ce mă privește nu-i nici o problemă, dar acest animal blestemat o să mi-o plătească atunci când voi pune mâna pe el. Te fac răspunzător, Blake Carrington, fiindcă ai plătit calului meu ca să mă azvârle din șa, adăugă cu un aer bosumflat ca să-și mascheze stânjeneala.

Blake se puse pe râs.

— N-a fost nevoie să-l plătesc, fiindcă muncește pentru mine.

— Știi tu pe cineva care să nu muncească pentru tine în tot statul Colorado? mormăi ea așezându-se pe marginea lacu-

lui ca să-și scoată cizmele. Le scoase și le întoarse cu gura în jos ca să se golească de apa care se umpluse.

Dă-mi haina ta și întoarce spatele.

Cum?

Tu doar nu-ți imaginezi că o să mă întorc acasă cu hainele astea ude, explică ea în timp ce-și descheia nasturii bluzei.

Blake își scoase rapid haina, i-o aruncă și se întoarse ca să admire priveliștea dinspre lac și munții de primprejur.

Porniră pe drumul ce înconjura muntele ținându-și caii de căpăstru. Din când în când hăuri mari descopereau panorama orașului întins la picioarele lor. Mergeau alături, discutând. Fallon era complet goală pe dedesubtul hainei tatălui său, care-i trecea dincolo de genunchi.

— L-am invitat pe Cecil Colby și pe nepotul său la căsătorie, spuse Blake cu un aer detașat.

Fallon știa că el nu spunea niciodată nimic fără o intenție anume. Antenele începură să-i vibreze.

— E căsătoria ta, în fond; invită pe cine vrei, ripostă.

— Se numește Jeff și este un băiat inteligent. De două luni lucrează pentru Cecil. Trebuie să aibă cam vârsta ta.

— Il știu, tată. Am fost împreună într-o tabără, când aveam paisprezece ani.

— I-am spus lui Cecil că tu o să-i ții companie. Încă nu prea cunoaște multă lume la Denver și...

— Înțeleg, i-o tăie. Ai fixat deja prețul căsătoriei? Pe ce o schimbi? Pe bani lichizi sau pe acțiuni?

Blake se opri. Intrau pe aleea ce înconjura peluza imensă de dinaintea casei. Privea pătrunzător fața încântătoare a fiicei sale și scoase un suspin. Știa să conducă societăți și să-și impună voința prietenilor sau dușmanilor, dar această fermecătoare pungășoaică putea obține de la el tot ce dorea. Își făcu socoteala că ar trebui să se arate puțin mai ferm cu ea, dar nu prea știa de la ce capăt să înceapă.

— Fallon, draga mea, m-ai întrebat ce aș dori drept cadou la cununie. Ceea ce-mi doresc cel mai mult este să te văd...

— Să mă vezi căsătorită și așezată la casa mea, termină ea fraza, dar pe un ton glacial.

— Exact.

— Vorbe sforăitoare, tată. Ceea ce te tulbură este faptul că, în comparație cu Colby &, Denver-Carrington seamănă cu

o stație de benzină. În realitate, nu despre căsătorie e vorba aici, ci despre o fuziune.

Văzându-și sinceritatea pusă la îndoială, Blake se enervă.

— Îți vreau binele, fetițo, îi spuse cu nerăbdare și mai vreau și binele lui Denver-Carrington. Ce vezi tu rău în asta?

Fallon se împotrivea.

— Și în fond, ce aștepți tu de la mine? Ai un fiu. El este cel ce vine primul la succesiune. Să se însoare Steven și să aducă el pe lume moștenitorul regal. Și de ce nu-i faci chiar tu un copil lui Krystle? Mi se pare aptă de reproducere.

Blake își trase calul de căpăstru și porni mai departe.

— Oh, scuză-mă dacă am dat dovadă de lipsă de respect. Fallon era ironică. Ce ai vrea să fac? Să mă arunc la picioarele ei?

Blake o apucă cu putere de braț și o forță să stea cu fața la el.

— N-o să te rog să o accepți pe această femeie, spuse cu un ton calm dar destul de dur pentru a i se impune. Află pur și simplu că ea reprezintă tot ce am mai de preț pe lume. Ați face bine să vă obișnuiți cu ideea asta și tu și fratele tău și cei ce ne înconjoară.

Smulgându-se din strânsoare, Fallon se întoarse ca să-și ascundă lacrimile și spuse aproape șuierând:

— Și puțin îți pasă dacă ea preferă să se culce cu altul, nu-i așa?

Puse piciorul în scăriță, urcă în șa și, dând pinteni calului, porni în galop în direcția casei. Blake o urmări cu ochii, apoi se urcă și el în șa și porni în galop. Ajungând la grajd, constată, fără să se mire prea mult, că ea nu-și adusese, încă, armăsarul. Aruncă hățurile grăjdarului și se duse să-l vadă pe avocatul său.

Dar, în loc să porncască în galop spre munte, Fallon intră direct în garaj. Era tot goală pe dedesubtul hainei tatălui său. Îi surâdea șoferului cu un aer provocator. Michael lustruia suprafața strălucitoare a limuzinei sale mari cu gesturi încete și mângâietoare, conștient de privirile fixate asupra lui. Fără să se întoarcă spre ea, se lăsă să alunece pe banchetă, deschise ușa barului, scoase de acolo Shaker-ul, o sticlă de vermut, una de gin, două pahare și o tăviță de argint. Pregăti cu grijă cockteilurile și le așeză pe tăviță.

Când ieși din mașină, îi aruncă un surâs care denota o lungă complicitate. Îi întinse un pahar de martini. Fata scu-

tură din cap. Puse apoi tăvița pe un stelaj și se întoarse spre ea fără să înceteze să surâdă.

— Să vă scot haina? întrebă cu un aer viclean.

Fallon nu răspunse. În picioare, cu ochii mereu închiși lăsă haina tatălui să cadă pe podeaua garajului.

CAPITOLUL II

Înfășurată într-o rochie de casă confortabilă, de culoarea lavandei, Krystle era așezată în fața măsuței de cafea. Își plimba privirea în jurul ei cu acea satisfacție pe care ți-o dă datoria împlinită. Se felicita în gând de a fi reușit să facă ordine în haosul de aici. Îi plăcea cuibul acesta molcuț, în care locuia de la sosirea ei în Denver. După divorțul ce pusese capăt primei sale căsătorii, crezuse că totul era sfârșit, de acum, pentru ea, dar își recrease singură o altă viață și garsoniera mititică reprezenta independența și securitatea ei. Într-un anume fel, regreta că o va părăsi.

Deodată însă o invadă o senzație de teamă, impresia că alunecă într-o groapă necunoscută. Cafeaua avea un gust amar. Pusè ceașca la loc, luată de ameteală la gândul că poate săvârșește greșeala vieții ei. Dar îl iubea pe Blake, iar el o adora. Era seducător, prevăzător, amabil, inteligent. Însă perspectiva de a deveni stăpâna acestui imens domeniu o stânjenea. Era sigură că ea nu va fi niciodată la înălțimea sarcinei. Blake o asigura că nu ar face nimic din ce l-ar putea stânjeni sau care l-ar face să fie mai puțin mândru de ea, și fata îl credea.

Mâna împodobită cu briliantul de cinci karate, încrustat în inelul de logodnă începu să-i tremure. De ce oare mobilierul asta amărât și covoarele uzate ale garsonierei i se părură deodată atât de prețioase? Auzise ea că viitoarele tinere mirese se ascundeau uneori înainte de căsătorie. Ea era însă femeie matură, cu douăzeci de ani mai tânără decât logodnicul său, dar fusese căsătorită și știa exact ce făcea. Se căsătorea cu Blake din dragoste.

Mathew însă bântuia ca o fantomă acest apartament. Întâlnirea din această după-amiază făcuse să învie amintiri vechi!

Mai întâi capul lui așezat pe pernele sofalei, extraordinarul lui talent care-l făcea să reușească totdeauna maioneza și ouăle jumări, apoi ziua când îi adusese ceaiul la pat pentru că ea era bolnavă de gripă. Mathew Blaidel inginer-șef la societatea Denver-Carrington, al cărui salariu se topea aproape în întregime pe achitarea taxelor de studii ale fiicei sale de paisprezece ani și pe tratamentul soției spitalizată într-o clinică de psihiatrie. Într-o zi el ceruse să plece în Arabia-Saudită punând astfel capăt unei situații pe care nu o puteau rezolva nici unul nici celălalt. După plecarea lui Mathew, Blake fusese cel ce o smulsese din confuzie și din singurătate. O copleșea cu atenții, o scotea la restaurant, la concert, la teatru, așa de mult și așa de bine, încât ea trecea în ochii tuturor drept prietena lui, și într-un anume sens era chiar adevărat. Îl iubea.

Atunci de ce Mathew continua să-i tulbure sufletul? Era rău, foarte rău și trebuia să se elibereze înainte de a se căsători cu un alt om. Ridică receptorul cu fermitate și compuse numărul de care-și aminti pe loc fără să vrea.

— Putem să ne vedem? întrebă cu simplitate. Știau amândoi unde să se întâlnească. Krystle își îmbrăcă în grabă o pereche de blugi, un pulover cu guler întors și o haină de catifea raiată. Urcă în Mercedes și ieși din oraș ca să o ia apoi pe drumul de munte ce urca spre o zonă de parcare situată dincolo de o curbă ca un ac de păr răsucit. El sosise deja. Văzând mașina lui, un Cherokee gri, Krystle simți cum inima i se opri din bătut. El coborâse deja din automobil înainte ca ea să-și fi oprit motorul și îi veni în întâmpinare. Instinctiv, se aruncă în brațele lui. Se despărțiră fără vorbe și fără sărutări. Își zâmbiră ușor stânjeniți, ca doi străini, apoi Mathew o prinse de umeri și o conduse pe poteca ce ducea spre platou. De acolo, de sus, un decor magnific, al stâncilor care se distingeau pe cerul de un albastru intens, reașeză la locurile lor toate lucrurile, redimensionându-le ba chiar redimensionând până și legătura lor întreruptă.

— Îl iubești?

— Da. Adică.... am crezut că-l iubesc până când...

Se uitară unul la altul timp îndelungat, amintindu-și momentele de bucurie și de disperare și apoi motivele care-i conduseseră la despărțire.

— Tu ai în mână ceva solid, Krystle. Ține-l bine. Mergi înainte și nu mai privi înapoi.

Mathew vorbea pe un ton din care răzbătea un regret înăbușit cu greu. Vocea lui, cu rezonanțe stâncoase, dure, trezea o grămadă de senzații pe care Krystle le alungase din memorie.

— Păi...

Se gândea la Blake, pe care-l iubea, care conta pe ea, care poate chiar în acest moment o aștepta. Apoi îl privi pe Mathew și-i spuse cu franchețe:

— Dacă aș fi capabilă să cred că avem fie și cea mai mică șansă să rezolvăm problema... fără să-i facem rău Claudiei... Vezi cumva vreun mijloc, Mathew?

Mathew întoarse capul. Privirea i se fixă pe vârfurile înzăpezite și scutură din cap.

— Nu, nu văd nici un mijloc.

— Știu că despre divorț nu se poate pune problema, reluă ea cu fermitate, dar te rog, Mathew, privește-mă. Nu mă voi căsători cu Blake dacă tu încă mă iubești.

Iar el întoarse niște ochi arzători, hotărâți să mintă.

— Nu te mai iubesc.

Luptând împotriva durerii care o copleșea și înțepenindu-se ca să nu plângă, Krystle îi ținu piept. Un zid creștea între ei. Degeaba îi căutase privirea, trebuia să se țină tare la ceea ce tocmai îi spusese.

— Regret, murmură. N-ar fi trebuit... Presupun că nu mai avem nimic să ne spunem. Făcu o jumătate de cerc și sări din mers pe panta care conducea spre mașină, fără să-l vadă pe bărbatul care o urmărea clipind din ochi să-și învingă propriile lui lacrimi.

Mașina Cherokee a lui Mathew își urma urcușul pe coasta cealaltă a muntelui în direcția Aspen. De fiecare dată când hotărârea îi slăbea și când gândul îl ducea la Krystle, arunca o privire la pachetele învelite în ambalaje viu colorate, înghesuite pe scaunul de alături. O dedicație așezată deasupra maldărului era adresată lui „Lindsay, din partea tatălui său". Îndepărta în mod voit amintirea lui Krystle Jennings așa cum o făcea de șase luni, cu mai mult sau mai puțin succes. Doar în Arabia Saudită fusese mereu copleșit de munca sa, în orice moment. Aici însă ea era prezentă tot timpul, și-și amintea lumina catifelată a privirii ei și dorința de a renunța la o căsătorie care avea să facă din ea cea mai bogată femeie din statul Colorado. Și în schimbul a ce? Pentru a-și sacrifica viața unui bărbat care nu putea nici măcar să-i ofere o verighetă placată cu aur?

Își înscrise automobilul pe aleea ce mergea spre casa mamei sale. Fetița străbătu peluza sărind ca un pui de căprioară. Îi pândea sosirea și-i spiona bagajele depuse în fața casei. Cât de mult crescuse de la plecarea lui! În picioare, în pragul ușii, mama îi privea, lăsându-i să se bucure singuri de reîntâlnire.

După ce-și desfăcuseră cadourile și după ce masa de seară special pregătită pentru el, se sfârșise, Mathew și fiica sa o sărutară pe Mrs. Blaidel și urcară din nou în mașină. O dată ce bunica fu pierdută din priviri, fetița se instală comod pe scaunul său și întrebă:

— Unde mergem, tată?

— Trecem mai întâi să o vedem pe mama, răspunse pe un ton voit detașat. Și după aceea ne îndreptăm spre Denver. Ești de acord?

Tânăra fată, jumătate copil, jumătate femeie încreți sprâncenele cu un aer concentrat. Fața i se umbrise. Mathew îi aruncă o privire plină de întrebări.

— Ești bucuroasă să o vezi pe mama, nu-i așa, draga mea?

— Da, bineînțeles, murmură, cu ochii mereu ațintiți la drum. Minte cu stângăcie, îi trecu prin minte tatălui, emoționat totuși de nepriceperea ei. Deja spitalul se înălța în fața lor. Lindsay se înțepeni în scaun. Refuză să coboare.

— Sunt sigur că mama ta va fi fericită să-i faci o vizită, spuse Mathew cu blândețe.

— Nu vreau să intru înăuntru.

— Lindsay, nu este decât un spital și încă foarte primitor, te asigur.

— E un spital de nebuni! Nu vreau să merg acolo.

Mathew inspiră adânc ca să rămână calm.

— Să mergem, Lindsay, tu ești destul de mare ca să înțelegi, de acum, totul. Noi nici măcar nu folosim cuvântul „nebun". Mama ta a avut o depresiune nervoasă. Avea nevoie să se afle într-o casă în care să primească îngrijirea necesară. Se simte mult mai bine. Doctorul mi-a scris că ar putea reveni curând alături de noi și vom forma atunci, din nou, o familie. Merită osteneala, nu?

Osteneala de a renunța la ceva teribil de important, adăugă el în gând, simțind golul înspăimântător care-i măcina sufletul.

— Uită-te la mine, Lindsay, adăugă cu tandrețe.

Ea se supuse împotriva voinței.

— Lindsay, pentru asta am plecat din țară, pentru ca să pot plăti șederea ei în locul acesta, și acesta era singurul motiv din lume care m-ar fi obligat, să stau departe de tine. Haide măcar să arunci o privire Și apoi, știi că mama te iubește; să nu crezi că nu i-ar face un rău enorm să știe că n-ai vrut s-o vezi! . . .

Lindsay încerca să surâdă, dar buzele îi tremurau.

— Te rog, tata, bâlbâia aproape podidind în lacrimi, nu mă forța să intru.

El se gândi un moment.

— Bine, am să mă duc să văd dacă mama poate să iasă. O s-o însoțim la o plimbare.

Se îndreptă spre ușa de la intrare, dar după cinci minute reveni singur.

— Unde e? Nu poate să iasă?

— A plecat, răspunse Mathew urcând în mașină. Lindsay împietri.

— Vrei să spui că a fugit? Mathew schiță un surâs în ciuda neliniștii.

— Lindsay, îți repet că acest loc nu este o închisoare. Doctorii au considerat că ea a făcut multe progrese, și de aceea i-au permis să părăsească spitalul.

— Ți-au spus unde este?

Scoase o bucată de hârtie din buzunar și i-o întinse.

— Bineînțeles că da. Este într-un sat din apropiere. Mergem să-i facem o surpriză, vrei?

Fata înălță din umeri fără entuziasm.

Claudia Blaidel lucra ca ospătăriță la o cafenea. Îmbrăcată în uniforma ferchezuită și încălțată cu pantofi comozi, părea a avea mai mult decât treizeci și unu de ani. Părul blond era pieptănat pe spate și prins cu o cordeluță. Cât despre machiaj, nu avea decât rujul de pe buze. Figura însă era plăcută. Cei ce și-ar fi dat osteneala să o privească în detaliu ar fi putut să-și dea seama că fusese aproape frumoasă. Nu păru surprinsă la vederea soțului și a fiicei. Ei se așezară la o masă. Claudia termină de pus o cană cu cafea și niște cești în fața unui cuplu pe care tocmai îl servea, apoi se apropie de ei.

— Bună, Lindsay, spuse pe un ton calm. Bună ziua Mathew.

— Cum e cafeaua pe aici? întrebă Mathew ca să rupă cumva gheața. N-ai aerul mirat că ne vezi.

— Doctorul Jordan mi-a telefonat ca să mă anunțe de vizita voastră. Surprizele nu sunt încă de suportat, răspunse

Claudia cu un surâs tirav. Sunt foarte fericită că te văd, Lindsay. Mi-ai lipsit. Ai crescut.

— Da, mami.

— Vino să stai alături de noi, spuse Mathew încercând să destindă atmosfera.

— Nu trebuie. Sunt în timpul serviciului.

— Nu mai ai nevoie să continui să faci meseria asta. De acum, eu sunt aici. Dă-te puțin mai încolo, Lindsay. Fă-i loc mamei.

Lindsay se supuse fără să sufle o vorbă și Claudia se așeză alături de ea.

— Așadar, ei... doctorul Jordan spune că totul merge foarte bine, reluă Mathew discuția. Ai aerul de a fi în formă acum.

— Sunt pacientă externă și mă duc la vizita medicală de trei ori pe săptămînă. Cred că în curând mi se va suprima tratamentul.

— E formidabil, nu mai spune!...

Nu mai găsiră nimic să-și spună, sau cel puțin așa se întâmpla acum, când erau în public. Claudia aruncă o privire spre partea unde stătea, la tejghea, patronul, citind o revistă și mestecând cheving-gum. Mathew urmărea direcția privirilor ei.

— Ascultă, nu putem deloc să discutăm aici. Anunță-l pe patronul tău că pleci. Ne întoarcem acasă. Ia și două pungi cu steaks-uri, două sticle de bere și...

— Nu vreau, Mathew.

Ochii ei deschiși la culoare părea că-l imploră.

— Ce vrei să spui? întrebă el circumspect.

— Nu mă simt în stare. Mai sunt încă lucruri de pus la punct. Nu vreau să mă întorc acasă ca și când nu s-ar fi petrecut nimic. Poate peste o lună sau două când voi fi învățat din nou să trăiesc în mijlocul unor oameni normali...

Lindsay își sfărâma șervețelul și îl rupea în nenumărate bucățele pe care le învârtea transformându-le în bulgărașe minuscule.

— Nu numai tu ai nevoie de ajutor, Claudia, se auzi vocea fermă a lui Mathew. Și noi avem nevoie de tine, Lindsay și cu mine. Vrem, insistăm ca tu să pleci cu noi.

El aștepta. Tăcerea era apăsătoare.

— Lindsay, urmă cu o nerăbdare crescândă, spune-i mamei ce simți și tu. Spune-i că și tu vrei ca ea să vină să trăiască cu noi.

Lindsay își înghiți saliva, deschise gura, dar rămase mută. Degetele ei presau cu nervozitate bulgărașul de hârtie pe care-l făcea cât mai rotund. Părea gata să plângă.

— Las-o în pace, Mathew, interveni cu calm Claudia. Ce poți aștepta de la ea? Ultima oară când m-a văzut, alergam pe străzi urlând și spărgând parbrizul mașinilor cu un ciocan de lemn. Are motive adevărate să fie supărată pe mine și să se simtă stânjenită. Tu ce-ai fi gândit dacă ai fi văzut-o pe mama ta în cămașă de forță luată de trei polițiști după ce-i făcuse pe vecini să amuțească de spaimă?

— Dar noi formăm o familie... insistă Mathew. Trebuie să rămânem împreună.

Claudia avea o privire scrutătoare. Oricare ar fi putut să fie amintirile scenelor, disputelor și ale neînțelegerilor care-i despărțeau, avea dreptate. Enorm ar fi dorit să o strângă în brațe pe Lindsay, dar nu putea suporta gândul că fata ar fi respins-o, sau s-ar fi dat înapoi la atingerea ei.

— Imi trebuie timp, murmură.

Se întreba în gând cam câte fire de păr alb răzbăteau prin părul blond al soțului ei. Fața lui muncită de vreme avea riduri noi împrejurul gurii, riduri datorate râsului, se zice. Erau multe, dar, cu siguranță, nu se făcuseră de prea multă bună dispoziție.

— S-ar putea să ai nevoie de timp, spuse Mathew cu o iritare crescândă pe care se forța să o controleze. Evenimentele se vor precipita, de acum, și în ceea ce o privește pe Lindsay. La vârsta ei, orice fată are nevoie ca mama să-i explice anumite lucruri. Iar eu nu voi fi deloc capabil să o fac.

Claudia se uita atentă la fiica ei, care, se vedea pe față, ar fi dorit din inimă să fie acum altundeva... Puse brusc mâna pe mâna fetei.

— Privește-mă, Lindsay. Răspunde-mi sincer. Am nevoie să știu adevărul, oricare ar fi el. Vrei tu cu adevărat ca eu să vă însoțesc acasă chiar de acum, sau și tu ai prefera să mai așteptăm puțin?

Pentru prima oară de când intraseră în cafenea, Lindsay își privi mama drept în față. Nemaireușind să se stăpânească, dădu frâu liber lacrimilor și se ghemui în brațele ei. Se îmbrățișară amândouă, pătrunse de emoție.

— E bine, murmură Claudia. Totul va merge spre bine. Fără vreo garanție, dar totuși vom încerca, nu-i așa? Vom încerca.

Atunci Mathew știu cu certitudine că luase într-adevăr cea mai bună hotărâre, singura posibilă cu adevărat. Se ridică și se duse să-l anunțe pe patron că-și va lua soția de acolo.

- - Nu știu încă ce voi face cu Mathew Blaidel, spunea Blake Carrington interlocutorului pe care-l avea la celălalt capăt al firului. M-aș fi lipsit cu dragă inimă să-l am pe aproape în acest moment. Acești blestemați de teroriști au ales într-adevăr bine momentul. Își bat joc de viața mea personală... Încearcă să-i găsești ceva între timp, într-o rafinărie, nu în oraș. Te voi preveni de îndată ce voi lua o decizie.

Închise telefonul și apăsă pe butonul interfonului.

— Vreți să o chemați la mine pe miss Jennings? Cred că este la ea acasă.

— Nu, este chiar aici, spuse Krystle care stătea în pragul ușii.

Blake se ridică și fața i se lumină de un surâs radios.

- - Ce surpriză. Nu știam că erai la birou.

- Sunt dezolată, nu aveam intenția să ascult la ușă, dar am vechiul obicei să intru direct. Poate că n-ar mai trebui... Înțeleg că există anumite laturi ale vieții tale particulare pe care prietenii, și în special logodnica ta, trebuie să le ignore.

- - Ce vrei să spui, Krystle? Aproprie-te să-ți văd fața.

- - Blake, am ceva pe suflet de două zile și ceea ce tocmai spuneai la telefon nu face decât să confirme neliniștile mele... întâlnirea cu Mathew exact sub ochii tăi nu-i accidentală nu-i așa? Te rog, spune-mi adevărul.

Krystle era pradă unei furii oarbe. Văzând-o îmbrăcată în rochița de stambă bleumarin pe care o purtase și în ziua în care începuse să lucreze pentru el, Blake își aminti sentimentele pe care ea i le trezise, chiar de atunci. Își spusese că această fată superbă și rece, dar pe care o bănuia arzătoare și plină de pasiune ar putea fi a lui. Inaccesibilul îl fascinase totdeauna. În furia care o cuprinsese, Krystle i se părea mai frumoasă ca oricând.

— N-ai crede dacă ți-aș spune că este o simplă coincidență?

Krystle, știu că el mințea.

— Nu, răspunse cu tristețe. Întoarse spatele și ieși.

Refugiată în garsoniera ei, scoase telefonul din priză și încercă să se concentreze asupra unui roman care ar fi trebuit să o transporte departe de aceste griji. Începu să citească un pasaj, apoi privi împrejurul ei și își zise cu voce tare:

— Dacă trebuie, pot să-mi reîncep viața. N-am nevoie nici de Mathew Blaidel, nici de Blake Carrington. Îmi sunt suficientă mie însămi. Pot să plec unde mi se pare mie mai bine și să fac ce-mi place, fără să depind de un bărbat.

Se cufundă din nou în lectură și încercă să regăsească firul istorisirilor, când soneria o făcu să tresară. Deschizând ușa, se ciocni de un munte de flori. Se dete înapoi și muntele înaintă. Trei comisionari își lăsară jos enormele lor coșuri și ieșiră din nou ca să se reîntorcă cu vaze, gerbe și ghivece de flori. Mută de surprindere, Krystle văzu cum garsoniera ei se transforma în seră. Când nu mai rămăsese nici măcar un centimetru pătrat gol în toată încăperea comisionarii ieșiră și închiseră ușa după ei. Imediat după plecarea lor soneria zbârnâi din nou. Incercând să-și croiască drum spre ușă, Krystle se poticni într-o cupă de argint plină cu trandafiri și anemone. De data aceasta era Blake. Cu mâinile la spate, cu un surâs timid pe buze, el o privea cu aer spășit.

— Știu că nu merit iertare. Nu spune nimic. Mă declar vinovat pentru toate crimele și delictele de care sunt acuzat. Știu că nu pot spera decât o absolvire cu caracter general și cu pierderea tuturor drepturilor mele și a tuturor privilegiilor.

— E vorba de un lucru serios, Blake, nu de o hotărâre pe care eu să o iau cu lejeritate, acoperită de flori și uimită de farmecul tău blestemat. Dacă nu ai încredere în mine...

— Nu îți cer decât un singur lucru, spse Blake luând un aer grav. Vrei să iei masa cu mine ca să putem urma această discuție în timpul cinei?

Ea deschidea gura pentru a refuza, dar el adăugă imediat:

— De fapt am și adus ceva...

Credea cu adevărat că o bijuterie va schimba dorința ei? Insă el îi întinse un buchețel de violete aproape ofilite.

— E tot ce a mai rămas, murmură. Un îndrăgostit nebun a cumpărat tot magazinul.

Nu-și mai putu stăpâni un surâs. Imposibil să fi rezistat expresiei privirii sale, imposibil să se fi putut împotrivi emoției. Zece minute mai tîrziu urcau în mașină. Michael aștepta.

— Unde preferi să cinăm? Într-un restaurant francez? Sau japonez?

— Într-un loc simplu și modest, nu prea scump, te rog.

— Cum dorești.

O sorbea din ochi cu aceeași reacție a celui ce a pierdut o comoară prețioasă și acum o regăsește.

— Un restaurant chinezesc, poate.

— Ai auzit, Michael?

Geamul care separa scaunul din față de bancheta din spate era rareori înălțat. Michael îi făcu semn afirmativ. Krystle își spuse că șoferul putea să surprindă părți mari de conversație. Se întreba și dacă Blake îl considera ca pe o ființă umană capabilă de slăbiciuni. Însă, natural, Michael nu scăpa niciodată detaliile. Michael trebuia să fie băiatul cel mai discret din lume, altfel Blake nu ar fi avut încredere în el.

Însă, în loc să o ia în direcția cartierului chinezesc, mașina se îndrepta spre aeroport. Michael opri motorul pe pistă, în fața hangarului care adăpostea avionul lui Blake.

— Unde mă duci?

— Vei vedea.

Băură un mic aperitiv, însoțit de o gustare, la bordul avionului care zbura spre vest. Aterizară la San Francisco la ora când soarele cobora dincolo de Golden Gate. Pilotul comandase o mașină care să-i aștepte la sosire. Câteva minute mai târziu se găseau în inima orașului, în Chinatown. Mașina se opri în fața unui mic restaurant prost luminat și având aerul prăfuit.

— Iată-ne, anunță Blake. Locul nu are o înfățișare grozavă, dar bucătăria este excelentă.

În fața expresiei iritate a lui Krystle, adăugă:

— Nu este scump. O s-o scoatem la capăt cu douăzeci de dolari inclusiv taxa de intrare și bacșișul.

Înconjură mașina ca să-i deschidă portiera.

— Și dacă aș fi ales un restaurant francez?

— Ar fi trebuit să luăm carburant la New Jersey.

Cina fu veselă și nu reveniră la lucrurile serioase decât în timpul drumului înapoi. Cabina jeep-ului era mobilată somptuos. Ținea loc de birou — cu calculatorul și cu telefonul său direct legat de toate sucursalele lui Denver-Carrington — și de salon, cu fotoliile sale de piele și cu divanul moale. În spate era o cămăruță cu două paturi. Krystle își scoase pantofii și se înfundă într-un fotoliu, Blake își scoase haina și cravata și alese o sticlă din bar.

— Coniac?

— Nu, mulțumesc.

— Ce dorești?

— Să-mi reiau locul la birou, răspunse Krystle calm.

Blake scoase două pahare și le umplu cu coniac.

— Doar nu ai vrea să începi să dactilografiezi rapoarte și să lucrezi cu copiatoarele?

— Nu-mi mai văd prietenele, Blake. Par deja stânjenite în prezența mea.

Puse unul dintre paharele de coniac pe măsuța din fața ei și se așeză pe celălalt fotoliu.

— Vor trece peste jena aceasta. Prietenele tale vor fi totdeauna binevenite la noi. Le vei invita la căsătorie, nu-i așa?

Ea își privea mâinile. Briliantul cel mare care împodobea degetul inelar se întorsese către palmă. Unghiile erau perfecte de când nu mai bătea la mașină.

— Ai dori să rupem relația aceasta, Krystle? Asta vrei?

Era incapabilă să răspundă.

— Ei bine, spune Blake scoțând o monedă din buzunar. O să dăm cu banul. Dacă o să iasă marca, ne căsătorim, dacă va fi banul, renunțăm.

Ea scoase o exclamație.

— Blake glumești. Dar vedea bine că el era cât se poate de serios.

— Ar fi lucrul la care m-aș gândi cel mai puțin din lume, Krystle, adăugă cu ton grav. Însă, sunt un jucător bun și las destinului sarcina de a decide.

— Nu te cred.

În loc de orice răspuns, Blake aruncă moneda în aer. Aceasta căzu pe masă, iar el o acoperi cu mâna, fără să știe care față era deasupra.

— Dacă va fi banul, ne despărțim la aterizare și plecăm fiecare în drumul său.

Privirile ei îl fixară, înghețate, dar și straniu de vii. Blake se pregătea să-și ia mâna de pe monedă. Mâna ei se așeză cu viteză peste a lui.

— Toată viața noastră este în joc, murmură. N-o putem încredința capriciului sorții.

Blake înălță din umeri.

— N-am nevoie de o monedă ca să aflu ce simt și nici ca să știu ce am de făcut. Te iubesc, Krystle. Vreau să mă căsătoresc cu tine și să petrecem restul vieții împreună și mai vreau ca hotărârea aceasta să vină și de la tine, dar dacă eziți, ne vom încredința hazardului. Mă iubești?

— Eu... da, bineînțeles. Da.

Blake nu păru convins.

— Mult? insistă, puțin? Patruzeci la sută? Șaizeci și cinci la sută?

— O, Blake, te iubesc, te iubesc, dar mi se pare uneori că nu te cunosc deloc. Ești atât de irezistibil, că eu rămân fascinată cu totul și nu mai știu ce vreau. Am făcut adesea alegeri rele în trecut — o căsătorie ratată, două aventuri care păreau că vor reuși dar... mi-e puțin teamă... mai ales când mă subjugi, atunci mă întreb care este cu adevărat omul acela pe care vreau să-l iau de bărbat?!

— Eu sunt bărbatul care te iubește, Krystle, răspunse Blake cu o voce ușor tremurătoare. Te voi iubi totdeauna, ți-o jur. Mi-am construit o lume pe care o domin, pot obține tot ce vreau, dar nu te vreau decât pe tine. Am plecat în viață de la nimic și a trebuit să adopt unele trăsături ale supraviețuitorilor — adică ale glutonului, ale chițcanului-de-pădure sau ale șarpelui cu clopoței. Știi ce au comun toți aceștia? Un dispreț total față de dușmanii lor naturali. Nu au frică de nimic și de nimeni și supraviețuiesc. Nu sunt frumoși. Nu sunt niște însoțitori pe care să-i dorești în preajmă, dar îmi imaginez că au tot atâta nevoie de afecțiune cât pisicile tale domestice.

— Oh, Blake! Dar eu te iubesc.

— Dar?

— Blake, nu înțelegi! Nu este vina ta... Numai că nu reușesc să mă obișnuiesc...

— Continuă. Doar n-o să-ți ia nimeni capul. Este vorba despre bani, nu-i așa?

Mâna lui Krystle o acoperea încă pe a sa. Nici unul, nici celălalt nu dorea ruperea legăturii. Degetele ei tremurătoare mângâiau mâna mare și fermă care ascundea piesa.

— Am crescut într-un sat mai mic decât sufrageria ta, spuse. Când tatăl meu a murit, ne-a lăsat doar cât să putem, cu greu, plăti înmormântarea lui.

— Te-ai simți în largul tău dacă eu aș renunța la tot ce îmi aparține? Vrei să-mi împart averea până la ultimul sfanț?

— E ridicol!

— Da, e ridicol, dar nu pentru că n-aș face-o. E ridicol pentru că asta n-ar schimba nimic. Dacă ar trebui să plec de la zero, mâine chiar, la sfârșitul anului aș avea un milion de dolari și apoi zece milioane în anul celălalt. Așa este, dar asta n-are nimic a face cu omul care sunt de fapt. Sunt un bărbat îndrăgostit, Krystle. Chiar ar trebui să fiu sărac lipit ca să te cuceresc? adăugă cu mângâiere în glas.

— Nu, murmură cu voce joasă.

Însă Blake era hotărât să joace totul pe o carte. Strânse pumnul lui Krystle și-și eliberă mâna ce ascundea încă moneda. Ridică palma și privi.

— Banul.

Se ridică și plecă. Krystle îl urmărea din priviri înspăimântată și fascinată în același timp. Inima îi bătea cu putere.

— Blake, îl strigă ușor.

Se întoarse cu fața spre ea, cu o privire impasibilă. Ea schiță un surâs ușor. Bărbatul aștepta fără să miște.

— Te iubesc, spuse Krystle.

El continua să tacă.

— Sută la sută, adăugă fata. Îți jur.

Blake făcu un pas spre ea. O lumină de tandrețe dansa în privire.

— Dovedește-mi, spuse, și o luă în brațe.

Amintirea lui Mathew se șterse din sufletul său în noaptea aceea. Două zile mai târziu află că soția lui se întorsese acasă. Făcu urări în sensul ca acest cuplu să fie tot așa de fericit cum era al ei. Dar există o diferență enormă între un cuplu care se reobișnuiește să trăiască împreună și unul care tocmai se formează. Mathew și Claudia aveau cincisprezece ani de viață comună începuți în urma unei sarcini absolut accidentale pe vremea când erau în liceu. Traversaseră de-a lungul vieții prin hopuri grele, pe plan financiar, sexual și chiar afectiv. Mathew simțea uneori nevoia să se izoleze pentru a combate demonii în singurătate. Într-o seară, un prieten vechi, Walter Lankershim îl găsi în sala de gimnastică unde își exarsa loviturile pe un sac cu nisip. Trebui să se ferească el însuși când încercă să-l îndepărteze de la această sănătoasă ocupație, dar reuși, în final, să-l determine să intre în barul din față ca să-i supună analizei o idee de-a lui.

— Cine te-a învățat tot ce știi despre petrol, Matt? spuse bătrânul viguros, imediat ce se așezară și avură un pahar de bere dinainte.

— Școala de mine din Colorado, răspunse Mathew cu un surâs în colțul gurii.

— Nu-ți vorbesc de talmeș-balmeșul acesta geologic, referitor la formarea rocilor și la densitate, ripostă glumind Walter, ștergându-și mustața cu dosul mâinii. Te întreb cine te-a învățat să simți petrolul în aer chiar când se află înfundat la mii de picioare în rocă, în timp ce savanții geofizicieni cu instrumentele lor sofisticate sapă găuri la o sută de kilometri de zăcământ?

De acord, tu m-ai învățat multe, Walter, dar timpul acela s a sfârșit. Am o mulțime de răspunderi și un cec pe care trebuie să-l onorez în fiecare lună.

Denver-Carrington! Strigă Walter cu o mină dezgustată. Tu crezi că Blake Carrington îți va ceda oricum, chiar dacă tu ai câștiga de o sută de ori ce ți se cuvine. Nu vei poseda nimic al tău cât timp vei fi salariat, fiule. Te numesc „fiu" pentru că te consider ca pe un fiu și am intenția să te fac să profiți de cea mai frumoasă descoperire pe care am . . .

- Vorbe în vânt, Walter. Nu mă interesează. Termină-ți paharul. Trebuie să mă întorc acasă.

— Vrei să mă asculți, Matt? Și își apropie capul de al lui Mathew urmând cu vocea înceată: Am câteva date referitoare la o concesiune de cincisprezece mii de pogoane de pământ, care împute locurile de primprejur cu un miros puternic. Terenul este situat aproape de Magdebourg. Bătrânul se înfundă în scaunul său, cu impresia că tocmai mărturisise un secret demn de Midas în persoană.

— Bine, zise Mathew golindu-și paharul. În acest caz, tot ce-ți trebuie este un ciocan și un cui și lichidul tău va țâșni din pământ ca șampania.

Fața lui Walter se întunecă. Își bău ce-i mai rămăsese din bere și puse paharul alături.

— Numai că . . . sunt câteva probleme minore . . . minore . . . de ordin geologic. Înțelegi?

— Extinderile, de exemplu? întrebă Mathew.

— Între altele.

— Și limita de timp? Cin' te ia pe socoteala lui? Cine așteaptă să-și recupereze traversele dacă instalațiile nu sunt gata în termen?

Walter se înfierbântă.

— Crezi cu adevărat că am de gând să închei contracte de desfacere pe termen scurt?

— Cât timp vei avea la dispoziție, Walter? Și, à propos, cine a lansat oferta?

— Ești dur, Matt. Ei bine, să jucăm cu cărțile pe masă. N-ai vrea să mai bei o bere? Știi ce? Să luăm o navetă cu șase cutii și să mergem să vedem terenul. Înțelegi . . . ai să simți tu însuți. Am nevoie de tine, Matt. Și tu, la rândul tău ai nevoie de mine. Vino.

— Nu pot, Walter. Mi-ar plăcea să reîncep prospectările, dar nu pot.

Chelnărița se apropie la un semn al lui Walter, dar în loc să plătească consumația, cum avusese intenția, omulețul mai comandă două beri.

— Una singură, intervenise Mathew. Sunt dezolat, Walter, dar trebuie absolut imediat să plec spre casă.

— Va fi poate pentru mai târziu, dacă tu îți vei schimba hotărârea.

Mathew aruncă o bancnotă pe masă.

— Nu cred, bătrâne.

— Nu conta pe Blake Carrington pentru a face avere.

— Cu siguranță puteți fi sigură că Blake face bine ce face, îi spuse Andrew Laird lui Krystle, a doua zi.

Erau așezați în biblioteca proprietății Carrington. Notarul scoase o mulțime de documente din servietă și i le prezentă. Ea se pregăti să le semneze fără să le citească; însă viitoarea sa fiică vitregă intră exact în momentul în care Andrew începuse să-i dea niște explicații de ordin tehnic. Fallon rânjise.

— Este vorba de un acord premarital, comentase amuzată de figura șocată a tinerei femei.

— Nu sunt sigură că am înțeles tocmai bine, spuse Krystle cu un aer gânditor.

Atunci, cel ce începu să o asigure că putea avea încredere în logodnicul ei fu Andrew Laird. Luă tocul pe care i-l întinsese.

— Nu este deloc complicat, zise Fallon, cu un aer arogant. Este vorba pur și simplu de o clauză aplicabilă în caz de divorț.

Andrew Laird îi aruncă o privire iritată.

— Cred că înclinația dumneavoastră spre glumă e deplasată în această circumstanță, Fallon. Și acum, Krystle, semnați aici jos și apoi aici.

Krystle ezita.

— Nu credeți că ar trebui mai întâi să citesc ceea ce este scris?

— Cu siguranță, aprobă avocatul.

Era foarte sigur de el așa cum îi stă bine unui om al legii. Înalt, frumos și la fel de elegant ca Blake Carrington.

— Aveți tot timpul la dispoziție, mai adăugă, dar nu este decât o simplă formalitate, întru totul conformă cu legea.

Fallon se sprijini de birou. Se delecta vizibil văzând încurcătura în care se afla Krystle.

— E cam cum se spune în Biblie, interveni, intrați în lumea aceasta fără nimic și e sigur că veți pleca de aici fără nimic.

— Fallon, vreți să ne lăsați singuri, se auzi vocea fermă a lui Andrew Laird.

Ea se strâmbă într-un surâs.

— Insinuați că aș face mai bine să ies, Andy?

Cum nu primi alt răspuns decât un oftat adânc se întoarse și ieși spunând peste umăr:

— Ai face bine să semnezi, scumpa mea. Nu veți putea să vă căsătoriți altfel, știi...

Ușa se închise fără zgomot după ea.

Krystle aruncă notarului o privire întrebătoare.

— Este adevărat?

— Lucrurile ar fi mai puțin complicate dacă ați accepta să semnați.

Krystle semnă.

Fallon se îndreptă spre ușa bucătăriei, așa cum făcea totdeauna când simțea nevoia de confort. Aici afla mereu câte o mângâiere, ceva dulce, surâsuri bucuroase, dar în ziua aceea tot personalul era în frământare. Era ajunul căsătoriei și nimeni nu mai avea timp și pentru fata care se afla și ea în casă. Șase specialiști fuseseră angajați, iar Mr. Afferton supraveghea ornarea unei enorme prăjituri cu șapte etaje făcută de un cofetar francez, venit de la Paris, special pentru această împrejurare. Fallon se lovi de Mr. Afferton așa încât fu cât pe-aci să-l facă să cadă. Lucru hotărât, nu era loc și pentru ea în acest furnicar!

Cofetarul și organizatorul ceremoniilor încetară să se mai agite împrejurul edificiului înalt de frișcă, pentru a mai consulta o dată planul desfășurat pe masa de oficiu. Fallon examină cu atenție prăjitura. Flori și inimioare se amestecau lăsând și câteva spații goale care trebuiau umplute în ultimul minut cu flori proaspete și cu inimoare dulci. În vârf, un cuplu de tineri căsătoriți stăteau ținându-se braț la braț sub un arc de zahăr ars răsucit.

Pe ascuns, Fallon șterpeli cele două figurine și o bagă pe mireasă în gură. Dete capul pe spate cu satisfacție și lăsă corpul figurinei să i se topească pe limbă și tot așa făcu și cu mirele. Ar fi preferat totuși ca micuțul cuplu să fi avut un gust mai puțin dulce.

CAPITOLUL III

Steven se îmbrăca pentru ceremonie, când Joseph bătu la ușa camerei sale:

— Domnule Steven, tatăl dumneavoastră dorește să vă vadă. Vă așteaptă în bibliotecă.

— În ziua căsătoriei sale? Ar trebui să mă simt flatat. Cum? Vrea să vorbească cu fiul lui într-un moment ca acesta, dar se ferește de mine de când am sosit cum te-ai feri de ciumă. Știi că l-a trimis pe Michael la aeroport în ziua sosirii mele? Numai că nu era pentru mine, ci era pentru Mathew Blaidel care venise cu același avion ca și mine. Cât despre mine, a trebuit să iau un taxi. Ce spui de asta?

— Tatăl dumneavoastră vă așteaptă.

Joseph, care conducea treburile casei de când o cumpărase Blake, din primul său milion, aștepta, ca un robot perfect, un răspuns logic la mesajul transmis.

— Foarte bine. Nu trebuie să lași să aștepte nici un om de afaceri.

Steven se întoarse spre oglindă și continuă să-și perie părul rebel pe care nici măcar eforturile maestrului coafor nu putuseră să-l disciplineze. Când Joseph închise ușa, Steven își lăsă brațele în jos și-și contemplă imaginea din oglindă. Avea douăzeci și doi de ani; și totuși de ce se simțea că redevine băiețașul cel mic înspăimântat de ideea unei pedepse care părea să-l aștepte?

Andrew Laird era așezat pe un scaun, în bibliotecă, alături de tatăl său. Fallon îl numea pe avocat „il consigliere" al familiei, folosind un termen al mafiei pe care Blake nu-l găsea amuzant. Cei doi bărbați erau îmbrăcați pentru ceremonie și tocmai beau câte un păhărel, așezați la capătul unei piese masive ornate cu încrustații din lemn acaju. Steven aproape că se bucura la ideea de a petrece câteva minute tête-à-tête cu tatăl său chiar dacă „întrevedere" se traducea, de fapt, prin „dăscăleală". *Un fiu are nevoie de tatăl său, își spuse cu amărăciune. La ce vârstă oare încetezi să crezi că există și imposibilul?*

Pe prag ezită puțin.

— Scuzați-mă, credeam că vrei să-mi vorbești murmură.

— Vreau să-ți vorbesc, într-adevăr.

Andrew puse paharul pe masă, se ridică și-și aranjă hârtiile într-o servietă, o închise, cu o mișcare bruscă îi răsuci cheia cifrului și ieși cu o jumătate de surâs aruncat lui Steven.

— Servește-te, zise Blake arătând spre un platou plin cu pahare și sticle.

— Nu, mulțumesc.

— Atunci, voi merge drept la țintă, Steven. Ai terminat studiile de doi ani, ba chiar posezi o diplomă care nu-ți permite să vinzi legume într-o piață publică...

— Cred că voi lua totuși ceva de băut, îl întrerupse Steven. Se apropie de platou și-și turnă o porție de whisky.

— Iată că au trecut doi ani de când tu trăiești la New York, reluă Blake. Ai încercat astfel să-ți găsești o cale. Ei bine, dragul meu, căutarea s-a sfârșit.

— Cu adevărat? Surâsul sardonic al lui Steven se asemăna cu cel al tatălui său. Și ce-am găsit?

Luă o înghițitură mai lungă din lichidul al cărui gust nu-i plăcu deloc.

— Am constatat că ai trăit destul de mult departe de societatea noastră. E timpul să începi să te faci puțin util Blake se instală și mai comod în fotoliul a cărui pernă se turti sub greutatea sa. Imediat ce mă voi întoarce din călătoria de nuntă te vei așeza la lucru.

Steven puse paharul pe jumătate plin pe masă. Această băutură era cu adevărat dezgustătoare.

— Ce carieră îmi oferi în societate? întrebă fără convingere.

— M-am gândit că tu ai putea să reușești în unele lucruri care nu cer un efort enorm... relațiile cu publicul.

Steven se strâmbă într-un surâs.

— Relațiile cu publicul! exclamă. Să fim serioși, tată, doar tu n-ai vrea ca eu să spun în public ceea ce gândesc despre afacerile tale.

— Sunt foarte fericit să aud că „gândești"; Blake era sec. N-o știam.

Răceala tatălui său și cele câteva înghițituri de alcool îl stimulară pe tânăr. Amărăciunea lui era profundă și veche. Îndepărtarea de casă îi dăduse un anumit curaj care încă nu fusese scos la iveală. Nu se împotrivise niciodată tatălui său, dar acum era și el adult și începea să bage de seamă că teama îi dispăruse.

— Cum să știi tu ce mi se potrivește mie? ripostă Steven. De când mama a plecat, am sentimentul că tu nici nu ți-ai

amintit de existența mea dacă Joseph nu ți-ar aduce la cunoștință din timp în timp că exist.

Fără să se emoționeze, Blake așteptă ca flacăra să treacă, apoi reluă firul discuției.

— În legătură cu afacerile mele ai comentarii de făcut?

— Poate, mormăi Steven. Apoi ridică din umeri. *Ce risipă de energie! La ce bun să lupți împotriva lui Blake Carrington? Ești sigur că vei pierde. În fond e o zi de sărbătoare. Inutil să zgândări răni vechi.*

— Avem tot timpul să începem astfel de discuții.

— Din contră. Acum ori niciodată este momentul să ne reglăm conturile. Hai, golește-ți sacul!

— E bine, e bine. Steven înghiți încă un gât de whisky, dar de această dată alcoolul nu-și mai făcu efectul.

— Cred că ți-ai trădat țara, spuse cu o voce tremurătoare. Da, sincer, asta e ceea ce cred. Colby, tu și câțiva alți băieți „grași" de la marile companii petroliere ați masacrat țara.

Blake își turnă iar de băut.

— Ei, că doar nu te-ai opri pe așa un drum bun, îl apostrofă, însă mereu stăpân pe situație. Mergi, mergi!

Steven porni cu îndrăzneală, deodată exaltat de ideea că se va putea exprima cu sinceritate. Puțin îi păsa dacă tatăl său îl considera sau nu un adult; important era că el însuși se considera bărbat și că scotea la iveală acum ceea ce avea pe inimă de multă vreme:

— Tu n-ai exploatat resursele țării ăsteia când ai fi putut s-o faci, în schimb, ai descoperit zăcămintele arabe pentru că era mai ieftin. Datorită ție, șeicii petrolului au devenit multimiliardari și acum terenurile arabe sunt la discreția oricărei armate care are îndrăzneală să profite de situație. Se întrerupse cu sufletul la gură și dornic să cunoască reacția tatălui său.

— Iată-mă responsabil în mod direct de cel de-al III-lea război mondial, comentă Blake pe un ton impasibil. Unii oameni, care îmi inspiră un respect firav, mi-au povestit aceleași baliverne. Crezi, într-adevăr, că le voi accepta și din partea ta?

— Poate că nici n-ai nimic de răspuns.

— Și care ar fi răspunsul pe care ți l-ai da tu în situația asta? Te târăști pe ici, pe colo și trăiești cu banii pe care nu i-ai câștigat tu.

Furia îi crescu atât de brusc, încât Steven fu luat pe neașteptate când tatăl său îi prinse mâna din zbor, îi apucă încheietura și-l întoarse cu palma în aer.

— Mâinile tale sunt moi ca fundulețul de bebeluș, rânji Blake ciupindu-l de piele atât de puternic încât trebui să facă un efort supraomenesc ca să nu țipe. Tu, care visezi mori de vânt sau cu energie solară, ce altceva ai făcut tu vreodată, în afara semnăturilor pe notele de plată la Diner's Club?

Dădu drumul mâinii fiului său asemeni unui obiect care-i repugna și pe care îl luase de pe jos din greșeală.

Mânat de propria sa furie, Steven nu mai simțea nici cea mai mică teamă.

— Poate că eu nu muncesc, mormăi, dar în orice caz, nu fur. Nu-mi secătuiesc de bani compatrioții crescând prețurile la benzină.

— Aici e o acuzație pe care nimeni n-a putut să o demonstreze, ripostă Blake cu răceală. Și departamentul Justiției a dezmințit-o, și departamentul Energiei, și iată că totuși propriul meu fiu o crede exactă.

— Da, cred.

Blake fu dominat de furie.

— Și cine ar putea acorda cea mai mică atenție cuvintelor unui micuț pederast? și roși rostind acestea.

Fu o tăcere apăsătoare. Steven își fixă tatăl cu privirea, însă Blake își întoarse capul în altă parte regretând ceea ce spusese.

— Eu... Eu de fapt nu voiam să abordez subiectul în felul acesta. În realitate nu voiam să-l abordez deloc. Speram pur și simplu că o să te întorci acasă și că o să te așezi la lucru... și că lucrurile vor lua drumul lor normal. Steven se înfundase în fotoliu. Încurcătura tatălui său nu-i trezea nici un sentiment. Ruptura era totală și definitivă.

— Cum ai aflat asta? Ai pus să fiu urmărit?

— Am aflat, asta-i tot. Cineva te-a văzut la Greenwich Village cu tipul acela cu care locuiești în apartament. Cum oare te poți atinge de un alt băiat? Ascultă-mă, Steven. Eu sunt om inteligent pentru un capitalist, un exploatator al claselor muncitoare, și când nu sunt ocupat să-i „strivesc" pe alții, mi se întâmplă să citesc. Ba chiar am studiat Freud și înțeleg lucrurile mai bine decât crezi tu. Nu sunt o persoană intolerantă și sunt gata să uit tot, dacă încerci să te reașezi pe un drum drept, acum, când tot eu îți ofer ocazia.

Blake se ferise de privirea fiului său pe toată durata convorbirii dar, oricât l-ar fi costat, trebuia să spună ce avea de spus. Bău un gât zdravăn de whisky ca pentru a-și lua o recompensă în urma unei misiuni dificile dusă la capăt.

— Să mă așez pe un drum drept, repetă Steven cu un aer meditativ. Nu sunt sigur că înțeleg ce înțelegi tu, la rândul tău, prin asta. Nu sunt sigur că aș putea, chiar dacă aș vrea-o. De altfel, nici măcar nu sunt sigur că vreau.

Blake se hotărî să ridice, în sfârșit, ochii spre fiul său. Îl examină ca pe o ființă curioasă. O lovitură discretă se auzi la ușă și aceasta îl împiedică să pronunțe cuvintele jignitoare care-i urcau pe buze.

— Da, ce s-a întâmplat? zise fulgerându-l pe Steven cu privirea.

Ușa se deschise și Joseph anunță că primii invitați începuseră să sosească. Blake nu răspunse decât cu un semn din cap. Își goli paharul și îl urmă pe majordom, fără să se mai ocupe în vreun fel de fiul său.

Ceremonia fu scurtă. Îmbrăcată cu o fustă lungă albă și cu o haină împodobită cu perle scânteietoare, mireasa era de-a dreptul radioasă. Mirele părea scutit de orice griji. În timp ce primeau felicitările invitaților, el chiar trecu brațul pe după umerii fiului său pentru fotografia de familie.

Steven surâdea, strângea mâini și o asculta pe soru-sa care-i strecura sfaturi mamei vitrege sau o informa în legătură cu oaspeții pe care Krystle îi vedea pentru prima oară.

— Iată-l pe Jerry Henderson, cel mai bun deputat pe care l-a putut cumpăra banul... acesta este Bradley Milburn. Și-a omorât soția acum trei ani... A strâns-o de gât cu proprii ei colanți... Să nu ai încredere, o să te îmbrățișeze. Pe acesta îl cunoști: Andrew Laird; el este cel ce l-a scos pe Milburn din daraveri... oh, oh, toată echipa este aici, echipa de fotbal a lui tata, în formulă completă. Ia uite! Cine sunt femeile acestea simpatice? Cum de au putut să pătrundă aici?

— Sunt prietenele mele, de la birou și de la uzină, spuse Krystle încetișor. Margaret, Charlotte, Doris... veniți să vă prezint fiicei mele... eh, fiicei domnului Carrington, Fallon. Și iată-l și pe fiul său, Steven.

Steven nota cu satisfacție că, Krystle marcase un punct important. Chiar în acel moment, tatăl lor se aplecă spre Fallon și îi prezentă un tânăr cu o figură plăcută, încadrată de păr des și negru.

— Încântat să te revăd, Fallon, spuse Jeff Colby cu un

surâs plin de bucurie. În realitate, speram să te regăsesc mai repede după vacanța petreoută împreună. Cred că pe atunci aveam paisprezece ani.

— Exact. Și constat că nu mai ai aparat dentar. Mi se pare că tu te ocupi acum de serviciul de presă, nu? Merge? întrebă ea, cu un aer vizibil distrat.

— Pot să v-o răpesc puțin pe fiica dumneavoastră, domnule Carrington?

Blake îl lovit ușur cu mâna în spate, în semn de îngăduință. Și gazdele și musafirii ieșiră în grădină unde o formație de instrumente cu coarde și de suflători interpretau sonata de Bach pe care o ceruse Steven.

Fallon era de o proastă dispoziție uimitoare, deși nimic nu se observa. Ochii ei albaștri aveau o expresie ingenuă, dar franjul de gene negre care-i împrejmuia, ascundea bine adevăratele ei sentimente, chiar și pentru cineva care ar fi privit-o de aproape. Alesese o rochie puțin cam îndrăzneață (poate și pentru a o eclipsa pe mireasă) dar care îi punea în evidență silueta perfectă: furoul său de crep negru cu o mânecă albă contrasta cu rochiile în culori pastelate ale invitatelor.

Fallon și Jeff Colby se îndreptau către bufetul instalat pe o peluză din apropiere. Cu o cupă de șampanie și cu o farfurie în mână, ei se plimbară pe marginea grădinii de trandafiri ca să mai discute. În realitate, Jeff era cel ce alimenta discuția.

— În momentul acesta pregătesc o campanie de publicitate care ar trebui să fie eficientă, spuse. Utilizăm copii de negri care ar simboliza . . .

— Știu ce simbolizează, Jeff, i-o tăie Fallon puțin cam dur.

— A, da, bineînțeles că tu știi. Nu voiam să spun . . .

— Mi se pare că toată această publicitate este cam pretențioasă.

Ca toți cei ce sunt subjugați de dublul efect al surâsului care vrăjește dar și al sarcasmelor lui Fallon, Jeff era în același timp surprins și captivat.

— Pretențioasă? repetă surprins.

— Cerul îmi rezervă niște drăguți negrișori și niște apologiști simpatici, spuse gata înghițind un gât de șampanie.

Întorcând capul, îl zări pe unchiul lui Jeff, Cecil Colby, în mijlocul unui grup care se afla nu departe de ei. Îi surprinse privirea și știu că el auzise reflecțiile ei. N-ar fi oare mai nostim să pună laba pe unchi în locul nepotului de care era îndemnată să se îndrăgostească?

— Trebuie să ții cont de opinie, știi, protestă Jeff.

Fallon se însufleți. Vorbea tare ca să fie auzită de unchiul lui Jeff. Chiar începea să se amuze.

— De ce ne-ar fi rușine? De a fi muncit din greu, de a fi contribuit la construirea acestei regiuni? Sau de a fi câștigat în mod cinstit un dolar în afacere?!

Jeff pierdea teren.

— Unii spun chiar că un dolar și jumătate, riscă el continuând pe același drum.

— Unii spun de asemenea că America ar trebui să fie parcelată în ferme colective și conduse de un politburo, o tăie ea dintr-odată, conștientă de interesul pe care-l stârnise lui Cecil Colby.

Acesta se și îndepărtă de cei ce-l însoțeau. Colby era rivalul cel mai de temut al tatălui ei și tocmai el o asculta. Amețită de atenția pe care i-o acorda acest om puternic, își centră toate bateriile asupra lui Jeff, spectator inocent.

— Haide, Jeff, societățile petroliere sunt cele mai mari profitoare din acest ținut?

— Nu, bineînțeles, dar...

— Poți să-ți pariezi toată averea că ele sunt departe de a fi ce crezi tu, zise cu aer ferm. Aerospațiala încasează un procentaj mult mai mare din acțiuni și din capital. La fel și în ce privește societățile de televiziune, laboratoarele farmaceutice sau electronica. De ce să fie ăsta un secret stânjenitor? Vrei ca țara să aibă o energie independentă. Cine va da banii de care este nevoie pentru asta? Guvernul n-a săpat niciodată pe banii lui nici măcar un singur puț. Washingtonul ar trebui să dea serbări pentru a celebra succesele companiilor petroliere. Președintele ar trebui să invite toți membrii Congresului, să-și invite și soțiile și metresele și...

— Mă duc să-mi iau un pahar cu cucută glumi Jeff puțin cam încurcat. Tu mai vrei o cupă cu șampanie?

— Da, chiar te rog.

Însă, când Jeff se întoarse, ea nu mai era. Și dacă ar fi avut spiritul de observație mai dezvoltat, ar fi băgat de seamă că și unchiul Cecil dispăruse. După ce schimbaseră câteva fraze, se topiseră împreună ca să scape astfel de obligațiile mondene și de ochii minunați, de câine fidel, ai lui Jeff Colby.

La volanul mașinii sale sport, Fallon accelera pe drumul de munte. Vântul îi învolbura buclele brune. Așezat alături, Cecil Colby era surâzător și destins. Obișnuit să riște, nu părea deloc neliniștit de îndrăzneala ei. Ea ridică piciorul de pe

pedală și lăsă automobilul să se încadreze fără efort pe multiplele viraje ale drumului. Colby o privea cu un aer aprobator și îi făcu cel mai frumos compliment pe care l-ar fi putut auzi de la el.

— Ești o fată inteligentă. Presupun că vei conduce într-o zi societatea tatălui tău.

Fallon ridică din umeri și răspunse cu un râs scurt:

— Ești puțin probabil. Există o lege tacită în societatea Denver-Carrington: nici evrei, nici negri, nici eschimoși, nici femei la nivelul direcțiunii.

Cecil Colby începu să râdă.

— Ar trebui, poate, să-ți dau pe mână o societate ca s-o conduci. Am două sau trei mai mici prin împrejurimi. Ai avea pe ce să exersezi în așteptarea peștelui celui mare, evident.

— Glumești!

— Deloc. Vrei să mă crezi pe cuvânt? Ce ai prefera? Electronică? Cosmetică?

Ea se concentra asupra drumului.

— Sunt dezolată, nu accept absolut nimic.

Cecil Colby se instală comod în fotoliul său și schiță un surâs.

— Ei, mă rog. Am putea să ne gândim la un mijloc de a-ți putea permite să te achiți într-o zi.

Ea îi lansă o privire care spunea multe.

— Nu ești deloc rău pentru un miliardar, știi, comentă, ca să întărească sensul.

— Mulțumesc, dar nu asta era ceea ce aveam eu în minte.

Fallon conduse automobilul până la panorama ce domina, deschizându-se de pe înălțimile munților, și făcu o manevră de o jumătate de cerc pentru a se întoarce.

— E timpul să ne întoarcem, spuse. Noua mea mamă ar putea să se neliniștească de absența mea.

Dar chiar înainte ca ea să-și înscrie automobilul pe drumul ce cobora spre oraș, un jeep trecu pe dinaintea lor în goana mare. Șoferul ori era un nebun, ori dorea să se sinucidă. Pe jumătate culcat peste volan, cu piciorul pe accelerator, el atingea spinarea muntelui apoi mergea pe marginea prăpastiei, și operația se repeta la fiecare cotitură. Cecil Colby îl recunoscu.

— Păi, ăsta-i Walter Lankershim exclamă. De ce oare graba asta? Și de unde vine? De altfel, concesiunile sunt în direcție opusă. Să-l urmărim, Fallon, hai să vedem unde se duce.

Fallon demară, astfel încât în urma ei rămase un vârtej de praf și de pietricele. Jeep-ul dispăruse, dar Fallon cunoștea bine drumul; se menținu într-un ritm de infern pe tot coborâșul, luând curbele cu un fel de exaltare dată de disprețul față de moarte. Jos de tot, drumul dădea în șosea; reperară jeep-ul pe partea care ducea spre oraș și spre Denver pentru a se înălța apoi înspre munte.

— S-ar spune că are aceeași direcție ca noi, strigă Colby încercând să domine zgomotele împreunate ale motorului și ale vântului.

— Dar cine este?

Punând întrebarea, Fallon părăsise deja autostrada care se bifurca, savurând această urmărire fulgerătoare.

— Un bătrân nebun; a câștigat și a pierdut tot atâta avere câtă avem noi la un loc, tatăl tău și cu mine. Știe unde se poate găsi petrol, dar se pare că nu reușește niciodată să-l exploateze în folosul său. Mă întreb de ce este totuși așa de grăbit. Echipa sa nu este nici măcar în grevă. Derrikul său abia a fost instalat.

— Ei, nu mai spune, păi la noi merge! exclamă Fallon apucând-o pe drumul lung și sinuos pe unde mergea și jeep-ul. Gardienii nu-l lăsară să intre. În acest moment însă poarta se deschise pentru a lăsa să treacă un camion al unui furnizor. Jeep-ul, care aștepta parcat alături de poarta de la intrare, i-o luă înainte și porni direct spre casă. Furioasă, Fallon acceleră și trecu înainte ca poarta să se fi închis la loc.

Grupați în fața casei, invitații așteptau plecarea proaspeților căsătoriți. Când jeep-ul lui Walter Lankershin se îndreptă spre mulțime, cineva scoase un strigăt speriat și mai multe persoane din preajmă se înghesuiră pe iarbă sau pe trepte pentru a scăpa de bolid. Un bărbat mustăcios, cu părul grizonat, îmbrăcat într-o salopetă de muncă pătată de noroi sări din mașină în mijlocul acestei confuzii generale.

Blake Carrington făcu un semn cu capul, aproape imperceptibil, către unul dintre paznici. Fără să-l slăbească din ochi pe intrus, paznicul scoase un aparat de radio emisie de la centură și transmise un mesaj cu voce joasă.

Invitații se îndepărtară, dând cale liberă căutătorului de petrol care se apropia cu un aer amenințător. Krystle își ținea încă buchetul de mireasă în mână, gata să-l arunce prietenelor sale înainte de a urca în mașină, dar Andrew Laird trecu ușor pe dinaintea ei și o împinse cu blândețe înapoi,

despărțind-o de Blake, care aștepta înfipt cu hotărâre în locul său.

— Acum mă vei asculta pe mine, Blake Carrington, roși beat de furie căutătorul de petrol.

Blake își păstra sângele rece, dar ochii îi scânteiau de furie.

— Cum de îndrăznești să vii și să-mi tulburi chiar momentul căsătoriei? Urcă imediat în mașinăria asta și ieși de aici cât mai poți s-o faci.

Fallon și Cecil Colby se opriseră pe o latură a casei. Sosirea lor trecuse neobservată în confuzia generală. Se amestecară în mulțime cu urechile ciulite ca să nu piardă nici un cuvânt din confruntarea ce avea loc.

Walter Lankershim nu-și dădu osteneala să-și modereze sunetul vocii pe care rigorile unei vieți în aer liber o cam dogise.

— Ai sabotat instalațiile mele, canalie. Cel ce fora pentru mine a ajuns la spital. *Imediat* să rezolvați problema și puțin îmi pasă mie de căsătoria asta.

În mijlocul murmurelor invitaților, Blake stătea aproape calm.

— E absurd, Walter, replică. Pentru ce aș fi sabotat sonda ta?

Bătrânul își șterse sudoarea care îi lăsa broboane pe mustață.

— Vrei să mă ruinezi pentru ca rechinii tăi să-mi ia traversele.

Blake scutura din cap cu o oarecare nerăbdare.

— Ce tot spui acolo? Am destule instalații ca să-mi ajungă pentru trei vieți.

În spatele lui Blake, noua sa soție, îndepărtată de aripa protectoare a avocatului, asculta discuția cu interes. Îl cunoștea pe Walter Lankershim ca un om cu reputație. Era un personaj bizar, care se simțea în largul său mai mult într-o sondă decât într-o casă, dar era un om cinstit. Nimeni n-ar fi fost îndreptățit să afirme contrariul. Krystle fu și ea atentă să audă bine acuzațiile.

— Când o să te saturi de toate astea, Carrington? Ești copleșit de aceeași pasiune ca și mine. Și nu pentru bani lupți, ci pentru a-ți satisface instinctul de posesie. Nu vei fii mulțumit decât atunci când vei fi la fel de puternic ca Colby; și Colby aspiră să fie tot atât de puternic precum Dumnezeu. Eu însă voi fi mai puternic decât amândoi; pentru că stau pe un zăcământ de cinci mii de ari de materie brută cu o den-

situate de patruzeci și opt de grade. Și n-o să puneți niciodată mâna pe el, chiar dacă veți băga în spital toți oamenii mei.

Blake văzu cum Krystle se apropia de el și schiță un surâs slab.

— Cred că această conversație începe să-i plictisească pe invitații noștri, Walter. Dacă dorești să o continui, intră. O să ne explicăm înăuntru.

Lankershim scutură din cap.

— Aici voi vorbi, izbucni. Mă întorc la spital. Șeful meu de la foraj a fost lovit de un cablu de doisprezece centimetri în diametru. A fost aruncat din sondă pentru că acest cablu s-a rupt în două. Cinci tone de bloc au căzut, și căderea putea provoca moartea tuturor oamenilor aflați pe sondă. Cineva a tăiat cablul, Carrington.

— Sunt dezolat, accidente pot să se producă peste tot..

— Dacă te mai apropii de oamenii mei, eu...

Fu brusc întrerupt de un zgomot scurt și de atacul simultan al dobermanilor puternici pe care paznicii tocmai îi lăsaseră liberi. La un ordin dat cu voce joasă câinii se aruncară asupra cămășii roșii a lui Walter. Invitații scoaseră o exclamație de groază, văzând cum bărbatul se clatină și cade sub violența asaltului.

Un paznic fluieră și cei doi câini se îndepărtară de victimă. Mai mult consternat decât rănit, Lankershim se așeză, cu degetele încleștate pe cămașa zdrențuită.

Blake Carrington se întoarse spre invitați.

— Vă rog să scuzați acest incident. Walter Lankershim n-a fost niciodată un om comod în afaceri. Joseph!

Imperturbabil, majordomul avansă:

— Da, domnule.

— Asistăm oare la sărbătoarea unei cununii sau la priveghi? întrebă Blake luând-o pe Krystle de braț. Nu aud deloc muzica. Mai este șampanie?

— O să trimit să aducă din pivniță, Mr. Carrington.

— Să bem încă un pahar cu prietenii noștri înainte de a pleca, Krystle! Avionul așteaptă.

Invitații îl însoțiră pe Joseph în casă. Blake rămase în urmă pentru a-i strecura un cuvânt la urechea lui Michael ce aștepta la volan, arătându-i-l pe Walter Lankershim îndreptându-se spre jeep șchiopătând și ordonându-i lui Michael să nu-l lase să plece.

Două persoane încercau să înțeleagă cu adevărat ce s-a petrecut. Krystle era hotărâtă să creadă că Lankershim cău-

tase un țap ispășitor pentru propria sa nenorocire, și oamenii cei mai activi și prezenți în public erau o țintă ușoară. Steven însă știa că tatăl său era capabil de orice.

Cinci minute mai târziu, Steven forma numărul de telefon al lui Mathew Blaidel.

— Walter Lankershim este unul dintre prietenii dumneavoastră, nu-i așa? începu el exact cu ceea ce ardea. L-a acuzat pe tatăl meu de a fi provocat un accident la sonda sa. Tatăl meu s-a simțit prost în fața invitaților și cu siguranță că nu va trata problema cu ușurință. Lankershim e încă aici, Mathew, și mă tem că se va isca gâlceavă, dacă nu părăsește locul imediat; ați putea să veniți să-l luați?

— Sosesc imediat, răspunse Mathew.

Închise și apoi se întoarse spre soția sa.

Claudia avea o proastă dispoziție. Îi era dificil să se adapteze la o viață normală. Lindsay devenise o fată greu de abordat, ca cea mai mare parte a adolescenților și Claudia nu știa prea bine cum s-o ia. Mathew se simțea bine dacă avea un motiv real să scape din atmosfera casei.

Acest nebun de Walter se băga în bucluc tot timpul cât îi curgea încă sângele în vine. Mathew nu-i era dator cu nimic, asta era deja sigur de acum. E drept că Walter îi găsise prima lui slujbă, dar de câte ori Mathew nu-i împrumutase bani! Totul era încă în trecut. Acum, Mathew lucra pentru Carrington și Carrington se căsătorea cu Krystle tocmai azi. Din cauza acestui nebun bătrân, care era Walter, Mathew conducea acum cu toată viteza spre casa unde se celebra căsătoria. Se gândea cu seriozitate să-și ia puțin de guler prietenul, îndată ce va pune mâna pe el.

Steven telefonase la poartă ca Mathew să nu fie reținut și automobilul Cherokee intrase pe aleea care urca spre locuință. Văzând că jeep-ul lui Walter era remorcat în curtea din spate, Mathew o luă pe drumul ce ducea la intrarea de serviciu. Mai multe uși ale garajului erau deschise și zgomotul unei încăierări îi ajunse la urechi. Își opri motorul și sări jos. Șoferul lui Carrington și doi paznici mult mai tineri decât specialistul în prospecțiuni și teoretic într-o condiție fizică mai bună se căzneau să-l doboare la pământ. În momentul în care Mathew intra în garaj, Walter, clătinându-se, părea aproape să abandoneze lupta. Cei trei oameni își slăbiră strânsoarea. Walter se eliberă și, destinzându-se ca un resort, repezi doi pumni înainte, asupra unuia dintre agresorii săi, care se și îndoi, cu respirația tăiată.

Mathew sări în ajutorul prietenului său. Folosindu-și pumnii, genunchii și coatele, Mathew lovea în toate părțile. Cu coada ochiului văzu fața lui Walter luminându-se de plăcere și bătrânul părea chiar că-și recapătă forțele. Formau amândoi o echipă a naibii. Numai ei doi făceau față la trei adversari viguroși.

— Destul.

Blake Carrington apăruse în prag. La auzul vocii sale, Michael și paznicii se opriră. Walter și Mathew își ștergeau hainele murdare.

— Ce faceți aici, Matt? răsuñă, calmă, vocea lui Blake.

— De ce-l bat?

— A venit cu gând să-mi tulbure petrecerea. M-a acuzat și m-a amenințat în prezența invitaților. A devenit chiar violent. Totuși, de vreme ce este o zi importantă pentru mine și mai ales pentru că sunt om generos, sunt gata să uit purtarea ta de adevărat vagabond, Walter, și chiar ți-aș sugera să discutăm ca doi oameni de afaceri inteligenți.

— Te ascult, zise Walter ducându-și la nas o batistă murdară, care se umplu de sânge.

— Ți-am făcut o ofertă decentă pentru traverse, spuse Blake, ba chiar am să urc acum la trei sute douăzeci de mii, plus două procente la beneficiu drept coeficient de cointeresare, pentru toată producția puțurilor care nu va fi cu siguranță altceva decât un amestec de gaz și de apă murdară.

— De acord, zise Walter.

Mathew îl privea stupefiat.

— Ce înțelegi tu prin „de acord"? articulă, moale de uimire.

— Înțeleg că sunt tras pe sfoară și accept. Am o echipă de canalii care n-ar putea să extragă petrol nici dintr-un butoiaș, pentru că el a acaparat tot ce înseamnă mână de lucru eficace din acest stat și pentru că amenință să-i distrugă pe toți cei ce muncesc asemeni mie. Și acum, cu sonda mea în ruină, ce vrei tu să fac eu împotriva tuturor acestor vânători de concesiuni? Așadar, îmi voi recupera banii, Matt. Măcar asta îmi va fi de folos să-mi plătesc cheltuielile.

— Perfect, adăugă Blake, îți voi completa un cec.

— Nu, strigă Mathew. Nu poți să vinzi acum, Walter; acest zăcământ valorează poate de douăzeci de ori suma pe care ți-o propune. Ai, în sfârșit, o șansă Walter. Pentru asta ai tras pe brânci toată viața. Walter scutura din cap.

— Ceți pasă ție de asta? Muncești pentru el, nu-i așa?

Mathew se întoarse spre Blake Carrington. Privirile li se încrucișară în lumina soarelui care se filtra printre ferestruicile garajului. Cei doi bărbați se înfruntară tăcit: aveau aproape aceeași înălțime, unul era elegant, cu părul alb pudrat parcă cu argint și cu un costum impecabil croit, altul, aspru și puternic cu bărbia pătrată, cu părul roșcat, în blugi, cu cizme și cu vechea lui haină de aviator.

— Ați și demontat sonda? întrebă Mathew.

Furios de întrebarea ce venea asupra lui, Blake nu mai încercă să-și ascundă mânia.

— Aceasta nu-i treaba ta. Mulțumiți-vă să săpați numai unde vă spun eu.

Mathew ridică capul.

— Atunci mai bine ai căuta pe cineva care să mă înlocuiască. Vino, Walter. Oricum, noi nu suntem printre invitați.

Apariția bruscă a lui Krystle Jennings, avu asupra lui Carrington efectul unei adevărate surprize. Mathew ezită o fracțiune de secundă, apoi dădu mâna cu fata care tocmai i-o întindea.

— Îți urez multă fericire, spuse cu sinceritate.

Însă Blake avu și de astă dată ultimul cuvânt:

— Fii fără grijă. Voi veghea la asta.

CAPITOLUL IV

Mathew Blaidel îl însoți pe Walter Lankershim chiar în aceeași seară la sondă. Și el simți petrolul ascuns în pământ și, entuziasmat deodată, acceptă să se asocieze cu bătrânul specialist în prospecțiuni deși nu era înafara greutăților ce se puteau ivi. Mai întâi era nevoie să găsească investitori, muncitorii și materialul necesar, în ciuda barierelor pe care Blake Carrington le punea, și a obstacolelor încă și mai mari care se puteau ivi în calea lor.

Munca fizică grea de care era nevoie într-o asemenea întreprindere și problemele nenumărate pe care i le punea rolul său de patron, îl împiedicau deja pe Mathew să se gândească prea des la soția sa sau la femeia pe care o pierduse de curând. Claudia era mereu în starea ei depresivă, cu

excepția vizitelor pe care le efectua de două ori pe săptămână la medicul său psihiatru sau a momentelor când lua tranchilizantele prescrise. Mathew înțelegea că, în parte, vina era a lui și că ea avea nevoie de ceva ce el se simțea incapabil să-i dea, dar era conștient că există limite pe care un om nu le poate depăși, chiar dacă are cele mai bune intenții din lume. Nu putea să-și impună să facă dragoste cu o femeie când își simțea inima plină de prezența alteia. Așa că Mathew se lăsă de bună voie absorbit de noua sondă și de toate problemele pe care aceasta i le punea.

Însă problemele acestea se multiplicau, se preschimbau într-o serie de coincidențe prea mult repetate pentru a fi simplă întâmplare. Walter era convins că Blake Carrington pândea momentul potrivit pentru a pune mâna pe zăcământ. Acum, că el avea deja o opțiune asupra concesiunii, trebuia să pună în mișcare totul pentru a duce la capăt acțiunea de zdrobire a celor doi asociați. Numai că Mathew nu voia să se gândească la Blake Carrington: știa doar că era plecat în călătorie, la capătul lumii. Fără îndoială că zbura de la o insulă polineziană la alta în avionul său personal...

— Sunt dezolat, Mathew, mi s-au terminat țevile de 2,7/8. N-o să primesc mai devreme de două săptămâni...

Mathew făcu un efort ca să se stăpânească. Problemele se acumulau de o lună încoace, venea greutate după greutate și o dificultate era mai mare ca alta, iar acum bătrânul Georges Gandrey îi spunea minciuni evidente.

— Hai, zău, Georges. Pariez că dacă mă duc eu, găsesc chiar și pentru șase puțuri. O să-mi dați tuburile de care am nevoie, de acord? Doar știi că o să fiți plătit pentru asta, așa că nu văd problema.

Bătrânul Grandrey era în mare încurcătură. Întoarse ochii.

— Comanda dumneavoastră am livrat-o altuia, mărturisi cu o dificultate vizibilă. Am primit o sumă mare. În fond, afacerile sunt afaceri, doar știți.

— O sumă mare? Doar nu Carrington?...

— N-am pronunțat nici un nume, spuse omul înfundându-și pumnii strânși în buzunarele pantalonilor săi prea largi.

— Ah, da, dumneavoastră nu, eu — da. Mathew era furios. Pe lista opțiunilor, Carrington a fost al doilea după noi. Dacă puțurile noastre nu sunt gata la vreme, ni le va lua. Bine, lasă, hai să nu ne mai gândim la asta! De ce ați risca să-l supărați pe Carrington și să ajutați doi prieteni vechi?

Se îndreptă spre mașină; înainte de a fi avut timp să tragă după el portiera, Georges Grandrey îl chemă.

— Există un tip, acolo jos, care are tot felul de țevi, și cele ce vă trebuie. Magazinul lui se numește „Torres, tuburi și valve". O să-i telefonez.

Mathew se întoarse spre el uimit. Grandrey ridică din umeri.

— Cu siguranță că vă veți strădui să uitați complet sursa care v-a dat informația, bombăni.

Mathew strânse mâna bătrânului și sări în Cherokee. Se îndreptă spre restaurantul amplasat pe marginea drumului, unde îl aștepta Walter.

— Știu unde putem găsi țevile, spuse în grabă așezându-se în fața asociatului său.

Walter fixă asupra lui o privire întunecată.

— Daa? Și ce-o să facem cu ele?

— O să punem în exploatare puțul cel mai bogat care există pe partea aceasta a Spindlton-ului. Adică exact ce mi-ai promis tu când m-ai antrenat în această poveste nebunească.

— Asta era atunci când încă echipa nu ne părăsise.

— Ne părăsește? Ce tot spui tu acolo?

Walter avea ochii roșii și fața căzută. Mâna care ținea ceașca cu cafea deja tremura.

— Banca a mai găsit un pretext ca să ne respingă cererea de plată. Când am venit înapoi fără banii cuveniți, șmecherii pe care i-am angajat au șters-o pur și simplu. Și-au luat catrafusele și au plecat fără o vorbă. Iată ce-mi place mie mai mult în afacerile cu petrol: fidelitatea.

Mathew nu găsi nimic de spus pentru a-și îmbrăbăta prietenul.

— Să mâncăm ceva, sugeră în timp ce studia meniul mai mult ca să nu vadă fața pământie a asociatului său.

Exact în ziua aceasta soția lui Mathew se hotărâse să-și domine temerile și să se smulgă din singurătatea în care se complăcea. Înainta deja pe drumul ce ducea la sonda soțului său, cu un surâs triumfător pe buze, mândră că putuse străbate tot acest drum fără panică sau nervozitate. Era prima oară când îndrăznea să se așeze la volan după depresiunea pe care o suferise. Ajunse la locul unde se afla sonda, cu presentimentul că o viață nouă va începe pentru ea și pentru Mathew. Era o vreme minunată; instalațiile erau însă ciudat de lenețe în tot spațiul din jurul puțului pe jumătate construit. Coborî și luă un coșuleț pregătit pentru un mic picnic:

sandviciuri, brânză și vin. Puțin cam impresionată de liniște, avansă spre hangarul ce servea și de birou. Ușa era încuiată.

— Mathew.

Apelul se termină într-un ecou rostogolit pe terenul nisipos și apoi până la munții care o încercuiau.

— Mahtew, repetă de data asta puțin mai tare. Nu mi-e frică, adăugă ea pentru ea însăși în tăcerea care deja o copleșea.

Ceva mișcă. Zări un cap blond și o figură palidă care părură să prindă viață chiar în mijlocul sondei pustii.

— Scuzați-mă. Nu voiam să vă sperii.

Un tânăr slăbuț, în cămașă și blugi, încălțat cu cizme scumpe, ieși din groapă și aștepta ca ea să vorbească.

— M-ați speriat puțin, zise ea încercând să zâmbească. Unde sunt ceilalți?

— Nu știu nimic. Îl caut pe Mathew Blaidel.

— Și eu. Sunt soția lui.

El se apropie și-i întinse mâna. Văzu o figură agreabilă și un surâs fermecător.

— Eu sunt Steven Carrington.

Mâna lui era hotărâtă, dar caldă. O conduse spre o bancă improvizată: o scândură ale cărei extremități se sprijineau pe câte un butoi. Se așezară.

— Mă întreb unde au putut să dispară cu toții, spuse. Poate au plecat să mănânce. Sunt cu adevărat o proastă, spuse arătând panerul cu pic-nic-ul. Speram să-l surprind pe soțul meu.

— E foarte frumos din partea dumneavoastră, comentă Steven cu amabilitate.

— Aveți vreun program pentru masa de prânz? întrebă femeia supunându-se unui impuls ascuns. Am ceva vin... sandviciuri... pui...

— E tentant, veni un răspuns sincer din partea lui Steven, care apoi continuă: Trebuie să-l găsesc însă pe soțul dumneavoastră. Afacere urgentă! Poate este la Meadsburg.

— E posibil.

Steven se sculă.

— Pot să sper că propunerea va fi reluată? Mi-ar face plăcere. N-am mai avut nici un pic-nic din vremea copilăriei.

— Bineînțeles. Dar vă rog să luați măcar un sandvici.

Claudia își luă ceva de mâncat și se așeză la umbra sondei pe jumătate construită, în așteptarea soțului ei.

Steven îi găsi pe Walter și pe Mathew la barul „Petrolistul" unde beau împreună cu o echipă de muncitori. Deși după amiaza era pe sfârșite, nimeni nu se grăbea să-și reia lucrul. Steven intră pentru a asista la o partidă de încercare a mușchilor între Mathew Blaidel și un colos cu trăsături aspre, numit Ed.

— Pune-l jos, Ed, strigă unul dintre spectatori, Arată-i cine-i mai mare.

Râsete izbucniră de o parte, dar și în tabăra adversarilor se râdea. Așezat la bar, Walter Lankershim spărgea alune afișând indiferență însă, în realitate, scrâșnea din dinți.

— Omoară canalia, Matt, pe el și pe toate mârțoagele lui să le omori!

Ed era mai puternic decât Mathew. Era un adversar periculos într-o luptă adevărată. Viguros și hotărât în mișcări, își concentra energia în pumni. În sfârșit, îndoi brațul lui Mathew și îl forță să atingă masa. Mathew se sculă, strânse mâna rivalului său și comandă un alt rând de bere. Un alt muncitor se apropie de masă și-i surâse lui Mathew.

— E rândul meu acuma, de vreme ce tot ești într-o pasă proastă.

Steven se așeză la bar și comandă o Coca-Cola.

— Te înșeli, Bobby, spuse Mathew. Avem o perioadă oarecum nenorocoasă dar nu suntem încă pierduți. Cei ce nu înțeleg asta și se dezumflă ar face mai bine să meargă să lucreze într-un magazin. Petrolul reprezintă o întreprindere riscantă și de aceea și voi v-ați lansat în asemenea afaceri. Altfel, unde ar mai fi spiritul de aventură, măi băieți?

— Daa, cuvântarea asta a prins ultima oară. Acu' îți iroșești saliva. Ioc bani, ioc muncă. Noi ținem la tine, Matt, dar nu chiar așa.

Walter Lankershim mârâia printre dinți:

— Priviți-i numai! Am golit închisorile și azilele pentru a le da o șansă și iată-i gata să ne lovească pe la spate pentru a ne răsplăti truda. Lepădături, pușlamale!

Asociatul său, însă, era mai diplomat și oamenii îl ascultau, totuși.

— Știți ce? Am o țeavă lungă, care va ajunge până la strat și cred că voi putea să obțin un împrumut de la o bancă nouă, care tocmai se deschide la Pueblo. Apucați-vă voi de lucru și veți fi plătiți și pentru ziua de azi. Ce ziceți de asta?

Nici un răspuns. Steven interveni.

— Vreau eu că lucrez pentru tine, Mathew.

Toate privirile se lipiră de el. Nu se simțise niciodată mai la strâmtoare ca acum, toată viața lui, dar spera că acest mic inconvenient va trece neobservat.

— Spune-mi doar ce trebuie să fac, continuă cu fermitate. Am trăit toată viața pe lângă sonde.

— N-oi fi din întâmplare puștiul lui Blake Carrington? întrebă cineva.

— Sunt Steven Carrington.

Aștepta gata să aplece capul pentru a evita eventuale ouă clocite zburătoare. Crescuse în mijlocul dușmanilor tatălui său și-n mijlocul semnelor de bogăție, exterioare, ale acestuia.

— Iote, mă, tu cu siguranță ai idee de substanța neagră care a făcut averea tatălui tău. O să-ți trebuiască o săptămână ca s-o cureți de negreală.

— Da, o să puți a petrol. Țoalele astea frumoase o să se ude de sudoare. Vorbe care-l luau peste picior țâșneau de pretutindeni și se răsfrângeau în sală.

— Ce-o să zică tăticuțu când cămășuța ta de două sute de dolari va puți a ulei lampant?

— Doar n-oi crede că el o s-o spele. Nu, o s-o pună la coș!

Bărbatul care-l învinsese pe Matt înaintă și-l fixă pe Steven cu privirea.

— Voi habar n-aveți de nimic, băieți, bombăni. Bătrânu' l-a trimis ca să ne spioneze. Om fi noi, ăștialalți, niște pușlamale, dar tată-tău e cea mai mare canalie pe care o știu eu.

Barul se cufundă deodată în tăcere.

— Hai, du-te acasă, băiete, zise în final și Walter Lankershim.

Steven își înfrânse frica.

— Tata nu e o canalie! Și se plantă în fața colosului. El n-a fugit niciodată de muncă și n-a lăsat niciodată un prieten să fie copleșit de necazuri, adăugă cu îndrăzneală, sperând că vocea nu-i va trăda emoția.

— Bine, bine, râse Ed. Dacă-ți cauți gâlceavă ai și găsit cu cine să discuți.

Vocea lui Mathew domină murmurele grupului care-l înconjura.

— Nu pot să te ajut cu nimic, Steven. Sau accepți înfruntarea sau ieși de aici. Tatăl tău nu este prea iubit pe aici.

Steven ezită, se întoarse, apoi brusc, se înțepeni pe picioare și plantă un pumn în bărbia uriașă a celuilalt. Ed scoase limba, scuipă sângele care i se ivise pe buze, se strâmbă sub formă de vag surâs și se aruncă asupra lui Steven cu atâta forță că părea un urs turbat.

Lupta fu scurtă, dar puternică. Ed lovea cu pumnii de oțel și cu o plăcere pe care n-o mai ascundea. Steven dădea lovituri cum îi cădea mai bine,, nenimerind la țintă în cele mai multe cazuri și încapabil de a se proteja împotriva asalturilor adversarului său. Un ultim upercut în maxilar îl făcu să-și piardă echilibrul și căzu cu fața la pământ, pe jumătate inconștient. Făcu un efort eroic ca să se ridice.

— Suficient, micuțule, zise o voce care părea venită de departe.

Walter se aplecase asupra lui.

— Te-ai descurcat foarte bine, adăugă bătrânul.

Steven era îngenuncheat. Își scutură capul ca pentru a-și limpezi gândurile.

— Stai la pământ, răcni Gros Ed. Mathew, nu vreau să-l omor pe acest băiat. Spune-i să stea la pământ.

— Bine, e destul ce s-a întâmplat.

Mathew și Walter Lankershim îl ridicară pe Steven și îl ajutară să ajungă la poartă.

— Așadar, mă angajați? articulă cu greutate.

Avea buzele umflate și fața însângerată.

— De acord, te angajăm, bombăni Mathew. Iată-ne, totuși, trei.

Luat prin surprindere de strălucirea soarelui, tânărul aproape leșină. Încerca să meargă, dar picioarele refuzau să se supună ordinelor creierului.

— Ce-l angajezi tu să facă? întrebă Walter, când se urcau în jeep.

— Trebuie măcar să recunoști că a făcut dovada unui curaj deosebit.

— Totuși, nu e un motiv...

— Walter, tu nu vezi nimic bun la nimeni. Băiatul ăsta nu e Blake Carrington. Are personalitatea lui.

Îl depuseră pe bancheta din spate și Walter se așeză la volan, iar când mașina trecu prin fața barului, Ed și tovarășii lui le făcură semn să oprească.

— S-a aranjat, tu ai câștigat, Matt, strigă el, dar dacă nu suntem plătiți vineri, s-a sfârșit cu adevărat.

Walter răspunse printr-un semn scurt din cap și dădu drumul la motor. Mathew zâmbi și Steven se aplecă peste bordul mașinii și vomă.

— Doamne sfinte, de-a ce te-ai jucat, de ai ajuns așa? îl întrebă soru-sa văzându-l sosind acasă, seara.

Avea fața tumefiată, buzele umflate, un ochi pocit și sânge coagulat în colțurile gurii. Cămașa era numai zdrențe și pantalonii de catifea reiață erau murdăriți și plini de așchii de lemn.

— O să fac mai întâi un duș, după aceea îți voi povesti totul, zise șchiopătând spre scară.

— Am vești bune pentru tine, strigă Fallon în timp ce el urca. Acea lună de miere perfectă s-a întrerupt. Tata și... nici nu-i mai știu numele... se întorc la cuib. Or să fie aici mâine.

Steven se opri în mijlocul scării.

— De ce? ce s-a întâmplat?

Fallon ridică din umeri.

— După câte am înțeles, o revoluție a izbucnit pe neașteptate în țara aceea micuță care deține o parte din afacerile Denver-Carrington. L-au asasinat pe șef și au blocat toate petrolierele.

Steven scoase un fluierat.

— Din fericire eu mi-am găsit o slujbă. Nu-ți fă griji, Fallon, o să te întrețin dacă tata va fi ruinat. Am deja un salariu minim și am început chiar de azi.

— Ai? vrei să spui că țițeiul de pe hainele tale nu-i țițeiul nostru? Nu mai lucrezi la rafinărie?

— Deloc. Sunt independent, și ca să demonstrez, iată-mă cu nasul zdrobit și ochiul înnegrit.

— Tata o să aibă un șoc.

— Nu mă miră, aprobă el din vârful scării.

După cină, Fallon începu să se preocupe în mod serios de situație. Nervoasă și descumpănită îi telefonă lui Jeff Colby și îl invită să joace o partidă de tenis a doua zi dimineață. Nu prea voia să stea singură și să-l aștepte pe tatăl său.

— Loviturile tale sut total lipsite de putere dacă nu te concentrezi un pic, îi zise Jeff, când se întâlniră ca să-și schimbe locurile, după primul joc.

— Nimeni nu-ți ține părerea, ripostă sec și fără chef de vorbă.

Băiatul începu să râdă.

— Ei, nu mai spune, am venit aici ca să mă văd luat în răspăr. Puteam să joc tenis cu unchiul meu, dacă doream cu tot dinadinsul să aud reproșuri.

— Cecil e mai puternic decât tine?

— Așa îi place lui să creadă și-i las impresia.

O făcu să alerge de la un capăt la altul al terenului, trimițându-i mingi incomode, obligând-o să se miște în toate părțile, iar ea degeaba se străduia căci racheta intra foarte rar în contact cu mingea.

— Abandonezi? o întrebă, când terminară primele trei jocuri.

— Niciodată! ripostă cu putere. Mai bine îmi las aici pielea toată decât să-ți cer pomană.

El izbucni în râs. Mingea sa de serviciu trecu atingând ușor fileul când o mișcare petrecută la orizont îi atrase atenția. Își luase ochii de la traiectoria ei când fata o trimisese deja.

— Uite mașina, spuse Jeff lăsând racheta din mână. Mingea ajunse, în zbor, în stomacul lui, cu toată forța cu care o trimisese Fallon. Cu respirația tăiată de durere, Jeff se îndoi. Speriată, Fallon alergă spre el.

— Ți-e rău? N-am făcut-o expres, știi... Sunt dezolată...

— O să... ah... o să treacă. Știu că n-ai făcut-o înadins... da, lasă, trece...

Fallon se uită în lungul aleei întortocheate. Mașina se apropia încet.

— Sunt neliniștită pentru tata, Jeff, îi scăpă într-un moment când își pierduse stăpânirea de sine o fracțiune de secundă.

— Neliniștită pentru Blake Carrington? o zeflemisi Jeff. Omul cel mai încăpățânat, cel mai abil, cel mai viclean, care a reușit să se înalțe în vârful scării pentru a înghiți o companie comercială cu tot ce are?

Fallon nu se lăsă distrasă din gândurile ei întunecate.

— El era cel mai tenace, dar femeia asta l-a îmbrobodit. Vechiul Blake Carrington nu s-ar fi lăsat niciodată luat prin surprindere. Ar fi presimțit furtuna și ar fi adus tancurile petroliere la timp, bineînțeles încărcate.

Jeff o luă de mână.

— O să iasă el și din încurcătura asta, spuse băiatul cu căldură în glas. Omul ăsta a ieșit totdeauna din necaz. Iar Krystle...

Fallon își smulse mâna.

— Și Krystle, ce-i cu ea?

— Este o femeie încântătoare și foarte frumoasă. Îl va face fericit. Ce e așa teribil în asta?

Mașina se opri în fața intrării.

— Ea nu va fi mulțumită decât când îl va fi atras și așezat la nivelul ei, răspunse Fallon cu asprime.

— E foarte complicat, comentă Jeff, căutând în zadar cuvinte potrivite pentru a o convinge de contrariul. Vino, hai să-i salutăm. Să fim, cel puțin, politicoși.

Fallon nu se mișcă. Jeff insistă.

— Ascultă, dacă vii o să-ți explic ce nu merge la revers-urile tale.

Fără să catadicsească să răspundă la zâmbetul lui, fata se întoarse scurt pe călcâie și o porni spre casă. El o urmă.

Michael scotea bagajele din portbagaj. Îmbrăcată într-o rochie polineziană în culori vii care făceau să-i iasă în evidență bronzul de pe față și albastrul luminos al ochilor, Krystle stătea pe prag cu o statuie de lemn sculptat în brațe. Părea radioasă și gata să ia casa în mâini. Fallon se simțea transpirată și murdară, după partida ei dură de tenis. Alergă să se arunce în brațele tatălui ei.

— Tată!

El o strânse la piept. Și el era strălucitor de fericire. Simțea cum fericirea vibrează în el.

— Bună, fetițo!

Se ridică pe vârfuri ca să ajungă să-l sărute pe colțul gurii. Blake se dădu încetișor la o parte și se întoarse spre Jeff, vizibil încântat de prezența lui.

— Ai avut grijă de ea, Jeff?

Fallon ar fi vrut să-l muște.

— Am încercat, domnule, răspunse tânărul strângând mâna lui Blake. Sunt fericit să vă revăd.

Krystle rămăsese lângă ușă în timp ce Michael ducea înăuntru nenumăratele bagaje, sacoșe de voiaj, pachetele, cadourile cumpărate la Hong Kong, Bali sau Bangkok. Mereu imperturbabil, Joseph conducea operațiile și aștepta ca grupul să se hotărască să intre.

Fallon examina sculptura artizanală pe care Krystle părea că o soarbe pur și simplu din priviri.

— E foarte frumoasă, spuse scurt. Ai putea-o monta într-o lampă, de exemplu.

— E o idee, răspunse Krystle cu amabilitate.

Fallon se întreba dacă ea înțelesese subtilitatea și avu o clipă impresia neplăcută că mama sa vitregă nu era așa de proastă și de vulnerabilă cum părea.

Blake își luă soția de braț și, cu mâna cealaltă, îi făcu semn lui Jeff să-i însoțească.

Ce mai face unchiul tău? se interesă politicos.

Fallon intră ultima. Şoferul întinse mâna ca să o reţină puţin din trecere.

De ce l laşi să se învârtă pe lângă tine? murmură iritat.

Fallon mălţă din umeri.

De Jeff Colby? îl luă pe „anchetator" peste picior. Îl păstrez până în momentul când voi putea să-l bat la tenis. După aceea, o să-l dau deoparte şi voi căuta un altul, care să fie mai puternic decât mine.

Apoi trecu prin faţa lui şi intră.

Blake şi Jeff porniseră către piscină ca să servească acolo cafeaua iar Fallon sosi tocmai la timp să surprindă o conversaţie care o încântă de-a dreptul. În picioare, la capătul scărilor, Krystle discuta cu Joseph. Fallon se aşeză într-un colţ ca să asculte fără să fie văzută.

... bagajele mele ...

Au fost duse în camera dumneavoastră, Mrs. Carrington, cel puţin aşa cred până la ora asta. O să mă duc să verific.

O, nu-i nevoie. Sunt sigură că ...

Vocea suavă a majordomului o întrerupse.

Trebuie să verific, doamnă, este tocmai sarcina mea, aceea de a veghea ca totul să fie în ordine.

Fallon trebui să-şi schimbe locul pentru a auzi urmarea, când el deja urca scările.

- Joseph, te rog să mă scuzi. Casa aceasta o cunosc bine, dar n-am stat aici niciodată şi nu sunt obişnuită să am servitori.

Fallon trebui să-şi muşte buzele ca să nu izbucnească în râs. Joseph cu siguranţă că râdea şi el, în sinea lui, auzind aceeaşi enormităţi, dar, natural, el se stăpânea să facă reflecţii.

Krystle reluă discuţia înfundându-se şi mai rău:

Nu aş vrea să ... Nu vreau să spun ... Adică dumneata eşti cel ce conduce treburile ... eşti majordomul, nu-i aşa? Aceasta este termenul exact, Joseph?

Totul va fi foarte bine, doamnă, spuse Joseph a cărui voce glacială nu mai ajungea aproape deloc la urechile indiscrete din ascunziş.

Fallon se duse în camera ei, îşi făcu un duş, se schimbă şi bătu la uşa lui Jeff. Jeff Colby plecase şi Andrew Laird se întreţinea cu tatăl ei. Fallon îşi turnă cafea şi se apropie de ei. Nici unul nici unul.

— Ce speră departamentul de stat? spunea Blake. Să năvălesc eu însumi în drăcia aceea de țărișoară ca să-mi recuperez petrolul?

— Secretarul de stat vă sfătuiește să așteptați. Totul depinde de grupul de fanatici care va triumfa asupra celuilalt, răspunse avocatul ridicând din umeri. Poate că învingătorul va fi destul de deștept ca să dea drumul tancurilor petroliere.

Blake scutură din cap. Părul lui argintiu strălucea în soare, și încă o dată Fallon fu izbită de aerul de distincție al tatălui ei. Bronzul scotea și mai mult în relief distincția și eleganța trăsăturilor.

— Măcar să nu naționalizeze toată încărcătura și să-l schimbe pe Mig 21, spuse el cu un aer sumbru.

Rontăi o prăjitură făcută după o rețetă daneză și-și întinse hârtiile pe masă.

— Ce cifră de avans putem obține dacă brutul nostru este blocat? întrebă Blake.

— Poate douăzeci de cenți la un dolar.

— Și asta ce poate însemna?

Laird scutură din cap.

— Falimentul, spuse calm.

Blake puse prăjitura pe masă și-și sterse mâinile cu grijă.

— Șase birouri operaționale între Tanger și Cap, șperțuri pentru toate canaliile intermediare, și am căzut în capcană așa de stupid. Cine-i imbecilul care a conceput un asemenea plan?

Andrew Laird se strâmbă într-un fel de surâs.

— Dumneavoastră, după câte îmi aduc eu aminte.

Fallon nu-și mai putu ține gura.

— Eu persist să cred că planul era bun, interveni ridicându-se pentru a se apropia de fotoliul tatălui ei.

Cei doi oameni întoarseră spre ea o privire mai mult surprinsă decât interesată.

— Cred că la vremea aceea erați inspirat de fabula cu greierele și furnica, declară cu calm. Spuneați că guvernul nu-și făcea nici o rezervă pentru zile negre și că Denver-Carrington trebuia să-și păstreze mereu câte ceva pentru când va fi la ananghie. Vă mai amintiți?

Blake încruntă din sprâncene.

— Fallon... cum ai intrat?

Șterse, în grabă, o tartă cu căpșuni de pe platou...

— I-am spus celui din garda ta de corp că sunt agent CIA.

— Ei, bine, fii drăguță și lasă-ne singuri acum, spuse Blake îndreptându-și atenția numai spre acte.

- N-ai vrea să-mi cumperi o carte de decupat și o păpușă nouă?

El nu o mai asculta, însă, dar îi răspunse distrat:

- Tot ce vrei tu, Fallon, dar, pentru moment, sunt ocupat puțin.

Se ridică, îl luă pe Andrew de braț și se îndreptară spre extremitatea însorită a încăperii. Plante luxuriante încadrau ferestrele care erau în același timp și uși, și mobila ușoară de răchită nu înfunda sunetele vocilor lor deloc. Trimițând-o afară pe Fallon, tatăl ei presupuse că ea și ieșise.

— Așteptând să știm ce se petrece acolo, aveți ceva nou să-mi spuneți? ce se mai petrece pe aici?*

Fallon observă cu un interes crescut expresia încurcată a lui Andrew Laird. Ciuli urechea.

— Cât despre terenul Lankershim-Blaidel, nu-l avem încă, spuse avocatul. Le blocăm aprovizionarea dar ei găsesc noi surse, le întrerupem livrările de bani, obțin noi credite... De fiecare dată, când le-am pus bețe în roate, ei...

— Lasă deoparte detaliile, Andrew. Continuați să întreprindeți ceva. Acționarii noștri nu vor fi foarte mulțumiți dacă nu avem nimic pozitiv să le oferim în clipa când afacerile merg rău. Vreau această concesiune cu tot dinadinsul. Dacă metodele actuale nu sunt eficiente, atunci încercați...

— Ospitalitatea Carrington, completă Fallon cu voce tare și foarte distinct.

Tatăl său aruncă spre ea o privire furioasă.

— Fallon, vrei să...

— Bine, bine, plec, spuse dându-se înapoi spre ușă. Voiam doar să-ți aduc la cunoștință că tu ai prinde mai multe muște cu miere decît cu oțet...

Blake îi aruncă o privire de-a dreptul amenințătoare.

— AFARĂ, strigă.

Ca capul lăsat în jos, Fallon puse mâna pe mânerul ușii și cuvintele îi ieșiră cu repeziciune din gură:

— Ascultă-mă tată, Mathew Blaidel este prietenul tău. De ce nu l-ai invita la tine, ca un om civilizat, și de ce nu i-ai explica avantajele pe care le-ar avea, dacă și-ar relua postul la societate aducându-și și instalațiile cu el?

O reflecta el oare la ce i-a spus ea? Își împinse propunerea și mai departe.

— Cel puțin nu te cred gelos pentru ceea ce s-a petrecut între el și Krystle, atât de gelos ca să-l duci la faliment...

Se făcu o tăcere adâncă. Chiar și briza mării părea sus-

pendată și palmierii își încetară foșnetul în așteptarea exploziei ce putea să se producă, poate. Dar Blake își iubea prea mult fiica să poată să cedeze furiei.

— Ideea ta e poate valabilă, admise el, dar nu cu toată inima. Și acum șterge-o.

Fallon era mândră de ea însăși în așa măsură, că urcă scările patru câte patru și sări în camera ei dansând frenetic. Așa că nu putu să surprindă un dialog care ar fi umplut încă o dată de bucurie inima ei micuță, dar răutăcioasă.

Krystle era scutită de orice muncă. Două cameriste desfăcuseră bagajele, reașezaseră și aranjaseră hainele. Ea cobori în sufragerie unde o altă servitoare tocmai punea masa.

— Cine servește cina aici, în seara asta?

— Numai dumneavoastră și Mr. Carrington, doamnă. Pregătesc masa așa devreme pentru că este un bal la Magardo și Joseph mi-a îngăduit să mă duc.

Krystle surâse.

— Bineînțeles... dar este o încăpere așa de impozantă și parcă ar fi mai bine afară. Mi-ar face plăcere să cinez pe terasă.

Tânăra servitoare deveni dintr-o dată stacojie și-și întoarse privirea.

— Păi... Joseph preferă ca mesele de seara să fie servite în sufragerie. Ar avea un adevărat atac dacă... Privirea sa se fixă într-un punct. Krystle se întoarse. Joseph se profila în cadrul ușii ca și cum tocmai atunci trecea pe acolo. Nu se opri decât o fracțiune de secundă. Jeannette păru înspăimântată, Krystle era și ea puțin tulburată.

— E foarte bine, o să luăm cina aici, spuse resemnată. Distracție plăcută. Bună seara.

Revenindu-și, servitoarea se strecură afară. Krystle se așeză pe un scaun tapițat și plimbându-și privirea pe masa lungă de acaju, începu să se gândească la necesitatea unei strategii în această viață complicată care era deja a ei. *Cunoaște-ți dușmanii*, își zise, *ei sunt peste tot și când nu te aștepți.*

În picioare, la fereastra salonului său situat exact sub ușa de la intrare, Fallon spiona plecarea lui Andrew Laird. Imediat ce-l văzu ieșind îl și chemă la ea.

— Așteptați-mă puțin. Cobor imediat.

Un minut mai târziu ea apăru lângă el.

— Tata e cu adevărat înglodat în necazuri, nu-i așa?

[illegible] Ați auzit totul, sau mă rog, ați ascultat pe [illegible]

[illegible] este nevoie ca să iasă din încurcătură?

[illegible] mai mult decât alocația dumneavoastră lunară, [illegible] De ce Michael întârzie atât ca să-mi aducă mașina?

Nu știu eu, răspunse cu inocență, deși șoferul aștepta semnalul ei ca s-o aducă. Cât? Insistă.

— Nu vă mai gândiți la asta, Fallon, spuse avocatul cu nerăbdare. Oricum, nu aveți nici o putere.

— Sunteți sigur de asta, nu-i așa? Ați putea să vă înșelați.

Andrew Laird o scrută din priviri ca și cum ar fi încercat să-i pătrundă gândurile deși el o cunoștea pe fată mai bine ca nimeni altul.

— Sugerându-i tatălui dumneavoastră să-l invite pe Mathew Blaidel ați vrut s-o puneți pe Krystle în încurcătură, spuse, în sfârșit, cu aerul cuiva care-l complimentează pe șarpe pentru mușcătura făcută.

— Este exact ce e mai bine de făcut acum. Nu-i nevoie să v-o spun, nu-i așa? De altfel, dacă el constată că asta nu slujește interesului său, n-o s-o facă.

— Și cu siguranță Krystle se va găsi dintr-o dată într-o situație penibilă. Și doar vă imaginați că tot dându-i înțepături ici și colo veți reuși s-o alungați din această casă.

Îi aștepta răspunsul și o examina cu un anume interes.

— Femeia asta nu-i trebuie lui, bombăni. O să-l coboare la nivelul ei.

Avocatul suspină.

— Știți dumneavoastră, Fallon, că cea mai mare parte dintre fetițe înțeleg de la vârsta de șase ani că nu se pot căsători cu tăticul lor . . .

Fallon se dădu înapoi cu un pas.

— Iată și mașina dumneavoastră, anunță. *Ciao, consigliere.*

Se învârti scurt pe călcâie și intră trântind ușa.

CAPITOLUL V

— Bună seara, Mrs. Carrington. Ai petrecut o zi agreabilă?

Așezată la măsuța de toaletă, Krystle își peria părul. Era aproape de miezul nopții. Blake își desfăcu cravata, își scoase

lumea și se apropie de ea. Se aplecă și îi cuprinse gâtul într-o îmbrățișare caldă.

- Sunt dezolat că a trebuit să întârzii atâta, dar a fost așa o ceață de puternică încât să știi că am avut chiar noroc că pot pleca din Washington în seara asta. Ce s-a întâmplat, draga mea? Ce nu merge?

Ea strângea din dinți și continua să-și mânuiască peria încercând să evite privirile lui care le căutau pe ale ei cu insistență în oglinda cu trei fețe. Căci se temea ca el să nu-i surprindă lacrima din ochi ceea ce i-ar fi înlăturat orice șansă de a-i vorbi calm despre problema ce o preocupase toată ziua. Nu îndrăznea să răspundă, de teamă ca vocea să nu o trădeze. Bărbatul îi mângâie cu tandrețe umerii.

— Ce ai tu, micuța mea? insistă. Știu că Fallon nu este o persoană cu care să poți trăi ușor și că tu suferi din cauza asta.

— Nu, nu-i asta.

— Atunci, ce? Recepția? Evident ar fi trebuit să te previn că mă gândeam să dăm un dineu. Nu prea sunt nici eu obișnuit cu căsătoria. Săptămâna asta n-a fost ușoară pentru tine, nu-i așa?

Ea se întoarse.

— Nu-i vorba de recepția ta. Joseph se va ocupa și de asta așa cum se ocupă de toate. Ce mă frământă este...

Și avu dintr-o dată gâtul așa de uscat, încât trebui să înghită:

— Blake, tu vrei cu adevărat să-l inviți pe Mathew în casa asta?

Mâinile care-i mângâiau umerii se crispară dintr-odată.

— Da, vreau.

— Și alții vor veni. Toată lumea e la curent cu ce s-a petrecut între noi. Ții cu adevărat să mă umilești în public?

Blake se dădu un pas înapoi pentru a-ți ține cumpătul și-și scoase cravata.

— Ți-am spus că prezența sa are multă importanță pentru mine.

— Pentru tine! Copiii sunt ai tăi, casa e a ta, servitorii sunt ai tăi. Tu ai cheltuit atâta cu mine înaintea căsătoriei! De ce nu m-ai trimis la o școală unde să învăț, să trăiesc pe post de musafir în casa ta? De ce n-ai...

Ca de obicei, Blake surprinse din zbor prima problemă care i se păru și concretă.

— Servitorii? o întrerupse. Ce ai tu de reproșat servitorilor?

Krystle scutură din cap. Acum regreta, în gând, că se enervase.

— E fără importanță.

— Haide, spune-mi tot ce ai pe suflet, insistă el.

— Totul merge bine, Blake. Casa e mare, are destulă lume față de ceea ce sunt eu învățată să am împrejur...

Nu dorea să acuze pe nimeni și nici să creeze cuiva necazuri.

Însă Blake insistă și înțelese că el nu va renunța la întrebări.

— Ce ai să le reproșezi servitorilor? repetă.

Krystle suspină.

— Știu că e o prostie dar... ei bine,... mi-e penibil să nu pot să servesc niciodată cina pe terasă sau să ofensez o cameristă când îmi aranjez singură hainele. Bucătarul mă trimite în altă parte, să mă plimb, când îi cer câte o rețetă. Chiar și grădinarul pretinde că nu poate să aducă flori în camera noastră decât cu ordin semnat de tine în trei exemplare.

Blake se îndulci. O luă de bărbie ca s-o oblige să-l privească.

— De ce nu mi-ai spus niciodată nimic? îi reproșă cu tandrețe în glas.

Simțindu-și lacrimile urcând, fata se strânse lângă el și-și lipi fruntea de pieptul lui.

— Pentru că tu ai probleme cu adevărat serioase și pentru că nu vreau să te supăr cu toate aceste detalii nesemnificative. Ar fi trebuit să tac. Ar fi trebuit să domin singură situația asta, dar nu pot. Nu știu ce se cuvine făcut și ce nu. Vrei să afli adevărul, Blake? M-aș simți mai la largul meu în casa asta dacă aș face parte din personalul de serviciu.

El reflectă un moment, apoi, brusc, luă telefonul, apăsă un buton și așteptă.

— Joseph. Adună tot personalul de serviciu... da, imediat.

Zece minute mai târziu, Blake o conducea pe Krystle în bucătăria mare și imaculată. Luminată abundent, camera părea rece și străină de goală fără animația obișnuită și mirosurile apetisante. Servitorii erau aliniați și se vedea bine că

toți fuseseră treziți din somn. Joseph purta un halat de casă elegant, din mătase chinezească, împodobit cu broderii.

Blake li se adresă cam așa cum s-ar fi adresat generalul Patton trupelor sale.

— Vă mulțumesc pentru că ați venit cu toții. Credeam că o cunoașteți toți pe soția mea.

Întoarse capul spre Krystle care stătea alături de el ușor descumpănită.

— În aparență, m-am înșelat, reluă el. Pentru a evita orice echivoc o să facem prezentările regulamentare. Iat-o pe Mrs. Carrington, stăpâna casei acesteia.

Krystle nu mai știa cum să stea, așa de împietrită se simțea. Atinse brațul lui Blake și murmură:

— Oprește-te, te rog. Nu pot suporta mai mult.

În loc de orice alt răspuns, el o luă de mână și o conduse mai aproape de rândul servitorilor.

— Iată-l pe Michael, spuse. Este un băiat ambițios. Ascultă conversațiile care nu-l privesc, dar conduce bine și ar putea rămâne aici până la sfârșitul anului. Gerald umflă notele de plată ale băcanului. Jeannette își uită instrucțiunile. Numeroasele rude ale doamnei Gunnerson se hrănesc cu banii mei. Totuși, pe ansamblu, toți muncesc bine și asta compensează micile lor slăbiciuni.

— Destul, Blake, e destul, îl ruga Krystle cu o voce surdă.

— Soția mea se interesează de voi, urmă el. Sunteți mulțumiți de soarta voastră?... Perfect. Atunci, voi continua. Leon, de cât timp ești în serviciul meu? îl întrebă pe un bătrânel care tremura vizibil.

— De zece ani, domnule.

— Dumneata te ocupi de grădinile mele, nu-i așa? Dumneata comanzi toți muncitorii angajați pentru a te ajuta?

— Da, răspunse grădinarul.

— Ați avut o discuție cu soția mea pe tema florilor?

— E... eu... cred că da...

— Ți-a cerut să aduci flori în camera noastră?

— Da, mi-a cerut asta.

— Și ce i-ai răspuns? Că eu nu doresc flori în cameră...

— Da, domnule. Dumneavoastră ați spus totdeauna...

Blake îl întrerupse nervos:

— Mrs. Carrington preferă să vadă camera împodobită cu flori. Eu, nu, dar mă voi obișnui cu asta. Ca o revanșă, însă, nu mă voi obișnui niciodată cu impertinența ta. Poți să-ți faci bagajele. Vei pleca mâine dimineață. Cât despre ceilalți, sper

că ați înțeles că mă pot dispensa de voi, dar că nu mă voi dispensa de soția mea.

El se întoarse pe călcâie și ieși cu pași mari, lăsând-o pe Krystle în pragul lacrimilor așezată în fața grupului de servitori ce-i erau ostili.

Se întoarse și ea și se grăbi să iasă.

El o aștepta la piciorul scării.

— Cum ai putut face un astfel de lucru? articulă cu greutate. Blake, nu vreau să-l alungi pe bietul om. E ultimul lucru...

El o strânse după umeri și o ajută să urce scările.

— Mâine dimineață, Joseph va veni la mine să-mi spună că Leon și-a cerut scuze și că el ar dori mult să rămână în serviciul meu. Și-l voi angaja din nou. Atunci, ceilalți vor spune: „Mr. Carrington este un om dur, dar drept". Draga mea, nu pot spera ca tu să știi din instinct tot ce trebuie făcut în ceea ce privește organizarea acestei case, persoanele pe care trebuie să le eviți, dar o să te învăț. Aceasta este casa ta, Krystle, și vreau ca tu să te simți aici la tine acasă. Și acum hai să ne culcăm.

Știa foarte bine că el are dreptate. O să-i fie dificil să se deprindă, dar va învăța. Pas cu pas! Și pentru început, va trebui să înfrunte prezența lui Mathew Blaidel în casa sa, la masa sa. Poate chiar ar putea să învețe să-și facă din fiica ei vitregă o prietenă. Fallon punea și un alt fel de probleme, dar acum, înlănțuită de brațele soțului ei, Krystle își uită grijile și adormi.

Cât despre Fallon, problema ei cea mai mare se referea la Cecil Colby. Îl dorea pentru că el era omul cel mai fascinant din câți cunoscuse ea până atunci. Degaja un fel de magnetism. Puțin mai în vârstă decât tatăl ei, bărbatul acesta nu fusese niciodată căsătorit. Avea un dispreț total pentru orice femeie care i-ar fi apărut în cale, ba, mai mult și pentru Fallon, pornind din faptul că tatăl fetei încercase să-l depășească pe Cecil Colby chiar înainte de nașterea ei. Deja, pe vremea când era un tânăr specialist în prospecțiuni, Blake Carrington își propusese ca țintă să-l întreacă pe Colby. Numai că acesta fusese totdeauna primul, acaparând cele mai bune concesiuni, cele mai bune zăcăminte, cele mai bune contracte, cele mai bune ocazii.

Fallon îi văzuse pe Colby și pe tatăl ei înfruntându-se ca doi cerbi într-o pădure sălbatică dar și luând masa împreună, ca doi prieteni. Toată viața ei fusese intrigată de omul

care era capabil să-l domine pe Blake Carrinbton în lupta pentru putere.

Ea era obișnuită să mânuiască oamenii și mai ales băieții cu privirile tandre, care erau îndrăgostiți de ea și gata să-i satisfacă orice capricii. Aștia o plictiseau de moarte. Atracția pe care o exercita Cecil Colby era irezistibilă. Din ziua când făcuseră un tur împreună, Fallon căuta mereu un mijloc de a se afla singură cu el.

In sfârșit, ocazia se ivi. Invitați la dineu la niște prieteni comuni, Fallon Carrington și Cecil Colby ieșiră din sala unde era întinsă masa, braț la braț, grație unei manevre savante a tinerei fete. În timp ce invitații mergeau să servească cafeaua în salon, Fallon propuse o plimbare în parc. Amuzat și în aparență nu lipsit de interes, Colby acceptă. Se strecurară afară prin ușa care dădea pe terasă și coborâră în aleea împrejmuită cu copaci. Fallon purta o rochie de muselin verde asemeni teiului, cu un decolteu larg care punea în valoare talia sa fină și silueta zveltă.

— Am auzit o afirmație nostimă la adresa dumneavoastră, începu ea conversația.

— Ceva scandalos, fără îndoială. Și Colby râdea.

Fallon clătină buclele lungi și brune.

— Ba deloc, răspunse. Cineva spunea că soția lui Fitzie Randolph a venit să vă vadă săptămâna trecută și că dumneavoastră ați trimis-o la naiba. Doar n-o fi ajuns de nedorit până într-atât?

— Din contră, spuse Colby cu un surâs. E foarte prezentabilă.

Ii luă brațul și îl trecu sub al său. Era aproape tot atât de înalt ca și tatăl ei și mergea cu același pas hotărât. Profilul lui se detașa în clarul de lună și păru de o frumusețe emoționantă. Ea își reglă pasul după al lui și își simți inima bătând pe brațul lui. El îi vorbea cam pe tonul folosit de tatăl ei când îi dădea lecții.

— Fallon, lumea m-a tratat de mii de ori drept „conglomerator" fără principii, și, totuși, crede-mă, sau dacă nu dorești, nu mă crede, dar am niște principii clare. Unul dintre ele se referă la caracterul sacru al căsătoriei, la fidelitatea jurămintelor și la alte baliverne demodate de acest gen. Nu am niciodată legături cu o femeie măritată.

— Bine, aprobă fata. Mai am încă șanse.

El se opri să privească cu atenție fața aceasta frumoasă și insolentă, luminată de lumina albăstrie a lunii. Se aplecă să

[illegible] fără pasiune, dar nici nu-i trecea prin gând să o facă [illegible] parinte. Ea se lăsă cu totul sărutului, gata să-i [illegible] și în acest loc, și încă fără șovăire. Când însă bu-[illegible] se despreunară, el se dădu la o parte încetișor. Fallon văzu atunci că între ei se strecurase ceva grav. Ridică mâna ca să-l mângâie pe obraz, însă mâna îi fu oprită cu blândețe.

— Dacă o să mergem înainte pe același drum, te-aș lua mai bine într-un loc mult mai romantic și, cu siguranță, mai discret, fii sigură... nu-i așa, Fallon?

— Cu adevărat? suspină.

— Tatăl tău are reale necazuri. Ai dori să-i vin în ajutor?

Se depărtă de el.

— N-am spus nimic din care să rezulte asta. Era prudentă.

— Dar e adevărat, sau nu?

- Ai putea să-l ajuți? ripostă.

Da.

Fallon descoperi o băncuță sculptată într-un stejar enorm, un loc de ședere primitor pentru cineva care trecea pe acolo și ar fi dorit să stea și să se reculeagă în pacea grădinii. Merse și se așeza. Colby o urmă, dar rămase în picioare în fața ei.

Aș vrea să te căsătorești cu Jeff, spuse el calm.

Fallon se împotrivi și ochii ei lansară fulgere.

M aș căsători mai degrabă cu dumneavoastră.

Colby surâse.

Este drăguț din partea ta, dar avem alte motivații decât propriile noastre satisfacții personale, și eu și tu.

Nu voi putea să-l fac pe Jeff fericit. Fata era cinstită în momentul ăsta.

El te adoră. Aș vrea să aibă o poziție stabilă, cu o fată mai inteligentă decât el, chiar strălucitoare, ca tine, Fallon. Dacă ar face parte din familia ta, ați putea să-l ajutați. Să nu credeți ca e prost, dar cu un om ca tine în spatele lui, el...

Și în schimb o să-l scoateți pe tata din încurcătură?

Exact. Jeff nu este o partidă proastă, doar îți dai seama. E un băiat frumos, atent, cultivat, muncitor și moștenitor, după cât se pare, al societății Colbyco — un fel de versiune americană a prințului de Galles.

Fallon era prea enervată ca să asculte cuminte cum un bărbat îi dicta ce are ea de făcut.

Se ridică și o porni brusc. Colby se supuse ritmului ei. După o oarecare tăcere spuse:

Auziți, eu vreau să mă căsătoresc cu un om capabil să mă emoționeze fizic. Oare nu e un lucru important să te gân-

deşti toată ziua la plăcerea nopţii? Jeff nu mă excită deloc, Cecil, tu da.

– Reflectă, scumpa mea, adăugă Colby, cu o jumătate de surâs în colţul gurii. Pasiunea se stinge, puterea rămâne. Nu cunosc mulţi tineri care să fie aşa de puternici ca Jeff Colby. Dacă are pe cineva care să-l ghideze, care să-l împingă uneori, reuşita lui e răsunătoare; dar are această nevoie să fie stimulat, aşa trebuie spus „stimulat". În ce mă priveşte, acest stimulent necesar nu i-a fost acordat, dar voi amândoi, voi puteţi să vă înălţaţi oricât de sus doriţi. În fond, gustul puterii e tot o pasiune, numai că nu o cunoaşteţi încă. Şi, crede-mă, această pasiune e mult mai durabilă.

Fata nu răspunse. Avea sentimentul că inima i se rupe, dar îşi dădea seama că Colby îi oferea ocazia să-l scoată pe Blake din strâmtoarea actuală. Şi oare nu-i spusese însuşi Andrew că tatăl ei era în pragul falimentului? De necrezut! Şi totuşi, Blake părea de data aceasta cu adevărat acoperit de situaţie. Numai Colby era destul de puternic, destul de bogat şi de dornic să-l salveze, dintre toţi oamenii din statul lor sau poate chiar din ţară.

— Ştiu că Blake înseamnă pentru tine mai mult decât oricine altcineva, reluă Colby, şi ştim amândoi că eu sunt singurul care-l poate ajuta. Spune-mi da, şi...

— Cum puteţi să-l salvaţi şi în cât timp? Glasul fetei era rece.

— Imediat. Şi în aşa fel încât nu va ghici niciodată cine i-a venit în ajutor. Ai cuvântul meu de onoare.

Se înfipse cu îndrăzneală în faţa lui.

— Să presupunem că-mi schimb părerea? Sau că nu respect târgul, ce aţi face?

Colby zâmbi.

— Să acceptăm că la vârsta mea e tot aşa de plăcut să-ţi iei revanşa ca şi să faci dragoste.

Fallon ştia că el nu profera ameninţări de dragul de a ameninţa. Acest om ar fi ştiut să utilizeze puterea aşa cum i-o cerea interesul, adică implacabil. Într-o zi se va bucura şi ea de o putere asemănătoare. Vag, mai păstra încă în ea credinţa că Cecil Colby ar mai fi putut încă să fie acolo în acea zi.

Se apropiară de casă unde lipsa lor nu trecuse, cu siguranţă neobservată. Toate ferestrele erau luminate. Cecil se opri înainte de a fi absorbit de mulţime în fâşia luminoasă care cădea pe trepte.

Vadar, ce spui Fallon? Încheiem târgul?

El se gândi un minut ce păru interminabil, apoi se decise să pecetluiască în sfârșit, acordul lor cu o strângere de mână.

Nu spuse despre hotărârea luată nimănui, nici măcar lui Ted. Putea să aștepte, în fond ea nu era grăbită. Se duse două săptămâni în Europa ca să mai uite, dar la întoarcere, remarcă un smarald superb atârnat de un lanț de aur la gâtul lui Krystle. Bănui de îndată că Cecil Colby își îndeplinise deja partea sa din contract.

E nou, deschise discuția în momentul în care Krystle colora pregătită de plecare în oraș.

Krystle purta smaraldul pe o rochie de mătase albă care-i mulțumea cu discreție formele. Chiar și Fallon trebui să admită în forul ei interior că mama sa vitregă era de o frumusețe remarcabilă. Însă numai bijuteria îi reținu atenția. Krystle se simți puțin încurcată de intensitatea privirilor ei.

Îți place piatra asta? o întrebă Blake. Se potrivește cu ochii ei verzi, nu ți se pare?

Tu ești, probabil, din nou plin de noroc, observă Fallon.

Sau plin de noroc, sau cu un milion de dolari în ocean, glumi Blake fără să-i mai dea vreo indicație în plus.

Fallon observă cu o oarecare satisfacție expresia mirată a mamei vitrege. Măcar ea, Fallon, știa ce se petrecea atunci în sufletul tatălui ei. Numai când ești la înghesuială practici arta bluffului în felul acesta.

Unde este fratele tău? întrebă Blake dornic să schimbe subiectul.

Ridică din umeri.

Ce sunt eu, îngerul păzitor al lui frate-meu? Acum răsfoiește o revistă.

De când lucrează pentru Matthew Blaidel mă evită, constată Blake. Asta ca și când eu aș fi acela care să-i reproșeze că face o muncă cinstită.

Pleacă la oraș la ora șase dimineața, tată, și acum o fi dormind și el. E aproape nouă. Nici nu cred că se gândește la tine într-un fel sau în altul, mai spuse, și apoi îi aruncă tatălui o privire piezișă.

Ea bănuia că Steven nu dorea ca tatăl său să știe unde era el în acel moment. În cursul după-amiezii, Ted Milton, fostul ei tovarăș de cameră îi telefonase că se va opri la Denver înainte de a și urma călătoria spre San Francisco. Lo-

cuia la Palace Brown Hotel și spera că Steven va putea să petreacă seara cu el. Fallon interceptase convorbirea și, înțelegând neliniștea care răzbătea din vocea lui Ted, pricepuse despre ce este vorba. Când Steven se întoarse acasă în ținuta lui de lucru, ea se grăbise să-i aducă la cunoștință mesajul.

Vădit tulburat, Steven îl contactase pe Ted și se dusese să-l întâlnească. Pe lista ființelor pe care le iubea, el era trecut imediat după tatăl său. Însă Blake Carrington nu părea să se preocupe de ea, nici să aibă nevoie de serviciile ei, cel puțin atât cât se afla în luna de miere, și nici n-ar fi putut afla, în vreun fel, sacrificiul făcut pentru el. Plângându-și de milă, cam ca o fecioară din cine știe ce trib schimbată pe un sac cu boabe, Fallon aruncă revista, și, după ce aruncă o privire în oglindă, se îndreptă spre garaj. Numai că șoferul își conducea ici și colo stăpânii. Agasată de nepotrivirea asta de program, îi telefonă lui Jeff și-i ordonă să vină s-o ia și să se plimbe împreună.

Așezați într-un colț întunecos al barului hotelului, Steven și Ted observară un grup format din două cupluri care sărbătoreau nu știu ce aniversare mai îndepărtată. Unul dintre bărbați era Gros Ed și tot el era cel ce arunca neîncetat priviri spre locul tinerilor care vorbeau încet, dar cu însuflețire.

— Doar un vrei să-mi spui că ai de gând să rămâi aici la nesfârșit, spuse Ted, cu vocea pe jumătate glumeață, pe jumătate implorând.

— Nu știu sigur. Da, poate. Vreau să fac ceva în viață și aici îmi sunt rădăcinile.

— Haida de, Steven. Îți detești tatăl și acum trăiești sub același acoperiș cu el. Și eu nici nu prea înțeleg de ce m-ai părăsit...

— Te rog, Ted. Nu pe tine te-am părăsit, ci New Yorkul. Doream să mă maturizez, să încetez de a-mi pierde timpul cu mondenități și să-mi asum eu însumi câteva răspunderi. Regret că n-ai înțeles-o.

— Înțeleg, Steven, te înțeleg dar îmi lipsești mult. Apartamentul e așa de gol! Îmi pare rău până și după gâlcevile noastre pe tema corvezilor de a spăla vasele sau de a duce gunoiul.

— Poți să-ți iei un alt tovarăș...

— Ești crud, Steven. Știi doar ce însemni pentru mine. Știi cât de mult te iubesc.

[illegible] cuvinte, dar vorbi atât de încet, [illegible] urechile ca să audă.

[illegible] Erau plini de lacrimi.

[illegible] ca și eu te iubesc la fel, dar totul s-a sfârșit.

[illegible] brațul pe după umeri. Privirea fiecăruia se [illegible] pe a celuilalt câtăva vreme, apoi schițară amândoi un [illegible] și ridicară paharul într-un toast tăcut și discret.

Mult mai puțin discret decât ar fi voit-o ei.

Steven nu vorbise nimănui despre ziua lui de lucru la zăcământul Lankershim—Blaidel. Mathew însă vedea fie și [illegible] o parte din bătaia de joc al cărei obiect era mereu tânărul Steven. Chiar dacă ar fi voit, n-ar fi putut face nimic pentru a-i ușura situația. Steven învățase totuși să se servească de inteligența sa și de umor pentru a supraviețui și, cu ocazia unor anumite schimburi de vorbe ca cele ce urmează, reușise să întoarcă râsul de partea sa.

Știi tu oare ce ai acolo, băiatule? E o bășicăăăă!...

Chiar așa? zise Steven intrând în joc.

Da' știi tu cum ai căpătat-o? întrebă careva pe un ton de milă amestecată cu bătaia de joc.

O să-mi spui tu.

Ceilalți râseră în hohote.

N-ai vrea să ai grijă de bubuliță? întări Gros Ed.

Nu, trateaz-o tu singur, răspunse Steven cu calm.

Râsetele încetară și oamenii se apropiară să asculte, neștiind prea bine ce ar putea să mai urmeze. Gros Ed avea un temperament exploziv. Aștepta cu un aer amenințător.

Fii atent, continuă Steven, că nu o să-mi turtesc nasul de pumnul tău și o să fii acoperit îndată de sânge.

Muncitorii care forau izbucniră în râs și Gros Ed trebui să-i imite dar potrivi totul ca să aibă el ultimul cuvânt.

Hei, Bobby, strigă, adu-ne un tub cu alifie pentru popoura de bebeluși.

De fiecare dată când opreau lucrul pentru a-și lua cafeaua sau pentru a aștepta ca o țeavă să fie verificată, jocul reîncepea. Mathew observa însă cu satisfacție că Steven reușea să-i pună la respect într-un mod dificil de realizat. Cu [illegible], cu mușchii întinși, cu mâinile pline de bătături, el [illegible] la fel de dur ca oricare dintre oamenii echipei.

Mathew avea îndoieli asupra intențiilor lui Blake Carrington. Pentru ce-i invitase el pe toți la masă, pe el, pe Claudia și pe bătrânul Walter, care nici măcar nu și-ar fi dat osteneala să se radă înainte de a merge la masă? Ce se întâmplase? Ideea nu aparținea lui Krystle cu siguranță. Situația asta ar fi fost la fel de stânjenitoare pentru el ca și pentru ea. Se iubiseră atât de mult încât aerul devenea dintr-o dată încărcat cu electricitate când se aflau în aceeași cameră. Oare se vor așeza ei la masă fiecare cu soțul sau cu soția respectivă alături ca să schimbe fraze mondene? Era ridicol, de neimaginat.

Și totuși erau pe punctul de a se îmbrăca pentru a merge la dineu, și Claudia și el. Își termină de înnodat cravata în timp ce ea își punea cerceii de opal pe care îi primise drept cadou la cea de-a zecea aniversare a căsătoriei lor. Claudia era mulțumită și puțin excitată la ideea de a cina la familia Carrington. O privea cu un aer aprobator.

— Ești încântătoare.

— Mulțumesc.

Îi puse mâinile pe umeri dar ea avu un gest ușor de recul.

— Nu vrei să te ating? întrebă el puțin descumpănit. Mai târziu, poate, când ne vom întoarce...

Ea îi luă mâna și o lipi de obrazul ei.

— Oh, da, sper din tot sufletul, murmură abia perceptibil.

— Mi-ar fi plăcut să nu fi mers la dineul ăsta, rosti deodată bărbatul. De ce oare m-am lăsat eu târât în povestea asta?

— Walter spune că tu trebuie să mergi acolo, fie și numai pentru a ști ce plănuiește Blake. De altfel, aș vrea să o cunosc pe Mrs. Carrington și...

— Bine, bine. Trebuie să plecăm deja. Mă duc să-i spun bună seara lui Lindsay.

Ieși. Claudia îl aștepta și se întreba în sufletul ei de ce îi venise deodată pornirea de a plânge.

Dineul fu elegant, ba chiar somptuos. Masa fusese pusă pentru paisprezece persoane — un lung șir de pahare de cristal strălucitor, vesela era din porțelan, tacâmurile, din argint masiv, fața de masă, din damasc. Lângă fiecare farfurie, niște mici buchețele de flori proaspete erau vârâte în vaze micuțe de cristal de Boemia. Așezați fiecare la câte o extremitate a

mesei lungi, Krystle și Blake vegheau ca discuțiile să fie animate, vesele, strălucitoare. Mathew era plasat de o parte a lui Blake, separat de acesta datorită soției unui vice-președinte al Societății Denver — Carrington. În fața lui, Claudia părea să se înțeleagă foarte bine cu Steven Carrington. De multă vreme nu se arătase ea așa veselă și Mathew era mulțumit de ea. Părea că se amuză cu adevărat și poate că lucrurile se vor aranja în curând. Se forța din răsputeri să nu o privească pe Krystle.

Ea era nespus de frumoasă în seara aceea. Rochia galbenpai era asortată cu culoarea părului. Briliantele sale, care-i atârnau la urechi eclipsau toate bijuteriile celorlalte femei. Numai ochii aveau tot atâta strălucire ca pietrele, dacă nu și mai multă. El își impuse să asculte lunga poveste a vecinei sale referitoare la decepțiile ei față de prestațiile grădinarului.

În sfârșit, cina se termină. Toți se sculară ca să treacă în salon. Mathew se întreba dacă Blake o să-l ia deoparte ca să-i aducă la cunoștință adevărul referitor la această invitație. Numai că gazda sa părea a fi într-o conversație acaparantă cu Cecil Colby. Instinctiv, Mathew o căută din priviri pe Krystle. Era puțin mai într-o parte, aproape de ușile deschise ale terasei. Se apropie de ea.

— Păcat că v-ați întrerupt luna de miere din cauza acelei mici revoluții din partea cealaltă a mării, spuse Cecil Colby gazdei sale.

— O simplă nepotrivire de program, glumi Blake.

Colby clătină din cap.

— Hai, Blake, asta-i pentru alții, nu pentru mine. Știu că ai blocată o adevărată avere la capătul celălalt al lumii.

— E foarte adevărat, Cecil. O avere, dar nu singura.

Colby simulă că s-ar afla în încurcătură.

— Și eu care mă grăbisem fluturând carnetul de cecuri ca pe un colac de salvare, iată că te găsesc în plină euforie. Scuzați-mă!

Blake îi aruncă o privire piezișă. Colby goli paharul și schiță un gest de îndepărtare, dar Blake i se așeză în față ca pentru a bara drumul.

— Presupunem... pură presupunere... că o simplă ridicare de deget m-ar putea reașeza pe linia de plutire, cât mai [illegible] aceasta?

— Ai prea scump, răspunse Colby... să zicem...

Blake urmări direcția privirilor care se opri pe Walter Lankershim. Cu un pahar în mână, cu o țigară în cealaltă, bătrânul specialist în forări povestea o istorie altor doi invitați.

— Poate o parcelă a concesiunii Lankershim—Blaidel, insinuă Colby.

Blake încruntă din sprâncene.

— Am, poate, ceva necazuri, dar nu vreau să mă las jumulit, cu atât mai mult de către cel mai bun prieten.

De data aceasta el păru că se îndepărtează și Colby fu cel care-l reținu.

— Haide, Blake, doar nu ești supărat pe mine pentru că am vrut numai să tatonez terenul.

Blake îl scrută cu privirea și fața i se lumină.

— Ei, și eu aș fi făcut, poate, la fel, mărturisi.

— Și dacă ți-aș spune că asta n-o să te coste nimic? reluă Colby.

— N-o să te cred.

— Ei, bine, să zicem că ar fi vorba de un împrumut care mă onorează... între rude prin alianță.

Blake avu un moment de surpriză. Cu un gest al bărbiei, Colby îi arătă într-un colț al camerei pe Fallon și pe Jeff care discutau cu însuflețire.

— Știți oare dumneavoastră ceva ce eu încă nu am aflat?

Colby începu să râdă.

— Vă invit să luăm masa împreună la Petroleum Club, luni, la prânz. O să punem la punct toate detaliile.

Se îndepărtă pentru a se alipi unui grup care admira o pânză de Matisse. Blake o căută cu privirea pe Krystle, dar, după câte se părea, ieșise. Fu imediat acaparat de zgomotoasa Mrs. Harrison, care-l bombardă cu întrebări asupra avantajelor vieții conjugale.

Afară, pe terasă, Krystle și Mathew Blaidel admirau grădina ce se deschidea în fața peluzei.

— Nostim acest refugiu, spuse Mathew.

— Mic, dar intim, glumi ea.

— Imi imaginam că sâmbătă după amiază, Blake se distrează tunzând iarba și smulgând buruienile

— Poate faci o fotografie cu scena asta și o vindem la People Magazine.

Bărbatul se aplecă peste balustradă și-i admiră profilul în dunga de lumină, care venea dinspre ferestre.

Ai o viață plăcută, Krystle. Sunt fericit de fericirea ta, adăugă cu sinceritate în glas.

- Iar mie soția ta îmi place.

Bănuiam că voi o să vă simpatizați. Claudia este foarte amabilă.

— Da.

— Merită mult mai mult decât pot eu să-i ofer.

— Dacă te asociezi cu Blake, ai putea deveni foarte bogat. El ar dori să intri în societate cu concesiunile tale care ar face parte din Denver—Carrington și tu ai câștiga bani mulți.

Mathew se îndreptă de spate.

— Așadar m-a invitat la cină ca să-mi facă propunerea asta? întrebă cu răceală.

Krystle își puse mâna pe brațul lui.

— Blake este în măsură să te ajute să-ți dezvolți proprietatea, Mathew. Poate să facă din tine un om bogat.

— Îți dai seama ce faci acum, Krystle? Nici nu-mi vine să cred. Tu încerci să mă cumperi pentru el. Oare te însărcinează să-i furnizezi și femei în călătorii și...

Ea scoase o exclamație de indignare care întrerupse vorbele lui pline de injurii.

— Nu știam că mă detești până într-atât, murmură după o pauză.

Sub apăsarea emoției, Mathew nu-și mai putu reține cuvintele care-i scăpară pur și simplu de pe buze.

— Să te detest! Dar eu nu te detest deloc, Krystle, eu te iubesc.

Pământul își opri rotirea. Totul rămase suspendat în timp și zgomotele se pierdură în depărtare. Când ea își veni în fire, Mathew bâlbâi niște scuze. Fata ridică mâna ca să-l întrerupă.

— Mathew, uită-te la mine, îl implora.

— Nu pot face nimic în privința asta, Krystle. Bănuiesc că te voi iubi așa toată viața.

Încercară amândoi să reacționeze în vreun fel față de această revelație care acum se strecura între ei. Emoției simțite de Krystle i se adăuga un sentiment confuz, ca un fel de regret pentru o trădare.

— Și totuși, când ne-am întâlnit, înainte de căsătoria mea, tu ai spus... că nu mă mai iubești.

— Am făcut ceea ce mi s-a părut cel mai bine să fac pentru noi, amândoi, răspunse Mathew cu tristețe în glas.

— Și ai vrea să-ți fiu recunoscătoare? Vocea lui Krystle era surdă și gravă. Cine ți-a dat dreptul să judeci pentru mine? Sunt capabilă și eu să iau decizii în ceea ce privește viața mea.

— Înțeleg asta, Krystle. Voiam doar să încerc să...

— Nu! Eu nu aprob nimic. Aș fi fost mulțumită cu o bucățică mititică de fericire numai să fi existat...

Cineva deschise ușa salonului și un cuplu ieși în răcoarea serii. Ea atinse ușor femeia în timp ce intra în casă.

— Scuzați-mă, spuse instinctiv.

Așezată în umbra care se întindea sub terasă, Fallon Carrington nu pierduse nici măcar un cuvânt din conversație. Se ridică și se retrase. Situația promitea să devină fertilă pentru eventuale răbufneli.

CAPITOLUL VI

Pe drumul spre casă, Mathew se dovedi deosebit de laconic. Din contră, Claudia era foarte locvace. Încântată de seara pe care o petrecuse, încerca să-și comunice mulțumirea.

— Ai putut vorbi cu Blake? întrebă.

— Da.

— Așadar? Știi pentru ce ne-a invitat, pe noi și pe Walter?

— Nu-i un mister, Claudia. Am înțeles imediat că voia concesiunea. Ba chiar a însărcinat-o pe nevastă-sa să facă pe intermediarul.

— Și atunci? N-ai nevoie să iei un aer așa de întunecat. N-ai acceptat, nu-i așa?

— Bineînțeles că nu.

Tăcură amândoi un moment.

— Walter părea să se amuze cu adevărat, se hazardă Claudia să continue.

— Chiar aș vrea să-l cred asta.

Urmă un nou moment de tăcere.

— Tu trebuie să fii obosit, suspină Claudia aproape fără să-și dea seama.

— E adevărat, sunt chiar extenuat.

— Eu am petrecut o seară excelentă, adăugă Claudia în timp ce ieșeau din mașină.

Însă el trânti portiera exact în acel moment și nu o auzi. Este extrem de preocupat, se gândi ea când fură deja întinși în pat pentru culcare. Bietul Mathew! Și surâse în sinea ei dându-și seama că i se făcea milă și de un altul, nu numai de sine. Alunecând ușor spre hotarele somnului, recapitula evenimentele serii. Steven Carrington îi lăsase impresia că și ea era tânără, frumoasă și... ei, da, capabilă să stârnească dorinți. Iar el era un băiat drăguț, deschis, și de-a dreptul seducător.

La masă, chiar o făcuse să râdă.

— Vă amintiți sandviciul pe care mi l-ați oferit pe terenul minei în ziua aceea? Conținea exact amestecul de ingrediente de care aveam nevoie: salam și pâine albă. Puțin cam proletar, dar mi-a dat forța necesară pentru a-l înfrunta pe Gingis Han și hoardele lui.

— Ce vreți să spuneți? Îmi amintesc bine sandviciul, dar ce spuneți că s-a petrecut apoi? întrebase cu curiozitate.

— Era în ziua când soțul dumneavoastră m-a angajat în echipa sa. Însă mai înainte, a trebuit să mă ciocnesc cu un tip. N-aș fi putut-o face niciodată fără sandviciul cu salam.

— Și ați câștigat?

— Nu, m-au bătut de m-au căptușit.

Claudia se porni pe râs.

— Ar fi trebuit să vă ofer pâine de secară cu salam. Poate că v-ați fi învins adversarii.

— Ah! dar dacă eram învingător, n-aș fi fost, cu siguranță, angajat. Lumea de pe aici e toată făcută într-un fel — cu totul trăsnită.

— Vă cred.

— După părerea dumneavoastră toți nebunii se află la ospiciu sau au mai lăsat câțiva în libertate ca să joace roluri de oameni politici sau de magnați?

Claudia bău o înghițitură de vin înainte de a răspunde:

— Mă luați drept un expert sau de ce mă întrebați?

— Ați făcut un popas într-o clinică psihiatrică, nu-i așa?

— Da.

— Scuzați-mă. Îmi lipsește tactul, cu adevărat. Dacă subiectul vă supără, nu suntem obligați să...

— Nu-i așa.

— Atunci ce este?

Ea se uita cu atenție la fața lui deschisă și prietenoasă.

— Nu-mi dau seama bine. Cea mai mare parte a oamenilor nu sunt așa de direcți, însă dumneavoastră îmi păreți chiar reconfortant. M-am cam săturat să fiu tratată ca un bolnav. Lumea coboară glasul, vorbește despre ploaie și timp frumos pentru că nimeni nu vrea să jignească nebuna.

— Unele dintre cele mai mari personalități ale istoriei au fost niște trăsniți, spuse Steven cu veselie. Nijinski, Petru cel Mare, Dostoievski, Virginia Woolf. Sunteți într-o companie plăcută.

— Exact asta o să-mi amintesc în momentele mele de depresiune.

Steven dădea dovadă de o solicitudine sinceră:

— N-ar trebui să aveți niciodată momente de deprimare, sunteți chiar foarte drăguță.

Claudia ar fi jurat că el se înroșise și că se alăturase apoi conversației generale ca pentru a se elibera de jena de a fi rostit cuvintele.

Mai târziu, însă, Steven-o condusese în bibliotecă pentru a-i oferi un volumaș legat în piele cu poeme de Emily Dickinson.

— Emily Dickinson era o ființă care și ea ieșea din obișnuit, îi spusese, așa cum cred că ieșiți și dumneavoastră. Aș vrea să acceptați cadoul meu.

Culcată alături de soțul adormit, Claudia se gândea la Steven Carrington. Era cu șapte sau opt ani mai tânăr decât ea, dar alături de el, se simțea atrăgătoare, interesantă... chiar frumoasă. După o clipă se sculă cum făcea adesea, dar, în loc să-și ia pastilele, scoase cărțulia de poeme din geanta de seară și coborî să citească jos, așteptând să vină somnul.

A doua zi dimineață, când Krystle se trezi, Blake era deja plecat și soarele inunda camera ca pentru a o invita să profite de prezența lui. Sări din pat și se oferi mângâierii lui calde, pentru ca astfel să o purifice de toate necazurile și regretele ce le purta cu ea. Grădina era tot o simfonie de culori al căror aranjament savant nu părea deloc studiat. Florile își amestecau nuanțele de curcubeu în degradări, pornind de la roz la violet închis. Dincolo, se întindea iarba moale a peluzei și albastrul scânteietor al piscinei.

Krystle se instală la birou ca să dea câteva telefoane. Ar fi trebuit să înțeleagă cu mult înainte de a da telefoanele că nici una dintre prietenele ei nu putea să dejuneze cu ea. Și cum ar fi putut găsi ele timpul de a urca la ea, de a lua masa

împreună și de a se întoarce la birou, totul doar în timpul pauzei de o oră?

Își luă singură micul dejun, aproape de apa cu reflexe de oglindă, înotă o vreme, își uscă părul și se cufundă în lectura unui roman pe care-l găsise în bibliotecă. Tocmai pleca din dreptul piscinei când îl văzu pe Joseph îndreptându-se spre ea. Imperturbabilul majordom ocoli cu grijă băltoacele, culese halatul de baie al lui Krystle, în timp ce aceasta urca scările bazinului și se pregătea să i-l întindă.

Krystle avu impresia că tăcerea lui se situa la granița insolenței. Așteptă, se opri chiar la mijlocul unei trepte și avu un moment imboldul de a se lăsa să coboare în undele albastre și de a înota sub apă până ce acest om respingător se va fi șters din fața ochilor ei. Însă rămase pe o treaptă, aceeași, și-l privi întrebătoare, astfel încât să-l oblige să vorbească el primul.

— Scuzați-mă. Mrs. Carrington, spuse majordomul într-un final, Mr. Beaumont dorește să vă vadă.

— Mr. Beaumont? întrebă ea, surprinsă. Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta.

Joseph continua să-i țină halatul de baie privind-o cu un aer superior.

— Mr Beaumont, croitorul cel mai mare. Vine de la New York. Are întâlnire cu dumneavoastră. Sunteți la curent?

După toate aparențele, nu era la curent, dar nu voia în nici un fel să-i dea satisfacție admițând-o.

— Da, da, bineînțeles, mai spuse urmând să urce treptele.

Își îmbrăcă halatul încercând să nu-l ude pe arogantul majordom.

— Vreți să-i cereți lui Mr. Beaumont să mă aștepte câteva minute, te rog, Joseph?

— Deja am făcut-o, spuse Joseph îndepărtându-se ca să nu cumva să fie atins.

Frecându-și cu putere părul, Krystle își spuse că acum sau niciodată trebuie să-l cheme la ordine, și îl strigă.

— Joseph, vrei să te întorci, te rog. Am anumite lucruri să...

Dar majordomul era deja departe. Nu auzise niciodată vorbindu-se de Mr. Beaumont. În orice caz, el putea să aștepte. Krystle se străduí să respire încet și profund în timp ce se îndrepta spre casă. Când intră în aripa servitorilor, era deja calmă. Bătu la ușa lui Joseph și intră.

Era așezat la biroul său și nici nu-și dădu măcar osteneala să se ridice.

— O să fiu scurtă, zise cu o blândețe pe care cuvintele aveau să o dezmintă. Nu-mi place obrăznicia și nu am intenția să o tolerez indiferent de la cine vine. Da, această casă mi se impune, însă speram că mă veți ajuta să fac din ea un cămin al meu. Mr. Carrington v-a spus că sunt aici pentru a rămâne aici și cred că ar trebui să țineți seama de asta. Vreți să încercăm o suspendare a ostilităților, Joseph?

Se întreba dacă nu ar fi trebuit să-i întindă și mâna dar se mulțumi doar să-i surâdă amical.

Joseph se ridică, în sfârșit.

— Mă tem că nu am înțeles ce ați vrut să spuneți, replică el cu răceală.

Krystle simți cum i se înmoaie genunchii. Spera din tot sufletul că fața nu-i trăda furia pe care o și simțea urcând.

— Pariez că dacă vă dați osteneala să înțelegeți, veți înțelege foarte bine, spuse cât putu mai rece. Și acum nu-l mai pot face pe Mr. Beaumont să mai aștepte.

Se simți ușurată în mod considerabil și parcă ar fi vrut să râdă urcând scările în fugă. Își trânti din fugă halatul și puse o pereche de pantaloni albaștri, o cămașă de mătase scânteietoare și apoi coborî calmă scările.

In bibliotecă era un om al cărui nume devenise familiar cititorilor revistelor de modă. Foarte elegant, părea chiar a fi înadins făcut pentru cadrul luxos al camerei. Krystle avea încă părul ud și se arăta puțin intrigată de această vizită.

Bărbatul surâse și se prezentă, apoi deschise un catalog mare cu desene și îi arătă o colecție de rochii, taioare și compleuri. Krystle asculta și privea. Mirarea ei creștea pe măsură ce degetele-i cu unghii acoperite cu ojă întorceau paginile.

— Bineînțeles, acestea nu sunt decât câteva schițe preliminare fondate pe anumite detalii pe care mi le-a furnizat Mr. Carrington, spunea Beaumont. Așteptam să avem ocazia să stăm puțin de vorbă ca să-mi fac o idee mai clară despre gusturile dumneavoastră. Am putea face un manechin după măsurile dumneavoastră și în timp ce o să alegem câteva materiale...

— Scuzați-mă Mr. Beaumont, îl întrerupse nemaiputându-se stăpâni. Cât credeți că vor costa toate acestea?

Tresări. Intrebarea era așa de neprevăzută că se gândea chiar că nu auzise bine.

— Vă rog să mă scuzați, ce-ați spus...?

— Aceste piese vestimentare, toată această garderobă de care vorbiți, cât va costa?

Croitorul aruncă o privire în jurul lui, în același timp încurcat dar și sperând că se va ivi cineva care să-l dispenseze de răspunsul la o astfel de întrebare nepotrivită, dar nimeni nu-i venea în ajutor și ea insista.

— Adică... bâlbâi vădit stânjenit, este un subiect pe care în general, îl reglăm între noi... adică eu și Mr. Carrington.

Nici Krystle nu se simțea mai la largul ei, însă ea o ținea morțiș.

— Înțeleg, dar aș vrea să știu cât costă.

Foarte contrariat, croitorul frunzări revistele și încerca să câștige timp.

— Ei, bine, trebuie să mă gândesc puțin... poate că... dacă ați fi de acordd să așteptați puțin ca să...

— Spuneți-i odată, Mr. Beaumont.

Krystle și Beaumont se întoarseră repede. Fallon, care ascultase la ușă, cum îi era obiceiul, stătea în prag cu mâinile încrucișate.

— Haideți, continuă. Spuneți-i cât vor costa rochiile.

Croitorul ceda fără să o facă cu inima deschisă.

— Garderoba dumneavoastră pentru sezonul acesta cu accesoriile ar trebui să coste între șaptezeci și cinci și o sută... de mii... de dolari, adăugă repede.

Krystle încercă să pară mai puțin șocată decât era în realitate. Înainte ca ea să aibă timpul de a-și reveni din mirare, el adăugă după un moment de reflectare:

— Prețul nu include hainele de blană.

Prinsă între aversiunea croitorului și amuzamentul vizibil al fiicei vitrege, Krystle se străduí să adauge:

— Sunteți sigur că Mr. Carrington dorește ca eu să comand toate astea? Trebuie să vă mărturisesc faptul că nu a abordat niciodată cu mine această problemă.

Se simți cum roșește. Fallon interveni repede:

— Tata are obiceiul să decidă totul. Și cu mine face același lucru Se strecoară în camera mea, în timp ce dorm, și-mi lasă o notiță pentru a-mi spune...

Fără să se sinchisească de ceea ce spunea Fallon, Krystle se întoarse spre croitor și-i spuse ferm:

— Vă rog să mă scuzați. Mr. Beaumont, dar nu pot. Trebuie mai întâi să am o convorbire cu Mr. Carrington înainte de a...

Incapabilă să-şi termien fraza, se învârti pe călcâie şi ieşi din încăpere, lăsându-l pe croitor aiurit.

Fallon îl sfătui pe Beaumont să-şi ia ceva de băut şi să aibă puţină răbdare, apoi alergă după Krystle şi intră în camera ei fără să mai aştepte invitaţie. Krystle citea o notiţă pe care tocmai o găsise pe măsuţa de noptieră.

— Asa-i că nu m-am înşelat? întrebă Fallon. V-a lăsat nişte mici instrucţiuni.

Dar Krystle nu părea convinsă.

— Ştiu că Blake încearcă să-mi facă plăcere, murmură, dar... acum... cu toate aceste dificultăţi, nu-i momentul.

Merse spre şifoniere şi deschise uşile cu oglinzi.

— Am dulapuri întregi de haine minunate pe care tot el mi le-a dăruit, continuă.

Oh, da! Fiica sa vitregă era singura care putea s-o înţeleagă! Însă răspunsul lui Fallon îi îndepărtă această speranţă.

— A cumpărat toate astea când eraţi micuţa lui prietenă, acum sunteţi soţia lui, spuse cu răceală fata.

Rănită de vorbe, Krystle îi răspunse puţin cam de sus.

— Scuză-mă, Fallon, toate astea nu te privesc. Sunt treburile mele şi ale tatălui tău.

Fallon îi aruncă o privire dispreţuitoare, apoi surâse cu acel surâs necrezut de radios care masca perfect adevăratele ei sentimente.

— Vezi, Krystle, zise ridicând din umeri, nu ţi-ai atras simpatia tuturor celor ce locuiesc în această casă.

— Incep să mă conving, răspunse Krystle cu un aer plictisit.

— Dacă cineva, încearcă să vă ajute ar trebui măcar să vă faceţi timp să-l ascultaţi, adăugă Fallon prefăcându-se că pleacă.

Îndoindu-se de ea însăşi şi simţindu-se teribil de singură, Krystle o chemă înapoi:

— Fallon, Fallon, te ascult.

Fallon se întoarse.

— Aveţi unele lucruri pe care trebuie să le învăţaţi despre modul cum se comportă cei bogaţi, în special în perioadele de criză.

— Şi tu vrei să mă înveţi?

— Da, mai ales că astfel vă împiedic să fiţi ridicolă.

— Oh! Fallon! Sincer aş vrea să pot avea încredere în tine. Aş vrea sincer să fim prietene, dar mereu mă întreb de

ce te arăți uneori brusc potrivnică. Cu siguranță că nu mi-am atras simpatia ta.

— E adevărat, dar dacă vă creați dumneavoastră însivă necazuri, veți crea și tatălui meu. Și nu vreau asta. Luați loc, acum.

Krystle se lăsă să cadă într-unul dintre cele două fotolii care încadrau măsuța rotundă așezată în fața ferestrei. Fallon se așeză în celălalt și urmă:

— Cei bogați sunt altfel, Krystle, să nu te lași înșelată în privința asta. Săracii se restrâng în perioadele de criză: de aceea și rămân săraci. Bogații însă știu că acum este momentul să cheltuiască. Oamenii importanți ne observă și ne judecă. Sunt susținuți cei câștigători și toți întorc spatele celor ce pierd. Lumea judecă dacă masa întinsă de Blake Carrington este strălucit împodobită, dacă servitorii săi continuă să-l respecte, dacă soția și fiica lui sunt îmbrăcate după ultima modă... Și, după toate aceste detalii, ei cunosc starea de spirit și forța de care dispune. Puteți oare să înțelegeți acest raționament?

Krystle înțelesese suficient ca să poată răspunde:

— Și cu ce trebuie să fac?

— Chemați-l pe Joseph. Spuneți-i să coboare la parter toate hainele pe care le-ați purtat până acum și să le distribuie servitorilor. După aceea, mergeți să discutați cu Mr. Beaumont. Vă așteaptă încă jos. De fapt, nici nu-i cazul să vă cereți scuze.

Krystle se gândi un moment, apoi îi întinse mâna fiicei sale vitrege. Dar Fallon schiță un gest ca și cum nu ar fi observat.

— Nu-i un cadou, spuse de sus. Dar de vreme ce acum aveți încredere în mine o să vă mai spun ceva ce vă poate fi util. Oamenii bogați trebuie să evite scandalurile.

— Nu înțeleg.

— Oh! zise Fallon pe un tot detașat, eram ieri seara invitată la cină, și în timp ce luam aer pe terasă, am surprins o conversație între un bărbat și o femeie. Ea spunea că ar fi preferat să fie amanta lui decât soția celui pe care tocmai l-a luat de bărbat. Dacă lucrul s-ar afla, uuu! ce scandal!

După ce rosti aceste cuvinte, se ridică și ieși cu un pas nepăsător lăsând-o pe Krystle cu lacrimile în gene.

S-o lăsăm să creadă că el are încă probleme, necazuri, hotărî coborând scările în spirală. Ar fi putut să o anunțe pe Krystle — după ce aceasta i-ar fi jurat bineînțeles — că pro-

blemele financiare ale lui Blake erau deja rezolvate. I-ar fi plăcut să vadă cum ar fi reacționat Krystle aflând că Blake se confesează fiicei sale și nu soției. Dar, gata cu copilăriile astea! Mai sunt și alte sfori de tras. De altfel, Fallon nu obișnuia deloc să discute afaceri de familie cu străinii.

Steven îi lipsea cu adevărat. Fratele său era singurul din lume cu care putea ea să vorbească deschis despre tot. Steven nu rostea niciodată judecăți ferme, nu o trimitea niciodată să se plimbe sub pretext că ea nu era, în fond, decât o fată. Numai că Steven petrecea zilele pe concesiunea lui Mathew, împărțindu-și viața cu coechipierii ca să-și demonstreze că e capabil să se descurce singur, fără ajutorul tatălui său.

In baraca-dormitor, bărbații își petreceau timpul jucând poker, ciupind corzile ghitarei sau citind reviste. Steven era ciudat de mulțumit de acest mod de viață. Muncea din greu și se întorcea extenuat în fiecare seară. Culegea bucuriile momentului de acum fără griji pentru cel de mâine, sau fără să se gândească la trecut.

Jucătorii de poker se odihneau. Walter, Mathew și trei exploratori jucau pe centime. Steven citea întins în cușeta lui când Ed sosi beat, dar încă ținându-se pe picioare.

— B'nă seara! Iote-mă strigă fără să se adreseze cuiva anume.

Walter nu mișcă.

Gros Ed se îndreptă spre Steven apoi se opri și se întoarse din nou spre grupul de jucători.

— Merge? întrebă cu o voce băloasă. Walter îi aruncă peste umăr:

— Ed, du-te, fă un duș rece și pune-te pe picioare.

— Ce? Și să-mi încerc apoi norocul când va fi lumina stinsă? Te avertizez, Lankershim, nu mă culc în aceeași cameră cu el, iar cu degetul cel mare îl arătă pe Steven care nu se mai putu preface că este absorbit în lectură. Tânărul simți cum fruntea îi roșește.

— Hai, termină! bombăni Mathew. Walter ți-a spus să...

— Să fac un duș. Dar nu cu tipul ăsta alături, mulțumesc frumos.

Se lovi de una dintre stinghiile patului însă se redresă și se lăsă în direcția lui Steven. Mathew sări și-l apucă de umeri. Instinctele de boxer ale lui Gros Ed se treziră și pumnul său se abătu asupra maxilarului lui Mathew. Cei doi bărbați se bătură în tăcerea ce nu fu întreruptă decât de incurile lor și

de zgomotul înfundat al loviturilor. Câteva minute mai târziu, Gros Ed zăcea fără să miște la pământ.

Steven era în picioare lângă cușeta lui, ceva mai departe de grupul care se formase ca să urmărească lupta. Cu fața acoperită de sânge, Mathew se apropie de el, îl luă de braț și-l conduse afară, sub cerul senin.

— Mulțumesc, spuse Steven, dar eu eram cel ce trebuia să-l pună la punct.

Mathew strâmbă un surâs încărcat de suferință.

— Am văzut că te-ai descurcat foarte bine ultima oară. Dar la ce făcea aluzie?

— M-a văzut cu un tip de la New York, un prieten cu care am locuit. Mathew înălță din umeri și se gândi un moment.

— În fond tu ai rezolvat problema pe care ți-o punea numele familiei Carrington, presupun că o vei rezolva și pe aceasta... Gros Ed nu-i decât un element de dezordine. L-aș fi trimis bucuros la naiba, dacă n-am fi în criză de mână de lucru.

— Nu, răspunse Steven cu rapiditate. Nu vreau să fie dat afară din cauza mea, nici el, nici altul.

Mathew îi puse mâna pe umăr.

— Curajosule, zise ușor. A propos, ai produs o vie impresie asupra soției mele aseară. Insistă să te invităm la cină. De îndată ce falca mea îmi va permite să mestec o friptură... De acord?

Steven se puse pe un râs vesel.

— De acord. Și... mulțumesc, Mathew.

— Mă întorc în oraș, vrei să te iau cu mine?

Steven clătină din cap.

— Mulțumesc, mai rămân puțin în baracă.

Era aproape de miezul nopții când Blake Carrington se întoarse în seara aceea. Se duse să-i spună bună seara soției, apoi traversă culoarul ca să bată la ușa fiicei sale.

— Te deranjez?

Citea, dar îl primi cu bucurie.

— Tu, niciodată, răspunse surâzând.

El se așezase alături de patul ei.

— Jeff este un tip foarte șic, începu fără preliminarii.

— Crezi? E ca un cățel cu labe greoaie, răspunse încruntând din sprâncene..

— După câte înțeleg, tinerii au astăzi un fel ciudat de a-și face curte, zise cu veselie în glas. Dar dacă asta merge, este formidabil.

— Dacă asta merge? întrebă Fallon cu un aer indignat. Ce înțelegi tu prin a face curte? Se face curte cuiva când vrei să te căsătorești.

— He, he...

Reținându-și cu greu furia, Fallon i-o întoarse:

— He, he, ce? Cecil Colby ți-a spus ceva?

— Poate că ideea căsătoriei e contagioasă în casa asta.

— Cecil este nu-i așa? insista exasperată.

— Ei, bine, să spunem că a făcut unele aluzii.

— N-are dreptul, explodă Fallon. Este viața mea.

— Hai, hai.

Blake se sculă și veni să se așeze pe marginea patului.

— Nu fi supărată, zise în timp ce-i lua mâinile într-ale sale. Am băut împreună câteva pahare și cum un lucru antrenează altul... Hai să nu mai vorbim, dacă nu-ți place. De acord?

— De acord.

— E viața ta și ți-o conduci cum îți place. Dar află că, dacă te vei hotărî să o apuci pe drumul ăsta, voi fi foarte fericit.

Fallon luă un aer bosumflat, iar Blake se aplecă să o sărute pe frunte. Îl privi ieșind în tăcere.

A doua zi, Michael o conducea la biroul lui Colby.

— Domnișoara face mofturi, remarcă în timp ce o privea prin oglindă.

— Vezi de treburile tale, zise scurt.

El se opri la un colț și întrebă:

— Ne vom vedea în seara asta?

— Poți să mergi unde vrei!

Tăcu, dar odată ajuns la destinație, deschise portiera și îi spuse cu un aer detașat:

— Cât despre seara asta, tocmai mi-am adus aminte că am o întâlnire fixată deja.

— Dă-i cei zece dolari care i se cuvin și distrează-te zdravăn.

— Poți fi sigură, strigă el, destul de puternic pentru a se face auzit în timp ce ușile imobilului se deschideau ca s-o lase să treacă.

La ultimul etaj, ceru să-l vadă pe Mr. Colby imediat. Fu primită de îndată ce secretara comunică numele ei prin interfon.

— Vrei să te servesc cu ceva de băut? o întrebă în timp ce apăsa butonul ce comanda deschiderea ușilor barului. Un rând de pahare și de sticle apărură în mobila de lemn de tec.

Fallon scutură din cap.

Bărbatul se ridică și se apropie de ea.

— Pari preocupată...

— Am avut o discuție cu tatăl meu ieri seară. Tu ești cel care i-a spus că mă voi căsători cu Jeff.

— De ce oare să-i ascund? Nu-i adevărat?

— Cecil... am încercat să mă obișnuiesc cu ideea asta, dar nu sunt deloc sigură că voi reuși. Suntem așa de diferiți, Jeff și cu mine...

— Noi doi am încheiat un pact, spuse Colby cu grijă să nu trezească cine știe ce împotriviri.

Făcea parte din acea categorie de oameni care erau absolut siguri că nimeni un rezista voinței lor și de cele mai multe ori avea dreptate.

— Știu, știu, suspină Fallon schițând un surâs în ciuda dezamăgirii care o stăpânea, dar de ce nu aș putea să mă căsătoresc cu dumneavoastră?

— Pentru că n-ați avea nici un interes în sensul ăsta și pentru că un târg încheiat e un târg încheiat.

— Cecil, spuse repede mai mult ca să-și alunge disperarea pe care o simțea urcând în sufletul ei. Nu voi fi o soție bună pentru Jeff. Ne vom sfârși zilele căzând încet dar sigur în nebunie amândoi. Pe când noi doi, noi formăm un cuplu extraordinar.

— Oh! draga mea, într-adevăr e tentant. Dar... nu! Dacă aș fi lăsat plăcerea mea personală să mi-o ia înainte, n-aș mai fi fost în vârful piramidei, nu-i așa? Nu. Ființele cum suntem noi, eu cu tine, acționează totdeauna în direcția cea mai convenabilă intereselor lor pentru că sunt inteligente. Pentru tine important este ca eu să-l salvez pe Blake Carrington. Pentru mine important este să fii soția nepotului meu.

— În concluzie, mă respingeți, articulă cu o voce voalată.

— Poate ar fi bine să luăm ceva de băut acum, sugeră el cu o voce suavă.

— Be-al singur, izbucni.

Întinse mâna și ridică receptorul.

— Sunați la Jeff Colby, spuse secretarei fără să-l slăbească pe Cecil din ochi. Tu ești, Jeff? Du-mă să luăm masa împreună. Te caut în zece secunde de acum înainte.

Închise și se ridică plină de demnitate.

— Pe curând, unchiule Cecil, adăugă cu demnitatea unei regine ofensate. Ultima ta șansă de a-ți schimba hotărârea, reluă discuția din pragul ușii.

El clătină din cap surâzând. Porni spre sectorul unde erau birourile cadrelor tinere.

— Ei, îți place jocul ăsta? întrebă strecurându-și capul prin întredeschizătura ușii biroului lui Jeff.

— Fallon! Ce surpriză plăcută! Ce faci aici?

— Tocmai m-am invitat la masă.

— A, da, cu siguranță. Numai dă-mi timp să dau un telefon și să anulez o întâlnire cu unul dintre asociații noștri. Dar de ce vorbești de joc? Care joc?

— Nimic special. Biroul tău mi se pare foarte mic în comparație cu cel al unchiului tău, observă ea cu un aer gânditor.

Paisprezece ore mai târziu, Krystle Carrington auzi un zgomot de voci pe culoar. Se trezi și-l trezi și pe soțul ei. Blake ciuli urechile și aprinse lampa de la capătul patului.

— Nu-i Fallon? întrebă uitându-se la ceasul care indica ora trei dimineața.

— Parcă da. Pe cine aduce cu ea? șopti Krystle alarmată.

Deschiseră ușa și rămaseră aiuriți în fața spectacolului oferit ochilor lor: Fallon, cam beată, susținută cu putere de un Jeff Colby, amețit și el. Râdeau în cascade.

— Salutare, prieteni, spuse Jeff cu o mină radioasă. Ne-am întors de la Las Vegas.

— Și ne-am și căsătorit, anunță Fallon.

— V-ați...

Fața lui Blake se lumină de un surâs larg.

— Felicitările mele, fetițo. Sunt de-a dreptul încântat, Jeff, încântat

— Toate urările mele de fericire, spuse Krystle.

— Mulțumesc, Krystle, îi răspunse Jeff.

Fallon, însă, se aruncă pur și simplu în brațele tatălui său și-l strânse cu putere. Krystle zări atunci cum fața ei reflecta dezamăgirea unei fete abandonate.

CAPITOLUL VII

Duminică dimineața, Blake Carrington ieși de sub duș mult mai în formă, așa cum nu se mai simțise din timpul lunii de miere. Viața era cu adevărat frumoasă, cel puțin în momentul asta, și în patul lui era culcată cea mai frumoasă...

Numai că patul era gol. Își legă cordonul halatului de baie și-și strigă soția. Nici un răspuns. Fu atras de o foicică de hârtie îndoită, așezată pe o pernă.

Caută-mă la bucătărie.

Se puse pe râs, își trosni puțin oasele, se uită în oglindă ca pentru a-și verifica înfățișarea și ieși.

Krystle era singură în bucătărie. Purta un șort roșu peste *négligé* și scotea tocmai în acel moment o cutie cu ouă din frigider. Când el intră, ea puse ouăle pe masa deja aranjată cu tot felul de ingrediente.

— Ce s-a întâmplat? Unde sunt servitorii? vocea bărbatului era amuzată.

— Le-am dat concediu. În fond, eu sunt stăpâna casei. Sau măcar așa susține stăpânul. Nu-i așa?

Lui Blake îi trecea prin minte că este omul cel mai fericit din lume. Văzând privirea cu care o învăluia bărbatul, Krystle îi zâmbi.

— Cum îi plac stăpânului ouăle? Omletă?

— Da, după rețeta spaniolă, răspunse așezându-se în spatele ei ca s-o apuce de mijloc.

— Foarte piperată?

— Da, da, foarte, foarte. Te iubesc, doamnă Carrington.

— Și eu te iubesc. Mai ales într-o astfel de zi când ridurile care-ți brăzdează fruntea distinsă nu sunt prea încrețite și când tu poți striga lumii „piei din calea mea, azi am o zi întreagă pentru soția mea și numai pentru ea".

Se așeză să o poată contempla.

— Sunt foarte liniștit când sunt în preajma ta.

— Iar eu sunt cu adevărat fericită să te văd așa. Dar acum, lasă-mă să muncesc, altfel omleta se va strica.

— Sunt mulțumit că Fallon a hotărât să-și petreacă week-end-ul cu prietena ei, Denise. Cred că se simte singură când Jeff călătorește.

— Da. Avem toată casa la dispoziție pentru întreaga zi, spuse Krystle bătând ouăle. Ce ți-ar plăcea să facem?

— Să ne reîntoarcem în pat. Era sincer.

Krystle începu să râdă, îl sărută și se concentră asupra treburilor ei din bucătărie.

Cina de duminică, la familia Blaidel era simplă, dar Steven își spuse în gând că niciodată nu mâncase pateu de carne așa de bun. Se simțea mai la largul său cu Mathew, Claudia și Lindsay decât se simțise în propria lui casă.

— Soția dumneavoastră nu face pateu, Steven? întrebă Lindsay.

— Nu sunt căsătorit.

Ea păru nespus de încântată de vestea aceasta.

— Oh, credeam că ea este în călătorie sau ocupată cu cine știe ce. Sunteți logodit?

— Lindsay, nu trebuie să pui întrebări indiscrete. Nu-i politicos din partea ta.

— Las-o, Mathew. Mă simt flatat. Nu, nu sunt nici logodit, îi răspunse Steven adolescentei încântate și mai mult de răspuns.

— Steven a trăit o vreme la New York, zise Claudia.

Lindsay scoase un suspin adânc.

— Totdeauna am dorit să merg la New York. Cum este orașul?

— Minunat. Colcăie de viață. Are tot ce poate fi mai bun — teatre, muzee, concerte. Te poți plimba cu bicicleta în Central Park și poți să admiri silueta lui Staten Island Ferry — este magnific, fascinant.

— Atunci de ce v-ați întors aici?

— Haide, Lindsay, ești de-a dreptul indiscretă, interveni Mathew

— Din motive personale. Mai întâi pentru a-mi întâlni familia și apoi pentru că viitorul meu este aici. Însă am să mă întorc la New York de fiecare dată când îmi va fi posibil, fie pentru a-mi petrece vacanțele, fie numai pentru a merge la teatru.

— E pasionant, suspină Lindsay.

— Numai că la New York există o lege care interzice accesul în oraș al tuturor celor ce nu și-au terminat școala, nu-i așa, Steven?

— Hai, mamă!

— E adevărat, Lindsay. Există chiar paznici la intrarea în oraș cu puști cu raze laser, care cer carnetul de note înainte de a te lăsa să treci.

— Bine, bine. Pot să fiu scutită de spălatul vaselor, așa-i?

— De acord.

— Și eu vă cer scuze, zise Mathew, dar am ceva urgent de rezolvat.

Steven o ajută pe Claudia să strângă masa și în timp ce mașina era însărcinată cu spălatul vaselor, ei se așezară la bucătărie ca să mai discute puțin.

— Lindsay este o fată foarte deschisă și foarte sinceră, zise Steven. Sper că nu se va schimba și că nu va deveni o introvertită ca multe fete tinere care se apropie de vârsta adultă.

— Nici dumneavoastră nu ați devenit.

— Dar nici nu sunt o persoană deschisă, protestă el.

— Ba da, sunteți. În orice caz, în ceea ce privește lucrurile importante. Pentru ceea ce sunteți și pentru ceea ce resimțiți, că invidiez sincer această franchețe.

Zâmbetul lui Steven se șterse.

— Mathew v-a vorbit de problemele mele? întrebă el.

— Altcineva mi-a vorbit despre asta. Sunt la curent cu bătăile la care a trebuit să faceți față, cu batjocurile al căror obiect sunteți permanent. De ce nu abandonați, Steven? Ce încercați să dovediți acestor tipi?

— Dacă nu v-aș cunoaște, m-aș gândi că soția patronului meu mă sfătuiește să dezertez.

— Exact asta și fac. Și n-aș avea mai puțină stimă pentru dumneavoastră dacă ați face-o.

— Și n-aș mai fi cu siguranță invitat să gust pateul acela minunat...

— O să fiți totdeauna binevenit aici.

Privirile li se întâlniră.

— Chiar ați dori să mai vin pe aici? întrebă el cu o voce joasă.

— Bineînțeles, murmură Claudia.

Fața lui Steven se lumină.

— Data viitoare am să vă aduc flori. „Și am să-ți fac un pat de trandafiri", cită. Nu eu spun, ci Marlow, „Un păstor către iubita lui", așa se numește poemul, mi se pare.

Cu o mișcare involuntară, Claudia făcu să-i cadă o farfurie care se sparse în mii de cioburi pe pardoseală. Îngenunchiară pentru a culege bucățelele, apoi, deodată, fără un cuvânt, se treziră față în față strângându-se în brațe. Schimbară un sărut tandru, fără pasiune, dar născut dintr-o dorință adâncă.

Atunci când se depărtară unul de celălalt, erau amândoi foarte jenați. Steven se ridică și murmură:

— Trebuie să plec.

Șezând încă în genunchi, cu palma însângerată pe ciobu-rile de porțelan pe care le strângea în mână, Claudia făcu un semn imperceptibil din cap și-l lăsă să plece.

În seara aceea, se întoarse acasă, în loc să se ducă la baracă. A doua zi era duminică și nici un coechipier nu-și petrecea week-end-ul pe terenul unde se fora. În fond stătea în baracă pentru a nu-i lăsa pe ceilalți să creadă că el ar avea o viață particulară sau gustul bordelurilor sau al tavernelor. Pe drum, Steven își spuse că ar face mai bine să-și găsească un apartament în oraș și că ar face și mai bine să nu se mai gândească la sărutul pe care i-l dăduse soției lui Mathew.

Mercedesul sorei sale tocmai se înscria pe marea alee circulară. O urmă aproape până în garaj. Fallon se opri, coborî și se apropie de el. Purta o rochie de seară foarte decoltată, avea cerceii cu briliante în urechi și i se luase rujul de pe buze.

— Salut, zise, scoțându-și capul pe geam.

— Salut, ce mai faci?

— Ai de gând să-mi ții o predică?

— Despre ce?

— O soție bună n-ar trebui oare să stea închisă în cameră în timp ce soțul este plecat?

— Dar când ți-am ținut eu ție predici? râse Steven. Dă-te mai înapoi să pot să cobor și eu.

Se dădu înapoi. La lumina becurilor care străluceau pe alee, ochii ei aveau o strălucire stranie. Lucru hotărât, nu se întorcea dintr-o vizită de caritate și avea chef să se certe cu cineva. Steven ieși din mașină și-i trecu brațul pe după mijloc ca s-o ia cu el în casă.

— Vrei să joci trictrac? întrebă Fallon.

— Nu, mulțumesc, n-am forța necesară.

— Atunci Monopol?

— Ce-ar fi dacă l-ai lăsa tu pe fratele tău cel vârstnic și surmenat peste măsură să se odihnească puțin?

— Ți-a sosit o telegramă în dimineața asta.

Steven deschise ușa solariului și se dădu ușor la o parte ca s-o lase să treacă.

— Unde ai pus-o?

— În camera ta.

Steven simulă mirarea.

— Și tu n-ai citit-o încă?

— Bineînțeles că nu. Drept cine mă iei?

— De la cine este?

— Hai să vedem, spuse ea scoțându-și încălțămintea cu tocuri înalte ca să poată să fugă nestingherită pe scări.

Steven sări ca s-o ajungă și astfel sosiră în același timp în ușa camerei lui. Își înăbușiră râsetele care le veneau mereu pe buze, ca să nu-i trezească pe Krystle și pe Blake, ce erau cu siguranță adormiți la ora aceea.

Steven apucă telegrama, o deschide și-și amenință sora cu un cuțit pentru tăiat hârtie ca s-o determine să nu mai avanseze. În timp ce citea telegrama fata văzu cum fața lui se întunecă.

— Ce s-a întâmplat, Steven? întrebă așezându-se pe o sofa. De la Ted este, nu-i așa?

Dădu din cap afirmativ.

— Ei, și?

— Vrea să vină aici. Spune că are nevoie de mine.

— Și tu ai într-adevăr chef să-l vezi?

Steven se lăsă să cadă într-un fotoliu.

— Nu sunt sigur.

Eă îl privi cu un aer grav.

— Îți amintești toate fetele care se țineau după tine când erai copil? Ce credeai tu despre ele atunci?

Ridică din umeri.

— Mi se păreau frumoase.

— Unele mai sunt încă și continuă să se țină după tine. Ai încercat vreodată cu o femeie?

El se uită fix în covor fără să răspundă.

— Nu, nu-i așa? Și, dacă nu încerci, cum vrei să afli cine ești... ce ești? insistă cu blândețe.

Băiatul ridică ochii. Ei reflectau o tristețe infinită.

— Poate că nu voi ști asta niciodată, murmură.

Îi întinse mâna și el i-o luă.

— Nici nu știu de ce suntem așa cum suntem. Am fost timp îndelungat privați de existența unei mame. Poate fi asta explicația. Iată, eu sunt obiect de scandal în Colorado și tu, tu ești...

— Rușinea lui Blake Carrington, completă el. Facem o pereche minunată.

— În orice caz, știu un lucru: și ție ți-e frică și mie. Mi-e frică la gândul că nu sunt bună la nimic, mi-e frică mereu

că nu mă pot ridica la înălțimea lui Blake Carrington. Îmi privesc verigheta și mi se pare că seamănă cu un lanț. Îți amintești, Steven, când mama a plecat, noi doi am rămas timp îndelungat ținându-ne de mână pe întuneric și întrebându-ne de ce a făcut-o. Eu îți spuneam atunci că țineam enorm la tine și noi ne jurasem să rămânem împreună pentru totdeauna.

Steven clătina din cap, prea emoționat ca să poată răspunde.

Ea se ridică, îl sărută cu tandrețe pe frunte și murmură:

— O să rămânem împreună. Și acum, du-te și odihnește-te, frate mai mare.

Se hotărî să lase pe mai târziu răspunsul lui Ted. Adormi și se cufundă într-un somn adânc. Luate în totalitate, patul lui mare și lenjeria din bumbac erau mai confortabile decât cușeta și salteaua de paie din baracă. Iar vibrațiile aparatului pentru aer condiționat erau mai plăcute decât sforăiturile confraților. Și totuși se sculă la ora patru și jumătate, repus în putere și gata pentru o nouă săptămână de muncă grea.

Pe la orele de mijloc ale prânzului, spânzurat în înaltul derickului, Steven mânuia trepanul cu ajutorul unui levier, când tocmai simți o zguduitură bruscă. Avu impresia înfricoșătoare a unei lipse totale de rezistență la nivelul pivotului central. Ceva zbură și se simți proiectat în aer apoi oprit datorită centurei de siguranță care-i smulgea parcă umerii și-i mușca mijlocul. Rămase suspendat cu capul în jos, la doi metri deasupra solului. Dedesubtul lui oamenii urlau și alergau în toate părțile ca să evite schijele de fier și uneltele care cădeau de pe ultima platformă.

— Ce s-a întâmplat?

Mathew Blaidel ieși repede din hangar.

— Trepanul s-a rupt, strigă Gros Ed. Ghicește cine a făcut asta?

De la postul său de observație total inconfortabil, Steven văzu cum Ed făcea semne în direcția lui.

Leroy, un alt muncitor îi ținea isonul.

— Daaa, Carrington este, Carrington.

— Asta ne mai lipsea acum! bombănea Buck Wallace.

Oamenii se așezară și se grupaseră în jurul lui Mathew și al lui Walter care sosise și el imediat pe teren. Steven simțea cum sângele îi vine în cap. Doar nu aveau de gând să-l lase acolo suspendat între cer și pământ...

— Ce suprafață a fost afectată și are stricăciuni? întrebase Walter Lankershim.

— S-a pierdut trepanul, răspunse unul ditnre oameni.

— La ce adâncime?

— Cam pe la patruzeci de metri. Putem încerca să-l pescuim dar știi și tu că degeaba ne vom strădui, nu prea avem cum.

Steven îl văzu pe Mathew întorcându-se spre Ed.

— Unde erai când s-a întâmplat? întrebă furios. Tu ești muncitorul care forează, nu el.

— Incercam să potrivesc sita. I-am zis lui Carrington să manevreze el rola de sapă. Credeam că pot să am încredere în el câteva minute.

Mathew se uită la asociatul lui.

— După părerea ta cam cât poate să coste reparația?

Walter clătină din cap

— Intre treizeci și patruzeci de mii de dolari, cel puțin, dacă totul merge ca pe roate

Steven nu-și mai simțea membrele. Lacrimile îi udau fruntea și părul.

— Suntem cu toții terminați, reluă Walter cu un aer întunecat. Nu ne-a mai rămas decât ceva praf de bancnote pe fundul sertarului. Unde o să găsim așa o sumă?

Nimeni n-ar fi putut să răspundă. După multă vreme, Ed și Buck se strecurară spre funia de care era agățat Steven. Apucară capetele și începură să o învârtească. Rușinat, zăpăcit, aproape fără respirație Steven închise ochii și-și ruga în gând moartea.

— Dă-l jos, ordonă Mathew.

— Ba o să-l lăsăm aici până va mărturisi că a făcut-o înadins, ripostă Buck.

— Ți-am spus să-l dai jos, repetă Mathew.

Steven îl auzi. Vocea lui părea că vine de foarte departe. Dacă ar fi avut forța, i-ar fi strigat să-l lase unde era. Nu era demn să fie salvat.

Il coborâră încet pe pământ. Steven rămase chircit așteptând să-i vină sângele la loc și să curgă prin vine. Când putu, în sfârșit, să se țină pe picioare, se îndreptă clătinându-se spre Mathew.

— Nu-mi rămâne decât să merg să-l caut pe Carrington sau pe Colby, sau pe oricare alt șțab d-ăi mari din petrol, spunea Walter. Să vindem sau să închidem, nu există altă soluție.

— Lasă-ne măcar douăzeci și patru de ore, zise Mathew. O să fie timp destul după aia să mergem la Carrington.

Walter încuviință cu un semn din cap și Mathew se îndreptă spre mașina sa Cherokee. Trecu prin fața lui Steven fără să-i spună un cuvânt.

— Mathew, îți jur că n-am făcut-o înadins, articulă Steven cu gâtul încă uscat și forțându-se să vorbească.

— Mai bine ai face s-o ștergi de aici.

Steven ezită mai întâi apoi scuturâ din cap și se îndepărtă.

— Și eu, care deja începusem să-l iubesc pe băiatul ăsta, comentă Walter.

— E un accident care i se putea întâmpla oricui, observă Mathew.

— Daa, numai că el e exact fiul tipului care vrea să pună mâna pe tot ce ne-am dat noi osteneala să agonisim.

Steven își strângea hainele și părăsea zona sondei. Nimeni nu-i spuse un cuvânt. N-avea alt refugiu decât casa părintească.

Își făcu un duș, constată că nu avea nici o urmă de contuziuni vizibile și coborî în bibliotecă unde tatăl său și mama vitregă își luaseră ceva de băut înainte de cină.

Krystle îl primi cu un surâs larg. Părea totdeauna sincer bucuroasă să-l vadă.

— Steven! Ce frumos din partea ta că vii să ne vezi! Hai, ia un pahar și vino să bei ceva cu noi.

— Mulțumesc. Acum, nu.

— Credeam că rămâi peste noapte pe terenul de forare, zise Blake.

Era așezat confortabil într-un fotoliu de catifea, unul dintre cele care încadrau șemineul. Părea să se simtă bine în pielea lui.

— Trepanul s-a desprins, anunță Steven. Închidem.

— Știu, spuse tatăl.

Steven holbă ochii.

— Cum ai aflat?

— Veștile rele se răspândesc repede.

Steven simți cum sângele îi vine la tâmplă.

— Veștile rele sau veștile bune? întrebă cu răceală în glas.

Blake surâse.

— Depinde din ce punct de vedere vezi lucrurile.

Steven simți cum Krystle îl studia cu curiozitate, ca și când ea ar fi putut să vadă vânătăile de pe piele. Își îndepărtă din minte ideea că ea ar putea fi de partea lui. De ce oare erau toți obligați în casa asta să-și caute aliați?

Se uită drept în ochii tatălui său.

— Tată, este greșeala mea.

Blake își puse paharul pe masă.

— Iată un amănunt pe care nu-l știam. Era calm. Numai că e un accident care i se poate întâmpla oricui altuia și nu numai ție.

— Dar tocmai mie mi s-a întâmplat, explodă Steven. Eu sunt responsabil de asta. Mathew este prietenul meu și numai din cauza mea își pierde șansa de a face avere.

— Sunt riscurile aventurii, spuse tatăl cu calm imperturbabil. O perioadă nenorocoasă.

Steven rămase țintuit locului. Blake bău o înghițitură de whisky. Krystle îi urmărea pe amândoi cu compasiune, înțelegând că era între ei ceva la care ea nu putea ajunge. Steven rupse într-un târziu tăcerea.

- Tată, aș vrea ca tu să le mai dai o șansă. Prelungește-le contractul de închiriere.

Și de ce mă rog aș face așa ceva? întrebă Blake afișând o surpriză care nu era simulată. Știi și tu perfect de bine că aștept această concesiune. De alt fel eu însumi am dificultăți în acest moment.

— Mathew și Walter nu sunt vinovați de necazurile tale, în timp ce eu sunt responsabil de ale lor. Steven respiră adânc și continuă; Dacă îi ajuți, tată, am să fac tot ce-mi ceri. O să lucrez pentru tine. O să încerc să fiu copilul pe care l-ai dorit tu.

OK! Vrei să spui că ai accepta o slujbă într-un birou de relații publice?

Da, tată.

Și tu ai consimți chiar să ieși să te plimbi cu fiica lui Brian Cable?

Da, tată.

Și ai fi gata să renunți la ciudatele tale obiceiuri newyorkeze?

Steven colorî fruntea. Blake clipi mărunt apoi își dădu drumul mânicii:

Tu ai face toate aceste sacrificii pentru Mathew Blaidel și nu pentru mine!

Blake, intervenii Krystle.

Dar nici tatăl, nici fiul n-o auziră.

— Tată, vreau pur și simplu să faci ceva ce este drept.

— Atunci încetează să-mi mai pui condiții și fii așa cum vreau eu să fii.

Conștient de inutilitatea discuției, Steven se pregătea să plece.

— Ascultă, Steven.

Blake nu era omul care să ceară scuze oricui și cu siguranță că n-ar fi făcut-o cu ușurință nici față de fiul său, dar încerca să atenueze duritatea atât cât putea.

— N-am vrut să te jignesc și... știu că nici tu n-ai vrut să-mi aduci ofense. De ce crezi tu că m-am spetit eu muncind? Pentru cine crezi că am construit acest imperiu? Eu nu voi fi o veșnicie. Pentru tine și pentru sora ta! Pentru voi mențin totul. Pentru familie.

— Sunt sigur că ești convins de asta, tată, și-ți sunt recunoscător. Dar tu ai făcut totul pentru un fiu după dorința inimii tale, ceea ce eu nu sunt. Și tot mai am nevoie să știu dacă le-ai lăsa o șansă lui Lankershim și lui Blaidel.

Blake păru îmbătrânit dintr-odată. Steven simți o sudoare rece curgând de-a lungul spatelui încă înțelepnit și dureros după încercările prin care trecuse. Însă nu se clinti și aștepta.

— Nu, zise Blake Carrington.

Steven se uită la el un minut și apoi ieși din bibliotecă. Blake se sculă și se apropie de soția sa care stătea lângă fereastră și admira peisajul. Ea simți mâinile lui reci pe umeri.

— La ce te gândești? o întrebă.

— Mă gândesc la câte lucruri frumoase sunt aici, răspunse cu ochii ațintiți pe masivele de flori. Dar și la câtă urâțenie!

O sărută pe obraz însă ea nici nu întoarse capul.

— Blake, Steven este fiul tău. Și fiul tău a venit către tine, a vrut să-ți facă voile. S-a recunoscut vinovat de acest accident. N-a fost ușor pentru el, dar a venit la tine și tu l-ai respins. Cum speri să te mai poți apropia de el?

Blake își lăsă brațele să-i cadă moale. Rămase în spatele ei fără să o atingă.

— Steven te preocupă acum... sau Mathew Blaidel?

Se întoarse cu fața spre el.

— Ești odios!

— Uneori e necesar să spui lucruri odioase. Se îndreptă spre bar și-și umplu un alt pahar.

— Și mai e necesar și să faci lucruri odioase, presupun, ripostă Krystle,

— Ce vrei să spui?

— Mathew era prietenul tău. Acum șase săptămâni lucra cu devotament pentru tine și pentru societatea ta...

— Și apoi m-a lăsat cu fundul în baltă, o întrerupse Blake. Gata și cu prietenia și cu devotamentul. A căzut cortina.

— A încercat să-și pună pe picioare propria lui afacere. Este exact ce ai făcut și tu cândva.

— Și a eșuat.

— Iar tu ai făcut tot ce ți-a stat în putință să provoci acest eșec.

— Dar ce i-am făcut, Doamne, cerului, ca să-mi dea o familie așa de scrupuloasă! Oare chiar nu puteți voi înțelege că eu conduc o afacere care necesită un spirit realist? Nu putem supraviețui acceptând abandonul. Să supraviețuiești, asta contează. Trebuie să fac lucruri urâte ca să vă permit să trăiți în lux și să vă fie milă vouă pentru destinul celor ce nu au avut această șansă. Pentru Mathew Blaidel, de exemplu...

— Ce înțelegi tu prin „lucruri urâte"?

Blake își puse jos paharul gol.

— Am mai multe telefoane de dat, scuză-mă. Ne întâlnim la masă. Poate acolo o să fim mai calmi.

Ieși. Krystle rămase un moment pe gânduri. Furia ei se topea vizibil. Ridică receptorul telefonului interior și-l chemă pe Joseph.

Câteva momente mai târziu majordomul bătea discret la ușă.

Ce dorește doamna?

— Cinăm pe terasă astă seară, Joseph. Să aduci șampanie și să pui lumânări în sfeșnice.

— Dezolat, Mrs, Carrington, însă...

— Joseph, ești tare de urechi?

— Nu, Mrs. Carrington, totuși...

Atunci, cu atât mai bine. Nu mai am nimic de adăugat. Mulțumesc. Asta e tot.

— Bine, doamnă.

Când îl văzu ieșit, își privi mâinile. Degetele ei cu unghii îndelung îngrijite nu tremurau. Fie că-ți place, fie că nu, e timpul să începi să înveți își spuse în gând.

CAPITOLUL VIII

Mathew se umpluse de noroi până la genunchi. Cizmele scoteau la fiecare pas un zgomot ca de copil care suge. Înainta cu greutate de-a lungul orificiului puțului, la șase metri sub nivelul pământului. Lampa electrică se plimba de-a lungul peretelui găurii sondei, în timp ce Mathew scotocea centimetru cu centimetru interiorul cu cocoloașe și cu noroi. Explora de mai bine de o oră, când, deodată, fascicolul luminos se agăță de o rază scânteietoare aflată pe una dintre roțile enormului aparat anti-explozie. Se aplecă cu grijă ca să culeagă obiectul, îl strecură în mănușă și urcă scările la suprafață.

Intors la sondă pe o liniște moale a nopții fără lună, Mathew își scoase cizmele și se îndreptă spre biroul său. La lumina unui bec fără abajur, își examina cu atenție obiectul găsit. Era aici o întreagă poveste! . . .

Urcă în Cherokee și o luă pe drumul ce ducea spre barul muncitorilor de la foraj, dar, la jumătatea drumului, se răsgândi și o luă pe o bifurcație la intrarea unui alt drum care ducea spre barăci. După ce se informă la birou, porni de-a dreptul prin mijlocul familiilor care-și sfârșeau masa, al copiilor care jucau mingea și al adulților care discutau de una de alta în seara răcoroasă. Bobby Morrow era afară în fața barăcii nr. 164. Își uda iarba dintr-un pătrat.

— Salut, Mathew. Ce faci tu aici? Intră, să cinstim ceva!

— Nu, mulțumesc Bobby. Putem vorbi și afară. Am ceva să-ți arăt.

Mic de statură, dar musculos, puțin cam nepotrivit cu cadrul familial, tânărul explorator de sondă puse furtunul cu care stropea alături, și se apropie de mașina lui Mathew.

— E un șurub, nu? zise în timp ce examina obiectul pe care Mathew îl ținea în scobitura palmei.

— Exact. Este șurubul balansierului, după câte se pare. Ce părere ai tu de asta?

Bobby înălță capul intrigat

— Și mie mi se pare . . .

— El nu s-a rupt. A fost scos în mod intenționat. Cineva a scos acest șurub și plotul balansierului s-a desprins. Asta a făcut să sară de la locul ei roata de sapă. Trepanul nu s-a desprins în mod accidental.

Bobby scoase un ţipăt şi apoi se opri brusc văzând că Mathew aţintea revolverul spre el.

— Deci nu mă acuzi pe mine de asta?

— Nu acuz pe nimeni, dar cred că tu ştii ceva, poate.

Bobby făcu un pas în spate.

— Nu ştiu nimic.

— Eşti sigur? Steven Carrington s-a lăsat de bună voie acuzat. Tu ai văzut ce s-a întâmplat în acea după-amiază. Mi s-a părut că tu erai mai puţin înverşunat împotriva lui decât ceilalţi.

Bobby clătină din cap.

— În orice caz, cineva e clar că a făcut-o.

— Tocmai, iar eu cred că tu ştii cine. N-am dreptate? Ba chiar cred că ţie ţi-e frică să nu te trag de limbă dacă iei apărarea lui Steven. Aşa-i, nu?

— Nu tocmai.

— Atunci, cum?

— Ştii ce înseamnă să-ţi denunţi un coleg, chiar dacă...

— Uite aşa gândeam şi eu. Ştii tu ceva şi deci eşti complice la crimă, Bobby. Ce fidelitate te leagă de un tip care este capabil să facă astfel de lucruri?

Cu fruntea plină de sudoare, Bobby se răsucea pe o parte şi pe alta şi, într-un sfârşit, îl privi pe Mathew, drept în ochi.

— Intră în baracă, spuse.

O oră mai târziu, Gros Ed şi Mathew erau aşezaţi faţă în faţă la barul muncitorilor de la exploatările petrolifere. În sfârşit, nu tocmai faţă în faţă. Mathew îl ţinea pe Gros Ed cu capul băgat într-o chiuvetă plină cu apă cu zoaie şi cu pahare murdare. Din când în când, îl scotea apucându-l de păr ca să pună o întrebare.

— Cine te-a plătit ca să deşurubezi trepanul?

— Eşti nebun! Dă-mi drumul!

Plonjon în zoaie.

— Cine?

— Nimeni. A fost ideea mea.

Din nou în zoaie.

— Cine? pentru numele Domnului, cine?

— Aaaa!... Carrinngton! Oamenii lui Carrington.

Mathew îi dădu drumul. Gros Ed se prăvăli la pământ.

— Nu mai vreau să-ţi văd vreodată mutra murdară, auzi? Cât despre ceilalţi, voi sunteţi bineveneţi când ne vom reapuca de lucru, adăugă el adresându-se martorilor acestei scene.

Ieși din bar și porni direct la Blake Carrington. Era aproape de miezul nopții însă, când anunță la poartă că dorește să fie primit, fu imediat introdus în clădire. Pe când trecea de-a lungul aleei care ducea la casa lui Blake se ruga cerului să fie Krystle plecată sau măcar adormită căci avea de gând să-l înfrunte pe soțul ei.

Joseph îi deschise fără un cuvânt, dar aruncând o privire elocventă spre hainele lui de lucru. Krystle tocmai urca scara, în timp ce majordomul îl primea. Se opri fără să fie văzută. Auzi deja primele cuvinte pe care el le adresă lui Blake înainte ca ușa să fie complet închisă în urma lui.

— Ce fel de ființă ești dumneata ca să-ți lași propriul fiu să își asume răspunderea mașinațiilor pe care dumneata însăvă le-ați pus la cale?

Cu respirația întretăiată, Krystle se apucă de balustradă și se sprijini, apoi se așeză pe o treaptă. Nu-și credea urechilor Era nedemn pentru o soție să creadă acuzațiile aduse împotriva integrității soțului ei. Totuși, în adâncul inimii, ceva îi spunea că Mathew rostea adevărul.

Se ridică și urcă cu greutate restul scărilor. Se aruncă în baie și șezu timp îndelungat în apă plină de spumă încercând să-și scoată din suflet cuvintele pe care le surprinsese fără voia ei.

Când Blake urcă, părea nervos și preocupat de ceva. Simulând că ar fi adormită, Krystle îl văzu mergând cu pași mari prin cameră, așezându-se ca să își scoată un șiret de la un pantof, ridicându-se și făcând un tur pentru a se așeza din nou ca să-și scoată celălalt șiret. Deodată, ridică receptorul, formă un număr și așteptă lovind degetele de masă.

— Andrew? Oh! Văd. Ei, bine, sculați-l. Blake Carrington la aparat... Dezolat de a vă deranja, Andrew, însă am nevoie de avocatul meu... Mathew Blaidel și Walter Lankershim amenință că mă vor reclama din cauza unui accident care s-a produs la ei, pe terenul lor. E un tip care ar putea spune că și eu sunt amestecat într-o oarecare măsură... un muncitor de la foraj, Gros Ed. E supărat pe mine și ar putea să povestească că l-am plătit pentru... Exact. Vreau să fie expulzat din oraș și din stat, definitiv. Vă veți ocupa de asta, Andrew... Știți ce trebuie făcut... Bine. Noapte bună.

Închise, sfârși de dezbrăcat și se culcă. Țintuită în partea ei de pat, Krystle se ruga cerului ca el să nu o atingă cumva.

A doua zi, după plecarea lui, îi telefonă prietenei ei, Doris, și îi ceru să fixeze o întâlnire la barul unde se întâneau de obicei.

— Tu ai lucrat pentru toți șefii departamentelor societății, îi spuse. Știu că ai tratat o mulțime de afaceri personale pentru ei.

— Da, bineînțeles,. Dar pentru ce această întrebare? Doar nu vrei să mă faci să spun lucruri pe care eu nu trebuie să le spun, sunt sigură. Atunci, ce se întâmplă, Krystle?

— Știu că tu cunoști case unde se pot face copii ale unor bijuterii, așa de bine imitate că nici proprietarul însuși n-ar putea să distingă falsul.

— Da, știu.

Doris o privea pe prietena ei cu o curiozitate deloc mascată. Chiar uitase să mănânce în timp ce se străduia să ghicească ce avea ea îndărătul vorbelor. Amintirea acelor enormi cercei pe care Blake îi adusese în ziua înmânării cadourilor de căsătorie încolți în sufletul ei. A, nu... Era absurd.

— Și tu cunoști și locuri unde se pot obține bani lăsând obiecte de valoare amanet, continuă Krystle nervoasă.

— Hai, Krystle... Ce vrei să faci?

— Am ceva pe care vreau, adică... vreau să schimb, să vând, mai exact. Doris, o să mă ajuți, nu-i așa? Fără să vorbești cu nimeni despre asta.

— Cu siguranță, Krys, numai că eu credeam că tu ai tot ce-ți dorești...

— Vrei să mă ajuți?

— Doamne! Cred că am înțeles. Din cauza lui Mathew Blaidel și a necazurilor lui cu zăcământul, nu-i așa? Vrei să faci rost de bani ca să-l scoți din încurcătură?

Krystle făcu un semn afirmativ și-și mușcă buza de jos rugând-o pe Doris din priviri. Nici nu se atinsese de salată. În jurul lor, funcționarele profitau de ora de destindere pentru dejun ca să discute puțin, în timp ce tăcerea cădea grea între cele două prietene.

Doris ronțăia o bucată de jambon cu spanac gândindu-se cu intensitate la cele întâmplate. Se hotărî într-un sfârșit să întrebe:

— Pe care-l iubești?

— Ce vrei să spui? murmură Krystle, luată pe neașteptate.

— Vrei să vinzi bijuteriile pentru Mathew, nu-i așa? Și

Blake nu știe nimic de asta, altfel tu n-ai încerca să le vinzi așa urgent. Așadar, te întreb pe care dintre cei doi îi iubești.

Îmi iubesc bărbatul.

Doris tăcu. Puse furculița jos și așteptă.

Numai că nu pot să-l șterg pe Mathew din viața mea, relua Krystle. Credeam că s-a sfârșit totul între noi, altfel nu m-aș fi căsătorit cu Blake, poți fi sigură de asta. De fapt, totul s-a sfârșit, însă el are nevoie de ajutor și simt că am obligații față de el. Asta-i tot.

Pariez că Blake a făcut ceva urât și că tu vrei să repari.

- Nu uita că vorbești de soțul meu.

— Scuză-mă.

— Vrei să mă ajuți, Doris?

În momentul acela ospătărița puse nota de plată pe masă. Krystle întinse mâna ca s-o ia, dar Doris i-o luă înainte.

— Știi, te-am invidiat, mărturisi, și mi-am plâns soarta. Mi se părea trist să iau masa în fața televizorului și să conduc un Chevrolet antic. Totuși în momentul ăsta, n-aș schimba cu tine pentru toate palatele și tot caviarul din lume.

— Dă-mi nota, spuse Krystle calmă.

— Bine, uite-o. Cel ce cumpără bijuteriile este un anume Mr. Volkert din Bluff Street. Tot el îți va face și copia. Mai am un pic din timpul meu de o oră pentru dejun și te pot însoți.

Magazinul domnului Volkert se afla la capătul celălalt al orașului. Hotărâtă, însă încă înspăimântată, Krystle avea impresia că e un personaj dintr-un film de spionaj. Își parcă mașina la vreo sută de metri de firma discretă care purta inscripția: „Antichități, vânzări, cumpărări, estimări".

Când Krystle scoase enormul smarald din poșetă, Mr. Volkert scoase o exclamație pe care o transformă repede în tuse ușoară remarcând perfecțiunea superbei pietre verzi. Își mângâie bărbuța și spuse:

— Înainte de a discuta prețul, discuție pe care o s-o avem, normal, aflați că aici există o regulă clară: dacă, după șase luni, n-ați înapoiat banii și dobânda, pandantivul ne rămâne nouă. Ați înțeles ce am vrut să spun?

— Perfect, zise Krystle calmă.

— Nu păreți convinsă.

— Pentru că mi se pare ușor de înțeles, bâlbâi Krystle fără să știe bine ce voia să spună.

— În fond de ce n-ar fi ușor de înțeles? Oamenii au ne-

[illegible] de bani din diferite motive. Unii au dorinți care-i împ[illegible] spre Las Vegas, de exemplu. Alții au nevoi diferite, [illegible] mai rumatoare. Nu i treaba mea.

— Cât puteți să mi oferiți? întrebă nervoasă.

Mr. Volkert examină cu atenție bijuteria, o întoarse, o răsuci și pe partea cealaltă la lumină, cu degetele lui mângâietoare.

— Pot să vă ofer patruzeci de mii de dolari.

Krystle se simțea sufocată la ideea că poseda un obiect așa [illegible]trator. Nu și imaginase... dar înainte ca ea să pronunțe un cuvânt, Mr. Volkert reluă discuția:

— Știu, știu. Această sumă corespunde cam la două treimi din valoarea mărfii însă... dacă ați fi putut-o plasa în altă parte, ați fi făcut-o deja.

Se pregătea să-i înapoieze smaraldul. Krystle bănui gestul.

— Dați-mi banii.

O lăsă pe Doris în fața biroului și se îndreptă spre Mathew Blaidel. Tăcerea domnea pe terenul de foraj care părea deșert. Își parcă mașina, merse să bată la ușa hangarului și deschise.

— Bună ziua, Mathew.

— Krystle!

Era așezat în fața unui maldăr de hârtii și părea obosit.

— Pot să intru? întrebă ea.

Aprobă din cap țimându-și ochii fixați asupra ei. Krystle închise ușa și se apropie de birou. Aerul era glaciar. Tremura și și strânse în jurul trupului, inconștientă, haina de lynx.

— Am aflat că ai greutăți.

El arătă spre terenul gol cu un gest al mâinii.

— Poți constata și singură. Surâdea amar.

Krystle scotoci în poșetă și scoase de aici un plic mare pe care i-l întinse. Intrigat, Mathew îl luă și-l deschise. Văzu că era plin de bilete de bancă de o sută de dolari.

— Ce-i asta? Vocea trăda neîncredere.

— N are nici o legătură cu Blake, crede-mă, spuse ea repede. Știu că ai nevoie de bani, iar eu dispun pe moment. [illegible] Și, înainte de a refuza, gândește-te că ai o soție [illegible], fără să mai punem la socoteală asociatul și echipa [illegible] bazează pe tine în acțiunea de exploatare a zăcământului [illegible] la banii și recuperează-ți trepanul. O să mi-i dai [illegible] cînd vei putea.

[illegible] care o privea cu intensitate era pradă unui tu-

mult de emoții pe care trebuia să și le înăbușe. Într-un sfârșit, înclină ușor capul.

— O să ți-i dau înapi cât mai repede posibil.

— Pot aștepta șase luni.

— Știu că Blake vrea să mă determine să plec de aici. O știm amândoi. Dar de ce faci tu asta?

— Fără întrebări, Mathew, te rog. Am eu motivele mele.

— Scuză-mă.

Se ridică și veni în fața ei. Cuvintele îi țâșniră instinctiv pe buze:

— Te iubesc, Doamne, cât te iubesc!

— Te iubesc, și eu te iubesc, murmură ea cu simplitate.

Se strânseră puternic în brațe. O trase ușor spre un pat mic, de campanie lipit de zid. Se sărutară plini de dorință și Krystle simți cum își pierde cumpătul. Cu o forță de care nu se credea capabilă, se smulse din strânsoarea lui.

— Nu pot, Mathew, nu pot să-ți dau nimic din ce-i al lui.

Se uită la el, parcă sorbindu-l din ochi. Mathew coborî capul cu tristețe iar ea ieși aproape alergând ca să nu se prăbușească în drum.

Bărbatul rămase nemișcat timp îndelungat parcă dorindu-și să prelungească sentimentul pe care i-l dăduse prezența ei, nimbul acela care continua să plutească în mica încăpere monacală și senzația care-i stăruia în brațele acum goale. Ascultă zgomotul Mercedesului îndepărtându-se. Când nu mai auzi nimic, se întoarse la birou. I-ar fi fost imposibil să se întoarcă acasă și să o găsească acolo pe Claudia, de vreme ce inima lui era plină de toată ființa lui Krystle. Formă numărul locuinței lor.

— Claudia, o să mă întorc târziu, regret.

— Și eu regret, Mathew, totuși nu înțeleg de ce ești tu așa ocupat acum, dacă puțul s-a închis. După părerea mea, n-ar trebui să mai ai atâta de lucru.

— Doamne, Claudia. Trebuie să încerc să salvez această blestemată afacere de unul singur. Walter a renunțat. E gata să cedeze concesiunea.

— Iartă-mă, Mathew. Oh! Lindsay are ceva să te întrebe, însă e invitată de familia lui Jahey. O să petreacă acolo noaptea. Cu atât mai rău. Sper totuși să se aranjeze lucrurile și cu noi doi.

Închise, puțin rușinat. De ce oare nu putea să-i spună soției sale că situația s-a schimbat, s-a îmbunătățit, că tocmai

găsise o sursă de împrumut? N-ar fi avut nevoie să precizeze care era acea sursă. Ar fi putut spune chiar și adevărul... că se va duce la banca din West Junction și apoi îi va anunța vestea cea bună lui Walter, va strînge echipa, și, poate, vor și sărbători evenimentul. De ce oare tăcuse? Se uita la telefon cu un aer gînditor, apoi luă plicul și ieși.

Claudia simțea nevoia să plîngă. Era teribil de sigură. Ecourile sfaturilor psihiatrului îi reveniră brusc în minte. *Haide*, își spuse, *doar n-o să rămâi aici să te plictisești. Fă-te frumoasă și ieși în lume. Amestecă-te în mulțime.* Dar unde să se ducă? Auzise ea vorbindu-se de niște baruri pentru celibatari. Numai că ea nu era celibatară, însă era singură și poate că lucrurile astea erau potrivite. Cel pe care-l alese avea o firmă luminoasă, strălucitoare și niște acorduri de muzică rock ieșeau dinăuntru. Se așeză la bar și comandă un martini.

Simți dintr-odată cum privirile bărbaților se îndreptară spre ea, examinând-o, cântărind-o. Avu brusc dorința să dispară, să se strecoare afară. Ce prostie făcuse! Ar fi trebuit să rămână acasă, chiar și învăluită de singurătate.

— Salut, zise o voce de alături.

Întoarse capul ca să-l privească: fața plăcută, bărbia grea, dar nu disproporționată, puțin mai mult de treizeci de ani. Pe ansamblu, nimic înspăimântător.

— Bună seara. Răspunsul ei era timid.

— Pentru prima oară veniți aici?

Claudia făcu un semn din cap afirmativ.

— Ne-am întâlnit noi pe vreundeva? întrebă el ca și cînd nu și-ar fi dat seama de platitudinea întrebării.

— Nu, spuse scurt.

Ar fi vrut să o lase în pace, să o lase toți în pace. S-ar fi mulțumit să stea în fața unui pahar cu băutură și să asculte muzică, să privească oamenii fără să fie obligată să le vorbească.

— Pariez că n-ați fost nici la Detroit, continuă bărbatul. Frumos oraș! Și se apropie de ea, coborî vocea ca numai ea să fie cea care auzea ce-i spune printre frânturi de muzică.

— N-ați vrea să știți și mai multe? Întrebarea avea un aer conspirator. Vreau să spun ce se petrece în zona de mijloc?

— Nu tocmai.

El tăcu o vreme, făcu un semn din cap și se îndepărtă. Femeia își duse paharul la buze și bagă de seamă că mâna îi tremura.

— Aveți gusturi rafinate.

Un tânăr elegant cu ochii albaștri, se așezase pe scaunul de alături, eliberat de cientul care o agasase.

— Individu ăsta e un coate-goale, urmă, arătându-l cu un gest scurt de bărbie. Un cretin perfect. Cât despre mine, pe mine mă cheamă Laurence Armstrong, Larry pentru intimi. Sunt specialist în cadrul societății de cosmetice Martin. Sunt foarte apreciat în profesia mea. Și dumneavoastră, cum vă numiți?

— Claudia.

Larry se întoarse spre barman și strigă:

— Paul, treceți nota de plată a Claudiei în contul meu.

— De acord, i se răspunse.

Larry luă paharul și-l ciocni de cel al Claudiei. Îi zâmbea. Iar ea răspunse zâmbetului. Băură, apoi dansară și băură din nou. Nu mai avea nici cea mai vagă idee de cât era ceasul și de cât timp se scursese, când deodată se trezi așezată în mașina Corvette a lui Larry, parcată în spațiul unui imobil dintr-un cartier pe care nu-l cunoștea. El învârti cheia de contact, apoi ieși și înconjură mașina ca să-i deschidă portiera. Când coborî, o prinse în brațe și o sărută.

Avea impresia că totul se învârtea în jurul ei, dar avu totuși forța să îl respingă.

— Nu, strigă. Nu, vă rog.

— Ei, haide, zise Larry cu un surâs fermecător. Liniștiți-vă Poate că m-am arătat prea grăbit. Să urcăm la mine. Haideți să bem ceva.

— Nu, repetă înspăimântată.

— Nu înțeleg. Am petrecut seara împreună, am dansat, aveam impresia că ne și placem unul pe altul.

Claudia scutură din cap.

— E o neînțelegere, regret.

— Ei, drace, exclamă Larry, al cărui surâs se ștersese ca să lase loc unei mutrișoare de copil răsfățat care vede cum i se ia jucăria dorită.

— Sunt căsătorită, explică Claudia.

— Și eu, dar ce schimbă asta?

Femeia tremura aproape în semiobscuritatea unui cartier necunoscut ei.

Cine sunteți dumneavoastră? explodă Larry. O persoană care atacă simțurile?

Imediat, Claudia, porni hotărâtă, în fugă, fără să știe unde merge. El nu mai încercă să o ajungă din urmă. Îl auzi trântind portiera și înjurând. Continuă să fugă.

Case, clădiri înalte, garaje străjuiau cele două laturi ale străzii. Căută o stație de autobuz. Era acolo și o cabină telefonică, mai spre colțul străzii. Claudia se repezi înăuntru și închise cu putere ușa ca și cum ar fi fost urmărită. Telefonul funcționa și la auzul tonului simți cum se liniștește. Pe cine să cheme?

În veni în minte un număr. Nu se afla în cartea de telefon, dar îi rămăsese întipărit în memorie. Când soțul ei lucra pentru Denver-Carrington, numărul era înscris pe peretele biroului. Îl formă și ceru să vorbească cu Steven.

— Eu sunt, Claudia... Claudia Blaidel. Am, am probleme și nu aveam pe cine altcineva să chem.

Steven sosi peste zece minute. Liniștită, ieși din cabina telefonului și se lăsă pe scaunul din față, alături de el. Pe parcursul drumului îi povesti pățania. Steven se mulțumi să-i mângâie mâna și să asculte, fără să sufle o vorbă. Opri mașina în fața lacului. Coborâră. Noaptea era răcoroasă și clară, aerul — curat și reconfortant. Se plimbară fără să-și vorbească, mână în mână.

— Nu înțeleg ce m-a apucat, zise ea într-un târziu. Barul acela, omul acela. Niciodată n-am făcut ceva asemănător.

— N-ai făcut nimic rău.

— M-am pierdut, murmură tremurând.

El o cuprinse de după umeri.

— E mai bine acum?

— Mă simt în siguranță cu tine.

Înțelese deodată că vorbele astea puteau să-l jignească și încercă să repare:

N-am vrut să spun în siguranță... mă simt... adică... mă simt în siguranță.

Râseră amândoi.

— Chiar dacă am încercat și eu să te sărut? întrebă el cu un aer pe jumătate serios, pe jumătate glumind.

— Oh! Steven, un sărut furat în bucătărie în mijlocul dezordinii, după o cină cu pate de carne și cu piure nu-i o afacere... și de altfel...

De altfel, ce?

L-am luat ca pe un sărut frățesc.

— Adevărat?

Claudia se opri. Luna reflecta o lumină ca o promisiune pe suprafața liniștită a lacului. Scălda fața lui Steven ca într-un fel de aureolă. El o privea întrebător.

— Da, cu adevărat, Steven. Sărutul acela era plin de blândețe și de sensibilitate... ca și dumneavoastră. Ești foarte sensibil. Înțelegi totdeauna sentimentele celorlalți. Să nu te schimbi în nici un caz.

El nu mai surâdea. Părea atât de vulnerabil, de frumos și de tandru. Se gândi că era poate numai efectul lunii.

— E târziu, adăugă încetișor. Trebuie să mă întorc acasă. Și tu trebuie să te întorci.

— Nu, astă seară, nu. Avem un bungalov pe malul lacului Manchester. Aș vrea să merg acolo și să fiu singur cu mine însumi.

— Mi-ar face plăcere să te însoțesc, suspină. Haideți, poate am face mai bine dacă...

Femeia făcu un pas în direcția mașinii. El o reținu din mers și o luă în brațe. Se strânse la pieptul lui și de această dată sărutul nu mai fu nici inocent, nici blând.

— Vino cu mine, vino cu mine, îi murmura întruna la ureche. Nici unul dintre noi nu ține cu adevărat să fie singur. Nu-i așa, Claudia?

Ea încercă să refuze apoi îi luă fața în mâini și-i șopti că da.

Edward, maître d'hotel, și mai mulți servitori coborau niște valize, câteva maldăre de cărți legate cu sfori, ceva material și aparatură stereo și niște discuri.

— Puteți lăsa totul aici, spuse Steven.

Tocmai oprise camioneta în fața ușii de la intrare și sări în interiorul mașinii cu toată forța tinereții lui.

— Încarc eu totul, adăugă. Mulțumesc.

Ridica ultima cutie de carton pe umăr, apucă o valiză grea și tocmai se pregătea să le așeze în camionetă, când tatăl său și mama vitregă, în ținută de călărie, apărură în pragul ușii și-l priviră mirați.

— Bună ziua, Steven, zise Krystle cu un surâs amical.

— Bună ziua, Krystle.

— Ce înseamnă harababura asta? întrebă Blake, încruntându-și sprâncenele.

— Ți-am lăsat un bilet ca să te anunț, tată... ca să-ți spun care sunt intențiile mele. Mai întâi, mă mut.

— Asta se vede.

Krystle intrase în vestibul, dar Blake continua să blocheze ușa.

- Unde te muți, Steven? întrebă cu blândețe.

Steven se întorse spre ea și dădu drumul unei veselii interioare care-l inundă din nou.

— Am găsit un apartament cu trei camere în Kensington, deasupra unui magazin. E spațios și luminos. Tavanele sunt înalte și ferestrele mari.

— Pentru că aici îți lipsea spațiul, comentă ironic tatăl său.

Steven suspină, puse valiza jos și trecu cutia de pe un umăr pe celălalt.

— Am ales Kensington pentru că este aproape de universitate, explică cu răbdare.

— Așadar, ai ajuns la concluzia că ai nevoie să te instruiești mai mult. Câtă doză de literatură romantică i-ar trebui unui băiat de douăzeci și doi de ani?

— Vreau să urmez cursurile serale de gestiune, răspunse Steven calm. În special în domeniul petrolului. O să încerc să-mi iau diploma.

Blake se îndulci.

— E adevărat ce spui? întrebă privindu-și cu insistență fiul.

O șuviță de păr blond ca paiul căzu pe fruntea lui Steven în timp ce-și apleca trupul să pună cutia de carton pe covor. O azvârli, dintr-o mișcare, spre spate și se îndreptă.

— Da, este foarte adevărat. Și mi-am găsit și servici. Încep de mâine.

— Mathew Blaidel te reangajează?

— Mi-a cerut să revin, da, dar am refuzat. Lucrez într-o societate care se numește Denver—Carrington.

Tatăl său își ținu respirația, un minut, ca să înghită vestea.

Steven clătină din cap.

— Nu. La rafinărie. Directorul deja m-a văzut. M-a întrebat care este calificarea mea. I-am vorbit de experiența pe terenul Blaidel—Lankershim. Atunci s-a gândit că aș putea începe ca ucenic. Presupun că are să fie o combinație a calităților mele literare, a bătăturilor pe care le am și a înrudirii cu PDG-ul care-l va hotărî să mă angajeze.

— Bine, bine, mormăi Blake.

Rămăsese pe prag, cu spatele în soare, astfel încât fiul său să-și strângă pleoapele ca să-l vadă. Conștient sau nu — și Blake Carrington acționa rareori fără premeditare — renunță

Cu acest avantaj psihologic şi intră în hol. Amândoi erau acum faţă în faţă, pe picior de egalitate.

Sunt foarte mulţumit, continuă Blake, dar nu înţeleg pentru ce te-ai duce la rafinărie în fiecare zi. E destul loc...

- La birou, completă Steven surâzând. Ascultă, tată, vreau să urmez drumul pe care l-ai urmat şi tu. Vreau să am mâinile cu adevărat murdare, să mă doară muşchii, să-mi fie corpul scăldat în sudoare şi să cad pur şi simplu în patul meu, epuizat de oboseală ştiind că învăţ temeinic tot ce se poate învăţa în legătură cu petrolul, aşa cum ai făcut-o şi tu.

Privirea lui Blake reflecta în acelaşi timp şi mirarea şi îndoiala şi mândria. Îi întinse mâna. Steven i-o luă şi astfel se atinseră pentru prima oară, după luni şi luni, poate chiar ani. Fu o strângere de mână bărbătească, nu tocmai călduroasă, dar oricum, un început.

— Sunt foarte mulţumit, sincer mulţumit, repeta Blake cu vocea puţin voalată.

Steven surâse. Se întoarse spre Krystle, care se apropiase ca să-l îmbrăţişeze. Îşi schimbă repede cutia şi o aşeză pe umăr, luă valiza şi se îndreptă spre camionetă.

— E fericit, adăugă Krystle, şi văd că şi tu eşti. Vrei să-ţi spun părerea mea? Cred că s-a întâmplat ceva în viaţa lui Steven. Nu m-aş mira să-şi fi găsit o prietenă.

Blake îi trecu braţul împrejurul taliei şi urcară împreună.

— Ar fi prea frumos, zise el cu ironie. Mă mulţumesc să ştiu că are o slujbă de bărbat. Sunt fericit şi că se mută. Un bărbat trebuie să fie independent. Alege-i un cadou, vrei? Ceva de agăţat de cremalieră. Ceva senzaţional... romantic pentru momentele când îşi primeşte prietena... dacă intuiţia ta o fi funcţionând...

— De acord.

— Şi acum, dacă aş putea să fiu liniştit şi în privinţa celuilalt copil, murmură Blake ca pentru sine.

Intrară în cameră. Îşi scoase haina de călărie şi se aşeză să-şi scoată şi cizmele.

— Mi-ar fi făcut plăcere, să pot să mă apropii de Fallon, spuse Krystle, Ce te frământă pe tine în legătură cu ea?

— Nimic. Numai că nu o pot ţine în frâu.

Krystle se gândea că nu tatăl ei era cel ce trebuia să o ţină în frâu, ci soţul, dar păstră pentru ea reflecţiile astea.

Fallon era afectată de plecarea fratelui. Chiar în seara mutării lui avu o discuţie teribilă cu Jeff. Ei nu avuseseră niciodată discuţii adevărate şi serioase. Cea mai mică conversaţie

aluneca spre vorbe urâte și Jeff își petrecea adesea noaptea pe o sofa din salonul alăturat camerei. Încăperea asta fusese cândva camera de copil a lui Fallon și el se trezea adesea cu un urs bătran de pluș drept însoțitoare, în locul soției. Uneori chiar se întreba de partea cui o fi fiind ursul.

Nu știa niciodată din ce avea ea să explodeze. De această dată, se înverșunase pentru că el sugerase că ar face mai bine amândoi să se mute și ei, asemeni lui Steven.

— De ce? strigase. Poți să-mi dai un motiv adevărat?

— Pot să-ți dau o sută.

Sperase că discuția va rămâne normală, dar ar fi trebuit să nu aibă încredere în primele semne.

— Avem tot ce vrem, aici, ripostă Fallon.

Apăruseră semnalele de alarmă: pielea ei de alabastru se colora în roz și ochii verzi se încărcau cu fulgere. Scutură din cap și buzele schițară o mutră bosumflată.

— Steven a plecat, insistă Jeff, hotărât să-și păstreze calmul.

— Steven avea motivele lui.

— Și eu am motivele mele, nu poți să înțelegi asta?

— Nu, nu pot.

Îi întoarse spatele, merse de se așeză în fața măsuței de toaletă și aprinse un rând de becuri de neon. În oglindă, Jeff văzu lumina furiei care tâșnea din ochii ei și care se reflecta în miradele oglinzilor.

— Ascultă, te iubesc, insistă el, dar nu mă simt la largul meu aici, sub acoperișul tatălui tău. Am acceptat să trăiesc în această casă numai ca să-ți fac plăcere. Era, într-un fel, un cadou de căsătorie pentru că tu nu erai încă pregătită să părăsești această ambianță, dar acum, a sosit timpul ca noi să ne luăm soarta în mâini. Putem avea o viață frumoasă, minunată, la Nouvelle-Orléans.

— La Nouvelle-Orléans!

— Da. Am norocul să iau direcția unei sucursale acolo și să fiu propriul meu patron. Am putea găsi o vilă pe malul lacului sau în altă parte, unde îți place ție. Am fi, în sfârșit, la noi acasă, amândoi.

Fallon își scotea cerceii și îi puse pe măsuța de marmură a toaletei. Apoi își scoase inelele, unul după altul, și le așeză într-o serie de pacanituri.

— Detest mlaștinile, decretă într-un târziu.

— Ce-ți place ție cu adevărat, Fallon? întrebă Jeff urcând tonul. Nu sunt atât de prost cum mă crezi. Știam că nu ești

nebunită de iubire după mine, dar eram totuși îndreptățit să sper că...

- Vorbește mai încet; te rog.

Nu era o rugăminte, ci un ordin. Discuțiile luau totdeauna o astfel de întorsătură. Ea își păstra sângele rece pentru că nu resimțea nimic, în timp ce el era cu totul îndrăgostit, aproape pierdut. Cu o voce oarecum mai scăzută încercă să-i explice:

— Nu m-am aruncat în căsătoria asta cu ochii închiși. Știu că tu ai avut alți bărbați așa cum și eu am avut alte femei. M-am convins pe mine însumi că asta nu are importanță căci te iubesc destul pentru amândoi. Speram că te pot determina și să mă ajuți.

Se întrerupse, spionând reacția ei. Rămăsese nemișcată, privindu-l în oglindă.

— Măcar mă asculți? întrebă cu inima plină de disperare.

— Este necesar să continuăm discuția în această seară? spuse cu un ton agasat.

— Tocmai aici e problema, răspunse Jeff pornind-o prin cameră în lung și în larg. Cum crezi că putem să trăim într-un loc unde tu vrei ca eu să-mi exprim, vorbind încet, sentimentele care țâșnesc din mine, și totul pentru ca el să nu audă, pentru ca ei să nu audă?

— Ce vrei să spui?

— Știi bine ce vreau să spun. Toți cei ce te cunosc știu. Nu vrei să-l neliniștești pe tatăl tău. Nu cauți decât să-i faci plăcere tatălui tău pentru că tu îți iubești tatăl mai mult decât orice pe lume și pentru că eu sunt nefericitul lui substitut. Cu el trebuia să te căsătorești.

Fallon se sculă și se propti în fața lui. Rămase țintuit locului, fascinat de strălucirea ochilor ei verzi. Încetă brusc să-l mai privească, traversă camera grăbită și ieși. Alergă după ea dar nu o strigă ca să nu-i trezească pe Blake și pe Krystle. Fallon coborî scările alergând și ieși pe ușă. Jeff aștepta să audă zgomotul mașinii, dar nu auzi nimic. Fără îndoială că intrase din nou în casă pe o altă ușă. Jeff se culcă gândindu-se că ea adormise, probabil, într-o altă cameră, pentru musafiri.

— Știu un lucru pe care ție ți-ar plăcea să-l știi, zise Michael trecându-și cu încetineală degetul arătător de-a lungul spatelui gol al lui Fallon.

— Iar ai ascultat la uși, ipocritule, răspunse cu capul înfundat în pernă.

Lupii se recunosc între ei, murmură Michael cu gura lipită de scobitura din ceafa fetei.

Fallon se așează într-un colț și îi aruncă o privire răutăcioasă.

— Ce fac eu mă privește pe mine și ce faci tu îl privește pe tatăl meu. Sper că nu te crezi așa de viclean ca să-ți imaginezi că ai putea să-l duci de nas.

— Nu înțelegi nimic, replică Michael în timp ce se trăgea înapoi căscând. Îți imaginezi că tatăl tău știe totul... în ceea ce o privește pe soția sa, de exemplu. Ei, bine te înșeli. Aș avea poate unele mici lucruri să-i aduc la cunoștință... lucruri care ar putea isca puțin zgomot.

Fallon se așează pe pat. Se uita cu atenție la ochii lui batjocoritori și la umflătura buzei de sus pe care o mușcase cu pasiune acum câteva minute.

— Cauți un mijloc de a-l șantaja pe tatăl meu? Întrebarea era neașteptată.

Michael se strâmbă ca și când ar fi zâmbit și dădu din umeri.

— Un om trebuie să se ridice prin toate mijloacele care-i stau la îndemână, răspunse asociind vorbele cu un gest de mângâiere a sânilor.

Fallon se ridică își apucă rochia de unde o lăsase și o puse pe ea. În picioare, lângă pat, enervată de surâsul satisfăcut al șoferului, își scutură buclele brunete și zise repede:

— Așadar, ce știi tu și nu știu eu, șmecherule?

Michael râdea.

— Unde vrei să te duci la ora asta din noapte? Lângă soțul tău? Întoarce-te. Doar nu ai cu adevărat intenția să pleci acum.

Fallon ezita.

— E necesar să cumpăr informația asta? întrebă furioasă. Cât?

Șoferul era mulțumit de el.

— Aș putea să-ți spun totul la ureche, dacă urechea ta ar fi destul de aproape, glumi.

— De ce mi-ai spune-o mie pe nimic, dacă deja consideri că o poți vinde tatălui meu?

— Pentru că am încercat deja. Tăticu nu cumpără. Nu. Aș putea coborî în mormânt cu secretul ăsta cunoscut de mine și de Krystle.

— Mrs. Carrington, te rog, rectifică Fallon instinctiv.

Interiorul ei lucra. Chiar știa el ceva care să poată fi util, care i-ar servi drept atu împotriva lui Krystle atunci când se va ivi momentul? Fallon își dădu seama, și surâse, că nici el nu-i repugna șantajul.

Michael crezu că surâsul era pentru el. Se dădu la o parte ca să-i facă loc în pat.

— Mai întâi vorbește.

— O să petreci noaptea cu mine? Toată noaptea?

— De acord.

— Și Jeff?

— Mr. Colby, te rog. Eh, să se ducă la dracu!

— Și tatăl tău?

— O să potrivesc lucrurile ca să nu mă vadă când mă voi întoarce. Și acum, sau îmi spui ce știi sau o șterg imediat.

Michael se așeză, își luă o țigară, iar Fallon aștepta cu nerăbdare ca el să o și aprindă. În sfârșit, povesti că, cu două luni de zile mai înainte, avea două ceasuri libere într-o după-amiază, așteptându-l pe Blake în fața imobilului care adăpostea compania Denver-Carrington. O văzuse pe Krystle și pe prietena ei, Doris, ieșind din barul de vis-à-vis și, supunându-se unei porniri interioare, le urmărise. Când ajunse la episodul cu cămătarul, Fallon mai că nu-și credea urechilor. Totuși, reflectând un pic, înțelese că ținea în mână dinamita necesară pentru a se debarasa de Krystle Jennings Carrington.

Se aruncă asupra trupului musculos al lui Michael cu atâta pasiune, că el se simți pe deplin recompensat pentru abilitatea de care dăduse dovadă. Și cei doi mici sălbatici se abandonară pornirilor frenetice până către orele târzii ale nopții.

În tot acest timp, pe concesiunea Blaidel-Lankershim, agitația era în punctul cel mai de sus. Toate luminile se îndreptau spre gura sondei, în timp ce tuburile pompau. Un noroi lunecos se amesteca încet, apoi din ce în ce mai regulat cu nisipul și cu pământul. Nu se făcea auzit decât zgomotul rezervoarelor, al aparatelor de perforat și al pompelor, zgomot însoțit de bătaia cadențată a mașinii care sonda, săpa și se apropia cu fiecare secundă de pătura de petrol.

Oamenii vorbeau cu voce joasă ca niște pelerini în așteptarea miracolului.

— Știi ce aș vrea să fac dacă reușim?

— Zi!

O să-mi cumpăr o mașină nouă, sport sau o combină stereo, una dintre cele mai bune, cea mai bună.

— Copiii tăi vor fi foarte mulțumiți. Au să-ți umple casa cu muzică rock sau punk.

— Mda. Ai dreptate. Ar fi mai potrivită o mașină sport.

— Eu aș vrea să petrec o vacanță adevărată. Voi merge pe malul mării.

— Doamne Dumnezeule! Nervii mei sunt întinși la maxim. Așa pățesc întotdeauna când ajung aproape de țintă.

— E foarte adevărat!

Murmure agitate demonstrau enervarea.

Deodată, un zgomot mai puternic, cu totul diferit, un zgomot de gândire îi țântui locului. Toate privirile erau îndreptate spre rezervor. În lumina farurilor puternice, lichidul țâșnind din adâncuri începuse să lase să apară dâre de petrol gros, bogat, negru și strălucitor.

Walter Lankershim își udă vârful degetelor în noroiul mălos și-și duse degetele la nas.

— Uraaaa! strigă cu un surâs plin de extaz.

Strigătul fu reluat de ceilalți, urcă și rămase suspendat, întrerupt de un accident dintre cele mai fericite. Brusc, jetul țâșni ca un geyser atât de puternic încât proiectă toate uneltele la câteva sute de metri împrejur, sub presiunea a mii de galoane de petrol. În sfârșit, fețele negricioase și mâinile înnămolite se porniră să se agite și toți se puseră în mișcare ca să blocheze puțul.

Fallon așteptă ca Michael să meargă să-l conducă pe tatăl ei la birou. Pe soțul ei îl văzuse deja intrând în garaj și plecând cu mașina lui. Atunci coborî scara prin exteriorul clădirii și se strecură în bucătărie pe ușa de serviciu. Urcă scările câte patru deodată, cu pantofii în mână. Nu cum că s-ar fi sinchisit de părerea altuia despre ea, dar acum nu era momentul să furnizeze arme dușmanului.

O jumătate de oră mai târziu, după ce făcuse un duș, după ce se schimbase de haine, după ce se machiase, Fallon se duse să o întâlnească pe mama vitregă în sufragerie.

— Bună ziua.

Trecând pe lângă Krystle, se aplecă puțin spre ea, dar numai ca să ridice clopoțelul pe care-l scuturâ cu putere. Krystle îndoi imediat ziarul pe care-l citea și-i surâse.

— Bună, ziua, Fallon, răspunsul era amabil.

Servitoarea intră și Fallon își comandă un mic dejun substanțial: cârnați, clătite cu cremă, cafea. Apoi se întoarse către Krystle cu o privire candidă:

— Tata a plecat deja?

— Da, acum o jumătate de oră, odată cu Jeff

— Așadar, suntem amândouă singure.

— Într-adevăr.

— Cum te îmbraci deseară, Krystle? Mă informez pentru ca toaletele noastre să nu fie în discordanță.

Krystle avu nevoie de un moment de gândire.

— Pentru seara de la Randorph? Oh! noi am hotărât să nu mergem. Invitațiile se succed și . . .

— Vă înțeleg, aprobă Fallon pe un ton suav. Familia Randorph este atât de obositoare! Însă eu i-am promis Lenorei că voi merge.

Servitoarea aduse sucul de portocale și îl puse în fața ei. Fallon bău o înghițitură de suc.

— Pot să-ți cer o favoare? zise în timp ce-și ștergea delicat buzele cu șervețelul.

— Bineînțeles, răspunse Krystle încântată, dar oarecum circumspectă.

Măcar își vorbeau. Poate că era acesta începutul unor relații mai puțin încordate. De când fusese căsătoria lui Fallon sperase că lucrurile se vor mai aranja între ele și că vor putea chiar să devină prietene.

— Ați putea să-mi împrumutați pandantivul dumneavoastră, smaraldul cel mare, numai pentru seara asta?

Fixă asupra lui Krystle niște ochi mari nevinovați și se puse pe așteptat.

Krystle simți cum sângele îi îngheța în vine. Își luă seama imediat, sperând că expresia feței nu o trădase. Surâsul ei nu părea forțat.

— Bineînțeles, răspunse cât mai călduros cu putință.

— E foarte drăguț din partea ta, mulțumesc.

Fallon începu să așeze un strat gros de cremă pe clătite.

— Scuză-mă puțin, spuse Krystle sculându-se.

Fallon ridică capul cu un aer absent și întinse mâna după ziar.

Krystle urcă în camera ei și deschise sipetul încastrat în zid cu degete tremurânde. Scoase de acolo un pachet care rămăsese intact de când îl depusese în ascunzătoare. Îl strânse un moment în mână apoi, cu hotărâre, rupse hârtia care-l acoperea și ridică capacul cutiei de bijuterii din catifea nea-

gru. În interior, smaraldul fals se odihnea înconjurat de lanțul său de aur pe un pat din mătase albă. Îl examină cu atenție. Măcar de ar putea să înșele și alți ochi, mai pricepuți decât ai ei.

Fallon bătu la ușă înainte ca ea să fi avut timp să arunce hârtia.

— Un minut, strigă.

Lăsă să alunece învelitoarea sub pat și merse să deschidă, cu cutia în mână.

— Ah! te-ai și dus să o cauți. Ce drăguț din partea ta, exclamă Fallon.

Krystle îi întinse cutia fără să spună nimic

— Sunteți sigură că nu-l regretați?

Deschise cutia și luă pandantivul.

— Absolut deloc, răspunse Krystle.

Fallon se așeză în fața oglinzii, își puse pandantivul pe piept, apoi trecu lănțișorul pe după gât și strânse închizătoarea. Prefăcându-se că se admiră din diferite unghiuri de vedere, în realitate o spiona pe mama vitregă să-i vadă reacțiile.

— Cum vi se pare?

De pe marginea sofalei, unde se așezase, Krystle o privea. Nu spunea nici un cuvânt. Fallon continuă conversația:

— Știți, îmi amintesc ziua când am văzut această bijuterie pentru prima oară. Plecasem, eu și tatăl meu să facem cumpărături. Dorea să vă facă un cadou special, un obiect de care să nu vă despărțiți niciodată și mi-a cerut să-l ajut să aleagă. Am văzut smaraldul acesta și i-am spus: „Iată, piatra aceasta micuță poate să transforme orice femeie într-o prințesă."

— Fallon, interveni Krystle pe un ton obosit și aproape resemnat, erai în călătorie în Europa atunci când Blake mi-a cumpărat pandativul.

Fata avu un râs scurt și se lovi peste frunte.

— Ce lipsă de memorie, comentă. Îmbătrânesc. E adevărat că eram în Europa. Cred că confund total.

Spunând vorbele, scoase lanțul, puse smaraldul în cutia lui și o întinse lui Krystle.

— Poftiți. Nu pot să-l împrumut. Vă aparține așa cum e, scânteietor de iubire și de... Dumnezeu mai știe ce.

Cu calmul care apare atunci când emoția ajunge la paroxism și apoi începe să se topească, Krystle întrebă:

— Fallon, vrei să-mi explici toate astea?

Fallon se sprijini de biroul tatălui său și-și încrucișă mâinile.

— Ce întrebare idioată, draga mea! Să ne explicăm, dar în legătură cu ce? Poate referitor la conversația pe care am surprins-o acum câteva luni între tine și Mathew? Stați puțin să-mi aduc aminte. Aa! da... El spunea: „Nu te detest deloc, Krystle, te iubesc" și dumneavoastră răspundeați că, dacă ați fi știut-o, nu v-ați fi... Uah! În fond era o serată și noi spunem orice după unul sau mai multe pahare de șampanie. La asta făceați aluzie?

Tăcerea fu lungă și încordată. În sfârșit, Fallon își înfundă mâinile în buzunarele pantalonilor, ridică din umeri și ieși din cameră. Krystle rămase nemișcată un moment, cu ochii fixați pe cutia neagră pe care o ținea în mână. Fu smulsă din reflecțiile ei apăsătoare de soneria telefonului. Scuturâ capul ca pentru a alunga totul și ridică receptorul.

— E cineva care dorește să vă vorbească, Mrs. Carrington. N-a vrut să-și spună numele, dar a afirmat că veți accepta convorbirea. Vreți să vi-l dau?

— Da, te rog, Mary. Alo?

— Krystle, eu sunt, Mathew. Scuză-mă că ți-am telefonat acasă. Am preferat să nu-mi spun numele.

— Ai făcut foarte bine. Ce s-a întâmplat? Pari... înflăcărat.

— Am și de ce. Petrolul a țâșnit. Un adevărat geyser. Debitul este mai rapid decât l-a prevăzut Walter. S-a aranjat, Krystle, am câștigat.

— Minunat. Sânt încântată pentru tine.

— Am vrut să fii tu prima care află noutatea. În fond, datorită ție... știi.

— Nu, nu-i adevărat. Tu singur ai făcut totul, tu cu Walter. Eu n-am făcut decât să-ți împrumut un pansament când erai bolnav.

— Krystle. Pot să-i înapoiez imediat. Cum va fi testat eșantionul, banca va debloca banii... E vorba doar de câteva zile. O săptămână, cel mult. E bine?

— E perfect.

— Atunci, pe curând?

— Da, pe curând.

Abia a avut timp să închidă telefonul că acesta sună din nou. Era Blake. Anunța aceeași noutate. Vocea sa îndepărtată își reținea cu greu furia.

— Vin acasă pentru masă. Aș dori ceva ușor și apoi să

petrec un moment liniștit, alături de tine înainte de a mă întoarce la birou.

Și să bei câteva pahare, adăugă ea, în gând. Blake luase obiceiul de a se întoarce acasă pentru masă numai când avea poftă să bea mai mult decât și-ar fi putut permite cu colaboratorii săi. Și mai avea și alte motive să se întoarcă acasă în plină zi încărcată de treburi — dorința de a-i vorbi sau de a face dragoste cu ea. Numai că, după câte simțea ea, de data aceasta nu era vorba de așa ceva.

Nu-și dădu nici măcar osteneala să-și ascundă furia.

— Cineva i-a scos din încurcătură pe Blaidel și pe Lankershim, izbucni înghițind cel de-al treilea scotch.

Krystle mânca fără poftă din ceea ce avea în farfurie și îl asculta cu atenție.

— Și-au recuperat trepanul și au dat lovitura. Tare aș vrea să știu cine le-a dat banii și voi afla.

— De ce, Blake? Ce diferență mai poate asta să aducă situației? întrebă cu timiditate.

— Pentru că nu pot suporta trădarea, iată de ce. Am bănuielile mele — cineva m-a trădat și acest cineva poate fi Patrick sau Harrison sau McReady sau Manning sau chiar Colby însuși. N-o să am liniște până nu aflu.

— Dar ei, sunt prietenii tăi, Blake. Nici unul nu te-a trădat.

O privi pe deasupra paharului și închise ușor ochii.

— Cum de știi tu asta?

— Păi... îi cunosc. Simt.

— Prietenii mei! exclamă el. Ascultă, Krystle, în acest gen de afaceri singurul prieten este un dușman mort. Prieteni! Cum ai prins cheag, prietenii ăștia te atacă ca o haită de câini înfometați.

Krystle scuturâ din cap.

— De ce ești tu azi așa amărât?

Blake avu un surâs dezamăgit.

— Pentru că și eu aș fi făcut același lucru dacă situația ar fi fost inversă. Ei, dar tu tremuri. Anotimpul e prea rece ca să mai stăm afară. O să cer să-ți aducă un tricou.

— Nu, nu mi-e frig. Numai că nu-mi place să te văd preocupat...

Blake mai bău o înghițitură de whisky.

— Ce părere ai despre reușita lui Mathew? Dacă îmi amintesc bine, tu l-ai încurajat totdeauna. Tu acum te bucuri, nu-i așa? Deși îți ascunzi bine reacția asta, o simt.

Krystle se străduí să-l încredințeze de întregul adevăr înainte ca lucrurile să nu ia amploare.

— Ascultă, Blake, de ce pui tu afacerea asta atât la inimă? Ești deja foarte puternic. Pentru ce ții neapărat să-l faci pe Mathew una cu pământul? Pentru un puț cu care tu n-ai ce să faci?

Neprimind răspuns, continuă:

— Vrei să știi cu adevărat ce gândesc despre reușita lui Mathew? Sunt fericită pentru el, pentru familia lui, pentru toate familiile coechipierilor lui. Mă bucur că și ei au avut o șansă.

Blake se uită îndelung la ea.

— Admir sentimentele tale umanitare, sincer îți mărturisesc, Krystle. Este chiar ceea ce m-a atras la tine dintotdeauna. Te invidiez uneori pentru calitatea asta.

— Iar eu te-am văzut reacționând cu bunătate, Blake. Tu nu ești mereu Caligula care-ți place să spui că ești. Te cunosc bine, să știi.

— Adevăratul Blake Carrington, mormăi el cu un surîs strâmb.

— Blake pe care l-am iubit și l-am luat de bărbat.

Se țineau de mână când ușa terasei se deschise brusc, lăsând liberă trecere lui Fallon.

— Salut tuturor, zise cu veselie. Tocmai am luat masa la club cu Peggy. Nu se vorbește decât de puțul Blaidel — Lankershim. Presupun că sunteți la curent. Doamne! aveți aerul că tocmai făceați dragoste. Sunt în plus?

— Nu fi stupidă, zise Blake. Bineînțeles, poți să rămâi aici.

Fallon se așeză între ei. Luă paharul tatălui său și bău un gât de whisky.

— Mă întreb unde au putut găsi banii pentru reparație, murmură ca pentru ea însăși.

— Știi ceva? întrebă Blake dintr-odată vioi.

Fallon se instală mai comod pe scaun.

Dacă am merge să facem un tur călare, ce zici? propuse. E o vreme ideală. Cum ți se pare, tată?

— Tocmai la asta mă și gândeam, spuse Blake în timp ce se ridica.

— Sunt dezolată că nu ești o călăreață destul de bună, Krystle, îi aruncă Fallon vorbele peste umăr. Vino, tată, o să facem conversație până la grajd.

Blake se aplecă să sărute mâna soției sale.

— Pe curând.

Ea îi reținu mâna.

— Blake...

— Da?...

— Amintește-ți mereu că te iubesc.

Blake o sărută pe obraz.

— Încă vreo câteva lecții și tu vei putea să ne însoțești, o asigură.

Krystle făcu un efort ca să surâdă și să-l lase să plece.

Fallon galopa înainte, cum făcea de obicei de când urcase pe cal, traversând hățișurile și pădurile de pe coasta dealului. Aerul era rece, dar dădea viață, frunzele începeau să devină roșii pe plantele parazite care se hrăneau cu seva stejarilor bătrâni și viguroși de pe marginea drumului. Blake își urma fiica, singura ființă care și-ar fi putut vreodată permite să treacă înaintea lui. Îi admira silueta grațioasă, ușurința cu care își mânuia armăsarul vioi.

În fața cascadei unde obișnuiau să se oprească, Fallon se lăsă pe covorul de frunze care acopereau malul. Blake descălecă și se îndreptă spre izvorul care sărea dintr-o stâncă în alta. Se aplecă să bea apă din pumni. Fallon îl strigă.

— Am ceva mai bun în traistă, dacă vrei să te servești...

Blake se îndreptă de spate. Se apropie de cal și de fiică-sa, mângâie spinarea calului, bagă mâna în sacul de piele micuț și scoase o sticlă de whisky.

— Nu știam că te dedai la băuturi tari ,zise.

— Nu-i pentru mine. Ca orice fiică atentă cu tatăl ei, am prevăzut că s-ar putea să-ți fie sete.

El se puse pe râs și apoi înghiți un gât de alcool, apoi închise sticla și se grăbi să o pună la locul ei, dar se răzgândi și o lăsă să alunece în buzunarul hainei sale.

- Cum merg afacerile, tată?

- Bine. Ce legătură are întrebarea asta?

— Cine să fi putut să-l scoată din încurcătură pe Mathew?

— N-am nici o idee.

Blake se așeză alături de ea. Priveau apa care cădea în cascade pe stânci și ascultară murmurul liniștitor.

— Oare nu tu ești acela? întrebă ea cu un aer inocent.

— Eu? Ești nebună! Credeam că mă cunoști mai bine.

Ea întinse mâna să culeagă vârful unui ciulin, îl scoase cu atenție din teaca sa și își vâri tija albă între dinții ei lucitori.

— Pentru ce-mi pui o astfel de întrebare? reluă Blake discuția, privind-o cu ochi neîncrezători.

— Ei, bine, Krystle mi-a oferit cu împrumut smaraldul ei pentru seara asta. Bineînțeles că, de când l-am văzut, mi-am dat seama că era o copie. Tu probabil că ai făcut-o fără să-i spui ei asta, știind că ea n-ar remarca dif...

— Fallon Carrington, ai face mai bine să-mi aduci o explicație excelentă pentru ceea ce mi-ai spus acum, altfel... Ce-i cu povestea asta?

— Oh! Doamne! Nu-mi spune că nu tu ești acela... Am făcut o gafă așa de mare? Tată, tată, sunt dezolată. Credeam că tu aveai nevoie de bani lichizi urgent și...

— Și că am pus amanet bijuteriile soției mele?

Fiecare silabă părea să conțină o amenințare dar care nu o viza pe Fallon. Ea chiar avu o tresărire ușoară.

— Ei bine, eu am înțeles de îndată că cineva a făcut-o. Am știut asta cum am văzut copia pandantivului.

Blake își apucă calul și se urcă în grabă.

— Așteaptă-mă, strigă Fallon alergând.

O așteptă ținând frâiele cu putere. Fallon sări în șa.

— Fallon, zise cu o voce tremurătoare, nu e nevoie să-ți recomand să...

— Să nu suflu o vorbă nimănui. Nu mă insulta, tată.

— Perfect, spuse el pe un ton prea distrat, ca să fie mulțumită și fiica lui de acest ton.

Atinse ușor partea de sus a monturii scării și porni în galop. Fallon încercă să-l urmeze, dar nu putea să meargă tot atât de repede ca Blake Carrington, când era cu adevărat grăbit.

CAPITOLUL X

Mathew Blaidel ieșea din Rolls Royce despre care vânzătorul garantase că măsoară cincizeci de centimetri mai mult decât mașina lui Blake Carrington și surâdea vechiului său asociat, cu figura vizibil încântată de noua sa jucărie.

— Mulțumesc, Walter. Te simți al naibii de bine înăun-

Iată, mai spuse coborând în fața intrării casei sale. Portiera Rolls-ului se închise automat și fără zgomot.

Doar o încerc. Nu știu încă dacă să o cumpăr, spuse Walter. Se sprijinise de spatele scaunului acoperit cu piele de cămilă și fuma o țigară groasă, de foi.

Mathew râse.

— Eh, când cecurile vor începe să vină înapoi onorate, voi fi, fără îndoială , decis.

Walter trase din țigară și apoi apăsă un buton, mașina se puse în mișcare și trecu de-a lungul străzii suburbane, liniștite, cu toată măreția sa de pachebot gigant.

În genunchi în fața șemineului din salon, Claudia încerca să ațâțe focul. Se întoarse spre soțul ei întâmpinându-l cu o privire calmă. El observă pata de transpirație de pe vârful nasului și femeia i se păru straniu de mult emoționată.

— Unde e Lindsay? întrebă.

— Sus. Își face lecțiile. Mă gândeam că am putea să bem un pahar în fața șemineului, numai că, nu reușesc să...

— Mă ocup eu de foc. Du-te și ia ceva de băut.

Când se întoarse, el deja desfășurase o întregă colecție de broșuri de călătorie pe masă. Așeză asupra lui priviri, întrebătoare.

— Alege, zise el surâzând.

— Ce sunt toate astea?

— Ei bine, cred că o să-ți dai osteneala să primești, și atunci vei vedea că e vorba de hoteluri, de stațiuni de vacanță și așa mai departe.

Mathew nu-și găsea ușor cuvintele pe care ar fi vrut cu adevărat să le spună. Chiar și stângăcia lui îl făcea să înțeleagă până la ce punct se îndepărtaseră unul de altul în acești ultimi ani. Simți o remușcare.

Privește, insistă. Una dintre broșuri se referă la un loc despre care tu mi-ai vorbit de multe ori.

Claudia luă catalogul pe care i-l indicase și-l frunzări cu gâtul aproape uscat de emoție.

— Eu doar auzisem că e foarte frumos acolo, murmură.

Iar eu te-am auzit spunând că visezi să mergi acolo într-o zi. Acum că puțul s-a dovedit productiv, o să putem, poate, să trăim mai bine. Așa că m-am gândit că e deja timpul să reînvățăm să ne cunoaștem. Poate că va fi călătoria asta o călătorie de nuntă, cea pe care n-am făcut-o niciodată. Ce zici?

Claudia se simţea pradă lacrimilor. Îşi duse paharul la buze şi spuse încet:

— Cred că am depăşit stadiul lunii de miere.

— Ştiu şi eu... N-am încercat niciodată. În orice caz, nu e vorba decât de un week-end. Încă nu avem destui bani, iar eu nu pot pierde mult timp, mai ales în acest moment, dar e un punct de plecare în sensul bun, nu-i aşa?

— Şi Lindsay?

— Poate foarte bine să meargă două zile la mama.

Acum, că hotărâseră să-şi reacomodeze căsnicia, Mathew nu înţelegea pentru ce ea nu se arăta mai entuziastă. Nu-i oferea oare tot ce-şi dorise dintotdeauna?

— Dar hainele mele, observă. N-am nimic să pun dacă...

Mathew luă iarăşi în mână broşura din locul de unde o pusese pe masă.

— Am citit undeva, uite, aici... „Noi tendinţe, ambianţă familială". Aici spune cum că eu nu sunt obligat să port cravată şi că tu nu ai nevoie să te schimbi de patru ori pe zi.

Surâsul ei călduros începu deodată să se şteargă.

— De ce ţii tu să-mi oferi călătoria asta, Mathew?

— Pentru că vreau să fac ceva, pentru că-ţi sunt dator, Claudia, spuse cu o sinceritate absolută. Pentru că tu o meriţi, pentru că am făcut şi eu unele greşeli — ţi-am făcut, probabil, multe necazuri şi nu vreau să mai ai. Pentru că... te iubesc.

— Mă iubeşti? repetă ea cu scepticism.

El avu o ezitare aproape imperceptibilă.

— Vreau să te iubesc. Era cinstit când spunea asta.

Claudia îşi simţi lacrimile suindu-se pe gene. Când el se aplecă să o îmbrăţişeze, încercă din răsputeri să-l gonească pe Steven din suflet.

Totuşi, a doua zi, era în patul lui Steven, în apartamentul acestuia din Kensington. Steven îi vorbea de copacul lui, cel pe care-l plantase când era copil.

— Domină cel mai frumos punct din care se vede lacul. La primăvară vei veni sus cu mine ,atunci când vremea se va face frumoasă. Nici un copac din lume nu are frunzele atât de verzi şi cu o formă aşa de elegantă. Ei, ce s-a întâmplat? Doar n-o să fii geloasă pe copacul meu. Pe el îl iubesc, dar pe tine te iubesc şi mai mult Claudia! Ce nu-i pe placul tău?

Ea îi mângâie părul, îi reaşeză şuviţa răzleţită şi se aplecă să-l sărute.

— Steven, m-am gândit bine. Nu știu cum să-ți spun... Este pentru ultima oară.

El tresări ca și când ar fi primit o lovitură în moalele capului, dar nu se îndepărtă de ea.

— Tu nu mă iubești?

Claudia îi mângâia umărul.

— Cum aș putea să nu te iubesc?

Steven o strânse în brațe și-și apăsă cu putere buzele pe ale ei, astfel încât unicul răspuns primit fu cel al corpului fierbinte.

Mai târziu însă, când erau liniștiți amândoi conveniră să fixeze un termen final al tuturor întâlnirilor lor, oricât i-ar fi costat asta. Fiind soția lui Mathew, Claudia nu-i refuza șansa de a salva într-un fel căsătoria lor. Iar el, Steven fiind prietenul lui Mathew, se va da la o parte. Fidelitatea poate să facă uneori tot atâta rău ca iubirea.

După plecarea Claudiei, Steven se simți mai singur ca totdeauna. Totuși, plimbându-se cu pași mari în micul apartament din Kensington, era fericit că aici este la el acasă. Nu mai regreta New York-ul și forma aceea de dragoste pe care o cunoscuse acolo și încă și mai puțin regreta casa tatălui său. Climatul încordat al clădirii aceleia superbe era cu mult mai mult de nesuportat ca singurătatea.

Blake Carrington își petrecea trei sferturi din timpul său muncind la birou. Impusese o interdicție absolută de a nu fi deranjat. Totuși, într-o seară, spre ora nouă, Krystle bătu la ușa lui. Nu răspunse mai întâi, dar cum ea insistase, strigă pe un ton agasat:

Cine e acolo?

Mrs. Carrington.

Tocmai am convorbire telefonică, spuse scurt.

Ea împinse ușa și intră cu un platou plin cu vase de argint care păstrau mâncarea caldă. Traversă camera și puse platoul pe hârtiile întinse în fața lui.

El îi telefona lui Mike Nuzzi, informaticianul. Vorbea despre o instalație a unui sistem de două milioane și jumătate de dolari în toate birourile sucursalei din toată lumea unde ele se aflau. Discuția era foarte complicată, dar Krystle aștepta cu răbdare ciulind urechile, atentă la partea de conversație pe care putea să o audă. Regreta sincer că nu mai are nici o legătură cu viața de afaceri. Mr. Nuzzi probabil că făcuse

o remarcă amuzantă, căci Blake râse, dar când închise, toată veselia de pe față i se șterse deodată. Se uită la platou.

— Nu mi-e foame. Ba mi se pare că am spus foarte clar asta.

— Trebuie, totuși, să mănânci, ceva, Blake, spuse Krystle cu blândețe.

Nu răspunse și păru chiar să aștepte ca ea să iasă mai repede. Nici măcar nu îi aruncă o singură privire.

— Ascultă, legă ea firul. Sunt singură la masă de câteva zile și totuși nu m-am plâns.

— Fallon și Jeff se vor întoarce de la Paris mâine sau poimâine. Krystle își ascunse surâsul și-și păstră răbdarea.

— Nici Fallon, nici Jeff nu-mi lipsesc, ție îți duc dorul.

El își fixă privirea asupra ei și se îndulci vizibil.

— Am fost atât... te-am neglijat, nu-i așa?

— Da, puțin. Tu ești, într-adevăr, acasă, dar te izolezi pur și simplu. Aș vrea să știu de ce.

Îl sărută din treacăt pe obraz.

— Sunt teribil de tensionat.

— Știu, dar nu-i sănătos pentru tine.

— Nici nu mă simt prea bine.

— Nu te arăți deloc în formă. Ești tot frumos, e adevărat, dar în formă nu ești deloc, lucru sigur. Prea multă muncă, odihnă insuficientă. Blake, miercuri este aniversarea lui Colby.

— Ei, și?

— Mă gândeam că l-am putea invita la noi. E unchiul lui Jeff și prietenul tău intim. Ți-a dat bani când ai avut nevoie. Te-a scos dintr-o situație grea...

— Oamenii îți fac acest serviciu dintr-un singur motiv, i-o tăie el scurt. Pentru a avea influență asupra beneficiarului împrumutului, asta-i tot. Cecil Colby crede acum că eu îi datorez ceva și tocmai de aceea crezi și tu că eu îi sunt dator cu o invitație la mine.

— Blake.

— Nu te mai gândi la asta.

Se așeză la birou ca și când ar fi dat-o afară.

— Dar, Blake, este vorba de familie. Jeff și Fallon sunt acasă și...

— Scoate-ți din minte asta, Krystle, repetă. N-am deloc nevoie de aceste blestemate reuniuni de familie. Și acum aș vrea să mă lași singur. E clar?

Descumpănită și rănită, Krystle reuși totuși să-și păstreze calmul.

Blake, de ce ești tu așa de dur cu mine? întrebă cu blândețe.

El ridică ochii și cuvintele țâșniră ca niște gloanțe de mitralieră.

Mi ai fost fidelă totdeauna?

Ea își strânse pumnii așa de tare că unghiile îi intrară în carne. Privirile lor se încrucișară un moment. În sfârșit, își simți sufletul pregătit să-i răspundă:

Dacă spun adevărul, tu mă crezi?

Se uitară unul la altul cu un aer disperat. Krystle fu cea care rupse tăcerea ce-i copleșea pe amândoi.

Tu nu ești un bărbat cu care se poate trăi ușor, Blake.

Mi s-a mai spus asta, răspunse el cu răceală.

Ea se întoarse spre ieșire dar el o reținu.

N-ai nimic să-mi spui?

Vrei să spui să-ți „mărturisesc"?

Tăcerea lui demonstra că exact la asta se gândise.

Nu, n-am nimic de mărturisit, murmură ea.

Înfrângându-și lacrimile, ieși din biroul lui și urcă în camera ei. Rămase o vreme în baie ascultând o piesă muzicală de Mozart care răsuna pe linia stereo apoi se urcă în pat și se cufundă în lectura unui roman captivant. Blake petrecuse ultimele nopți într-o cameră de oaspeți sub pretext că lucra până târziu în noapte și nu dorea să-i tulbure somnul. Astfel încât fu mirată când îl văzu sosind puțin înainte de miezul nopții.

Krystle, m-am gândit puțin la ceea ce mi-ai spus și ți am dat dreptate. O să sărbătorim aniversarea lui Cecil. Bineînțeles că este o idee minunată. Vrei să te ocupi de asta? Restaurantul lui preferat este Chambiges din Nouvelles-Orléans. Invită toată familia: Jeff, Fallon și Steven și chiar poți s-o inviți pe prietena lui Steven, dacă într-adevăr el are una.

Oh! Blake, e minunat. Sunt atât de fericită că ai hotărât așa.

Mi-ar face plăcere ca tu să porți smaraldul tău cu ocazia asta, o întrerupse el ca și când ideea i-ar fi venit deodată în minte.

Ocupat fiind să-și descheie cămașa, el nu putu s-o vadă cum își schimbă culoarea feței.

Vrei să fiu, nu-i așa? adăugă, oprindu-se în pragul băii.

Temându-se ca vocea să nu-i trădeze emoția, ea făcu un semn de încuviințare din cap iar el păru mulțumit cu acest semn.

Știa că Mathew o să-i dea înapoi banii de îndată ce va putea. Nu dorea să-i ceară mai înainte. Cele șase luni nu se scurseseră încă. El ar mai fi avut timp, ea nu, după câte se părea.

Alese cu bună știință o toaletă care nu punea pandantivul în valoare — o rochie de mătase bleumarine cu o plăcuță de dantelă foarte decoltată care se potrivea mult mai bine cu un simplu șir de perle. Îi fu greu să-și prindă închizătoarea colierului, așa de tare îi tremurau mâinile.

— Ți-am cerut să porți smaraldul, spuse Blake.

Nu-l auzise venind. Ochii li se întâlniră prin apele oglinzii.

— Mi s-a părut... că perlele se potrivesc mai bine cu rochia asta, bâlbâi.

— E posibil, încuviință el.

Krystle se simți dintr-odată ușurată, că genunchii i se înmuiară, apoi groaza o luă din nou. Blake se îndreptă spre fișetul din zid, formă combinația cifrului, scoase cutia neagră și i-o întinse.

— Dar mi-ar fi plăcut să mai văd odată pe tine smaraldul, pentru ultima oară, continuă el.

— Nu înțeleg, zise Krystle cu vocea albă de emoție.

El deschise cu propriile mâini cutia și scoase enorma piatră prețioasă, verde pe care o lăsă să atârne la capătul lanțului. Cu mâna cealaltă atinse ușor obrazul soției sale urmărind cu blândețea gestului conturul pomeților înalți, proeminenți, apoi îi puse lanțul în jurul gâtului.

— Tu mi-ai spus totdeauna că ai fi dispusă să mă ajuți după posibilitățile tale, îi repetă el.

Îi simțea mâinile calde și puternice pe piele. Nu putu decât să încline capul privindu-l prin oglindă.

— Am întreprins o unire de câteva societăți. Mike Nuzzi îmi oferă posibilitatea de a face o afacere neașteptată cu calculatoare. El este un geniu și mă ajută mult, dar îmi trebuie măcar o mică sumă de bani lichizi imediat. Suma pe care aș putea-o obține pentru pandantivul ăsta nu-i prea mare, dar îmi poate fi utilă. De altfel, tu nu-l prea porți și n-o să-i simți lipsa, nu-i așa?

O sărută pe păr și ieși. Krystle își simți sângele înghețându-i în vine. Piatra cea verde atârna la gâtul ei ca un bloc de gheață de o sută de kilograme.

In camera lor de la capătul celălalt al culoarului, Jeff și Fallon se îmbrăcau și ei pentru cina din seara asta aniversară.

El, ieși de sub duș cu trupul înfășurat într-un prosop și-și ținu respirația văzând o pe soția lui cum se machia îmbrăcată într-un combinezon transparent. Se apropie de ea și o ridică pe sus cu un elan plin de pasiune.

Ce faci, Jeff?

Doar vezi și tu ce fac, zise el râzând.

O duse spre pat și o luă în brațe repede. Fata îl respinse.

Trebuie să ne îmbrăcăm, protestă.

N-ai să găsești nicăieri un bărbat care să se îmbrace mai repede ca mine în toată partea de vest a țării și apoi, mai avem o jumătate de oră.

N-am terminat machiajul, spuse ea încercând cu tot dinadinsul să se scoale.

El o reținu întinsă pe pat.

- O să ai tot timpul să-ți faci un machiaj perfect.

Se smulse din strânsoarea lui.

— Jeff, mergem la masa festivă a aniversării unchiului tău, și...

— Și el nu se va formaliza deloc, crede-mă. După părerea mea, ar prefera chiar să știe că noi am rămâne aici pentru... știi tu ce...

Încercă să o rețină, să o acopere cu sărutări, dar Fallon scăpă din strânsoare și se reîntoarse în fața măsuței de toaletă.

El o privi un moment cu luare aminte.

— In fond, de ce te-ai căsătorit tu cu mine? o întrebă într-un târziu, pe un ton dur pe care ea nu i-l cunoștea.

Încercă să lămurească pe cât posibil mai bine situația.

Aș fi putut face mult mai rău. Dar tu ești un băiat frumos.

- Nu sunt singurul frumos.

Ești bogat, zise ea cu dezinvoltură.

Dar nu atât de bogat ca tine.

Ce vrei să spun? Că ești mai bun decât nimic?

Jeff o prinse de braț și o forță să se întoarcă spre el. O strângea atât de puternic încât degetele sale lăsau urme pe piele.

- Ți-am pus o întrebare, bombăni el. De ce te-ai căsătorit cu mine?

- Termină cu prostiile și du-te să te îmbraci, răsună ordinul ei scurt.

— N-ai destul curaj ca să-mi răspunzi, rânji el disprețuitor.

Fallon nu lăsa niciodată ca disprețul să o învăluie.

— N-am destul curaj, într-adevăr crezi tu asta?

El se prefăcu că nu o mai aude, ceea ce o exasperă.

— Chiar vrei să știi, Jeff? Ei, bine, m-am căsătorit cu tine pentru că am încheiat o afacere cu diavolul. Dar te asigur că-mi plâng soarta, și că-mi displace afacerea.

El o privea cu atenție sporită.

— Ce pact, ce afacere?

Fallon însă deja regreta vorbele care-i scăpaseră.

— Nimic important. Las-o baltă!

Se ridică să traverseze camera însă Jeff o apucă de încheietura mâinii și o sili să se uite la el.

— Ce pact? repetă strângând din dinți.

— Dă-mi drumul.

— CE PACT?

Impotriva voinței ei, Fallon îi aruncă adevărul gol-goluț în față.

— Te-am luat de bărbat pentru că unchiul tău mi-a promis să-l scoată pe tata din încurcătură și am acceptat imediat.

Jeff își lăsă brațele căzând în lungul trupului. O privi ca și când nu-i venea să-și creadă urechilor. Încet de tot, se depărtă de ea se apucă cu mâinile de tăblia patului și se sprijini, cu privirea pierdută, ca și când ar fi încercat să înțeleagă cu adevărat ce voise ea să spună.

Inspăimântată, Fallon făcu un pas spre el, frecându-și în continuare încheietura mâinii.

— Haide, Jeff, vino-ți în fire. Auzi, nu-i adevărat deloc. Am inventat pur și simplu povestea asta pentru că m-ai înfuriat. Te asigur că am inventat totul. Mă auzi? Ce vrei să faci? întrebă ea neliniștită.

— Mă îmbrac, răspunse el rece. Mergem să luăm masa la aniversarea unchiului meu.

In seara aceea, avionul particular al lui Blake Carrington depuse cele opt persoane pe pista aeroportului din Nouvelle-Orléans: Jeff și Fallon, Blake și Krystle, Andrew Laird și soția lui, Emily, Cecil Colby și o persoană tânără numită Bethany care era strident machiată și îmbrăcată cu rochie mini-jupe foarte scurtă. Tot timpul drumului băuseră, însă chiar și un observator detașat ar fi putut să observe un fel de tensiune nedefinită sub veselia forțată a grupului.

Cele două limuzine se opriră în fața restaurantului și proprietarul se grăbi să-i întâmpine. Îi pofti înăuntru cu plecă-

ciuni nenumărate, ceea ce atrase asupra lor privirile tuturor. În timpul mesei, Jeff bău atât de mult încât deveni centrul atenției întregii săli. Nu înceta de a o lua la dans pe micuța prietenă a unchiului său și, pe măsură ce timpul trecea, atitudinea lui era tot mai provocatoare, râsul mai agresiv, strângând-o tot mai posesiv în brațe pe parteneră, iar echilibrul tot mai nesigur.

Și Blake băuse mai mult ca de obicei. Așezată la extremitatea cealaltă a mesei, Krystle încerca să întrețină conversația cu Emily Laird și cu Cecil Colby. Simțea în fiecare moment o greutate teribilă, cea a smaraldului care-i atârna la gât. Bucuria care menținuse unitatea grupului în avion și în prima parte a cinei părea să se risipească și ea. Spre final, nimeni nu mai făcu nici un efort pentru a se preface interesat de alt lucru decât maimuțărelile lui Jeff Colby.

Brusc, Blake se întoarse spre fiica sa:

— L-ai văzut pe soțul tău până acum? Fă ce știi și determină-l să-și stăpânească excentricitățile astea, îi spuse scurt.

Ea însă ridică din umeri.

— Tu mi l-ai ales, nu-i așa? Dacă manierele lui îți displac, spune-i-o sau dăscălește-l tu.

Blake se întoarse spre ringul de dans. Jeff tocmai punea o hârtie de douăzeci de dolari pe platoul pe care i-l adusese un chelner. Luă cele două pahare pline care tronau pe platou și-i întinse unul lui Bethany, ținând-o mereu strâns cât îi mai permitea poziția lui, astfel încât să nu-și piardă echilibrul.

— Ideea nu-i tocmai proastă, mormăi Blake.

Aruncă o privire spre Cecil care își ascundea furia cât putea de bine. Andrew și Emily Laird dansau — mai mult pentru a sta la adăpost de explozia iminentă decât pentru a răspunde chemărilor muzicii.

Chelnerul puse un alt pahar în fața lui Blake. Acesta îl dădu pe gât dintr-o mișcare și se uită spre Fallon care privea scena ca și când și-ar fi plătit un loc de spectator aici. La celălalt capăt al mesei, frumoasa lui soție părea pierdută în gândurile ei și destul de stânjenită că toată atenția aceasta se fixa asupra lui Jeff.

Orchestra tăcu și Jeff începu să urle:

Muzică! Muzică!

Scotoci în buzunar să găsească o altă hârtie, fără să scape din mâini talia dansatoarei sale care avea un râs gâlgâit și prostesc.

Jeff, Bethany, îi chemă Blake pe un ton apăsat. Veniți

și așezați-vă cu noi la masă. O să toastăm în onoarea lui Cecil.

Tânărul cuplu traversă ringul clătinându-se, ținându-se unul de altul. Blake ridică paharul.

— În sănătatea dumneavoastră, Cecil. Sunteți un prieten fidel și chiar mai mult decât atât. Nimeni nu trece neobservat faptul că dumneavoastră ați fost cel ce mi-a scos un spin nemaipomenit de dureros, și asta încă foarte recent.

— Și asta v-a costat nici mai mult nici mai puțin decât fiica dumneavoastră, interveni Jeff cu voce tare. În realitate a fost o afacere profitabilă!

Înaintă spre Blake și poate chiar ar fi căzut, dacă unchiul său nu s-ar fi ridicat de la locul lui ca să-l prindă de braț.

— Stai jos înainte de a te acoperi cu totul de rușine, ordonă Cecil cu o mânie abia reținută.

Jeff rânji:

— Și eu aș vrea asta, dragul meu unchi numai că nu pot. Mă cunoști, doar. Am picioare care mă mănâncă, un suflet de țigan și un creier de păsărică. Curajosul Jeffie, mereu dansând, mereu râzând ... tra la la ...

Și schiță un pas de dans.

Bethany zise și ea cu voce tare, total inconștientă de tensiunea care domnea:

— Hei, Cecil, nepotul tău e un dansator formidabil, știi.

In timpul celor câteva minute de tăcere stânjenitoare care urmară acestei constatări, îi veni o idee cum că poate ea greșise cu ceva.

— Am întrerupt ceva? Îmi cer scuze!

Chiar reuși să-și ducă degetul arătător la buze cu o mutră de copil supărat.

Jeff o luă de după gât.

— Nu-ți face griji, micuțo. De fapt îi cunoști tu pe oamenii aceștia? Îi cunoști cu adevărat?

Se apucă să facă un ocol pe după masă. În sală, conversațiile se întrerupseseră și cei ce luau masa de seară în restaurant ascultau fascinați. Grupul Carrington se mărgini să aștepte în tăcere ca Jeff să-și termine numărul.

— Pe Cecil Colby îl cunoști cu adevărat. Se mai numește conglomeratorul.

— Ce înseamnă asta? se sclifosi Bethany încântată să vadă toate privirile fixate asupra ei.

— Ceva de care el e foarte mândru, știi, orgoliul precede distrugerea, spuse el pe un ton confidențial, dar încă și mai

tare. E ca un negustător de sclavi negri, dar face negoț cu albi. Cumpără și vinde oameni. Așadar, teme-te de el! Cât despre tipul ăla care începe să facă burtă, urmă el arătând în direcția lui Andrew Laird ți-ar veni să crezi că a fost odată unul dintre cei mai străluciți avocați ai Curții cu juri din toate statele din Rocheuses? A renunțat la cariera sa pentru a fi în slujba lui Blake Carrington, să-i facă ordine în hârtii, și asta pentru că i se dau niște onorarii de-a dreptul scandalos de mari. Dar cine sunt eu să-i judec pe ei, eu care am fost cumpărat pentru a favoriza combinațiile unei micuțe răsfățate? Și nici măcar n-am costat tot așa de scump cât un jucător de polo.

Se opri în fața lui Blake ce încerca să-și păstreze un maximum de demnitate.

— Blake Carrington. Nu l-am iubit niciodată prea mult. Când eram copil, mă teroriza și nu țineam deloc să-l am ca socru. Totuși, mărturisesc că în seara asta mi-e puțin milă de el. Ginerele lui beat are un punct câștigat în fața lui.

— Ai terminat, Jeff, zise Blake cu precauție.

— Nu încă. Există aici cineva pentru care trebuie să bem, în sănătatea dumneavoastră, Krystle, zise el ridicând paharul. Ea a intrat în această grădină zoologică fără nici o pregătire prealabilă și sunt sigur că ea e singura de aici care nu-i nici de vândut, nici de cumpărat. Dumnezeu știe cât preț o fi trebuind să fie plătit, dacă ar fi altfel. Noroc, Krystle.

Krystle îl privi o clipă, apoi se ridică și se îndreptă spre ușă. Simțea o nevoie imperioasă de aer proaspăt.

Inainte de a ieși, îl auzi pe Jeff zicând:

— Iată, s-a terminat. Dacă mai există cineva pe care nu l-am jignit cu respect îl rog să mă scuze, dar i-am promis acestei tinere dansul următor.

O trase după el pe Bethany pe ring, unde cântăreții deja începuseră o melodie rock.

Zborul de întoarcere fu tăcut. Jeff și Bethany erau beți morți. Fallon frunzărea o revistă cu un aer profund plictisit. Andrew Laird și soția sa moțăiau. Țintuită în fotoliul ei, Krystle admira stelele strălucitoare și-și păstra reflecțiile pentru ea.

Când semnalul le anunță aterizarea, Blake întoarse privirile spre Cecil, care se prefăcuse că doarme tot timpul călătoriei. Privirile li se întâlniră și Blake ridică paharul:

— La mulți ani fericiți, Cecil.

— Mulțumesc.

Cei doi prieteni și adversari reușiră să schițeze un surâs vag resemnat.

A doua zi dis de dimineață, imediat ce Blake fu plecat, Krystle se ridică din pat cu gândul de a deschide seiful. Cutiuța neagră era la locul ei și smaraldul se odihnea în interior. Deci, nu-l luase să-l vândă. Cât timp îi mai rămăsese oare ca să-l înlocuiască? Soneria telefonului răsună, smulgând-o din preocupările sale.

— Mathew! Sunt încântată să te aud. Da, bineînțeles. La Callis, spui? O să găsesc. Într-o oră. Am înțeles. Imediat. Pe curând.

El era deja așezat în spatele sălii în fața unei cești cu cafea.

— Mulțumesc că ai venit, spuse ridicându-se.

Ea se lăsă ușor pe bancheta din fața lui. Bărbatul își vârî mâna în buzunarul hainei și scoase un plic gros pe care i-l întinse.

Krystle îl deschise. Bancnotele erau foarte noi.

— Mulțumesc, murmură.

— Ah, nu, eu sunt cel care trebuie să-ți mulțumească. N-ai să știi niciodată cât îți sunt de dator. Fără împrumutul tău, am fi fost obligați să închidem totul.

— Și tu n-ai să știi niciodată cât de la țanc pică rambursarea asta.

Mathew comandă:

— Încă două cafele, vă rog, una neagră pentru doamna.

Krystle surâse constatând că el își mai aducea încă aminte gusturile ei.

— Zâmbetul tău e mereu frumos, remarcă el, dar cam speriat. Ce nu e în regulă?

— Totul merge bine. Adică nu... nu pot să te mint. E vorba despre Blake. Sunt neliniștită pentru el. Bea prea mult și e de multe ori imprevizibil. Mă întreb dacă știe că ți-am împrumutat banii. Are acrul de a mă trata ca pe un dușman de la o vreme. Încearcă să-mi întindă capcane. Oh Doamne, n-ar fi trebuit să mă plâng de el. Regret.

— S-ar zice chiar că ți-e teamă de ceva.

Krystle începu să scuture din cap în semn că nu, dar nu putea să ascundă sentimentele ei lui Mathew.

— E adevărat, mi-e puțin teamă, mărturisi.

— Te poți despărți de el.

— Nu.

— De ce?

— Pentru că m-am căsătorit cu el. Am datorii față de el.

Responsabilitățile trebuie totdeauna să fie împărțite. Poate n-am fost totdeauna o soție bună. Nu l-am iubit destul.

Întreaga intensitate a iubirii și a pasiunii care venea din străfundurile sufletelor lor se exprima în priviri, îi unea mai bine decât orice îmbrățișare, însă Krystle întoarse repede ochii în altă parte și Mathew se ridică să achite nota de plată. Fiecare se urcă în mașina lui și se îndepărtară în direcții opuse.

Ea se duse direct la Mr. Volkert și-și parcă mașina într-un loc de parcare apropiat. Împinse ușa și un clopoțel chinezesc scoase un clinchet deasupra capului ei. Mr. Volkert sosi din camera din spate.

— Ah! Mrs. Carrington! exclamă. Vreți să treceți în biroul meu? O să stăm mai liniștiți.

Ea îl urmă prin spatele vitrinei cu bijuterii și antichități închise sub sticlă acoperită de praf. I se întinse mai aproape un fotoliu. În contrast cu atmosfera pâsloasă și învechită a magazinului, biroul era de o curățenie impecabilă. Aici era locul unde se tratau afacerile importante.

— V-am adus banii ca să-mi pot ridica pandantivul, spuse ea, grăbită să sfârșească.

Deschise poșeta și scoase plicul cel gros pe care Mathew i-l dăduse.

— Pandantivul dumneavoastră? repetă Mr. Volkert cu o anume surpriză.

Krystle luptă împotriva panicii bruște care punea stăpânire pe ea. Doar n-o să spună că nu a avut așa ceva niciodată.

— Da, articulă cu greutate, cu gâtul uscat de emoție. Pandantivul cu smarald.

Mr. Volkert păru stupefiat.

— Scuzați-mă, Mrs. Carrington, dar nu m-am gândit niciodată că o să mai reveniți ca să-l luați.

Înghiți de emoție și încercă să rămână calmă.

— Ce vreți să spuneți? întrebă, neliniștită.

— L-am vândut.

Krystle nu putea să-și creadă urechilor.

— Ce! exclamă ea cu o voce albă. Cui?

El clătină cu tristețe capul.

— Unui sud-american, acum câteva zile. Sunt dezolat, Mrs. Carrington. Dar dacă ați fi citit bine contractul dumneavoastră...

Femeia nu-l mai auzea. Reuși, fără să știe prea bine cum, să se ridice să iasă din magazin și să urce în mașină. La un moment dat își dădu seama că se îndrepta spre promontoriul unde se întâlnea de obicei cu Mathew. În acest loc plin de amintiri fericite, putea să se gândească la ceea ce trebuie să facă de acum încolo.

Atâta doar că, pe la jumătatea drumului, se gândea deja la ceea ce-i spusese lui Mathew în legătură cu datoriile ei. Această enormă clădire ostilă cocoțată pe coama muntelui era căminul ei, totuși. Nu putea să se sustragă nici de la responsabilitățile sale, nici de la ceea ce avea de făcut. Cu ochii deschiși enorm, cu maxilarele încleștate, Krystle o luă pe drumul spre casă.

CAPITOLUL XI

Legăturile lui Mathew cu Claudia erau impregnate de o oarecare timiditate. Ceilalți clienți de la Breakers ar fi putut să ia amabilitățile lor făcute sau dorința de a evita lipsa de conversație îndelungată drept o atitudine de tineri căsătoriți care încearcă să-și facă plăcere unul altuia. În realitate, erau amândoi niște veterani care traversau cu prudență un câmp cu mine, gata să explodeze la orice pas. Stațiunea balneară era încântătoare, calmă și romantică. Își petreceau timpul pe plajă, sau înotând, sau contemplând stelele sau privindu-se ochi în ochi. Începuseră să-și vorbească cu precauție, să-și spună gândurile și speranțele, să se cunoască.

Sâmbătă seara, în sala de mese care dădea spre marea scăldată de lună, Claudia se simți destul de sigură pe ea ca să abordeze un subiect important:

— Mathew... crezi că avem vreo șansă să mergem într-un loc...

Ea lăsă fraza neterminată, ezitând încă să-i spună ce avea pe suflet fără o încurajare de vreun fel.

— Dar aici, nu suntem oare într-un loc? zise el râzând. Mi se părea că-ți place aici. Preferi să mergem în altă parte?

— Nu, e minunat aici. Nu vreau să plec, nu. Mă refe-

ream... mereu mă gândeam... să părăsim Denver, să mergem să trăim într-un alt oraș, tu, Lindsay și cu mine.

— Nu înțeleg, Claudia. Ce-ți trece prin cap?

Mathew începu să se neliniștească, dar încerca să facă un efort de a înțelege, de a o lăsa să ducă până la capăt gândul pe care-l avea.

— O plecare nouă, departe de tot ceea ce reprezintă trecutul. Asta aș dori eu pentru noi, Mathew. O nouă plecare, o nouă pornire în viață.

— Dar deja o avem pornirea asta. Puțul funcționează și o să-l exploatăm la toată capacitatea lui. Nu pot să iau pur și simplu banii și s-o șterg. Am obligații față de Walter și...

— Presupune că îți cer s-o faci pentru mine, întrerupse ea cu timiditate, cu privirea îndreptată spre mare. Dacă ți-aș spune că e foarte important, foarte important pentru noi amândoi, pentru cuplu, ai face-o?

Acum aerul lui era al unui om plin de îngrijorare; ridurile vechi apărură din nou pe frunte și împrejurul gurii... Dar oare se șterseseră cu adevărat? Ea trebuia însă să-l convingă să plece. Dacă le mai rămăsese o scânteiere de dragoste, cum ar fi putut ea să reînceapă să trăiască dacă Steven îi popula viața și dacă gândul la Krystle îl hărțuia mereu pe Mathew?

— De ce anume fugi tu acuma? o întrebă pe un ton cam plictisit, obosit și bănuitor pe care el îl avea de multe ori. Ultima oară fugeai de demoni, de șoareci, de spionii care ascultau discuțiile noastre.

— Nu, Mathew, spuse calmă. De data asta nu sunt nebună.

— In cazul ăsta, răspunsul este nu. Nu cred că ideea ta are vreun sens.

— Nu-ți e de ajuns că ți-o cer și atât? îl implora aproape.

Mathew nu răspunse. Bău un gât de vin. Farfuriile le erau pe jumătate pline. Luna de miere nu durase decât o noapte și o zi.

— Tu ai ceva să-mi spui, dar nu-mi spui, observă el într-un târziu.

Să plecăm cât mai departe posibil de familia Carrington, așa ar fi vrut să-i spună, dar se mulțumi să murmure:

— E un lucru fără importanță.

Își sfârșiră masa în tăcere și apoi urcară. Un armistițiu, dacă nu un acord. Făcură dragoste într-un fel politicos, ca doi prieteni vechi care încearcă să descopere ce au pierdut pe undeva, cândva.

A doua zi, pe plajă, Claudia îi ungea spatele cu cremă pentru bronzat.

— Știi ce-aș vrea, Mathew? întrebă pe un ton detașat. Acum, că avem ceva posibilități materiale, mi-ar face plăcere să urmez cursuri de birotică. Țin să-mi găsesc o slujbă imediat ce aș putea s-o fac.

— O slujbă? La ce folosește asta? O să fim bogați acum. N-ai nevoie să muncești.

— N-am avut niciodată nevoie să muncesc, dar mi-ar face plăcere să o fac. Te rog, încearcă să înțelegi. Am nevoie de o sursă de interes, care să funcționeze în fiecare zi, de un fel de provocare căreia să-i răspund zi după zi, și am nevoie de mulțumirea de a ști că sunt capabilă să îndeplinesc ceva pentru mine însămi.

— Înțeleg.

— Cu adevărat?

— Mă rog, încerc. Tu ești o ființă cu o personalitate puternică, sunt sigur de asta, Claudia. Cred din tot sufletul ce spun acum.

— Vrei să spui că sunt o femeie adevărată?

— Da, exact asta voiam să spun.

Se așeză, îi luă tubul cu cremă din mâini și îi făcu semn că era rândul ei să se lase unsă. Claudia se culcă pe burtă și lăsă din atitudinea ei să se înțeleagă că aprecia contactul mâinilor lui blânde cu pielea ei arsă de soare. Spera să că vor putea să construiască ceva bun împreună, dar dacă acest ceva putea fi făcut numai de ea singură ar fi fost mai sigură de reușită. Închise ochii și ascultă zgomotul valurilor care se spărgeau pe maluri. Fiecare dintre ele îi aducea un nou mesaj plin de viața animată de propriul ei elan interior.

Pe timpul sfârșitului de săptămână care urmă aniversării lui Cecil Colby, o tensiune mare domnea în reședința familiei Carrington. Jeff și Fallon păreau decișI să se distrugă pe mutește în cursul partidelor de tenis înverșunate, pe parcursul cărora nu-și adresau nici un cuvânt. Blake se închidea în biroul său de dimineața până seara. Krystle rămânea liniștită în salon sau în piscină cu speranța că soțul ei va veni să-i țină companie, dar avea impresia că trăiește într-un mausoleu. Luni dimineața, simți o nevoie disperată de mișcare. Hotărî să meargă și să facă turul magazinelor, distracția favorită a femeilor bogate. Se apropia aniversarea lui Fallon. Încercase să-i găsească un cadou care să-i facă cu adevărat plăcere.

Se îmbrăcă, coborî și apoi traversă holul. Spre marea ei surpriză, Blake ieși din biroul său și-i veni în întâmpinare.

— Bună ziua, Krystle, spuse cu un surâs larg.

— Bună, Blake. Te credeam plecat de mult.

— De fapt te așteptam.

— Pe mine!

— Da, am câteva drumuri de făcut în oraș și aș vrea să mă însoțești. N-ai nimic mai important, nu-i așa? Adică ceva ce n-ar putea suferi amânare? Îmi reproșezi că nu-ți acord destul timp. Ei bine, astăzi, toată ziua o am numai pentru tine. Când vom sfârși cumpărăturile, putem merge să mâncăm liniștiți unde vrei tu. Îți convine?

Încuviință cu un semn din cap, intrigată, dar mulțumită.

Michael deschise portiera și ea urcă. Șoferul părea să știe unde îi conduce.

— Unde mergem, Blake, întrebă ea, în timp ce mașina o lua pe o bifurcație spre centrul orașului.

— Ce importanță are? Credeam că-ți este suficient să fim împreună și te simți bine. Privește, frunzele încep deja să cadă.

Michael se opri în fața bijuteriei Channing, unde Blake cumpărase cerceii ei cu briliante. Își aminti ziua fericită a înmânării cadourilor de căsătorie și avu o strângere de inimă.

— Ce facem la Channing? întrebă ea.

— Am o treabă aici.

— Vrei să te aștept afară?

Blake clătină din cap.

— Nu. Vreau să vii cu mine, te rog.

Michael îi ținea deja portiera deschisă.

Ea coborî și intră cu Blake în elegantul magazin cu atmosferă prăfuită.

Gerantul bijuteriei îi introduse în biroul patronului.

— Oh! Mr. Carrington! Sunt fericit să vă văd, exclamă bătrânul domn Channing.

El era pensionar și nu venea să lucreze decât în cazuri speciale, care necesitau acuitatea privirii lui și precizia unei juste evaluări.

Krystle se așeză într-unul dintre fotoliile de catifea ce stăteau în fața mesei Louis XIV ce servea drept birou al patronului. Blake scoase din buzunar cutiuța neagră de bijuterii a lui Krystle și o întinse domnului Channing. Bătrânul o deschise, cântări smaraldul în palmă și-l privi cu admirație.

— Minunat, murmură, cu adevărat minunat.

Krystle era paralizată. Incapabilă să mai mişte, avea chiar impresia că inima îşi oprise bătăile. Cu mintea secătuită de orice gând, se întreba dacă nu cumva acum pentru prima oară în viaţa ei avea să leşine aici, pe loc.

— Aş vrea să faceţi o estimare rapidă, Mr. Channing, spuse Blake. Soţia mea nu ţine la el atât cât aş fi sperat eu să ţină.

Bătrânul surâse şi apăsă un buton. O femeie tânără cu faţa severă intră, luă smaraldul pe care i-l întinse bijutierul şi ieşi.

Krystle încercă să-şi ţină cumpătul. Minţise şi acum era demascată. Soţul ei va cere divorţul. Poate chiar va merge la închisoare.

— Aţi vrea o ceaşcă de cafea în timp ce aşteptăm rezultatul? întrebă giuvaergiul. Colaboratorii mei vor verifica exactitudinea propriei mele estimări. Nu va lua mult timp. Poate doriţi o ceaşcă cu ceai?

— Nu, mulţumesc, răspunse cu vocea strangulată de emoţie.

Mr. Channing şi Blake schimbară cuvinte pe care ea nu le mai auzea, atât de depărtate i se păreau vocile lor. Femeia se întoarse cu cutiuţa neagră şi cu o notă pe care o puse în faţa lui Mr. Channing. El o citi şi tuşi ca să-şi limpezească vocea.

— Spuneţi că aţi plătit această piatră preţioasă cu şaizeci de mii de dolari, Mr. Carrington?

— Exact.

Oare un soţ poate să-şi trimită soţia la închisoare pentru că a vândut cadourile pe care el i le-a făcut? se întreba în gând.

— Pot să ştiu de unde aţi cumpărat piatra? întrebă Mr. Channing.

Poate că bijuteriile nici măcar nu sunt ale mele. N-am citit deloc contractul premarital pe care l-am semnat. Poate că acolo scria că obiectele de valoare îmi erau doar împrumutate.

— La Beauvais, răspunse Blake.

— Oh! da, cel mai bun specialist în smaralde din întreaga lume.

Oare o fi adevărat că un scandal public ar distruge un om aşa de puternic cum e Blake?

— Ei, bine, pot să vă spun că aţi făcut o afacere.

Ea avu brusc impresia că totul se învârtea în jurul ei.

— Adevărat? spuse Blake.

— Cinstit, și dumneavoastră știți că reputația mea e construită pe cinste.

— Cât valorează piatra asta prețioasă? Întrerupse Blake.

Krystle se aplecă înainte ca un resort brusc destins pentru a înțelege verdictul giuvaergiului cât mai bine.

— În momentul acesta o estimez la șaptezeci și cinci de mii de dolari.

Blake se întoarse spre Krystle care se lipise de brațele fotoliului pentru a împiedica încăperea să se învârtească.

— Este o piesă minunată și cu o tăietură perfectă, reluă Mr. Channing.

— Sunteți sigur de asta? bâlbâi Krystle.

Mr. Channing avu un moment tendința să dea înapoi ca și când s-ar fi simțit insultat, apoi păru să înțeleagă și ridică capul cu un aer sigur de el.

— Ea valorează poate mai mult dar trebuie să-mi îngădui și eu o marjă de beneficii rezonabilă, nu-i așa?

— Înțeleg, se auzi glasul slab al lui Krystle.

— Nu te simți bine, draga mea? se neliniști Blake. Ai un aer puțin tulburat.

— Nu, n-am nimic, Blake. Mă simt foarte bine.

— Vreți să vă fac un cec? întrebă Mr. Channing.

Blake se sculă și reluă bijuteria în mână. O cântări lăsând lanțul să atârne printre degete.

— Nu, hotărât nu. Cred că soția mea ține la ea mai mult decât o bănuiam eu. O s-o păstrăm. Mulțumesc pentru strădania de care ați dat dovadă, Mr. Channing.

Se aplecă spre Krystle, îi deschise poșeta și lăsă să alunece în ea cutiuța neagră. Ieșiră de la bijutier.

În mașină, Krystle își lăsă capul pe scaun și închise ochii. Blake îi ordonă lui Michael să-i ducă acasă, apoi auzi zgomotul aproape imperceptibil al geamului de separare între șofer și ei, care se ridica ușor.

— Nu ți-s boii acasă, Krystle. O să ne întoarcem, nu mai mergem să mâncăm în oraș. De acord?

Ea deschise ochii. Văzu fața lui frumoasă aplecată deasupra ei, privirea lui inteligentă exprimând neliniște, surâsul puțin cam strâmb, părul tuns cu grijă, ridurile mărunte care-i traversau fruntea, bărbia rasă de curând. Era aceeași față cunoscută, dar care acum nu-i inspira nici o tandrețe.

— Ce este, Krystle?

Golită de orice putere de a se mai emoționa, răspunse pe un ton neutru:

— Ai înscenat totul, nu-i așa? Știai totul de multă vreme pandantivul, banii, împrumutul pe care l-am făcut eu lui Mathew. Tu ești cel ce a cumpărat piatra adevărată de la Mr. Volkert și mi-ai cerut să te însoțesc în timp ce te prefăceai că o vei vinde. Pentru ce, Blake? Pentru a mă umili? Pentru a mă pedepsi?

El se înfundă în locul lui și privi drept înainte. Mașina se îndrepta pe un drum care ducea spre proprietatea lui. Nici un zgomot din exterior nu răzbătea în colivia lor ermetic închisă.

— S-a sfârșit, Krystle, spuse într-un târziu Blake. Cred că ai învățat lecția.

Se înșelase în privința absenței emoțiilor lui. Simțea că furia ei urcă din străfunduri și că e tot atât de mare ca indignarea.

— De ce lecție vorbești? bombăni. Crezi poate că am făcut ceva rău. Eu nu.

— Oh! înțeleg, spuse el cu răceală în glas. Ai vrea să mă faci să cred că trebuie să-l număr pe Mathew Blaidel printre protejații mei asemeni orfanilor sau handicapaților.

— De ce ești tu obsedat de ideea de a-l distruge pe Mathew Blaidel?

Blake făcu un efort supraomenesc să rămână calm.

— Ți-am spus că am terminat, Krystle, zise cu aceeași răceală. Să nu mai vorbim despre asta.

— N-am terminat. Nimic nu va fi terminat atât timp cât eu nu voi fi semnat un fel de document specificând că nu mă voi culca cu Mathew, atât cât nu voi accepta să rămân închisă în fortăreața ta asemeni lui Rapunzel. Nu trebuie să văd pe nimeni, ba chiar să aștept ca tu să ai bunăvoința să mă scoți afară în zilele de sărbători legale.

Mașina trecuse de poartă și mergea de-a lungul aleii care ducea spre casă. Blake păstra o tăcere glacială. În momentul când Michael se grăbea să coboare ca să le deschidă portiera, Krystle spuse încetișor:

— Te voi părăsi, Blake.

El așteptă politicos ca ea să intre. Krystle rămase un moment în hol, dar el trecu în fața ei, deschise ușa biroului său și o închise în urma lui. Krystle urcă să-și facă bagajele.

Pe culoar auzi un zgomot de suspine. Se opri la ușa lui Fallon. Poate că ar fi putut să o consoleze?! Numai că propria ei nefericire era o bucurie pentru fiica ei vitregă. Și-și urmă drumul spre camera sa.

Fallon Carrington Colby era o tânără obișnuită mai mult să-i facă pe alții să plângă decât să verse ea însăși lacrimi. Avea aerul de a-i manipula pe oameni și de a-i determina să-i satisfacă capriciile. În rarele cazuri când voința ei se lovea de un zid, furia o făcea vulnerabilă. Atunci, lacrimile țâșneau și ea nu mai era decât o fetiță înspăimântată într-o lume pe care nu o putea domina. De la ieșirea lui de la Nouvelle-Orleans, soțul său se comporta ca și când ea n-ar mai fi existat, sau, mai rău, ca și când ea n-ar mai fi contat pentru el.

El nu se dusese la birou în dimineața aceea. Când îl întrebase de ce, îi declarase pe un ton disprețuitor pe care îl lua de la o vreme cu ea:

— Am demisionat.

— Demisionat! Cum e posibil? Tu ești un Colby, moștenitorul presumptiv al lui Colbyco, și tu ești Mr. Fallon Carrington. În concluzie, tu vei avea într-o zi toate moștenirile. Cum ai putut să demisionezi?

Fără să spună un cuvânt, el își aranja periuța de dinți, mașina de ras și pămătuful de bărbierit într-o trusă, iar trusa o puse într-o sacoșă de călătorie.

— Ești mândru de tine, nu-i așa? remarcă ea cufundându-se în lectura unei reviste.

— Plec la Nouvelle-Orléans, spuse Jeff închizând valiza.

— AH! da, tu ai făcut probabil impresie la Nouvelle-Orléans. Scena ta de bețivan a plăcut mult acolo.

Nu răspunse.

— Jeff?

— Daa?

— Pleci cu adevărat?

— Da.

— Și eu ce să fac?

— Să ceri divorțul. Nu asta dorești?

Fallon holbă ochii și clătină ușor din cap.

— Nu știu. Nu m-am gândit la asta.

— Faci ce vrei. Numai că avertizează-mă când ești dispusă.

Se grăbea să plece.

— Jeff!

— Ce?

— Nu poți să mă părăsești astfel.

Jeff ridică din umeri și puse mâna pe clanța ușii.

— Așteaptă, Jeff.

Aşteptă.

Inspăimântată brusc, Fallon începu să tremure din toate încheieturile și lacrimi mari îi curgeau de-a lungul obrajilor. Spectacolul acestui dezastru neobișnuit îl lăsă pe Jeff indiferent. Fallon era înnebunită.

— Nu mă părăsi, Jeff, te rog.

El puse valiza jos. Mirarea se zugrăvea pe fața lui, dar rămase totuși în fața ușii gata de plecare. Păru să ezite un pic.

Fallon nu-și mai putea stăpâni suspinele. Se simțea ea însăși perfect idioată. Luă o batistă și-și șterse fața.

— Eu... eu nu vreau ca tu să pleci, Jeff... Nu-i posibil să mă abandonezi. Suntem căsătoriți totuși.

— O căsătorie care nu-i decât o înșelăciune, spuse el cu amărăciune.

— Dar eu nu vreau ca tu să pleci, repetă ea.

— Nu vrei! Înțeleg. Nu trebuie să o contrariem pe micuța Fallon, nu-i așa?

Se ridică și se apropie de soțul ei.

— Nu poți pleca, Jeff. Sunt sigură că vrei să fii soțul meu. Știu că tu mă iubești și... voi încerca să te iubesc și eu. Sincer, voi încerca, dar, te rog, nu pleca.

Bineînțeles că el nu-i putu rezista. Deschise brațele. Ea se aruncă la pieptul lui și-i udă cămașa toată de lacrimi. Dar o secundă mai târziu, cămașa era pe jos cu toate hainele care mai rămăseseră și nimic nu mai avea importanță.

Krystle citea încă o dată scrisoarea pe care tocmai o scrisese:

„Te-am iubit, Blake, te-am iubit atât cât sunt eu capabilă, dar presupun că asta nu e de ajuns.

Știu că și tu m-ai iubit în felul tău, dar mă faci să-mi fie frică de tine, Blake. Ești un om cu multe fețe — uneori blând și sensibil, alteori perfid și brutal. Poate e necesar ca tu să fii așa pentru a supraviețui într-o lume ca a ta, dar eu nu pot trăi într-un climat de neîncredere. Nu pot trăi într-un climat de tensiune. Te iubesc, Blake, dar nu pot trăi cu tine.

Krystle".

Puse scrisoarea în plicul albastru care purta monograma ei și o lipi de lampa de la capătul patului lui Blake, apoi

scoase smaraldul din cutiuța lui și îl puse în fața plicului. Piatra prețioasă strălucea ca un soare verde.

În clipa când se ducea să închidă capacul valizei, auzi bătând la ușă. Înainte să fi avut timp să răspundă, majordomul și maître d'hotel apărură, purtând corpul inert al soțului său.

— Blake! exclamă ea alergând spre el. E bolnav? Ce s-a întâmplat?

— Nu, Mrs. Carrington. O să-l punem în pat. După aceea va fi mai bine.

Se dădu la o parte ca să-i lase să intre pe cei doi oameni cu greutatea lor cu tot.

— E beat? întrebă parcă mai liniștită, și mai puțin șocată.

— Da, doamnă, răspunse Edward.

Joseph îi aruncă o privire reprobatoare. Edward păru dintr-odată contrariat.

— Mulțumesc, Edward, spuse Krystle. Mulțumesc, Joseph. Puteți să plecați. Mă ocup eu de el.

Joseph privi cu insistență la valiza umflată.

— Puteți să plecați, Joseph, repetă ea cu răceală.

Lungit pe pat, Blake murmura câteva cuvinte ininteligibile și îl chema pe Joseph. Majordomul înaintă de îndată, ignorând-o pe Krystle care trebui să se dea la o parte pentru a-l lăsa să treacă.

— Da, Mr. Carrington? zise Joseph aplecându-se deasupra patului.

Blake îl trase de cravată pentru a se apropia de impasibila figură apoi articulă clar:

— O iubesc, Joseph. O iubesc.

Capul îi căzu pe pernă și închise ochii.

— Ieșiți acum, spuse Krystle cu moderație.

— Dar eu știu exact ceea ce trebuie făcut, Mrs. Carrington, și mi se pare că erați pe punctul de a pleca. Nu vreau să vă întârzii.

— Joseph, eu sunt stăpâna casei acesteia. Ești în serviciul meu. Așadar, fă ce ți se spune. E clar?

Edward era deja în fața ușii și ieși fără zgomot. Joseph nu se mișca.

— Trebuie să stau aici, Mrs. Carrington. Are nevoie de mine.

Mai mult decât ar avea nevoie de dumneavoastră, subînțelegea el cu claritate.

La capătul răbdării, Krystle merse spre ușă și apucă clanța.

— Ieși, ordonă, ieși imediat.

Joseph aruncă o privire spre Blake care începuse să sforăie. Își mută privirea asupra lui Krystle care îl susținea ferm. Un scurt semn din cap marcă o capitulare definitivă și el ieși fără să piardă o iotă din demnitatea sa. Ea închise ușa după el.

Se apropie de Blake, îl dezbrăcă și-l băgă în așternut, apoi rupse scrisoarea, așeză smaraldul la locul lui, în cutiuță și începu să despacheteze.

ÎNTOARCEREA LUI ALEXIS

CAPITOLUL I

Activitatea celei de-a doua camere a curții cu juri din Denver, Colorado, era prezentă pe prima pagină a lui Wall Street Journal, a tuturor cotidienelor, a ziarelor locale, a canalelor de televiziune și de radio. Toate Bursele din lumea capitalistă, toți cei ce aveau vreun oarecare interes în industria petrolului, fără să uităm, natural, gurile rele din înalta societate, urmăreau cu pasiune evenimentele care se derulau în ambianța zgomotoasă a sălii de audiență.

Blake Carrington era judecat pentru omor.

Seducătorul miliardar cu tâmplele argintate era așezat pe banca acuzaților, nu departe de Andrew Laird, unul dintre puținii oameni din lumea asta în care el avea încredere. În nici un moment al acestui interminabil proces nu lăsase să transpară, în fața publicului dornic de senzațional, cea mai mică emoție; își păstrase un calm imperturbabil și cel mai perfect sânge rece, chiar și când procurorul îi interoga pe fiul sau pe fiica sa. Unica urmă de sentiment pe care jurnaliștii o putuseră observa în treacăt era numărul sporit al privirilor aruncate spre Krystle, minunata și palida lui soție, și spre Fallon, fiica sa, cu privirea tristă dar scânteietoare uneori.

Așezate în primul rând al sălii arhipline, cele două tinere femei rezistau, afișând o stăpânire de sine perfectă, de nezdruncinat, cum îi stă bine unei familii unite.

Cât despre Jeff Colby, soțul lui Fallon, era plasat între ele, în chip de zid de apărare.

La câteva bănci mai încolo, aproape de procuror, Steven Carrington stătea singur.

Avocatul general, Jack Dunham, îi lua un interogatoriu lui Jeanette Robbins, o femeie între două vârste, nervoasă, dar foarte demnă. Mâinile sale muncite se odihneau pe pânza simplă a fustei. Purta o cămașă albă foarte simplă și un lanț aurit, ieftin. Părul ei grizonat era strâns legat cu o panglică al cărei model se asemăna cu pielea de broască țestoasă.

— Mrs. Robbins, ce făceați dumneavoastră în casa Carrington și care vă sunt atribuțiile?

— Muncesc drept cameristă la Mr. Blake Carrington de doisprezece ani.

— Înțeleg, murmură Jack Dunham, care, după ce lăsase un scurt răgaz presei și publicului ca să aprecieze răspunsul, reluă: Spuneți-mi dacă în timpul faimoasei nopți de 12 noiembrie, cam pe la orele 22 și treizeci erați prezentă în casa familiei Carrington. Și dacă da, ce făceați acolo și ce ați putut observa.

Mrs. Robbins răspunse cu o siguranță care nu lăsa nici o îndoială asupra sincerității ei.

— Eram jos, în vestibulul care se află în fața holului principal. Vorbeam cu Joseph.

Ochii ei căutară instinctiv pe cei ai unui om de vârstă medie, tras la patru ace, așezat cu câteva rânduri în spatele lui Krystle Carrington și al tinerilor Colby. Omul se prefăcu a ignora privirea, conștient fiind de curiozitatea pe care o stârnea publicului.

— Este majordomul, explică Jeanette Robbins procurorului.

— Vreți să spuneți Maître d'hotel? întrebă Dunham.

— Nu. Maître d'hotel este Gerald. Joseph este majordomul.

Dunham se întoarse către juriu:

— Iată un lucru interesant. Nu știam că americanii au majordomi. Cel puțin nu știam până acum. Totuși, eu sunt un american get-beget.

Fără măcar să se întoarcă spre martor, întrebă:

— Și, după părerea dumneavoastră, ce este un majordom, Mrs. Robbins?

— Este administratorul unui domeniu. El dirijează toți servitorii și veghează la bunul mers al lucrurilor în casă.

— Foarte interesantă definiție! Dumneavoastră ați formulat-o?

— Nu, Joseph mi-a spus-o.

De această dată, procurorul avu parte de un surâs al unuia sau chiar a doi dintre jurați și de câteva râsete înfundate dinspre publicul spectator. Cât despre avocatul apărării, acesta îi lansă o privire furibundă. Nu era pentru prima oară de la începutul acestui proces când procurorul exploata acest tip de precizări pentru a-l deservi pe Blake Carrington în fața juriului, insistând asupra importanței averii sale.

Soția lui Blake Carrington avu un fel de tăcere mirată. Un voal trecu peste ochii ei. Cu certitudine, acest proces nu

era mai penibil pentru Blake decât pentru oricare altul, dar ea nu-și amintea să mai fi fost vreodată în viața ei așa extenuată. Își apăsă pentru câteva secunde degetele pe frunte, apoi, realizând că acest gest ar putea fi rău interpretat de către presă sau de către televiziune, se grăbi să-și încrucișeze din nou mâinile în poală, afișând un aer calm și senin. Ochii ei imenși, cenușii, inteligenți, gura ei cu colțurile în mod natural ridicate, pometii înalți și tenul delicat fuseseră deja obiectul prea multor fotografii în ultimul timp. Toată ființa ei aspira la un pic de repaos. În acest moment, Blake se întoarse pe jumătate ca să surprindă privirea ei. Îi surâse. Apoi, și unul și celălalt își îndreptară atenția asupra lui Jeanette, care, în mod sigur, făcea această mărturie împotriva dorinței ei.

— Mr. Carrington s-a întors către orele 22 și jumătate. A întrebat cine era casă. Noi i-am spus că era Steven și... prietenul său, Mr. Dinard.

— Și cum a reacționat Mr. Carrington la această informație? A spus ceva, Mrs. Robbins? S-a înfuriat? A părut agitat? Pe scurt, ce a spus că va face? Sau ce a făcut?

O tăcere apăsătoare se abătu asupra sălii de audiență, în timp ce Jeanette ezita cuprinsă din toate părțile de diferite forme de manifestare a loialității.

— Vă amintesc faptul că depuneți mărturie aici sub jurământ, insistă Jack Dunham, nu fără o oarecare blândețe. Depoziția dumneavoastră este capitală și trebuie să fiți pe deplin conștientă de asta.

Răspunsul femeii fu aproape imposibil de auzit.

— Da... el s-a înfuriat. Și a spus... a spus că-l va ucide.

Cineva, dintre cei din public avu o exclamație spontană înăbușită pe loc. Procurorul așteptă ca vorbele femeii să pătrundă bine în conștiința fiecărui membru al jurilor, chiar al fiecărui jurnalist. Apoi, urmă:

— Deci, Mr. Carrington a declarat că-l va ucide. Și ce a făcut atunci?

— A urcat scările alergând.

— Era tot furios? Foarte furios?

— Da.

— Ce s-a întâmplat atunci, Mrs. Robbins?

— Nu știu. N-am rămas acolo. M-am întors la lucrul pe care-l aveam de făcut. Eram în bibliotecă să fac puțină ordine când... când Steven a coborât urlând să fie chemat un medic. Joseph a urcat, și apoi a fost o totală confuzie și a sosit poliția.

— Când v-ați dat seama că Mr. Dinard era mort?

— Când... când a sosit poliția și l-a luat pe o targă, cu o cuvertură acoperindu-i capul. Atunci am înțeles imediat.

— Și n-ați tras imediat concluzia că Mr. Carrington și-a dus la îndeplinire amenințarea de a-l ucide pe amantul homosexual al fiului său?

— Obiectăm! tună Andrew Laird sărind în picioare. Procurorul influențează martorul, Înălțimea Voastră, și îi sugerează concluziile.

— Obiecțiunea este acceptată. Păstrați-vă în limita faptelor, domnule avocat general.

După contrainterogatoriul lui Andrew Laird care lăsă să se înțeleagă că Jeanett era foarte devotată stăpânului său, celor doi copii ai acestuia și noii soții, și după ce ea afirmă că n-a asistat niciodată la vreo scenă de violență în casa familiei Carrington, curajoasa femeie putu în sfârșit să părăsească bara martorilor.

La câțiva kilometri de aici, într-o vilișoară a unui cartier liniștit, rezidențial, imaginea Jeanettei Robbins dispăru chiar în momentul în care Mathew Blaidel apăsă cu dezgust butonul televizorului.

— Ce clovnerie! Ce circ! Pentru ca acest nebun de judecător a autorizat ca televiziunea să transmită acest proces? Blake n-are nici cea mai mică șansă să iasă curat de aici, cu toți acești jurați și martori care se cred toți vedete de cinema.

Și Claudia asistase în liniște la transmiterea procesului, cu mâinile crispate, cu gâtul uscat de groază. Știa bine că motivul pentru care Mathew închisese televizorul nu era numai interesul pe care-l purta fostului lui patron. Recenta depresiune pe care tocmai o avusese o făcuse vulnerabilă la orice emoție, și ea se dovedise foarte nervoasă în ultimele zile. Cu siguranță, se simțea acum mai bine și medicul se convinsese așa de mult de asta încât o autorizase să părăsească spitalul și să se reîntoarcă acasă. Nu o consulta decât de două ori pe săptămână. Însă vindecarea ei nu urma curba indicată, avea căderi în anumite zile. Numai dacă Mathew ar fi fost mai... mai... Nu reușea să găsească cuvântul exact.

Avocatul general spusese ceva infam la adresa lui Steven. Cuvântul răsuna însă în urechile Claudiei, chiar și atunci când sunetul televizorului era oprit Își trecu în mod mecanic mâna prin buclele șatene, desfăcându-și coafura pe care și-o făcuse singură cu atâta grijă. Chiar își pusese puțin ruj pe buze, puțin rimel și fard de obraz, forțându-se să fie mai cochetă, în

speranța că Mathew va remarca. Dar, evident, el avea în cap lucruri mai importante.

— Mathew, de ce a vorbit procurorul general despre amantul homosexual al lui Steven? Cum a putut să spună o astfel de minciună?

— Nu fi așa naivă, Claudia, răspunse soțul său. Rămăsese în picioare în fața televizorului, la celălalt capăt al camerei. De unde era ea așezată, pe canapea, omul îi părea imens. Era un bărbat robust, cu umeri largi, cu fața bronzată de traiul în aer liber pe care-l ducea alergând în cele patru colțuri ale lumii pentru a-și supraveghea puțurile de petrol ale societății Denver-Carrington. Era frumos. Nimeni nu putea nega că Mathew Blaidel n-ar fi fost un bărbat frumos. Mai mult, Krystle nu-l găsise ea însăși pe gustul său?

Claudia făcu un efort să-și conducă gândurile în altă parte decât să abordeze acest subiect dureros. Era o poveste veche. Krystle era acum soția lui Blake Carrington și Mathew îi revenea acum numai ei, Claudiei. Așadar?

— Mathew, ce vrei tu să spui când spui „naivă"? Steven nu este... nu este ce se spune că este.

— Cred că sunt o mulțime de lucruri pe care tu nu le-ai înțeles, draga mea. Dunham a încercat să demonstreze că Blake era suficient de furios și de nestăpân pe el ca să comită o crimă. Sau, ce ar putea să-l aducă pe Blake Carrington, așa cum e el ca om, într-o astfel de stare? Nu cred că ar fi posibil decât privind din două direcții: un atentat la averea sa sau la virilitatea fiului său. Știu ce spun, sunt doisprezece ani de când îl cunosc. Steven a trăit cu acest băiat la New York timp de aproape un an. Apoi, el s-a întors acasă și a început să lucreze pentru noi. Un om foarte harnic! Și totuși a avut de îndurat multe fiindcă era fiul patronului. Da, un băiat drăguț, Steven ăsta! Numai că acel prieten a venit să-l caute la Denver și Blake i-a surprins împreună, și atunci... Cine, dintre cei doi, Blake sau băiatul a atacat primul? Va fi sarcina juriului să decidă.

— Dar... dar Steven nu este homosexual! Cel puțin nu este pe de-a întregul.

De data aceasta, Claudia reușise să rețină atenția soțului ei.

— Cum de știi tu asta?

— El... el mi-a spus-o.

— Ți-a spus-o? Și când?

— Într-o zi, sau mai degrabă într-o seară. În seara când

tu și cu mine cinasem la familia Carrington. Intrasem în biblioteca și aici era Steven și așa am vorbit.

Vocea avu o ușoară cădere. Era adevărat, dar nu era tot adevărul. După toate, Claudia nu era, în fond, acum, asemeni unui martor care depune mărturie sub jurământ.

— Iată un subiect cam ciudat de conversație între două persoane care nu se cunosc, comentă scurt Mathew.

Claudia nu răspundea. Își încrunta sprâncenele mototolindu-și țesătura deja șifonată a rochiei.

— De ce pari tu așa de neliniștită? O întrebă soțul ei.

Dar n-o luă în brațe, nici nu merse să se așeze alături, nici chiar nu-i prinse mâinile într-ale sale. În atitudinea lui era mai multă curiozitate decât tandrețe. Aștepta ca ea să-și continue ideea.

— Mathew, dacă cineva știe despre altcineva, ceva de care este foarte sigur și care dovedește contrariul a ceea ce s-a afirmat la tribunal, este oare datoria lui să o spună, chiar dacă această declarație riscă să distrugă... să distrugă viața sa personală?

Mathew nu răspunse. Se uită fix în ochii soției sale mult, mult timp, apoi ridică din umeri, dădu din cap cu tristețe și plecă de acasă pur și simplu.

„Cu siguranță că s-a dus s-o aștepte pe Lindsay", se gândi ea luptând împotriva sentimentului crescând de panică. Filmul se terminase, iar el își ținea totdeauna promisiunile făcute fiicei, și asta chiar de când ea era foarte mică.

Claudia repuse în funcțiune televizorul, dar nu mai era vorba acolo decât de un uragan care devastase o parte o localității Rocheuses.

În familia Carrington, cina din seara aceea se desfășurase într-o tăcere aproape totală, fiecare rămânând cufundat în gândurile sale, sau, mai degrabă, în neliniștile sale interioare. Blake îi ceruse lui Andrew Laird să li se alăture la cină. Or, o invitație din partea lui Blake Carrington echivala cu un ordin, mai ales când era vorba de un prieten vechi, de un colaborator și de un obișnuit al casei, cum era Andrew. Imediat ce brânza și fructele fură servite, Blake îi ceru cu ton aspru servitoarei să le aducă în bibliotecă ceștile cu cafea.

— Prefer să plec, Blake, dacă asta nu te supără, declară Andrew în timp ce se ridicau de la masă. Mai am câteva ore bune de lucru. Sunt tracasat de zvonul acesta conform căruia Dunham ar aduce mâine un martor neașteptat. Bineînțeles, nu poate fi decât un zvon, dar nu se știe niciodată...

— Un martor neașteptat? Ce poate fi decât o bagatelă! Nu-i decât o manevră pentru a încerca să sape energia și rezistența noastră. Ce fel de martor neașteptat ai vrea tu să aducă el? Nu e nici măcar o singură persoană în această casă care să nu fi fost chemată să depună mărturie. Nu-mi spune că te lași pradă curselor întinse de Jack Dunham, doamne Dumnezeule!

— Bine, bine! O să vedem noi. În așteptarea zilei, am o mulțime de lucruri de făcut. Îți mulțumesc, Krystle, pentru cina aceasta delicioasă...

— Nu, rămâi, Andrew. Este important, i-o tăie Blake. Și tu Fallon, și să rămână și Jeff. Trebuie să vă vorbesc despre o acțiune a acționarilor societății Denver-Carrington. Acum. În bibliotecă.

Fiica sa și ginerele, care nu schimbaseră nici măcar un cuvânt toată seara părură surprinși, dar îl urmară pe Blake care o luase de braț pe Krystle și-i conducea spre bibliotecă, după ce traversară o lungă înșiruire de camere de recepție. Andrew încheia șirul. Când fură cu toții instalați pe fotoliile confortabile de piele, împrejurul șemineului unde ardea un minunat foc de lemne pe care servitorii tocmai îl aprinseseră, *maître d'hotel* le aduse cafeaua, servită pe un splendid platou de argint, pe care-l așeză în fața lui Krystle.

„Cât de obosită pare, gândea Andrew. Mă întreb dacă e făcută să ducă o viață ca a familiei Carrington? Aici îți trebuie rezistență, nu glumă!" Krystle își schimbase rochia clasică, de mătase, pe care o purtase la tribunal cu o rochie de casă din velur liliachiu. Era o femeie încântătoare, a cărei aparentă fragilitate ascundea, în realitate, o forță puțin întâlnită. Imensii ei ochi cenușii, scânteind de inteligență și ovalul feței îi confereau o frumusețe clasică. Făcea parte dintre acele femei care nu îmbătrânesc decât foarte încet și cu eleganță incomparabilă. Dar aveau să treacă ani și ani până atunci. Părul ei blond cădea cu simplitate pe umeri, ca în vremurile când nu avea destui bani să-și permită să meargă la coafori de lux.

Tensiunea acestor ultime și teribile săptămâni începea să se facă simțită, dar poate numai datorită fineții trăsăturilor sale și a delicateții tenului, numai pe figura lui Krystle se vedea această tensiune. În timp ce turna cafeaua se puteau vedea cearcăne mari, vinete, sub ochi. Totuși se forța să-și îndeplinească foarte bine rolul de gazdă și stăpână a casei. Începu servitul cu Andrew, prietenul și avocatul familiei,

continuă cu Blake, soțul său, atât de dificil de înțeles, și de care se simțea uneori departe, apoi fu rândul lui Fallon despre care nu știa niciodată dacă era dușmanul ei de moarte sau aliatul, și, în sfârșit, Jeff, cel cu privirea copilărească. Cineva lipsea totuși. Îi lipsea teribil, căci era aproape singurul ei prieten: fiul vitreg, Steven. Krystle se întrebă dacă și Blake îi simțea oare lipsa, în calitatea lui de tată.

— Am avut o convorbire telefonică, exact înainte de cină, spuse Carrington. E posibil să se reunească consiliul de administrație mâine, așa cum era prevăzut. În aparență, ei par că nu se sinchisesc câtuși de puțin de președintele lor care ar putea fi absent, reținut de alte obligații...

— Tată, nu pot face una ca asta! strigă Fallon.

Ochii îi străluceau și-și scutura cu putere buclele negre. Răsfățată, voluntară și plină de pasiune, Fallon reprezentase totdeauna centrul lumii pentru tatăl ei până în momentul în care Krystle își făcuse intrarea în viața acestuia din urmă.

— Mă surprinde ce spui, Fallon, îi răspunse Blake cu surâsul pe care nu-l rezerva decât fiicei sale, surâs construit în același timp pe înțelegere și pe complicitate tandră, surâs abia schițat, și șters îndată. Credeam că tu cunoști tot atât de bine ca mine legile care conduc societățile.

— Da, în sfârșit, ei știau perfect de bine că tu trebuie să fii la tribunal și că ai, în momentul acesta, alte preocupări la fel de importante. Puteau tot așa de bine să amâne această reuniune săptămânală, dacă ar fi vrut-o.

— Foarte exact. Ar fi putut, dar n-au vrut. Rămâne de văzut ce doresc ei să se înțeleagă prin asta.

— Pregătesc încă o lovitură în felul lor caracteristic, mormăi Fallon.

— Ce vreți să spuneți? întrebă Jeff Colby ca să se amestece și el în conversație.

Soțul lui Fallon era băiat bun, amabil și bine crescut, inițiat, în ciuda dorințelor lui, în industria petrolului de către Colby, și moștenitorul prezumptiv al lui Colbyco, principalul concurent al lui Denver Carrington. Acum lucra pentru socrul său. Era îndrăgostit nebunește de nestăpânita lui soție, care, până la acest moment, nu-i arătase reciprocitate din ziua în care fugiseră împreună să se căsătorească, și asta chiar în momentul în care Blake și noua sa soție se întorceau din luna lor de miere.

Krystle mă va reprezenta în consiliul de administrație, decretă Blake. Îi deleg toate drepturile mele, adăugă el

întorcându-se spre Andrew Laird, avocatul. Îngrijește-te, Andrew, ca actele să fie gata la timp ca să le pot semna.

Krystle se sculă dintr-o săritură din fotoliul său de piele unde se odihnea. Îl privi pe Blake cu o expresie aproape de panică.

— Dar, Blake, e imposibil! N-o să pot niciodată să prezidez un consiliu de administrație.

— Și totuși va trebui să o faci, insistă el cu fermitate. Vulturii planează deja deasupra. Mă cred vulnerabil și suficient de zdrobit pentru a mă face să mă clatin pe creanga mea, ca să mă înghită. Se înșală și tu vei fi cea care le-o va demonstra.

— Dar cum o să mă descurc? întrebă Krystle înnebunită.

Era conștientă de privirea de un dispreț adânc pe care i-o lansa fiica sa vitregă. În fond, Blake n-avea decât s-o trimită pe Fallon. Ea era fiica lui, carne din carnea lui. Ea își petrecuse toată viața în afacerile societății Denver-Carrington, ea știa și cum să iasă din încurcătură! Da, asta însemna chiar să hrănească mereu neobosita gelozie a lui Fallon față de mama ei vitregă prea frumoasă ca să fie suportată, să hrănească ura ei chiar, și să steargă astfel orice posibilitate de a-i dovedi că era deasupra ei.

Cu siguranță, numai cu un an în urmă ea era secretara lui Blake, dar timpul acela se dusese. Acum era soția lui: Doamna Blake Carrington. Și el avea nevoie de ea. Trebuia să se descurce.

— Ascultă, îi spuse cu blândețe Blake, și ține minte bine ce-ți spun. Nu-l părăsi pe Moore din ochi. Dacă cere un vot pentru cine știe ce lucru, ridică-te, sub pretext că trebuie să verifici conformitatea acestui vot în carta acționarilor. O să-i tai astfel toate încercările și tot efectul pe care-l produce. Cât despre Williams, dacă-și lovește de multe ori pipa de masă înainte de a o aprinde, asta dovedește că ezită și deci că poate fi manevrat. În sfârșit, când o să ajungeți la sondele din Saudi...

Andrew interveni scurt.

— Ei drăcie, Blake! Toate astea nu pot să aștepte? Eu încerc să te scap de o acuzație de omor, nu crezi că am face mai bine să vorbim despre proces, mai mult decât despre...

Privirea de gheață a lui Blake îl reduse imediat la tăcere.

CAPITOLUL II

— Mr. Carrington dați-mi voie să vă amintesc că depuneți mărturie sub jurământ și că sunteți obligat să răspundeți întrebărilor domnului Dunham în mod limpede și precis, spuse judecătorul nu fără o anumită blândețe.

Fața acoperită de sudoare și sensibilă a lui Steven trăda lupta care se dădea în el însuși. Orice ar fi spus, știa că va fi interpretat în modul cel mai lipsit de demnitate, acoperit de detalii șocante de către amatorii de bârfă și că asta va deveni titlul gros al jurnalelor de scandal. Cum să reușească să-i convingă pe toți de adevărata forță a iubirii care-i unise pe el și pe Ted? Acum Ted era mort, mort doar pentru că putuse să se apropie puțin mai mult de familia Carrington.

Steven se întoarse spre tatăl său, căutând puțină înțelegere și tandrețea de altădată, cea pe care i-o manifestase cândva. Dar Blake îi ignora cu bună știință privirea imploratoare.

— Deci, Mr. Carrington, după ce l-ați întâlnit pe defunct la un vernisaj (și Jack Dunham pronunță cuvântul „vernisaj" ca și când ar fi fost vorba de un loc rău famat), ați devenit prieteni, prieteni intimi, și ați hotărât să locuiți în același apartament. Așa au stat lucrurile?

— Da, răspunse Steven cu o voce atât de scăzută încât judecătorul îi ceru să vorbească mai tare.

— Da, într-adevăr, repetă el.

Ochii lui albaștri, foarte luminoși sfidară un moment pe cei ai procurorului care trebui să-și întoarcă privirea, pe atât de mult efort și de multă suferință citi în cei ai tânărului.

Avocatul general ridică fruntea și întrebă cu mai multă blândețe de data aceasta:

— Ați locuit ca amanți în acest apartament?

— Da.

— Cât timp?

— Aproape un an.

După o scurtă rumoare, tăcerea coborî din nou peste sala de audiență.

— Bine, reluă Jake Dunham. Acum să revenim la noaptea când l-ați văzut pe defunct pentru ultima oară. El era în camera dumneavoastră, în locuința tatălui dumneavoastră și s-a stabilit că acesta din urmă, intrând în cameră v-a găsit în timp ce vă îmbrățișați.

— Ne spuneam la revedere...

— Atunci tatăl dumneavoastră l-a rugat pe defunct să părăsească încăperea. E adevărat?

— I-a ordonat lui Ted să mă lase în pace.

— Vreți să spuneți că tatăl dumneavoastră era furios, irresponsabil?

— Da.

— Spuneți-ne exact ceea ce s-a întâmplat atunci.

— Tatăl meu a înaintat spre Ted...

— S-a repezit la el gata să-l lovească cu pumnul?

— S-a avântat către el.

— Prietenul dumneavoastră a avut timp să-l vadă venind?

— Da.

— A făcut vreun gest ca să pareze lovitura? Să-și ducă brațul înainte, de exemplu, în semn de apărare, sau chiar să lovească primul?

— Nu.

— Vorbiți mai tare, Mr. Carrington.

— Bine, domnule.

— Atunci, ce s-a mai întâmplat?

Steven întâlni privirea de oțel a tatălui său, apoi se întoarse spre Fallon și Jeff. Sora sa avu un gest micuț de încurajare față de fratele ei, și Jeff făcu și el un gest asemănător. Alături de cei doi era o persoană necunoscută. Și oare unde era Krystle azi? Steven simți un nod strângându-se în gâtul lui uscat atât de tare, încât trebui să tușească. Aprodul îi întinse un pahar cu apă și el bău încet încercând să lupte împotriva înspăimântătorului sentiment de abandon care-l stăpânea. Mama sa vitregă îi era prietenă. De ce oare nu era aici?

— Răspundeți, vă rog, întrebării adresate de procuror, Mr. Carrington.

— Atunci tatăl meu l-a lovit pe Ted care a căzut imediat. Și, în cădere, s-a lovit cu capul de colțul mesei.

— Și când ați îngenuncheat aproape de el, ce ați descoperit?

— Că nu mai respira și că nu-i mai bătea inima.

— Mulțumesc, Mr. Carrington.

Contrainterogatoriul se terminase în sfârșit. Ștergându-și mereu picăturile de sudoare care-i străluceau ca niște perle pe frunte, aruncându-și pe spate șuvițele blonde care i se lipeau de tâmple, tânărul își croia drum prin mulțime și chiar ieși pe o ușă laterală, spre marea dezamăgire a fotografilor care-l așteptau în holul principal. Fallon se sculă imediat ca să-și urmeze fratele, dorind cu orice preț să redea figurii lui

copilărești, crispată de suferință și de rușine un pic din pacea și veselia care o însuflețiseră altădată. Dar, chiar în acest moment, judecătorul ridică ședința pentru a permite fiecăruia dintre judecători sau martori să meargă la masă și mulțimea întreagă părăsi băncile tari, unde se înghesuise, ca să se îndrepte cu repeziciune spre ieșire.

Astfel, Steven se trezi luat de vârtej.

Blake se grăbi spre telefonul cel mai apropiat ca să aibă o convorbire la birou, cu secretara.

— Cum a mers? tună către celălalt capăt al firului când recunoscu vocea secretarei sale.

Femeia care o înlocuise pe Krystle Jennings atunci când aceasta din urmă devenise soția lui Blake, era cu mult mai în vârstă, dar tot la fel de eficientă și de un calm perfect.

— Sunt încă acolo. Dar e inutil să vă grăbiți, căci nici măcar n-au comandat dejunul, ceea ce înseamnă că sunt încă în plină dezbatere. Sunt sigură că Krystle — vreau să spun Mrs. Carrington — va dori să vă caute imediat ce se va sfârși. Unde poate să vă întâlnească?

Blake nu mai avu ce altceva face, decât să-și suporte necazul cu răbdare și să aștepte veștile.

Cine nu l-ar fi cunoscut — și trebuie să mărturisim că puțini îl cunoșteau cu adevărat — ar fi putut crede că afacerile îl interesau mai mult decât propriul proces. Mărturia fiului său îl zguduise profund pe Blake și numai pentru că fusese atât de puternic afectat arăta celorlalți o față care nu avea nimic comun cu sentimentele lui adevărate.

În timpul dejunului fu însoțit de Fallon, Jeff și Andrew, dejun care avu loc la un restaurant din apropierea tribunalului; Blake își ținu ochii lipiți de ușă. Odată revenit în sala de ședință, nu slăbi din priviri partea din spate a sălii, sperând la fiecare moment să o vadă intrând pe Krystle. Nu acorda nici o atenție, cel puțin în aparență, lungului rechizitoriu al lui Jake Dunham care cerea, între altele, un termen suplimentar pentru luarea la cunoștință a dosarului. Exact pe la mijlocul rechizitoriului, atunci când auditoriul se lăsase pradă unei dulci somnolări, Krystle Carrington își făcu intrarea, atrăgând asupra ei toate privirile mulțimii.

Ea avu un surâs radios adresat soțului ei, astfel încât și presa și telespectatorii avură rarul privilegiu de a prinde din zbor emoția trecătoare pe care acest surâs, însoțit de un mic semn de înțelegere, îl făcu să se nască pe fața lui Blake Car-

rington. Atenția lui se întoarse apoi, de îndată, spre argumentarea magistratului.

Creioanele cu vârful ascuțit ale jurnaliștilor se lansară imediat într-o descriere dezlănțuită a toaletei lui Krystle Carrington, a cărei rochie de cașmir simplă, gri, cu o croială perfectă era pusă în valoare de un minunat șirag de perle veritabile, asortate cu pandantivele pe jumătate ascunse de către coafura strălucitoare. Ca de obicei, ochii ei reflectau inteligență și blândețe, și mai mulți reporteri începură să suspine în fața dificultăților de a descrie grația și frumusețea tinerei femei.

Krystle era mândră și adânc mulțumită de realizarea ei: consiliul de administrație fusese un triumf. Opt administratori se așezaseră împrejurul imensei mese de acaju; opt bărbați în costume și cravată. Ea se așezase în fotoliul prezidențial, la capătul celălalt al mesei, afișând un calm pe care era departe de a-l resimți. Pregătită de Blake, condusese ședința cu o măiestrie rară, și, o dată trecute primele momente de panică, ea se simțise perfect sigură de ea. Totul se petrecuse exact cum dorise el.

Krystle era evident încântată de a fi servit interesele atotputernicului ei soț, dar excitarea ei și bucuria mai aveau o altă cauză. Pe parcursul a câteva ore gustase beția puterii și-și luase de aici o mulțumire reală. Ea își promise să se mai gândească la asta, mai mult, imediat ce va avea timp.

— O să mai rămânem aici un timp.

— Ce? Ce s-a întâmplat? întrebă Blake la urechea avocatului său.

— Jake a obținut o prelungire a ședinței. Trebuie să aducă un martor nou. Pe toți dracii, Blake, ce vrea să însemne asta?

— Cum ai vrea s-o știu?

Blake se simțea mult mai bine, acum, când Krystle se întorsese. Nu numai pentru că înțelesese din surâsul și din mimica ei că reuniunea se petrecuse cum dorise el, dar mai ales pentru că ea îi lipsea teribil când era departe de el.

— Vreți să chemați martorul următor, Mr. Laird?

— Da, onorată instanță. Apărarea o cheamă pe Mrs. Claudia Blaidel.

O ușă se deschise și unul dintre tinerii asistenți ai lui Andrew Laird apăru, ținând-o pe Claudia de braț. O escortă până la bara martorilor, apoi se retrase. Claudia avea fața de culoarea cenușii și o nervozitate extremă. Picături de su-

doare scânteiau pe fruntea ei și mâna îi fu cuprinsă de un tremur teribil, în timp ce jura.

Purta o rochie neagră, ca și când ar fi fost în doliu și își plecase capul cu totul. Vocea nu-i era decât un murmur. Extrema fragilitate îi înmuie pe judecători căci nu-i cerură deloc să vorbească mai tare. Din contră, nici o persoană din sală incluzându-l aici și pe judecător, nu făcea decât să ciulească urechea pentru a înțelege mărturia Claudiei.

După ce stabilise că tânăra femeie îl cunoștea pe Steven Carrington, Andrew puse în modul cel mai amabil cu putință întrebările cele mai precise.

— Mrs. Blaidel, când l-ați întâlnit pe Steven Carrington pentru prima oară?

— Pe un șantier de foraj al soțului meu.

— Vreți să aveți bunăvoința să ne povestiți circumstanțele acestei întâlniri? Pe larg.

Ochii Claudiei avură o privire înspăimântată și se rotiră împrejurul sălii ca și când ar fi căutat pe cineva. Apoi se uită din nou numai la mâinile sale.

— Venisem cu intenția de a lua dejunul cu soțul meu... cu Mathew, explică. Pregătisem un picnic, dorind să-i fac o surpriză, dar el nu era acolo. Șantierul părea gol și eram gata să plec atunci când am zărit pe cineva îndreptându-se spre mine. Era Steven Carrington. Am discutat și el mi-a spus că și el îl căuta pe Mathew pentru a-l întreba dacă n-ar avea de lucru pentru el pe șantier.

— Înțeleg. Ce s-a întâmplat după aceea?

— Noi am discutat câteva minute, apoi a plecat.

— Cu ce ocazie v-ați întâlnit din nou? insistă Andrew cu precauție.

— La o serată, la familia Carrington. Soțul meu și cu mine fusesem invitați aici. Nu eram prea în formă. Trebuie să spun că ieșisem dintr-o clinică.

O dată mai mult ochii ei exprimau neliniștea. Andrew o încurajă cu o ridicare ușoară din cap.

— Eu m-am simțit dintr-odată rău, urmă ea, și atunci m-am refugiat în bibliotecă. Steven era aici. Steven Carrington. Am vorbit câtva timp. Asta-i tot. Doar am vorbit.

— Și dată următoare, unde v-ați revăzut? întrebă Laird.

— Într-o seară, Mathew l-a invitat la cină. Lui îi plăcea mult de Steven. Îl considera un om zelos și un tip elegant, care suportase multe necazuri din partea celorlalți, în calitatea lui de fiu al patronului. Pe scurt, soțul meu îl aprecia

și-l invitase în casă. După cină, noi am discutat, în timp ce strângeam masa și spălam vasele...

— Și după aceea?

— El m-a sărutat. Ne simțeam foarte singuri, și unul și celălalt. Dați afară din rândurile oamenilor. Cred că acest sentiment este baza pentru tot ce s-a întâmplat. După această seară, am ieșit de mai multe ori împreună, cu mașina, și apoi...

— Mrs. Blaidel, în timpul acestor ieșiri, ați avut raporturi sexuale cu Steven Carrington? întrebă Andrew, aproape în contra voinței sale, dar trebuind s-o facă pentru că aici era punctul important iar el trebuia să meargă până la capăt cu interogatoriul.

Claudia își plecă fruntea.

— Da, răspunse cu o singură suflare.

Deodată, un bărbat așezat în fundul sălii se ridică brusc, țipând. Gardienii se precipitară asupra lui ca să-l rețină. Era Steven Carrington, care, adus la disperare de penibila mărturie a Claudiei, nu mai putuse să suporte.

— N-aveți dreptul să o tracasați astfel! urlă.

— Luați loc! ordonă aprodul.

Gardienii încercau să-l țină pe Steven, dar acesta din urmă se desfăcu din strânsoare cu putere și le scăpă, îndreptându-se spre tatăl său, care, ca o statuie de marmură, stătea nemișcat pe scaunul lui.

— Ce vrei tu, în mod clar? răcni Steven.

— Mr. Carrington, întoarceți-vă și așezați-vă și apoi tăceți, dacă nu, vom fi nevoiți să vă dăm afară din sală! anunță judecătorul, lovind cu ciocanul puternic, în masă.

De la bara martorilor, Claudia îi adresă lui Steven un surâs abia schițat, iar Steven se întoarse și se așeză la locul său, cu picioarele slăbite de efort.

— Vreți să mărturisiți Curții de câte ori ați avut raporturi sexuale cu Steven Carrington? întrebă liniștit Andrew Laird.

Claudia ezită puțin.

— De mai multe ori. Nu-mi aduc aminte bine.

— Vă amintiți unde?

Claudia aprobă cu un gest abia vizibil.

— Unde Mrs. Blaidel?

— Prima oară a fost în bungalowul său, pe malul lacului Manchester.

Ați afirmat continuat apoi să aveți raporturi sexuale în permanență?

Da.

Bine. După cum știți s-a stabilit că Mr. Steven Carrington întreținuse raporturi homosexuale. Ați putea să ne precizați dacă, în timpul întâlnirilor dintre dumneavoastră, erau evidente sau, din contră, el se comporta ca un amant normal?

Absolut normal, într-adevăr.

Andrew aprobă din cap, satisfăcut, așa cum ar fi făcut-o oricine din sală în locul lui, că reușise să termine acest interogatoriu penibil.

Mulțumesc, spuse cu blândețe. Apoi, întorcându-se spre procuror adaugă: nici o altă întrebare.

Jack Dunham nu procedă la un contrainterogatoriu, înțelegând că martora era la limita extremă a epuizării. A fost nevoie să o ajute pe Claudia să părăsească bara martorilor. Ea intră în hol unde fotografii o bombardară cu fleșurile aparatelor. În acel moment, soțul ei o întâmpină și luând-o de braț, o conduse spre ascensorul care ducea spre ieșire.

Merseră împreună spre parcarea unde se afla mașina lui. Tot drumul, fără un cuvânt. Claudia tremura din toate încheieturile, iar Mathew trebui s-o susțină ca să mai poată înainta.

Bărbatul nu spunea nimic. Din profil, bărbia părea și mai dură și mai voluntară, decât oricând altcândva. Era un om solid, cu trăsături aspre, dar ea mai știa și că el putea face dovadă de blândețe și de sensibilitate. Ceea ce acum nu era cazul.

Mathew?

El învârti cheia de contact.

Tu nu mă vrei, îi spuse cu o voce calmă. Desigur, vrei m-ai scos din clinică și m-ați adus acasă, tu și Lindsay, și ați fost amândoi foarte amabili cu mine, dar ea nu-și mai dorea regăsirea mamei și nici tu nu-ți mai doreai soția. În fiecare noapte, întinsă alături de tine, așteptam un semn măcar că mi-ai dori și nimic nu s-a întâmplat.

Mathew continua să tacă. Era așezat confortabil, privind drept înaintea lui, fără să demareze motorul, dar și fără să dea nici un semn că ar acorda cea mai mică atenție vorbelor ei.

Nu te poți purta astfel cu mine, Mathew, spuse, de-a dreptul mortificată de tăcerea lui.

— Să nu mă port astfel cu tine! Îți dai seama la ce pe-deapsă m-ai supus, ne-ai supus, umilindu-se prin mărturia ta în fața Curții?

— Iată-ne ajunși și aici! Mereu această vanitate de bărbat! Te rog, Mathew, încearcă să înțelegi. Trebuia să-l ajut pe Steven. N-am fost decât doi tovarăși lipsiți de noroc, căutând puțină căldură unul lângă altul, și asta pentru scurte intervale de timp. Au proferat la adresa lui lucruri jignitoare și minciuni. Era necesar ca eu să restabilesc adevărul. Îi eram datoare. Numai tu nu poți admite asta.

Mathew scoase un suspin adânc. Ridică fruntea, apoi demară și se întoarseră acasă. Însă Claudia nu distinse pe figura lui nici cel mai mic semn de înțelegere.

CAPITOLUL III

Se uneltea ceva. Jurnaliștii discutau între ei, pradă celei mai vii curiozități. Cât despre spectatori, își schimbau opiniile și făceau pronosticuri. Ce mai urma să se întâmple? La ce trebuiau să se mai aștepte?

Apărarea își susținuse o lungă pledoarie, făcând să intervină un interminabil defileu de martori care confirmaseră că Blake Carrington era incapabil de violență și că Ted Dinard, după ce se lovise cu capul de masă, murise. Blake însuși încercase să explice ce s-a întâmplat; și, fapt total neașteptat, atunci când era întrebat în legătură cu sentimentele față de fiul său, platoșa lui cedase. Plânsese sub privirile neîncrezătoare ale tuturor. Ce jurați din lume n-ar fi fost atinși la inimă de un asemenea spectacol?

Dar acum, înainte ca jurații să-și înceapă deliberările, era un suspans total. Era un mister tot așa de nepătruns ca și ceața de la San-Francisco. Jack Dunham se întorsese, astfel încât să vadă mai bine intrarea principală, în fața căreia aștepta unul dintre asistenții săi care arunca din când în când o privire prin ferestruica ce comunica cu exteriorul clădirii.

Tensiunea ajunsese la paroxism când judecătorul se decise în sfârșit să vorbească după ce-și drese glasul. Toate capetele se întoarseră spre el. Pe banca apărării, Andrew Laird se

[illegible] puțin mai în față și Blake Carrington încetă să se mai [illegible] stiloul de aur.

Este absolut neobișnuit să permitem părții civile să [illegible] un nou martor după intervenția apărării, Mr. Dun[illegible] Cum știți și dumneavoastră, am făcut o excepție pe [illegible] martorul avea de făcut o deplasare de durată. Doar [illegible] aștepta așa o zi întreagă...

[illegible] Dunham se ridică.

Onorata instanță, întârzierea martorului se datorează [illegible] circulației. Sunt sigur că nu-i vorba decât de câ[illegible] minute, dacă Curtea ar avea bunăvoința să mai aștepte [illegible] câteva minute.

Judecătorul privea pe deasupra ochelarilor. Își trecu dege[illegible] lungi prin părul pe jumătate alb și suspină:

Cinci minute, nimic mai mult, Mr. Dunham.

Ce dracu inventează? murmură Blake.

Avocatul său scutură din cap cu oboseală și dezgust. Blake [illegible] atunci spre familia sa. Krystle îi surâdea cu un [illegible] încurajator. Fallon își mușca buzele neliniștită și Jeff, [illegible] ei, așezat între cele două, aștepta cu brațele încrucișate.

Deodată, Jack Dunham își zări asistentul plasat lângă ușă [illegible]-i semne. Sări în picioare.

Sosește martorul nostru, Onorată instanță.

Toți ochii se întoarseră atunci spre ușa din fund prin care [illegible] intrarea somptuoasă o femeie. O pălărie mare neagră [illegible] acoperea părul negru, perfect coafat, și niște enormi oche[illegible] de soare îi ascundeau ochii. O etolă de hermină era arun[illegible] neglijent pe umeri. Cât despre ruj, acesta avea absolut [illegible] nuanță ca taiorul croit la un croitor de lux. Având [illegible] patruzeci de ani, era exact genul de femeie a [illegible] frumusețe atrage și apoi reține atenția. Sigură de ea și [illegible] puterea ei, juca după bunul ei plac. Pe când femeia trecu [illegible] martorilor fără cea mai mică ezitare, Fallon avu o [illegible] și toți putură auzi vocea care spunea:

Doamne! Dar e tocmai mama!

În loc să se întoarcă spre soțul ei așezat alături, se uită [illegible] cu un aer neliniștit și întrebător. Blake îi întoarse [illegible] privire. Pentru prima oară în viața lui era complet [illegible]

Ce face ea aici? îl întrebă pe Andrew Laird. Ce vor de [illegible] în mod exact?

Unul dintre ușieri o escortase la bară și i se prezenta [illegible]

— Juraţi să spuneţi adevărul, tot adevărul, nimic altceva decât adevărul, în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor?

— Da, jur, răspunse femeia.

Apoi se aşeză dreaptă, sigură de ea, fără cea mai mică urmă de emoţie. Când îşi scoase ochelarii de soare, un murmur lung de aprobare parcurse de-a lungul rândurilor de spectatori. Jake Dunham îi puse prima întrebare.

— Care este numele dumneavoastră, vă rog?

— Alexis Morell Carrington.

— Unde locuiţi?

— M-am stabilit la Acapulco, de mai mulţi ani.

Jack aproba. Domnea peste sală o linişte totală.

— Sunteţi fosta soţie a acuzatului, Blake Carrington. Este adevărat, nu-i aşa?

— Da.

Alexis Carrington avea o voce sonoră pe care o puteai uşor auzi, chiar şi din ultimul rând.

— Sunteţi divorţată de acuzat?

— Da.

— De câtă vreme?

— Şaisprezece ani.

— Se poate vorbi în legătură cu dumneavoastră de un divorţ prin bună înţelegere, Mrs. Carrington?

Aşezată în primul rând, exact în spatele băncii apărării, Krystle simţi o împunsătură curioasă în inimă auzind-o pe această străină apelând la numele pe care ea îl purta, şi, timp de câteva secunde, totul se învârti în jurul ei. Observă şi indignarea lui Jeff, al cărui braţ înconjura umerii lui Fallon. Aceasta privea drept în faţă, pentru a evita privirea mamei sale. Krystle îşi concentră toată atenţia pe ceafa lui Blake şi o uşoară undă de tandreţe izvora de acolo, când gândurile ei se opreau la acele momente deosebit de fericite ale intimităţii lor. Îşi duse o mână la gât pentru a-şi calma bătăile dezordonate ale inimii. Trebuia să se concentreze asupra a ceea ce urma să spună această femeie. De ce venise? Ce o privea pe ea din toate astea?

— Nu, răspunse Alexis, nu se poate vorbi despre un divorţ prin bună înţelegere, ci, mai degrabă, un divorţ forţat.

Krystle se întreba dacă şi juraţii şi asistenţa îi împărtăşeau impresia pe care i-o făcuse Alexis: cea a unei actriţe, a unei actriţe de calitate, ce-şi juca un rol de compoziţie. Cu siguranţă că era de o frumuseţe neaşteptată, dar elanurile ei de tandreţe şi de blândeţe păreau savant calculate. Surâsul

sau dureroasă lipsă de... Deodată, un adjectiv se impuse asupra gândurilor lui Krystle: geloasă! Era geloasă pe Alexis. Fără motiv. Poate că Alexis era într-adevăr sinceră și cu adevărat binevoitoare. În fond, era mama lui Steven și a lui Fallon și Blake o iubise cândva.

— Eram foarte tânără când m-am căsătorit cu Blake. Vreau să spun Mr. Carrington, reluă Alexis. La început, a fost o căsătorie reușită, din toate punctele de vedere. Ne înțelegeam bine și am avut doi copii frumoși. Totul mergea bine. Formam un cuplu ideal, într-o oarecare măsură. Cel puțin, așa spuneau cei ce vorbeau de noi. Apoi, lucrurile s-au schimbat. Blake a trebuit să muncească foarte mult pentru a construi acest imperiu, și chiar când a ajuns la țintă nu sa oprit, părea că nu se mai poate opri. Ceea ce avea nu-i era suficient, era nevoie mereu de mai mult. Muncea zi și noapte, călătorea din ce în ce mai mult pentru afacerile lui. Deplasările lui durau săptămâni, uneori chiar luni de zile, astfel încât noi aproape nu ne mai vedeam, reușind doar să ne mai vorbim din când în când la telefon.

Cuvintele ajungeau la Krystle ca prin ceață. Cu puține lucruri schimbate, aceasta era chiar povestea propriei căsnicii, a ei și a lui Blake, și ea o auzea acum povestită aici. Brusc, se simți rău, și-și strânse pumnii atât de tare încât unghiile intrară în palmă.

— Continuați, Mrs. Carrington.

- Deci, eram foarte singură și totul s-a terminat când am avut o legătură cu un alt bărbat.

- Cum se numea, Mrs. Carrington?

Krystle respira cu dificultate. Era înspăimântător. Nu putea să se scoale de acolo imediat, să-l dea la o parte pe Jeff și să iasă din sală. În orice caz, nu acum. Altfel, toată lumea ar fi crezut...

Roger Grimes, răspunse Alexis. Era administratorul domeniului. Era stălucitor, sensibil și se interesa și el ca și mine de artă. Trebuie să știți că eu pictam. Cel puțin încercam să devin o pictoriță, o pictoriță cu renume și el mă încuraja.

Roger Grimes, repetă Dunham. El este cel ce a determinat construirea unui atelier pentru dumneavoastră, pe domeniu?

Da.

Ne-ați spus, acum câteva secunde, că ați avut o legătură cu el. Pe plan sexual?

— Eram foarte singură. Din ce în ce mai singură. Da, și pe plan sexual.

Jack se apropie de ea și Krystle respiră mai liber, deodată în ciuda picăturilor de sudoare, care-i scăldau fruntea. Aruncă o privire înspre locul lui Fallon. Ea cum suporta oare această mărturie? Profilul fiicei sale era plin mai mult de furie decât de suferință. Cu atât mai bine. Fallon rezista probei acesteia și ea va face la fel.

— Soțul dumneavoastră, Blake Carrington, acuzatul, era la curent?

— Da. Ne-a găsit împreună într-o noapte. Era în călătorie și a venit mai repede decât era prevăzut.

„O să-mi fie rău, se gândi Krystle cu groază. Trebuie neapărat să rezist. Trebuie.“ Se făcuse albă la față și încerca să-și concentreze toată atenția asupra durerii provocate de unghiile care i se înfigeau în carne, ca să-și oprească amețeala care o cuprinsese.

— Care a fost reacția lui când v-a descoperit împreună?

— Foarte violentă, răspunse liniștită Alexis, după câteva secunde de ezitare.

Andrew Laird sări în picioare strigând:

— Avem obiecții! Acest incident și această pretinsă violență s-au petrecut în urmă cu șaispreze ani și nu au nimic a face cu atitudînta clientului meu. Este un prejudiciu grav și-mi susțin obiecția cu convingere.

Judecătorul părea că stă pe gânduri.

— Onorată instanță, interveni Jack Dunham, cazul care vă este adus aici, referitor la omorul lui Ted Dinard de acum mai puțin de două luni de zile este direct legat de violența de care e capabil acuzatul și de care a fost mereu capabil.

Judecătorul consultă pentru câteva minute statutele, apoi respinse obiecțiunile.

— Vorbiți-ne despre noaptea aceea faimoasă, Mrs. Carrington, reluă firul Dunham.

— Soțul meu a intrat în cameră și ne-a descoperit împreună. Îl cuprinsese o furie teribilă, ne-a insultat grosolan, pe mine, în special, apoi a apucat un suport de lumânări, un suport enorm cu care l-a lovit pe Roger. În cap. În piept.

Alexis coborî un moment enormele sale gene peste ochii de abanos, apoi le ridică.

— Era gata să-l omoare, spuse cu emfază.

Jacke Dunham se întoarse spre jurați.

— Era gata să îl omoare, repetă el.

Apoi, întorcându-se spre Alexis, urmă:

— Bineînțeles că accidentul acesta grav a fost semnalat poliției.

— Nu.

— Nu? (Se prefăcea surprins). Cum a fost posibil asta?

— Blake știe să cumpere tăcerea altora.

— Explicați-vă.

Pe banca apărării, Blake se aplecă spre avocatul său.

— Nu poți să oprești mascarada asta, Andrew?

Andrew Laird clătină imperceptibil din cap și Alexis Carrington își urmă zdrobitoarea, imparabila sa mărturie.

— Blake și-a angajat un avocat, declară ea, fulgerându-l din ochi pe Andrew Laird. A cumpărat și tăcerea unuia dintre servitorii noștri care asistase la scenă, oferindu-i postul de majordom. În sfîrșit, l-a cumpărat chiar și pe Roger Grimes, încheie ea cu o amărăciune puternică.

— Vreți să afirmați că Blake Carrington a cumpărat tăcerea tuturor, chiar și a victimei? întrebă Jack pe un ton șocat.

— Da.

Procurorul, după ce-și găsi aplombul pentru a continua:

— Suntem, deci, în fața unui om, primul dumneavoastră soț, acuzatul, care deja în vremea aceea făcea dovada unei tendințe de ucigaș, dublată de tendința unui om care nu ezită, datorită averii sale să întoarcă legile în favoarea lui. Credeți că aceasta ar fi pe scurt o caracterizare corectă a fostului dumneavoastră soț, Mrs. Carrington?

Andrew Laird sări din nou de pe bancă.

— Obiectăm! Procurorul influențează martorul.

Judecătorul ezită, apoi respinse din nou obiecțiile.

— Sunt dezolat, Mr. Laird, dar nu pot accepta obiecțiunile dumneavoastră. Răspundeți, martor!

Alexis Carrington înălță capul cu un gest grav.

— Da, cred că da, Mr. Dunham, cred că definiția este foarte exactă.

În timp ce mulțimea se agita murmurând, se putu vedea cum Krystle se scoală de pe scaunul său și pornește spre ieșire.

Pe banca apărării, Andrew bombăni doar pentru urechile clientului său:

— A îndrăznit! Așteaptă numai contrainterogatoriul și ai să vezi...

— Nu va exista nici un contrainterogatoriu, hotărî scurt Blake.

— Ce tot spui? Doar știi că pot face țăndări mărturia ei! Te asigur că...

— Am spus nu, Andrew, repetă Blake cu hotărâre.

Se întoarse puțin spre locul soției sale, dar locul era gol. Se uită la Jeff care scutură ușor din cap indicând astfel, în mod direct, că nu știa de ce ieșise Krystle. Văzu, atunci, că Fallon era pe punctul de a izbucni în lacrimi, dar nu o privi prea mult timp căci, în acest moment, semăna prea mult cu mama sa. Era contrariat de absența lui Krystle. Cum a putut oare să-l abandoneze tocmai în asemenea momente?

Judecătorul reușise în sfârșit să restabilească ordinea în sală, și Jack putu să-și continue interogatoriul.

— Spuneți-ne, Mrs. Carrington, dacă Blake Carrington a mai reușit să cumpere și pe altcineva.

— Da, pe mine.

— Explicați-vă.

— Blake dorea să divorțeze. Și m-a cumpărat.

— Asigurându-vă o pensie mare?

— Unii o consideră mare, eu o consider mai degrabă de neluat în seamă. Căci m-a obligat să semnez un act.

— Ce fel de act, Mrs. Carrington?

— Un document de necontestat, prin care m-a constrâns să mă angajez că nu voi încerca niciodată să-mi văd copiii.

Aruncă o privire spre Fallon, apoi spre colțul sălii unde îl zărise deja pe Steven. Jack Dunham profită de ocazie pentru a se uita la fețele juraților și ceea ce văzu păru că-l satisface pe deplin.

— Când spuneți că v-a obligat să semnați acest act, ce vreți să se înțeleagă prin asta? întrebă Jack, după un moment.

Pentru prima oară, Alexis păru că nu se simte în apele ei, păru dezorientată. Se lipi ușor de scaunul pe care stăteau martorii și încrucișă cu grijă picioarele.

— Aș prefera să nu dau detalii despre acest subiect, spuse. Judecătorul insistă să răspundă.

— A proferat amenințări, murmură ea. (Cu mâna acoperită de mănușă atingea puțin obrazul, urmând cu degetul ovalul delicat al feței). Amenințări cum ar fi de exemplu aceea că cei doi copii ar putea să nu mă mai recunoască dacă aș căuta să-i revăd.

— E o minciună, bombăni Blake, ca să ajungă la urechile avocatului său. Minte.

— Să nu vă recunoască! repetă Dunham, mai ales pentru juraţi decât pentru ceilalţi.

Abia îşi mai ascundea mulţumirea şi lăsă impresia că schimbă subiectul.

— Aţi urmărit procesul actual, Mrs. Carrington? o întrebă.

— Unul dintre asistenţii dumneavoastră m-a pus la curent cu diferitele depoziţii ale martorilor.

— Perfect, aprobă Jack. V-a spus şi că, sub jurământ, acuzatul a jurat că îşi iubeşte nemăsurat copiii?

— Da.

— Şi această declaraţie de tandreţe faţă de copii nu vi se pare contradictorie cu actul pe care v-a determinat să-l semnaţi? Cum este posibil ca un om, care jură că-şi adoră fiul şi fiica şi că nu le vrea decât binele, să-i despartă astfel de mama lor? Nu este, oare, contrar tuturor legilor naturii?

Pe măsură ce Dunham vorbea, mulţimea aproba, asemeni unui cor antic, comentând cu pasiune piesa care se juca în faţa ei.

Pe banca apărării, Blake Carrington devenise livid. Îşi strângea maxilarele cu atâta putere că i se auzeau dinţii scrâşnind.

Andrew Laird se ridicase pe jumătate să facă din nou obiecţii, dar se lăsă aproape căzând la loc, convins de inutilitatea demersului său.

— Da, răspunse, în sfârşit, Alexis cu o voce dramatică, aceste două ipostaze mi se par fără nici o legătură.

— Nu mai există alte întrebări, declară într-un târziu Dunham care, satisfăcut de el însuşi se aşează la loc.

— Puteţi proceda la contrainterogatoriu, Mr. Laird, spuse judecătorul.

Andrew îşi strânse pumnii. Din ochi îl implora pe Blake să-l lase să acţioneze, dar Blake nu cedă.

— Pot să dărâm totul, şuşoti avocatul la urechea clientului său.

— Nu.

Blake rămase de granit şi ochii săi luară duritatea oţelului.

— Nu sunt întrebări, Onorată instanţă, răspunse Andrew, proptindu-se parcă în cuvinte.

Chiar şi judecătorul păru surprins.

— Mrs. Krystle m-a rugat să vă spun că nu se simţea bine şi că i-a cerut şoferului să o ducă acasă, şopti la urechea

lui Blake unul dintre secretarii săi, în momentul când el se grăbea să părăsească sala de ședință.

Atunci se repezi la un telefon și-i telefonă lui Krystle. Ea îl liniști spunându-i că nu era grav, și că nu fusese vorba decât de un rău trecător. Dar când închise telefonul, Blake nu se putu împiedica să nu simtă o înțepătură în inimă. Cum putuse să-l abandoneze într-un astfel de moment? Ce importanță avea ce gândeau oamenii, dar niciodată n-ar fi trebuit s-o lase pe Alexis să aibă întâietate.

Când ițșea din cabina telefonică zări eleganta siluetă a fostei sale soții. Înconjurată de ziariști, poza cu complezență pentru reporterii fotografi. Atunci înțelese că nu contra lui Krystle se revoltase, ci contra acestei femei satanice care nu se întorsese decât pentru a-l condamna. Și poate că și reușise.

Cu intrarea teatrală a lui Alexis luase sfârșit lunga defilare a martorilor. Partea civilă și apărarea își pronunțaseră rechizitoriul și pledoaria cu pasiune și elocvență, și acum jurații erau pe punctul de a delibera, închiși într-o cameră alăturată. Era rândul lor să hotărască dacă Blake Carrington trebuia să fie achitat sau să petreacă, din contră, mai mulți ani, poate chiar tot restul zilelor, în închisoare.

Așteptând ca ziariștii să se disperseze, Blake pornise spre fundul culoarului și privea, pe fereastra micuță, ploaia sinistră ce cădea peste Denver de câteva zile. Era singur. Îl trimisese pe Andrew și pe Jeff la birou să rezolve problemele cele mai urgente, cât despre Krystle, ea era acasă cu acelea ei sau cu nu știu ce stare de rău. Din fericire, Fallon urma să vină aici în câteva minute. O zărise pe fiica sa care, mereu tandră și fidelă, încerca să scape prin orice mijloace de persoanele ce o inoportunau și se grăbea să ajungă la el.

— Hello, Blake.

Privi fața încântătoare a lui Alexis exact cum ar privi drept în față un șarpe veninos gata să-l atace.

— Doamne! Ce fericire că ochii tăi nu sunt pistoale, altfel aș fi fost moartă, zise ea râzând.

Nu mai auzise acest râs de ani și ani. Semăna cu o cascadă coborând pe munte.

— Lasă-mă-n pace, Alexis!

— Nu există nici un mijloc de a-ți insufla un minimum de curtoazie? întrebă cu o strâmbătură a buzelor sale roșu aprinse, care dezmințea izbucnirea surâzătoare a ochilor săi.

— Nici unul, răspunse Blake continuând să se uite pe stradă.

— De ce nu l-ai lăsat pe Andrew să procedeze la contrainterogatoriu? întrebă ea, ca și când ar fi fost vorba despre un joc.

— Pur și simplu pentru că știam că din gura ta nu puteau ieși decât vorbe dezgustătoare, îi ținu piept întorcându-i vorbele. Nici nu știu de ce n-ai spus totul pe nerăsuflate, totuși n-am vrut să-ți las șansa unei ieșiri melodramatice din situație.

De data aceasta, Alexis nu mai știu ce să răspundă. Își potrivi etola de hermină împrejurul gâtului.

— Steven și Fallon au suferit suficient, urmă Blake. În ce te privește ar trebui să-ți stea pe inimă gândul să nu-i mai rănești. Dar n-am nici o încredere în tine și știu că tu nu te sfiești de minciuni. O dată în plus îți întind o mână de ajutor. Ce ți-ar trebui, Alexis, pentru ca să ieși din viața mea, din viețile noastre, o dată pentru totdeauna?

— Să spui, după atâția ani care s-au scurs, că tu crezi și acum că eu am mințit. Este un adevăr faptul că Blake Carrington nu crede decât ce vrea el să creadă.

— Oprește-te, Alexis. În noaptea în care mi-ai făcut tu mie revelația aceea, te-am prevenit că, dacă o spui cuiva, vreodată...

— O să mă omori, sfârși Alexis fraza în locul lui.

Ochii ei scânteiau ca onixul, însă buzele continuau să râdă.

— E mereu valabil ceea ce am spus, îi spuse, cu simplitate, Blake.

— Și astfel, chiar înainte ca Curtea să-și fi dat verdictul pentru un prim omor, acuzatul proferă deja alte amenințări. Pe scurt, ceea ce tu numești o minciună este în realitate atu-ul meu cel mai mare. Și când voi fi gata, când va fi necesar, tu poți fi sigur că mă voi folosi de el. Iat-o și pe Fallon, care vine spre tăticul ei cel drag. Mă urăște, citesc în ochii ei. Dar pot să o schimb. Nu-i decât vorba de timp. Hello, Fallon, draga mea!

Fallon nu catadicsi nici măcar să privească înspre maică-sa. Își trecu brațul pe sub al tatălui ei și așteptă liniștită ca Alexis să se îndepărteze spre marea bucurie a fotografilor.

Două ore mai târziu, Curtea anunța că va da imediat verdictul.

CAPITOLUL IV

— Noi îl recunoaștem pe Blake Carrington vinovat de omucidere voluntară, fără premeditare, Onorată instanță.

— Nu! urlă Blake sărind din scaunul său.

În sală se făcu un zgomot scurt de voci învălmășite. Afirmații ca „v-am spus eu" se întretăiau cu alte comentarii de același fel, iar ziariștii se repeziră la telefoane. Ciocanul judecătorului bătu cu greutate. Niciodată acesta din urmă nu făcuse dovada unei astfel de severități, chiar în cursul procesului. Tăcerea fu în sfârșit restabilită și judecătorul putu să se adrese acuzatului.

— Mr. Carrington, sunteți gata să auziți sentința?

— Da, răspunse Blake pe un ton sinistru.

— Ridicați-vă, vă rog.

Sub efectul șocului și al furiei, seducătorul Carrington, în costumul său de culoare închisă se ridică și stătu drept în fața judecătorului.

— Acuzatul e condamnat la doi ani de închisoare.

Un murmur lung parcurse mulțimea. Blake, cu maxilarele crispate, deveni livid. Judecătorul se aplecă mai în față și urmă:

— Totuși, Curtea, după ce a deliberat, a hotărât să transforme cei doi ani de închisoare în doi ani de libertate supravegheată.

— Nu sunt vinovat, protestă Blake Carrington. Vă asigur că nu sunt vinovat.

— Nu întindeți prea mult ața norocului, Mr. Carrington, îl sfătui judecătorul.

Și, cu o ultimă lovitură de ciocan, ridică ședința.

— Voi face recurs, declară Blake lui Andrew Laird, în timp ce acesta din urmă își strângea actele risipite pe masă. Poți începe chiar acum întocmirea procedurii. Chiar azi.

— Blake, așteaptă, cel puțin, să fim numai noi singuri, îi sugeră Andrew.

Împrejurul lor ziariștii și fotografii se înghesuiau fiecare cum putea mai bine și flash-urile pârâiau fără încetare. Obiectul atenției lor acesta era.

— Tată!

Blake ridică ochii. Privirea sa trecu pe deasupra capetelor celor ce-l hărțuiau cu întrebări. Fiul său stătea departe de mulțime, aproape de o ușă laterală. Fața lui Steven exprima o

întrebare sfâșietoare: fusese iertat? Blake întoarse ochii de la el.

Atunci, Steven se întoarse și ieși din sală. Culoarul era gol. Toată presa și mulțimea curioșilor se înghesuise în interior. Blake Carrington îi interesa și nu ratatul lui de fiu. Tânărul coborî scara și ieși din Palatul justiției. Urcă în BMW-ul 3201, cadou pe care i-l făcuse tatăl său cu șase luni înainte, pentru a sărbători întoarcerea lui și cea de-a douăzeci și doua aniversare. Trebui să-și șteargă lacrimile care-l orbeau și abia atunci putu să pornească motorul. O luă direct spre spital.

Claudia era sub sedative, dar nu dormea. Era țintuită de pat, legată cu două chingi care-i strângeau brațele.

— Claudia! o strigă Steven din prag.

Întoarse capul spre el și-i trimise un surâs slab.

— Îmi dai voie să intru? Nu insist, dacă tu nu vrei.

— Intră, dacă asta e dorința ta.

Steven pătrunse în cameră și se așeză la picioarele patului. Fața îi era răvășită.

— Claudia, ce s-a întâmplat? Am auzit azi dimineață la radio că tu... Am venit cât de repede am putut.

— S-a sfârșit? Procesul s-a sfârșit?

— Da. A fost condamnat la doi ani de libertate supravegheată. Dar vorbește-mi de tine. Totul s-a întâmplat numai din vina mea. Știu că tu ai vrut să mă ajuți.

— Nu, nu-i vina ta. Oh, Steven! Mathew a plecat și a luat-o pe Lindsay cu el. Nu știu nici măcar unde sunt. Ea nu are decât paisprezece ani și nu poate lipsi de la școală. Îți dai seama, Steven, nici măcar nu știu unde sunt...

— O, Dumnezeule! Sunt dezolat, Claudia. Ei vor reveni, cu siguranță. Mathew probabil că și-a pierdut capul pe moment, dar se va întoarce și o va aduce pe Lindsay.

Claudia mișcă puțin capul pe perna spitalului. Se simțea atât de obosită!

— Nu, șopti, nu se va întoarce.

Steven plângea încetișor, ca un copil, și nici nu părea că-și dă seama că plânge.

— Claudia, spuse încet, apropiindu-se de ea.

În mod instinctiv căuta această mângâiere de care aveau atâta nevoie și unul și celălalt. O luă în brațe și o legănă suspinând.

— Regret atât de mult răul pe care l-am făcut... și ție și lui Ted. Voi erați singurele ființe pe care le iubeam cu adevărat. El e mort, iar tu, tu, Claudia... oh, Doamne!...

Claudia nici măcar nu putea să miște mâinile ca să-l ia în brațe. Întoarse capul spre peretele cenușiu, spre golul de lângă ea.

După câteva minute, Steven se calmă și se sculă.

— Pot să... Ai nevoie de ceva? întrebă.

Claudia schiță un gest de negație din cap fără să-l privească.

— Du-te, te rog, zise fără să mai adauge un cuvânt. Nu pot suporta pe nimeni în momentul ăsta. Poate nu voi mai putea niciodată. Pleacă, Steven, fie-ți milă.

Întorcându-se la el acasă, Steven luă o decizie. Nu va pleca. Va rămâne în Denver, va lucra mult, cât mai mult, în domeniul petrolului. În fond, era aici la el acasă și acest fel de muncă era singurul în care își putea dovedi ce știe. Asta n-avea nimic a face cu ce voia sau nu voia tatăl său. Steven se eliberase de sub tutela părintească și, începând de acum, părerea lui Blake îl interesa... Le va arăta tuturor că era bărbat.

Noaptea era întunecată, fără stele. Norii întunecau muntele de câteva zile, nepermițând nici chiar să se zărească lumina clipitoare a avioanelor care treceau pe cer. Te simțeai aici complet izolat de restul lumii.

În noaptea aceea, în timp ce trăgea perdelele grele ale sufrageriei, Joseph zări ceva care-l făcu să tresară. Se duse repede în grădină, traversă cu pași mari imensa peluză, înconjură livada cu pomi piperniciți și ajunse la fostul atelier a cărui destinație fusese, acum, schimbată. Era o clădire mică, cu un singur etaj, ascunsă de verdeață și înconjurată de o minunată porțiune plantată numai cu trandafiri. Construită, la origine, astfel încât să fie departe de privirile oricărui indiscret, era acoperită de iederă și nu putea fi zărită nici măcar din casa principală. Numai că în seara aceasta lumina strălucea în interior. Cea mai mare dintre lucarne era luminată ca și când un intrus și-ar fi avut aici domiciliul. Joseph era surprins dar, după un prim moment de uimire, înțelese îndată și știu ce urma să găsească aici. Împinse ușa atelierului și intră.

— Cine-i acolo? întrebă cu o voce imperioasă, rotindu-și privirea peste tot.

Camera principală era acoperită cu huse. Pânzele de păianjen și stratul de praf demonstrau că nimeni nu mai venise să aerisească aici de mulți ani. Formele mobilelor de sub huse, canapelele și fotoliile care înconjurau imensul șemineu stăteau mărturie pentru vechiul confort al camerei. Nenumărate pânze erau sprijinite de pereți și un șevalet se înălța acolo unde lumina era cea mai favorabilă. Era aici atelierul unui artist, construit și decorat pentru a suscita, ani îndelungați, creația.

O bucătărie micuță și un alcov străjuit de dulapuri de haine completau mobilierul.

— Bună seara, Joseph.

Alexis era în picoare lângă șemineu și ținea în mână un tablou pe care-l examina cu atenție. Îmbrăcată cu pantaloni de mătase albastră și cu o tunică de culoarea albă a fildeșului, cu minunați cercei de safir în urechi, părea cu totul la ea acasă în acest decor.

— Cum ați putut trece pragul porții acestei proprietăți? întrebă Joseph.

— A fost suficient să spun portarului cine sunt. E necesar să-ți reamintesc numele meu, Joseph.

Joseph nu păru deloc impresionat.

— Iar eu trebuie să vă reamintesc că există acum o nouă Mrs. Carrington? îi întoarse el vorba.

Alexis surâse și făcu câțiva pași în față.

— Mereu același, nu? Domnul majordom, trufaș și sigur de el. În fond, nu am de ce să mă plâng. Eu sunt cea care te-a propulsat, care te-a învățat totul. Sper că-mi ești recunoscător.

— V-aș fi mai ales recunoscător dacă mi-ați spune ce faceți aici.

— Îmi retrăiesc trecutul, răspunse calmă Alexis și îmi evaluez progresele pe care le-am făcut. Nu-i prea reușit, nu ți se pare?

— Nu sunt critic de artă.

— Exact. O persoană care seamănă discordia, un spion, un mincinos ești, dar, cu siguranță, nu un critic de artă. În fond, nu putem avea totul, nu-i așa?

— Mincinos? în cazul acesta, fiecare să și le recunoască pe ale sale.

— Mi-ar plăcea să rămân singură, Joseph.

Ochii ei întunecați scânteiau ca safirele pandantivelor sale,

imense, de o frumusețe neliniștitoare, dar și de o duritate neliniștitoare.

Joseph nu se mișcă.

— Bineînțeles, singură cu amintirile dumneavoastră duioase. Cât este de înduioșător. Poate v-ar plăcea să găsiți și alte amintiri, Mrs. Carrington. Poate ar trebui să cer uneia dintre cameriste să vă aducă un anume album pe care-l păstrez cu pioșenie, cu tăieturi din jurnalele de scandal care, în acești ultimi ani se vindeau ca pituștile proaspete în supermagazine.

— Oh, Joseph! Doar n-o să-mi spuneți că citești acele ororî când te culci după o zi de muncă?

— Dar nu-i aceasta cea mai bună cale de a fi la curent cu toate faptele și gesturile dumneavoastră, cu deplasările dumneavoastră? Este o lectură plină de must excitant, chiar foarte excitantă, în realitate. Partea aceea, de exemplu, de pe plaja acelei insule minunate, unde erați înconjurată de atâția băieți frumoși. Apoi scena teribilă de pe yachtul milionarului grec, dintre dumneavoastră și soția sa, o biată creatură.

— Ești mereu același insolent. Poți să ți-o permiți, nu? Și bietul Blake este obligat să te suporte totdeauna că știi prea multe, nu-i așa? În special în ce-l privește pe Blake Carrington. Aș paria cu plăcere să știu că ești acum un om bogat. Bietul Joseph, singuraticul, condamnat să trăiască asemeni unui etern vagabond!

Făcu un pas spre silueta nemișcată a bărbatului și puse un deget bronzat și cu manichiura recent făcută pe obrazul său însoțindu-și gestul de un râs batjocoritor, apoi își retrase de îndată mâna.

— Ești liber, Joseph, îi spuse cu un ton scurt și, întorcându-i spatele, se îndreptă spre scară.

Majordomul făcu cale întoarsă spre clădirea principală, ascunzându-și cât putea mai bine și tulburarea și stânjeneala. Hotărî să nu-l tulbure pe Blake pentru moment; anunțul în legătură cu prezența abuzivă în incinta proprietății sale a primei doamne Carringtoan putea să mai aștepte. Ea avea să plece curând spre Mexic și spre viața ei de scandal. De altfel, nici nu-l deranja nimeni pe Blake Carrington atunci când era în biroul său, cu toate ușile închise. De la sfârșitul procesului, chiar cu câteva zile mai înainte, el muncea până foarte târziu, pentru a recupera timpul pierdut.

Dar lucrul lui Blake deja fusese întrerupt cu câteva minute mai înainte de Krystle care, după ce bătuse, intrase su-

râzând și anunțând: „E cineva aici care dorește să te vadă" și fiul lui se oprise în fața lui.

Blake îi ceruse soției sale să-i vorbească lui Steven ca din partea lui, să-i spună cuvintele pe care el nu le putea încă formula singur, să-și recunoască într-un oarecare fel greșeala, în locul lui. Blake nu se considera deloc responsabil de nici o crimă, dar acceptase să nu mai facă recurs și să facă totul pentru ca această lamentabilă poveste să fie uitată. Rămânea numai detestabila obligație de a se prezenta în fiecare săptămână la poliție căci el avea domiciliul obligatoriu. Dar ceea ce-i producea cea mai mare teamă era gândul că putea să nu-și mai vadă niciodată fiul. Credea sincer că fiul lui era un pervertit și îi era rușine cu el. Nu mai rămăsese decât ideea că Steven era fiul său, un Carrington... Și iată-l acum în fața lui, gata să-și recunoască greșelile. Îi era profund recunoscător lui Krystle, care, după ce le surâse, se retrase pentru a-i lăsa singuri.

— Doream să-ți spun că sunt dezolat pentru ziua aceea. M-am arătat aspru, dar eram sub impresia provocată de șoc. Înțelegi? Tensiunea aceea teribilă...

— Da, înțeleg, tată. Nu te mai gândi la asta. Totul s-a terminat. Numai prezentul contează acum.

Blake se uită la fiul său. Steven i se păru deodată crescut. Era un băiat frumos, cu părul deschis la culoare ca și cel al tatălui său și cu o figură plină de bunătate și de cinste.

— Ai dreptate, fiule, numai prezentul contează acum, și mai contează și viitorul. Trebuie să facem astfel ca numele de Carrington să fie asociat unor mari și frumoase realizări. Și, după tot ce s-a întâmplat, cred că tu ești gata să te schimbi, să-ți schimbi felul de a trăi, să revizui o serie de lucruri și de valori.

Pentru prima oară în viața lui, Steven stătea în fața tatălui său, fără cea mai mică urmă de teamă.

— Ți-ar face plăcere să revin acasă? întrebă.

— Sunt chiar fericit să te aud pronunțând aceste cuvinte. Aceasta este într-adevăr casa ta. A fost totdeauna și va fi totdeauna.

— Iar eu să continui să lucrez pentru Denver-Carrington?

— Acolo este viitorul tău, Steven, doar știi bine.

— Și să ies cu fete de oameni de treabă. Cum ar fi fiica familiei Randolph? Cred că ție îți plac părinții ei.

— Da, și Krystle îi apreciază mult, răspunse Blake.

Absolut insensibil la sarcasmul care pătrundea dincolo de vorbele fiului său, era fericit și începea chiar să se gândească cum că verdictul ar fi putut fi și mai rău dacă Steven ar fi fost implicat.

— După toate cele pe care mi le-ai spus, pot face primul pas și te pot ierta pentru că ai depus mărturie la tribunal împotriva mea, mărturia aceea care a atârnat mult în balanța judecării procesului...

— N-am spus decât adevărul, întrerupse Steven.

Acum avantajul era de partea lui. Dar Blake nu simțea nimic.

— Ce spui?

— Că am spus numai adevărul, tată. Și tu accepți să mă ierți pentru asta. Atunci lasă-mă să-ți spun un lucru: eu nu te iert niciodată.

Blake păstră un moment tăcere, apoi întrebă cu o voce glacială:

— Atunci de ce ai mai venit aici?

— Krystle credea că tu te-ai îndulcit, că simți remușcări...

Blake se ridică făcând să se clatine fotoliul de piele pe care stătea. Apoi, înconjurându-și biroul, veni și se plantă în fața fiului său iar zgomotul unei perechi de palme pe care le aplică din zbor pe obrazul tânărului răsună de-a lungul întregii încăperi. Steven se dădu puțin înapoi în fața loviturii violente.

— Moartea lui Ted nu e suficientă, nu-i așa? spuse el cu amărăciune. Tu nu vei fi satisfăcut decât când ne vei fi distrus pe toți.

Se întoarse și ieși lăsând ușa deschisă. Krystle aștepta afară. Când văzu urma roșie lăsată de palma lui Blake pe obrazul lui Steven, alergă spre el, dar el nici nu o băgă în seamă și părăsi casa mergând orbește.

— Trebuia să mă fi îndoit de la început că o să meargă toate astea vreodată, bombănea Blake, furios.

— Cum ai vrea tu să meargă, Blake? întrebă încetișor Krystle. Tu însuți mi-ai spus că lucrurile se vor schimba acum, dar văd că nimic nu e schimbat.

Se uita cu tristețe la soțul ei. Picături de sudoare îi scânteiau pe frunte și se simți luată de un fel de amețeală. Făcu un gest să se întoarcă și să iasă din cameră.

— Lucrurile? repeta Blake mașinal. Ce lucruri? Bănuiesc că la mine te referi.

Krystle se simțea din ce în ce mai rău, dar încercă să ajungă la scară.

— Și tu mă părăsești? strigă Blake furios. Krystle!

Ea se opri, pipăi zidul căutându-i locul, dar nu găsi nimic. Împrejurul ei se făcu atunci noapte și simți cum alunecă muindu-i-se genunchii, apoi își pierdut cunoștința.

— Krystle!

Strigătul pe care-l scoase Blake era acum cu totul altul. Nebun de frică, îngenunche lângă ea și strigă din nou după ajutor.

— Joseph! Joseph! urla ridicând-o pe Krystle în brațe și lipindu-și buzele de fruntea ei umedă și rece.

Joseph apăru în hol.

— Cheamă imediat pe doctorul Miller, ordonă Blake.

Se aplecă asupra soției sale. Fața lui avea culoarea rochiei de ivoriu pe care o purta ea, dar pleoapele se uneau repede. Krystle nu-și pierduse cu totul cunoștința și încet, încet recunoștea unde se află.

— Draga mea! șopti Blake. Toate astea sunt datorate angoasei, tensiunii acestui proces abominabil. Ne-a tulburat pe toți. Ai dreptate.

— Blake, șopti găsind atâta energie câtă avea nevoie ca să-i surâdă puțin. Mi-e mai bine. Dar nu din cauza procesului, nu. Eu sunt... Aștept un copil.

Epuizată închise din nou ochii și se lăsă să cadă suspinând. Blake își trecu brațul pe sub trupul ei, o ridică încetișor, apoi urcă scările și o așeză în pat cu infinite precauții.

Când doctorul sosi, ea își revenise cu totul și râdea de bucurie, de mândrie și de fericirea pe care o citea în ochii soțului ei.

CAPITOLUL V

Fericirea lui Blake era așa de ușor de observat, încât Krystle crezu că totul va merge bine de acum. O dată cu venirea unui alt fiu sau a unei alte fiice, Blake va dori cu siguranță să se împace cu fiul său.

Proba procesului era undeva în spatele lor și Denver-Carrington supraviețuise. Poziția lui Blake, în calitate de reprezentant principal al acționarilor și președinte al consiliului de administrație nu suferise, iar puțurile de petrol continuau să producă milioane de barili în fiecare zi.

În timp ce deschidea o sticlă din cea mai bună șampanie, Blake anunță vestea cea mare lui Fallon și lui Jeff, a doua zi, seara, la cină.

Asemeni unui copil, abia reușise să păstreze secretul până atunci și ceruse înadins să nu fie nici un invitat în seara aceea. Nici chiar Andrew, nici, spre marea durere al lui Krystle, propriul său fiu, Steven.

— Țin un toast, propuse Blake imediat ce fu turnată șampania în paharele de cristal de Bacçarat.

— În onoarea cui? întrebă Fallon. Arabia Saudită s-a hotărât să semneze contractul?

Blake începu să râdă.

— Nu. E vorba de un eveniment mai important.

Și, apropiindu-se de Krystle, o luă de după umeri. Era deosebit de frumoasă în seara aceea, în rochia ei lungă de catifea verde deschis, ale cărei margini de satin de culoare verde mai închis puneau în valoare decolteul. Nu purta nici o bijuterie, dar ochii ei aveau strălucirea unor superbe smaralde. Cât despre ten, puțin mai palid decât de obicei avea delicatețea și fragilitatea porțelanului de China. Frumusețea lui Krystle părea aproape ireală pentru a dura mult timp și totuși această strălucire era ca însăși datorată forței înnăscute pe care o emana tânăra femeie.

— Mai importantă, repetă Fallon cu un surâs. Haide, tată, spune-ne despre ce este vorba înainte ca șampania să-și piardă toate bulele de aer.

Blake dezvălui atunci secretul care-l făcea fericit.

— Această casă va primi în curând un nou membru al familiei Carrington. (Se ridică și-și ridică cupa cu șampanie, fără să înceteze să o țină pe Krystle de după umeri). În sănătatea fiului nostru! spuse și-și bău șampania fără să o slăbească din ochi pe încântătoarea lui soție.

— Tată.

Vocea lui Fallon se frânse și nimic nu mai urmă. Luându-și seama rapid, ea își ridică paharul, la rândul său, apoi îl puse pe mobila cea mai apropiată fără să bea nici măcar o înghițitură.

— Ei, bine, nu ne felicitați? se miră Blake.

— Ba da, bineînțeles! răspunse Jeff cu un entuziasm sincer. (Își ridică paharul) Felicitări pentru amândoi! Nu credeam că ne-o veți lua înainte, dar suntem amândoi fericiți pentru voi, nu-i așa, Fallon?

— Vă rog să mă scuzați, mă doare foarte tare capul. spuse ea repede.

Și terminându-și vorbele, ieși grăbită din cameră.

— E normal! o scuză cu amabilitate Krystle. Trebuie să fi fost un șoc pentru ea. Să ai un frățior sau o surioară, atunci când tu însuți ai mai bine de douăzeci de ani, nu e prea obișnuit. Nu sunt supărată pe ea și sunt sigură că va fi bucuroasă de lucrul ăsta când se va obișnui cu ideea.

— Fără îndoială, încuviință Blake încruntând din sprâncene.

— Aș face mai bine să urc să văd dacă n-are nevoie de mine, spuse Jeff.

Cina fu aproape tăcută. Fallon rămase în camera ei. Cât despre Jeff, el se reîntoarse la Blake și Krystle, așezați în jurul imensei mese, unde nici unul dintre toți trei nu părea că are ce să-și spună.

A doua zi dimineață, Krystle trecu pe la Steven și-i aduse la cunoștință noutatea, așezați fiind în jurul unei măsuțe de servit cafeaua. El fu cuprins de o bucurie sinceră și spontană, și, o dată mai mult, tânăra femeie își promise să facă totul pentru a-i apropia pe Blake și pe fiul său. O să găsească ea un mijloc.

Reîntorcându-se acasă, la volanul Mercedesului ei decapotabil, Krystle trecu printr-o intersecție care îi aduse în memorie amintiri demult alungate. Mathew și cu ea aveau obiceiul să se întâlnească aici pentru a contempla din vârf canionul „lor". Dar toate astea erau înainte ca ea să-l fi întâlnit pe Blake, și oricum, iubirea asta era sortită eșecului. Soția lui fiind internată într-un spital de psihiatrie Mathew nu putea să divorțeze. N-ar fi trebuit să accepte niciodată o astfel de iubire, dar atunci nu știa cât e de dificil să te împotrivești iubirii.

„Nu trebuie să mă mai gândesc la așa ceva niciodată! își spuse, cățărându-și deja automobilul pe drumul ce conducea la proprietatea familiei Carrington, de unde orașul întreg se descoperea dintr-odată. Blake mă iubește și eu îl iubesc! Îl iubesc cu adevărat! Îi plămădesc în mine copilul lui iar viața mea se va schimba cu totul. Va deveni în sfârșit reală, feri-

cită și plină cu adevărat de bucurii. Și toate datorită lui Blake".

Deodată o luă un dor puternic să-l vadă. Fără să gândească mai mult, făcu o jumătate de ocol aproape în momentul în care ajunsese la porțile de fier forjat deasupra cărora sta un enorm C, și o luă în direcția societății Denver-Carrington situată în centrul orașului. Înaintând, încerca să-și amintească ce spusese Blake în dimineața aceea. Avea oare ceva prevăzut pentru masa de prânz sau nu? Spera ca el să fie liber. Poate ar cere pilotului să-i ducă să dejuneze la San Francisco, la Top of the Mark, sau poate că ar avea și o altă idee tot așa de neașteptată și de romantică, așa cum avusese altădată. Nimeni nu-l cunoștea cu adevărat. Era atât de complicat. Chiar și ea începuse să... Se gândi la copilul lor și surâse.

Fostele ei colege de pe vremea când era secretara lui Blake Carrington îi rămăseseră prietene. Lua masa adesea cu Doris sau cu Charlotte și își ținuse promisiunea: nu renunțase la ele, sub pretext că se căsătorise cu patronul cel bogat și seducător.

În ziua aceea, sosirea ei fu primită cu strigăte de bucurie. Le îmbrățișă pe toate, apoi intră în biroul lui Blake. El tocmai telefona lui Andrew Laird. Pe față i se zugrăvi un surâs larg când o văzu că intră și îi făcu semn să se așeze așteptând ca el să termine de vorbit.

„... Da, mă simt răspunzător și țin să plătesc totul. Absolut totul. N-a fost decât consecința curajului său. Pentru că a vrut să-l ajute pe Steven și să mă ajute și pe mine în timpul procesului. Mathew a luat fata și a plecat. Puțin îmi pasă că a făcut o altă cădere psihică, asta nu mă privește pe mine, tu plătește toate facturile și pune să-l caute pe Mathew Blaidel... Cum ai vrea să știu eu unde este? A plecat de la Denver-Carrington, dar trebuie să se ocupe de petrol pe undeva prin lumea largă; este singurul lucru pe care știe să-l facă. Găsește-mi acest puțin cât îți cer. Oh! Și altceva... Când Claudia va ieși din spital fii atent să fie adusă la noi. Are loc destul, după pofta inimii, iar doctorul crede că e prea deprimată să poată rămâne singură."

Krystle asculta cu gura căscată. Abia își credea urechilor. Adică Mathew Blaidel precase așa, lăsând-o pe Claudia singură. Și Blake era cel ce se îngrijea de ea! Era aici un aspect al personalității lui pe care puțini oameni îl cunoșteau. Cine ar fi putut să ghicească că omul pe care ea îl iubea era atât de sensibil și generos? Simți cum lacrimile îi urcau spre

gene, pe când se așeza în fotoliul de piele ce se afla în fața impozantului birou de acaju.

„Ai grijă să aibă tot ce-i este necesar, continua el. În sfârșit, un ultim punct, Andrew, doresc să-mi refac testamentul și să-l dezmoștenesc de tot pe Steven. Exact, ai înțeles perfect... Puțin mai târziu, peste câteva luni (ochii lui îi căutau pe cei ai lui Krystle, dar ea, dintr-odată fu foarte ocupată să netezească rochia cu degetul ei subțirel), o să-l revedem mai târziu ca să includem aici și viitorul nostru copil, dar mai avem timp pentru asta. Pe moment, mulțumește-te să-l excluzi pe Steven total și imediat. Asta-i tot, Andrew. Pe curând."

Închise și făcu înconjurul biroului ca să ajungă la Krystle ale cărei mâini le luă într-ale sale. O sărută și-i spune cât era de fericit să o vadă, apoi îi propuse să meargă amândoi să ia masa la Quatre-Saisons, la New York. După câteva secunde de ezitare, ea acceptă.

Făcură o plimbare și admirară vitrinele după dejun, iar seara luară cina la un restaurant francez întorcându-se la Denver foarte târziu. A doua zi dis de dimineață, Blake își făcea duș cântând în baie. Se simțea gata să cucerească lumea întreagă. Krystle îl asculta din patul său, surprinsă de vocea lui frumoasă de bariton. Nu știa nici unde, nici când, dar el reușise să învețe și să rețină cele cinci cuplete din „La Route de Mandalay".

Imediat ce Blake plecă, Krystle adormi din nou. O treziră niște voci. Veneau spre ea prin fereastra deschisă ce se afla foarte aproape de patul ei.

— Aici sunt! În vârful copacului.

— Fallon! Ce Dumnezeu faci tu așa sumar îmbrăcată în copac la ora opt dimineața?

— Și tu, tu ce faci pe iarbă în costumul tău *trois-pièces* și cu geanta în mână?

— Ghicește! răspunse Jeff râzând.

— Hai, spune! Spune-mi că am aerul unei frumoase tigve proptită într-un par.

— Unei tigve, poate, dar frumoasă ești, fără îndoială.

— Mă întreb cine a putut să spună că Jeff Colby n-are niciodată simțul replicii.

— Profesorul meu de engleză, între alții. Coboară, Fallon, te ajut eu.

Aveam obiceiul să mă cațăr aici când eram copil. Aveam impresia că domin asupra ținutului meu încântător.

Nu-i frumoasă casa sta cu peluzele ei?... Dr totul s-a terminat de când a sosit ea, suspină Fallon.

— Cine ea?

— Nu fă pe prostul, Jeff. Știi bine că vorbesc despre Krystle, mama mea vitregă. Fără ea, Steven ar fi fost încă la New York. N-ar fi venit la noi pentru a asista la nunta tatălui său, căci abia atunci s-a hotărât să rămână aici și după aceea Ted a venit să-l caute. Fără Krystle, Ted ar fi încă în viață. Tata n-ar fi suferit niciodată umilința procesului și scumpa mea mamă și-ar fi continuat viața în chefuri, în loc să vină să mai înfigă o dată fierul sabiei în rana lui tata.

Cuvintele ajungeau la Krystle prin fereastra deschisă, foarte clare, perfect distincte. Asculta tristă și decepționată, dar hotărâtă să n-o lase nici pe Fallon, nici pe altcineva să-i distrugă fericirea. Se ridică și închise încetișor fereastra pentru ca să nu mai audă vocea aceea tânără și arțăgoasă.

— Ai uitat de cineva în toată povestea asta, spuse, atunci, Jeff.

— Pe cine? întrebă Fallon.

— Pe mine. Primisem o invitație la această căsătorie și eram aproape hotărât să răspund: „Dezolat, dar sunt plecat în altă parte în ziua aceea", când am aflat că o anumită Miss Fallon Carrington revenise din Europa ca să asiste la cununie.

— Și ai venit să vezi cu ce seamănă chestia asta?

— Am alergat, chiar.

— Și ai fost satisfăcut de ce ai văzut?

— Fără îndoială, de vreme ce m-am îndrăgostit de ea și am hotărât să mă însor cu ea.

Fu o clipă în care nici unul nu spuse nimic. Apoi, Jeff zise încetișor cu vocea blândă:

— Coboară, draga mea... te rog!

— Dar tu plecai la birou...

— Nu mă mai duc. Nu mă mai duc, dacă nu cobori.

— Oh! Jeff! Ai face tu orice ți-aș cere eu?

— Pune-mă la încercare!

Chemat urgent de Joseph, Blake se întoarse devreme acasă. Îi ceru șoferului să-l oprească puțin în fața atelierului de altădată, aproape de livadă, la o distanță apreciabilă de clădirea principală.

Pradă furiei care-l stăpânea ar fi deschis cu bucurie ușa cu o lovitură de picior, dar ea era deja întredeschisă. Se repezi în interior.

— Ce faci tu aici? întrebă.

Husele care acopereau canapelele și fotoliile fuseseră scoase și covoarele își etalau din nou splendoarea lor orientală. Se aspirase praful, iar camera lucea peste tot. Cutii cu cărți și tablouri erau aproape despachetate. Cât despre Alexis ea stătea în mijlocul atelierului, într-o ținută somptuoasă îmbrăcată într-un costum mexican viu colorat, compus din fustă, cămașă, o haină și un șal. În picioare avea sandale iar buclele brunete erau legate cu o panglică roșu cu galben. Foarte sigură pe ea, conducea o întreagă echipă de muncitori care ajutau la mutare.

Se ducea încolo, venea încoace, asemeni unei adevărate stăpâne a locului și nu păru nici surprinsă nici contrariată de sosirea neașteptată a lui Blake.

— Ce părere ai? E mai bine să pun sofaua aceasta aici sau mai aproape de șemineu? întrebă gânditoare.

— Iar eu, eu te întreb ce faci tu pe aici, repetă Blake.

De data aceasta îl privi și-i explică cu o voce egală, poate puțin cam batjocoritoare:

— Știi bine că detest hotelurile, cu excepția, poate, a celor de la capul Antibelor, rectifică ea cu atenție.

— De ce nu te-ai întors la Acapulco? întrebă Blake cu duritate.

— Să zicem că m-am săturat de toate aceste deplasări, sau cel puțin că am mâncat destulă mâncare mexicană.

Când Blake era cu adevărat furios, gesturile sale aveau calmul neliniștitor și rece așa cum vocea devenea straniu de calmă.

— Alexis, îți pun pentru ultima oară o întrebare și vreau un răspuns clar: ce faci tu aici?

— Dar mi se pare că asta se și vede! răspunse Alexis. Atelierul îmi aparține. Amintește-ți, Blake. Mi l-ai dat la nașterea lui Steven, zidurile, terenul, cu forme în regulă și nimeni, niciodată, nu poate schimba nimic. Nici chiar tu.

Ea se uită drept în ochii lui și, în străfundul inimii ei se temea de reacția lui, dar pe față nu i se vedea nimic.

— Așadar, după cum constați, mă instalez.

CAPITOLUL VI

Claudia Blaidel era gata să părăsească spitalul. Nu simțea nimic altceva decât un vid enorm. Viața ei nu mai avea nici o rațiune. Nimeni și nimic nu o așteptau acolo, în afară, doar, de disperare și de singurătate. S-a căsătorit acum optsprezece ani, când aștepta un copil al cărui tată era Mathew, colegul ei de la universitate. Oh! Bineînțeles că s-au iubit mult, s-au iubit cu adevărat. Dar cu ce se alesese din această iubire dacă, după cincisprezece ani, ea o condusese la spital și-i dăduse o singură dorință, aceea de a-și pune capăt zilelor? Din toată iubirea nu mai rămăsese nimic, iar copilul său, Lindsay, care avea acum paisprezece ani, singura ei rațiune de a trăi, fusese dus departe.

La început, ei fuseseră fericiți împreună, la ei acasă, și ce frumoase momente trăiseră! Dar situația lui Mathew, care se ocupa de forajele societății Denver-Carrington îl plimbase de ici-colo, mai întâi pentru o zi sau două, apoi pentru o săptămână și în sfârșit, pentru un an întreg într-o țară din Orientul Apropiat unde, din motive de siguranță și de politică, nu putuse să le ia cu el, pe soția lui și nici pe fiică.

Pentru Mathew, munca fusese întotdeauna lucrul căruia i se acordase cea mai mare importanță, până într-atât încât, într-o bună zi, nu mai rămăsese loc pentru Claudia. Ea îi devenise o greutate și puțin câte puțin iubirea lor se fărâmițase. Datorită efortului continuu pentru a afla de ce ajunseseră aici, tânăra femeie devenise copleșită de depresiune; nemaisimțindu-se iubită, se închisese în ea însăși și căzuse într-o astfel de melancolie încât a trebuit recurs la medicină și la ședereа într-o clinică de psihiatrie. Ieșise de aici definitiv pornită pe drumul vindecării, deși încă fragilă, dar ferm hotărâtă să-și reia locul de soție și de mamă. Numai că Mathew n-o mai dorea. Atunci îl întâlnise pe Steven, care o dorea, iar ea încercase să-i aducă un pic de bucurie și de îmbărbătare... Acum însă Mathew plecase și i-o luase pe Lindsay pentru totdeauna. Nu-i mai rămăsese nimic.

Medicii o asiguraseră că putea să iasă din spital, și că nu mai avea de ce să se neliniștească. Blake Carrington plătise totul.

Altfel spus, ea era obligată să accepte mila familiei Carrington și să se mute la ei până ce se va simți complet refăcută. Dar chiar și când nu-ți mai rămâne nimic, e totuși po-

nimic să refuzi milă și pomana. Claudia semnă în registrul spitalului cu mâna tremurându-i, chemă un taxi și-i dădu propria ei adresă.

Dulapul ce slujea de farmacie a casei conținea o mulțime de medicamente dintre care și multe tranchilizante pe care i le prescriseseră medicii cu câteva luni mai înainte și somnifere de care Mathew se folosise o dată sau de două ori.

Vărsă conținutul tuturor acestor tuburi în palmă, luă un pahar mare de apă și înghiți totul. Apoi se duse să se întindă pe patul fiicei ei, în cămăruța împodobită cu atâta dragoste.

Krystle alesese pentru Claudia camera cea mai însorită, ai cărei pereți erau acoperiți cu o pânză de culoare galben deschisă, veselă, asortată cu perdelele. Camera era mobilată cu un șemineu, cu un fotoliu confortabil, cu etajere pline de cărți și mai avea și altele, goale, pentru ca invitata să poată să-și așeze aici obiectele personale. Ferestrele construite după modelul arhitectonic francez precum și balconașul dădeau spre o minunată grădină de trandafiri.

„Claudia se va simți bine aici", se gândea Krystle așezând pe o măsuță portabilă o vază cu trandafiri galbeni.

Dar, de fapt, unde era Claudia? Ar fi trebuit să fie aici de multă vreme. Krystle aruncă o privire spre ceasul mic montat cu diamante și ridică telefonul care era tot galben pentru a forma numărul spitalului. I se aduse la cunoștință că, Claudia plecase de câteva ceasuri. Înspăimântată, Krystle ceru să vorbească cu doctorul care o îngrijise. Așteptă un timp până să-l aibă pe psihiatru pe fir.

— Da, doctorul Toscanni.

— Bună ziua, domnule doctor. Doamna Carrington la telefon. Claudia Blaidel trebuia să vină direct la noi după ce ieșea din spital și mi s-a spus că a plecat de mult...

— Doamne! Au lăsat-o să plece singură? îi luă vorba din gură medicul. Să sperăm că nu s-a întâmplat nimic, dar ați făcut foarte bine că m-ați anunțat, Mrs. Carrington. Mă duc să văd dacă s-a întors la ea acasă și vă voi anunța. De acord?

— De acord. Mulțumesc.

Medicul închise imediat și formă numărul familiei Blaidel. Neprimind nici un răspuns, își luă trusa, urcă în mașină și se duse cât de repede putu la Claudia. Împinse ușa de la intrare și-și găsi pacienta zăcând pe pat. Într-o cameră ale cărei culori dominante erau rozul și albul, cu capul înfundat

într-o pernă și cu câte o jucărie de pluș în fiecare din mâinile ei crispate.

Abia respira.

Așteptând ca doctorul s-o cheme din nou la telefon, Krystle încerca să nu se gândească la ironia soartei care dorea ca tocmai ea să o adăpostească pe soția lui Mathew Blaidel sub acoperișul său. De altfel, nu simțea nici amărăciune, nici gelozie, ci din contră, o simpatie spontană, dublată de o reală solicitudine față de Claudia și chiar spera că ele vor deveni adevărate prietene. Krystle ieși pe balconașul camerei vopsite în galben, însă un vânt rece venit direct de la munte o făcu să intre în casă.

„Dacă aș fi în locul Claudiei, se gândea ea, mi-ar face plăcere să mi se servească o farfurie de supă pe care aș mânca-o chiar aici, întinsă pe un șezlong, cu privirea pierdută în ceea ce văd înaintea mea, departe, dincolo de acești munți.".

Pe când se apropia de bucătărie auzi o voce dezagreabilă, dar cunoscută. Nu avea intenția să asculte, dar intonațiile teatrale ale acestei voci traversau despărțiturile de lemn și era imposibil să nu auzi totul.

— Ingrid!

Bucătăreasa părea să ezite înainte de a răspunde, iar accentul ei nemțesc era ușor de recunoscut.

— Bună ziua, Mrs....

— Carrington, continuă prima voce cu o bună dispoziție vizibilă. Poți să mă numești așa. Pentru că nu m-am căsătorit, eu port numele Carrington.

— Bine, doamnă.

„Ce face ea în casa mea?" se întreba Krystle cu un amestec de mirare și de curiozitate care o țintuise locului.

— Ai o mină splendidă, Ingrid.

— Mulțumesc, doamnă. Și dumneavoastră. Păreți a fi foarte în formă.

— Dar familia ta? Hai să vedem dacă îmi amintesc... Pe soțul tău îl cheamă Bjiorn. Așa-i? Și ai trei copii: Bjorn junior, Britt și... Donald, cel mai mic. Mă înșel?

— Donald are de acum șaptesprezece ani și e înalt de 1,80 metri.

— Toți ai tăi sunt bine?

— Da, doamnă.

Krystle realiză deodată că asculta la ușile propriei sale case. Ar fi trebuit sau să intre cu hotărâre în bucătărie sau

să plece, ca să fie dincolo de locul până la care ajungeau vocile. Dar era aproape paralizată.

— Erați pe punctul de a pregăti scrumbii afumate. Mai ții minte cum îmi plăceau mie scrumbiile afumate?

— Trecute prin unt, doar atât, răspunse Mrs. Gunnerson.

— Îți ieșeau de minune. Așa cum se întâmpla și cu mâncărurile mai puțin pretențioase, cu coastele de miel sau cu lichiorul de grepfruit.

Vocea avea acum tonul coborât și căpătase intonații pline de căldură.

— Ah! Pot spune că toate astea mi-au lipsit, așa cum mi-ai lipsit și tu, Ingrid.

Alexis urmă discuția aproape gângurind:

— Ingrid a mea cea devotată! Sunt sigură că tot așa ai rămas. A propos, buna mea Ingrid, n-am încă telefon în atelier și am nevoie să cer să-mi fie aduse o serie de lucruri, poți tu să iei lista asta și să te ocupi de ea, ți-aș fi foarte recunoscătoare. În fond, nu e mare lucru. Niște condimente, ceva veselă, niște crătiți, și niște tacâmuri. Mmmm! Colțunașii tăi cu mere sunt tot atât de buni ca altădată. Cu adevărat delicioși.

In timp ce Alexis gusta colțunașii, Mrs. Grunnerson studia cu atenție lista.

— Șampanie... Câtă doriți? O sticlă?

— Nu. O ladă. Și tu o să-ți iei o sticlă pentru Bjorn. Chiar două. O să-i spui soțului tău că pentru a sărbători prietenia noastră veche.

Krystle își reținu respirația, curioasă să vadă cum va reacționa Ingrid la această formă de corupție.

— E foarte frumos din partea dumneavoastră, Mrs. Carrington.

— Și altceva, micuța mea Ingrid. Am nevoie de ajutor. Crezi că în afară de tine și de Joseph ai putea să-mi trimiți cameristă, pe cineva care să știe să dea în clocot apa, și minunea minunilor, să se servească de ea la bucătărie, după ce dă în clocot?

De data asta era prea de tot. Krystle însăși atinsese punctul de fierbere... Deschise brusc ușa grea de stejar.

— O să mă ocup eu de asta, Mrs. Gunnerson, spuse, fără să mai adauge nimic.

Bucătăreasa se retrase, lăsându-le pe cele două femei față în față. Krystle hotărâse să se țină bine în ciuda unei stări de greață pe care o simțea cum îi urcă în gât. Alexis surâdea

deschizându-şi buzele proaspăt vopsite cu ruj, învăluită de valurile parfumului ei de lux.

— Vreţi să mă urmaţi? întrebă scurt.

În mod instinctiv era să spună „vă rog" şi trebui să facă un efort puternic să-şi poată păstra sângele rece. Era mai degrabă un ordin, decât o propunere. Alexis încuviinţă şi Krystle împinse uşa prin care tocmai intrase cu câteva secunde înainte. Cealaltă o urmă de-a lungul culoarului care ducea la holul principal, traversă apoi salonul de primire pentru a ajunge în sfârşit în faţa uşii camerei de zi. Krystle o deschise şi se dădu politicoasă la o parte pentru a o lăsa pe Alexis să treacă.

Fără să înceteze să zâmbească, aceasta din urmă îşi roti ochii împrejurul imensei camere.

— N-aţi schimbat mare lucru, zise (Arătă spre un zid): Tabloul e în acelaşi loc. (Apoi, întorcându-se spre pian adăugă): În schimb, era aici un Ming. Blake l-a vândut?

— Nu, răspunse cu precauţie Krystle. L-a donat unui muzeu.

— Înţeleg. Este un gest plin de generozitate din partea lui. Şi din partea dumneavoastră, de altfel. Pe scurt! Dincolo de asta, mă regăsesc aici la mine acasă.

Se aşeză pe unul dintre fotoliile Chippendale, exact în faţa lui Krystle care rămăsese în picioare.

— Problema care se ridică e că nu sunteţi aici la dumneavoastră acasă, remarcă tânăra femeie cu calm.

Alexis păru să primească lovitura din plin, ca şi cum ar fi fost vorba de o partidă de cărţi. Răspunse aproape cu admiraţie:

— Sunteţi de o francheţe rar întâlnită, Christine... Christine vă numiţi, nu-i aşa? Ah! Nu, Krystle. Vai, şi tocmai mi-am amintit că am uitat să-i cer lui Mrs. Gunnerson să-mi trimită şi pahare de vin. Cu atât mai rău. O să mă ocup de asta mai târziu. În orice caz, nu vă neliniştiţi. Sper că n-o să vă închipuiţi că-i voi cere lui Blake să achite comanda!

— Ce faceţi dumneavoastră, de fapt, aici? întrebă Krystle.

— Micuţa mea, nu-mi spune că Blake nu v-a pus la curent! M-am reinstalat în fostul meu atelier. N-o ştiai?

— Ba da. Mi-a spus. Dar atelierul e una şi casa e alta. Aveţi un plan în minte, declară, cu calm, Krystle. Nu-mi dau seama ce. Nimeni dintre cei ai casei nu ştie exact ce doriţi de fapt. Cel puţin, pe moment. Tot ce ştim este că aţi intrat în posesia atelierului...

— Care îmi aparține de drept, interveni rapid intrusa cea brună. Și asta conform legii.

— Oricare ar fi motivele dumneavoastră...

Alexis o întrerupse din nou.

— Termenul acesta de „motiv" are ceva jignitor, strigă ea pe un ton care lăsa să se vadă oroarea pe care i-o stârnise cuvântul, un ton voit încărcat de revoltă.

Krystle urmă cu vocea cât mai egală, cât mai apropiată de cea cu care îi spusese cuvintele de mai înainte.

— Ați revenit cu un singur scop: să-i faceți rău soțului meu, mai întâi prin mărturia contra lui de la proces și acum instalându-vă în incinta acestei proprietăți. De acord, sunt problemele dumneavoastră, dar eu nu sunt departe de a gândi că există ceva morbid în toate astea. Datoria mea este să-mi protejez soțul și să-i asigur liniștea sufletească. Cred că este inutil să vă descriu cazne le pe care tocmai le-a avut...

— Într-adevăr, este complet inutil, Mrs. Jennings. (De data aceasta Alexis nu juca teatru și vocea ei era aspră, tăioasă). Mai ales pentru că este vorba de un om care l-a ucis pe prietenul fiului său — fiului meu. Oh! Sunt dezolată! Cred că o dată mai mult, m-am înșelat asupra numelui dumneavoastră. Jennings era cel al primului dumneavoastră soț, dacă nu greșesc. Voiam să spun Mrs. Carrington, bineînțeles. Trebuie spus că nu-i lucru ușor să te descurci atunci când două femei locuiesc pe aceeași proprietate și poartă același nume.

Ochii le erau pradă unei lupte mute, înverșunate, timp de câteva momente cât dură tăcerea, apoi Krystle vorbi cum n-o mai făcuse niciodată. Dar până atunci nici nu avusese ocazia să-și apere căminul contra unei vipere de categoria acesteia.

— Plecați imediat. Prezența dumneavoastră e mai mult decât nedorită aici. Și, de vreme ce cunoșteați bine locurile și așezarea fiecărui lucru, sunt sigură că nu veți avea nici o dificultate să găsiți ieșirea.

Înțelegând că de data asta ea era cea care avea avantaj, Krystle se retrase cu demnitate, fără să mai adauge nici cel mai mic cuvânt.

Alexis nu avea obiceiul de a pierde. De când aflase că fostul său soț se recăsătorise, se simțise profund jignită, și jurase să se răzbune. I se părea aproape de neconceput, chiar și după atâția ani, ca Blake sau oricine altcineva să-i prefere o altă femeie. Frumoasă, bogată și inteligentă, Alexis avea totul pentru a reuși și nu ezita să-l distrugă pe cel sau pe cea

care putea împiedica reușita. Nu era femeia care să se încline cu eleganță.

Deși, pe moment, era în plin eșec, adusă aici de reacția brutală a lui Krystle, Alexis nu-și pierdu dintr-atât surâsul ei roșu-stacojiu și hotărî să-și organizeze seara, în același timp în mod util și agreabil. De astă dată, va juca rolul de mamă, cu toate bucuriile și responsabilitățile pe care le incumbă. După atâția ani, era mult de recuperat. Steven s-a arătat distant, dar plin de curtoazie față de ea, la tribunal; fără îndoială că mai dificil va fi cu Fallon.

Când Steven se întoarse în micul său apartament, chiar în seara aceea, cu o sacoșă cu provizii sub braț și cu câteva prospecte în mână, nu avea decât perspectiva unei seri încărcate de singurătate. Avu o impresie trecătoare cum că din apartamentul vecin venea un miros de mâncare prinsă de fundul cratiței, o mâncare din fructe de mare, ceea ce era cu totul imposibil în sezonul acela. Dar, când deschise ușa propriului său apartament, rămase câteva secunde cu gura căscată de stupefacție.

Mama sa era acolo, vizibilă în lumina somptuoaselor candele, aplecată deasupra unei mese minunat așezată în mijlocul camerei. Îl privea și surâdea. Era atât de frumoasă și zâmbetul ei atât de tandru, încât Steven își simți inima strângându-se la gândul tuturor acestor ani petrecuți fără ea.

— Hello, Steven!

— Hello! răspunse el cu voce joasă.

Puse pachetele pe scaunul cel mai apropiat și rămase țintuit locului uitându-se la masă. O sticlă cu șampanie aștepta la rece într-o găleată micuță de argint și o bucată de crab era așezată pe o farfurie în mijlocul mesei. Bucăți de pâine tăiate cu grijă fuseseră așezate într-un coșuleț, învelite într-un șervețel alb. Era și o cupă cu caviar și un platou cu legume asortate, proaspete, de toate culorile.

— Am vrut să-ți pregătesc repede ceva pentru cină, să-ți pregătesc eu, cu mâna mea, îi spuse mama râzând, dar sunt așa o gospodină proastă încât am preferat să fac apel la un specialist. Jensen este cel despre care vorbesc. Nu-i apetisant?

— Foarte apetisant, răspunse, politicos, Steven.

— Gazda ta m-a lăsat să intru. Sper că nu ești contrariat de asta?

Steven se întreba ce a putut să gândească Mrs. Dugin despre această femeie îmbrăcată așa elegant, extravagant chiar,

cu părul negru și cu buzele prea roșii. Purta în seara aceea un fel de haină de toreador, cu mâneci straniu croite și patru cordoane de perle îi atârnau la gâtul cu decolteu în „V" ce puteau fi în valoare perlele. În tot, era mult prea seducătoare pentru a fi luată drept mama cuiva. Dar. Mrs. Dugin o recunoscuse cu siguranță căci o văzuse în fotografiile jurnalelor din vremea procesului.

Ea umplu cu șampanie cele două cupe, pe care trebuise să le cumpere special pentru seara asta și-i întinse una lui Steven. Zâmbind.

În sănătatea ta! spuse.

În sănătatea ta! răspunse el ca un ecou.

Și amândoi gustară în tăcere excelenta șampanie.

Am încercat să-ți telefonez la rafinărie, zise atunci. Alexis dar un bărbat mi-a spus că nu mai lucrezi acolo.

- Nu, am plecat, explică Steven. M-am hotărât să găsesc altceva.

Ea aprobă gânditoare.

- Evident, te înțeleg. De vreme ce ai rupt legăturile cu tatăl tău nu mai puteai să lucrezi pentru el, dar, Steven... tocmai despre asta doream să-ți vorbesc. Aș vrea ca tu să te împaci cu el.

Steven scutură din cap.

- Nu pot, spuse așezându-și la loc paharul.

— Spune mai bine că nu vrei.

Băiatul ridică din umeri.

— Dacă preferi... Ascultă, relațiile mele cu el au oscilat totdeauna între iubire și ură. Și a câștigat ura. Nu asta voiam, dar așa stau lucrurile.

Tăcu și Alexis se apropie de el.

Ar trebui să ai încredere în mama ta, îi zise. Și eu l-am urât atâția ani și am refuzat să-l iert. În sfârșit am avut o revanșă ieri, la tribunal. Dar, de fapt este o victorie falimentară. Ascultă-mă. Te rog, dragul meu, nu-l urî pe Blake, nici pe altul, pe nimeni, căci asta n-o să-ți aducă fericire.

Steven își turnă din nou șampanie. Paharul mamei lui era aproape plin. Nu răspunse nimic.

Pe de altă parte, urmă ea, nu-ți poți nega originea. Denver Carrington va fi a ta într-o zi.

Puțin îmi pasă mie de Denver-Carrington, îi întoarse vorba Steven, cu convingere în glas.

Ce crezi! Ești tânăr și pentru moment puțin îți pasă, dar peste zece sau cincisprezece ani, lucrurile vor sta altfel.

Împacă-te cu el, Steven măcar dacă ții ca să nu ia totul sora ta, Fallon.

— De ce nu? În fond, și ea e copilul lui.

Furia punea stăpânire pe el încetul cu încetul. În realitate, el visase să aibă firma de pe când era copil și chiar și mai târziu, în toate nopțile lungi, când își dorise ca mama lui să revină.

— Este neapărat necesar să vorbim de toate astea? întrebă privind lumânările care străluceau blând.

— Da, Steven. Trebuie, răspunse ea cu calm. Steve, care ar fi reacția ta dacă ți s-ar spune că tu ești singurul moștenitor adevărat al lui Blake? Singurul care să aibă cu adevărat drept la moștenire?

— Cum? Ce vrei tu să spui prin „singurul moștenitor adevărat"? Dar Fallon? O detești atât de mult, încât să o renegi?

— Nu, Steven, Sunt mama ei. Este vorba aici de tatăl ei, la el mă refeream.

Steven își puse jos paharul și se uită la maică-sa cât de frumoasă era și cât de rece!

— Nu înțeleg nimic, murmură el. E o glumă?

— Știi bine că țin la tine, Steven.

— Atunci e vorba de bani? E singurul lucru care contează în toată viața ta?

— N-am spus decât că țin la tine. Ești fiul meu și-mi iubesc fiul. Aș fi capabilă să-mi schilodesc o mână și să nu mai pictez niciodată dacă asta te-ar putea convinge de iubirea mea pentru tine, căci știi că în afară de tine n-am decât pictura.

— Minți, urlă Steven, cu un ton în același timp rugător, dar și furios. Fallon este sora mea și e fiica lui Blake. Ce încerci să manipulezi acolo?

— E sora ta pentru că e fiica mea, continuă Alexis cu blândețe. Mai toarnă la amândoi puțină șampanie. O să vorbim despre asta mai târziu.

— Nici mai târziu nu vom vorbi, nu vom vorbi niciodată. Ai face mai bine să pleci. Nu-mi plac astfel de intrigi, declară el cu violență în glas împingând farfuriile cu mâncare care rămăseseră intacte. Nu mi-e foame și nu cred nici un cuvânt din tot ce mi-ai spus despre Fallon, nici despre rest.

Se ridică și o privi cu ostilitate. Alexis înțelese că mersese cât de departe putuse, pentru moment. Puse pe masă cupa cu

șampanie, își luă poșeta de mătase neagră, îl sărută ușor pe fiul ei pe obraz și ieși pe ușă.

— Fie că ai să crezi, fie că nu, dragul meu, acesta-i adevărul.

CAPITOLUL VII

Deschise încet ochii parcă nedorind să ia contact cu lumea. Totul era strălucitor, iar ea se găsea într-un loc străin cu pereții plini de soare. O față era aplecată deasupra feței ei. O figură frumoasă, sobră și plină de griji.

— Bună ziua, Mrs. Blaidel. Încântat de a vă vedea revenind în mijlocul nostru.

Expresia sa se transforma complet, când zâmbea. Se îndreptă și se așeză din nou, cu aerul satisfăcut de a fi văzut-o în sfârșit deschizând ochii.

— Cine sunteți dumneavoastră? reuși ea să întrebe.

Tânărul zâmbi.

— Doctorul Amerigo Nicholas Francesco Toscanni, anunță el. Mama mea mă strigă Amerigo. Dacă țineți să-i faceți pe plac, spuneți-mi și dumneavoastră tot așa. Dar cea mai mare parte a oamenilor mă numesc Nick. Probabil ați vrea să întrebați: „Unde sunt?“ temându-vă ca asta să nu pară cam teatral, nu-i așa? Vă aflați într-una dintre cele patruzeci și patru de camere ale proprietății familiei Carrington. Doar dacă nu cumva or fi patruzeci și cinci! Dar, începând cu un anume număr, o cameră în plus sau în minus nu mai contează. Nu vă reamintiți, cu adevărat, cine sunt eu?

Ba da. Unul dintre psihiatrii spitalului. Dar nu vreau să rămân aici.

Ea încerca să stea în fund, însă în zadar. Era prea slăbită și căzu din nou pe perna imprimată cu boboci de trandafiri.

Aveți de luat vreun avion? glumi el cu amabilitate. Dezolat de a vă fi făcut să-l pierdeți.

Apoi, luându-și un aer serios, continuă:

Soțul dumneavoastră a plecat luând-o pe fiica dumneavoastră cu el și nu știți nici măcar unde sunt. Vă simțiți inutilă, disperată. Dar, credeți-mă cel mai bine acum e să trăiți

pentru a încerca să-i regăsiți. Aveți încredere în mine, veți fi ajutată și veți reuși. Blake Carrington vă va ajuta, între alții. Vă este foarte recunoscător pentru ceea ce ați încercat să faceți. V-a trebuit curaj pentru a depune mărturie și el a apreciat mult asta. Din partea mea, o să vă ajut și eu, după cum voi putea. N-am nici un merit la asta, de vreme ce mă plătesc ca pe un domn pentru tot, adaugă el cu o mică grimasă pudică.

După care, continuă fără alte menajamente:

— Știți că mi-au trebuit mai bine de două ore ca să vă aduc la viață, Claudia? Chiar a fost nevoie să vă fac o spălătură stomacală.

— Presupun că pentru tot trebuie să vă mulțumesc, zise cu ton de întrebare.

— De ce nu? răspunse, în timp ce se apleca din nou asupra ei. Mi s-ar părea un gest plin de amabilitate.

Ea se întoarse spre zid fără să mai spună un cuvânt.

— Ar trebui acum să dormiți! Ce spuneți de idee? O să vă povestesc niște întâmplări care vă vor ajuta să cădeți în cine știe ce idei sumbre. Aș putea să vă vorbesc, de exemplu, de copilăria mea, din strada Mulberry din New York. Cartierul se numește „mica Italie". Noi locuiam la etajul al cincilea, fără ascensor. Toaletele erau la intrare și un tub mare ne servea de cadă, în bucătărie. Eram așa de numeroși că ocupam tot etajul al cincilea. Din familie făcea parte tata, mama, cei patru frați ai mei, și surorile, ca și bunicul și bunica. Când eram mici, în fiecare seară, mama ne punea să ne scăldăm în tub. Uno, due, tre și spalsh... Apoi ieșeam. Într-o zi, am întrebat-o de ce ne scăldăm așa în fiecare seară. „Ca să fiți curați când vin îngerii la voi" mi-a răspuns.

Claudia dormea. Respirația îi era regulată.

Nick Toscanni se ridică încet și se retrase.

Oglinda măsuței de toaletă îi dezvălui imaginea: o ființă zbârlită în mijlocul unui decor de vis. Perdele și tapiserie de un galben luminos, scaune acoperite de o țesătură veselă și înflorată, și un șezlong asortat.

Avea aerul de a fi un gigant ieșit dintr-o țară a umbrelor și regăsindu-se cu brutalitate în mijlocul unui tărâm însorit și armonios.

Îi trebuiseră mai mult de două ore pentru a salva viața Claudiei Blaidel și aceste două ore i se păruseră o eternitate. Fața lui, bărbierită prost, ochii privind rătăciți, hainele șifonate mărturiseau despre lupta pe care o dusese. Zâmbi cu

detașare imaginii, își luă haina de tweed pe care o așezase pe neatin și ieși din cameră.

La ieșirea pe culoarul care ducea spre camerele de oaspeți, Nick se trezi pe palierul celui de-al doilea etaj. Scoase o exclamație în fața minunăției locului. Starea Claudiei îl preocupa prea mult când o adusese aici pentru ca să aibă timp să remarce unde era. Acum încerca să nu se lase prea impresionat de candelabrul de cristal suspendat de tavan deasupra casei scării, de covorul țesut mărunt, care acoperea cu eleganța treptele largi. Austeritatea holului de marmură era atenuată de covoarele luxoase, care se etalau, și pe care, Nick, fără să fie expert, le evalua la prețuri considerabile.

Maître d'hôtel îl aștepta la picioarele scării și îl rugă să i facă o vizită lui Mr. Carrington, în bibliotecă. Nick traversă holul pe urma sa și așteptă, în timp ce servitorul bătea la o ușă de stejar cu panouri admirabil lucrate.

— Doctorul Toscanni, domnule, anunță maître d'hôtel.

Din interior, vocea lui Blake Carrington îl invită să intre.

Nick pătrunse în camera confortabilă a cărei culoare dominantă era cafeniul cald. Gazda sa era așezată într-un fotoliu adânc de piele.

— E salvată, Blake. Dacă-mi permiteți aș bea puțin scotch, declară medicul lăsându-se pe un fotoliu din fața biroului lui Blake.

Acesta din urmă își puse pe masă paharul pe jumătate gol și se îndreptă spre un fel de bar unde sticlele, sifoanele și paharele stăteau în așteptare. Turnă un pahar plin cu whisky și i-l aduse lui Nick.

— Vă datorez mult, îi spuse el.

Nick Toscanni râse și se instală confortabil pe fotoliul său.

— Vă voi trimite nota onorariului meu. Vă va surprinde totuși puțin, dacă o s-o vedeți dumneavoastră personal, căci e probabil ca treburi de astea să cadă în mâinile contabilului sau ale secretarei.

Nu. Trimiteți-mi-o mie, direct.

Fu un moment de liniște care nu avu însă nimic apăsător sau jenant. Cei doi oameni degustau scotchul în tihnă. Nick privea un jurnal cu admirație.

— Cel mai straniu mi se pare că eu sunt de un an medicul echipei dumneavoastră de base-ball, că urmăresc pas cu pas comportamentul fiecărui jucător și că, deși nu lucrez pentru dumneavoastră, n-am venit niciodată aici. Aveți o casă splendidă.

Bău o înghițitură mai mare.

— Cât despre scotchul acesta, e excelent.

Apoi așezând paharul gol pe masa de alături, întrebă:

— Puteți să-mi spuneți acum ce înseamnă toate astea? Clienta mea se află sub acoperișul dumneavoastră, plătiți totul pentru ea... Ea ar vrea să știe de ce, și aș vrea și eu să știu, mărturisesc.

În momentul acesta ușa bibliotecii se deschise, lăsând să treacă o femei frumoasă, așa cum Nick Toscanni nu mai văzuse niciodată.

Ochii ei minunați, cenușii se măriră văzându-l și rămase nemișcată.

— Oh! Scuză-mă Blake, sunt dezolată. Nu știam că tu erai aici cu cineva.

— Intră, Krystle. Ți-l prezint pe doctorul Toscanni. El este cel ce a adus-o pe Claudia ieri noapte și care n-a mai părăsit-o de atunci. Este salvată datorită lui.

— Omagiile mele, Mrs. Carrington.

— Vă mulțumesc foarte mult pentru tot ce ați făcut, doctore. Avem o datorie aparte în cazul doamnei Blaidel și facem tot ce putem pentru a o ajuta...

— Da, întări Blake întorcându-se spre Nick. Doresc să faceți tot ce considerați necesar pentru a o restabili, oricât ar dura asta. M-ați întrebat pentru ce am vrut ca ea să vină la noi. Răspunsul mi se pare evident. Nu poate trăi singură, cel puțin pe moment. Pe de altă parte, încerc să-l găsesc pe soțul ei. Lucra pentru mine. În sfârșit, noi o protejăm astfel pe Claudia de jurnaliști și de fotografii care reprezintă pentru ea o probă de netrecut, posibilă de a o conduce la o nouă depresiune nervoasă. Sper că nu vă îndoiți de sinceritatea intențiilor mele. Reputația mea e chiar așa de dezastruoasă?

Nick îi trimise un surâs, dar era încă pe gânduri.

— În orice caz, reputația dumneavoastră n-ar avea nimic de câștigat din asta. Un martor care este împins la sinucidere... Evident că s-ar putea găsi aici excelente motive. Dar problema nu în asta constă. Într-adevăr ea nu poate rămâne singură în acest moment. Numai că eu nu fac niciodată vizite la domiciliu, nici la dumneavoastră, nici la alții.

— Pot măcar să am certitudinea că n-o să depuneți plângere la poliție? întrebă Blake cu ochii micșorați de nemulțumire în timp ce-l scruta pe implacabilul doctor.

— Găsiți pe altcineva, spuse scurt Nick.

Și, sculându-se de unde stătea, se întoarse spre Krystle care se afla în picioare lângă fotoliul soțului ei.

— Bună seara, Mrs. Carrington. Bună seara, Mr. Carrington. Mulțumesc pentru scotch. O voi căuta pe Claudia mâine căci să știți că eu am grijă de pacienții mei fără să mă preocup de cine plătește.

Îi părăsi și se îndreptă spre ușa de la intrare în fața căreia fusese adusă mașina lui.

Imediat ce trecu poarta și porni pe panta dinspre vale, încetini și ridică receptorul telefonului de la bord.

Apoi își reluă drumul, nu fără să lase în urmă un gând încărcat de nostalgie față de încântătoarea Mrs. Carrington cu părul ca mierea și cu ochii atât de tandri. Ar fi dat orice numai să o fi întâlnit cândva, în cu totul alte împrejurări.

A doua zi, Krystle culese câțiva trandafiri galbeni pe care-i aranjă într-o vază frumoasă de Baccarat. Urcă scările, dar ezită câteva momente înainte de a bate la ușa camerei galbene unde era instalată invitata sa.

Conversația lungă pe care o avusese cu Blake în noaptea precedentă nu o ajutase prea mult. Cu mai puțin de un an în urmă ea era încă secretara lui, locuia într-un mic apartament compus dintr-o singură cameră și nu avea alte preocupări decât activitățile ei profesionale și un trai liniștit. Și uneori îi era greu să-și amintească cum că era acum stăpâna acestui domeniu imens și că ceilalți așteptau de la ea ca să se îmbrace, să acționeze și să gândească în calitate de stăpână. Nu avea impresia că aici era cu adevărat la ea acasă, și, în ascuns, se temea că totdeauna va fi așa. Trebuia să țină socoteala acum și de alte două femeii care puteau să constituie o amenințare pentru fericirea ei.

„Destul!" se mustra pe ea însăși. O să ai un copil. Soțul tău te iubește. Această splendidă clădire este căminul tău acum, așa cum sunt și soțul și copiii săi. De ce te mai temi tu?"

Blake promisese să pună în mișcare toate mijloacele de care dispunea în mod legal pentru a o expulza pe Alexis de pe proprietate și Krystle știa bine că își va ține promisiunea. Cu atât mai mult cu cât prezența mamei lor constituia pentru Steven și pentru Fallon un traumatism la fel de violent ca și pentru ea. Cât despre Claudia...

Krystle își dădu seama că se uita la ușă de câteva momente fără să o vadă cu adevărat. De altfel, numai ea singură avea de rezolvat problema pe care o punea prezența Claudiei. Bătu la ușă.

— Intrați!

Claudia era așezată în fața măsuței de toaletă, îmbrăcată într-o rochie de casă pe care Krystle i-o dăduse cu o zi înainte. Mult prea mare pentru umerii slăbuți ai tinerei femei, rochia era înnodată la talie cam cum ai lega niște vreascuri.

Țesătura veselă din care era făcută contrasta puternic cu paloarea Claudiei, care privea cu un aer trist imaginea ei din oglindă. Nu era machiată și nici măcar nu-și descurcase părul său blond. Văzând-o pe Krystle păru că se retrage și mai mult în ea însăși.

— Nu sunt indiscretă?

— Nu, răspunde Claudia cu indiferență, fixând imaginea lui Krystle în oglindă.

— Ar fi trebuit să vin mai repede, dar... Pe scurt! Nu m-am simțit la largul meu.

Deodată își dete seama că ținea în continuare vaza cu flori în mână. Aruncă o privire împrejurul ei și făcu un pas spre măsuța de toaletă în fața căreia Claudia tot mai stătea așezată, apoi, răzgândindu-se, merse de puse buchetul pe birou, în timp ce soția lui Mathew continua să o privească prin oglindă cu niște ochi fără expresie.

Krystle se întoarse și i se adresă cu multă amabilitate dar și cu francheța care o caracteriza.

— Claudia, sunt profund dezolată de tot ce se întâmplă, cu atât mai mult cu cât mă simt în bună parte răspunzătoare. În timpul legăturii mele cu Mathew știam că el este însurat, dar pot să jur că totul s-a sfârșit între noi când ați ieșit din spital, anul trecut, și când eu m-am căsătorit cu Blake...

— De ce să revenim asupra acestor lucruri? întrebă Claudia fără să slăbească din priviri chipul femeii elegante și frumoase pe care i-l dădea oglinda.

— Orice s-ar întâmpla aș vrea să știți că nu v-am vrut răul. Dacă veți reuși să mă iertați, Claudia, cea mai mare plăcere a mea ar fi să devin prietena dumneavoastră, adăugă Krystle cu sinceritate.

Apoi ezită un timp, încercând să ghicească gândurile tinerei femei, dar aceasta din urmă nu avu nici cea mai mică reacție.

— Vreți să spuneți că eu și dumneavoastră vom fi prietene? repetă în mod mecanic.

— E oare posibil? insistă Krystle cu un zâmbet timid de speranță.

Și cum Claudia nu răspunse, făcu un pas spre ea și urmă:

— De ce n-am lua masa împreună mâine? Am putea merge în oraș, să căutăm un restaurant francez, sau chinez, sau mexican, în sfârșit unul care să vă placă. De acord?

Claudia o privea cu o ezitare vizibilă, apoi acceptă cu un semn din cap. Krystle îi atinse ușor umărul.

— Perfect, spuse. Pe mâine atunci și, între timp, dacă aveți nevoie de ceva, apăsați pe butonul acesta și chemați camerista. Promiteți?

Dar, cum nu primi nici un răspuns, se întoarse și se îndreptă spre ușă.

— Sunt sigură că aveți vești de la el! strigă Claudia întorcându-se de data aceasta și stând drept în fața lui Krystle. Dacă el a dât de știre cuiva, acel cineva nu puteți fi decât dumneavoastră.

Șocată, Krystle scutură din cap.

— Nu, nu am nici o veste, spuse repede.

Fața împietrită a Claudiei o implora.

— Vă rog, spuneți-mi cel puțin unde a dus-o pe Lindsay. Numai asta. Puteți păstra tot restul. Blake și Mathew, tot ce doriți, dar spuneți-mi unde este fiica mea! Nu vreți, nu-i așa?

Krystle simți cum lacrimile îi vin pe pleoape. Încercă totuși să-și păstreze calmul.

— Claudia, nu am nici cea mai vagă idee a locului unde se află. Dacă aș fi știut m-aș fi grăbit să vă spun, credeți-mă.

Un sunet oribil scăpă din gâtlejul Claudiei. Un fel de râs sinistru.

— Să vă cred? Cum aș putea oare? Ați avut o legătură cu soțul meu. E adevărat că și eu am avut una cu Steven, dar diferența dintre dumneavoastră și mine este că eu sunt singura păgubită.

Înspăimântată de cruzimea bietei Claudia, Krystle nu mai găsi nimic să-i răspundă. Nu mai avea altceva decât să se retragă și să-l cheme imediat pe doctorul Toscanni.

În timp ce închidea ușa după ea, ușa camerei galbene, auzi clar zgomotul unui vas aruncat cu toată viteza de un perete. Nu putea să fie altul decât cel de Baccarat în care așezase ea trandafirii proaspăt culeși.

Doctorul Toscanni îi răspunse că mașina sa era în pană și că dacă ea dorește să-l consulte, trebuie să vină la cabinetul lui.

Două ore mai târziu, Krystle era așezată într-o cameră modernă și confortabilă.

Pe o masă joasă în fața canapelei erau aranjate o sticlă cu vin și o fructieră.

Psihiatrul purta pantaloni gen blue-gens și o cămașă albastră. Impecabil și proaspăt bărbierit, părea mult mai în largul său decât în noaptea când se întâlniseră pentru prima oară.

Ea îi povesti întrevederea cu Claudia.

— Sunt neliniștită în ceea ce o privește. Reacția față de mine a fost de o violență rară. Se pare că eu produc asupra ei un efect dezastruos. Evident, există și această poveste legată de soțul ei...

Krystle se întrerupse din povestit.

— Mathew, preciză psihiatrul.

Krystle încuviință.:

— Da, Mathew. Pe care... Ce părere aveți despre ea, domnule doctor Toscanni?

— Pentru început cred că-mi puteți spune Nick. Cât despre Mathew, dumneavoastră știți despre povestea asta mai mult decât mine. Îl cunoașteți?

— Da.

Nick Toscanni aștepta urmarea, dar Krystle tăcea. Îl privea. Era frumos. Trăsăturile lui energice, gura sensibilă și ochii plini de înțelegere atrăgeau irezistibil. Înțelegea că oamenii simțeau nevoia să i se destăinuie, să-i încredințeze necazurile lor și să caute alături de el reconfortarea necesară. Înțelese că i se putea încredința orice. Dar asta nu era acum treaba ei. Venise aici pentru a vorbi despre cazul Claudiei Blaidel.

— Mathew este un om cinstit, spuse încet. Era un soț bun și un tată bun. Când Claudia a avut depresiunea, a depus toate eforturile pentru a plăti toate cheltuielile, n-a păstrat pentru el nici măcar momentele de odihnă, ci doar cele câteva ore pentru a merge să o vadă pe Lindsay care fusese încredințată mamei sale. Apoi...

Nick asculta atent. Se aplecă să servească vinul și întinse un pahar lui Krystle.

— Nu, mulțumesc, spuse ea. Nu beau nimic alcoolizat în momentul acesta.

Nick puse la loc paharul și luă un ciorchine de strugure din fructieră. Apucă o boabă, o rupse de pe crenguță și o apropie de buzele lui Krystle. Cum ea încă ezita surâzând, i-o

strecură printre buze atingându-i din zbor obrazul de mătase.

Krystle puse sâmburii pe o scrumieră și clătină din cap ca să-și ascundă un moment de confuzie. Și doctorul își dădu seama și-și reluă atitudinea lui profesională, ca și când nu s-ar fi petrecut nimic.

— Îmi vorbeați de Mathew Blaidel, îi aminti el.

— Cred că am spus deja principalul, murmură tânăra femeie încurcată.

— Cred că-l cunoașteți mult mai bine.

Privirea pe care i-o lasă pe chip îl făcu să se gândească la un pur-sânge care încă ezită înainte de linia de pornire. Era necrezut de frumoasă și atât de puternică sub aparența siluetei grațioase și a tenului opalin.

Bărbatul își luă paharul și bău o înghițitură fără să o slăbească din ochi. În final se decise și când vorbi, o făcu cu atâta convingere încât el își dădu seama că scăpase din strânsoarea pe care i-o provocase încurcătura momentului.

— Mathew a avut o legătură cu o femeie, atunci când Claudia era încă la clinica de psihiatrie, zise cu prudență. Ea știe cine este femeia aceea.

— Înțeleg. Dar dumneavoastră, dumneavoastră știți cine este sau cine era?

— Da.

Rămaseră amândoi un moment fără să vorbească, așteptând urmarea, apoi Krystle continuă cu aceeași tonalitate:

— Eu eram aceea, Nick. Da, eu eram. Presupun că mărturisirea nu vă surprinde deloc.

— Mă așteptam. De când ați venit aici, sunteți ca pe cărbuni aprinși.

— Totuși nu puteam să vă spun toate astea din pragul ușii. Mă rog, povestea s-a întâmplat, dar era pe vremea când nu-l cunoșteam pe Blake. Eram liberă iar Mathew era... În fond nu am nimic de care să-mi fie rușine. A trecut mai bine de un an de când totul s-a sfârșit între noi, dar Claudia refuză să creadă. Aș vrea să-i fiu prietenă, să o ajut, dar de ce aș roși pentru că l-am iubit pe Mathew?

— Krystle, rușinea nu are nimic a face cu toată povestea asta. Nu eu sunt cel chemat să vă judece, Fie pe plan personal sau profesional. Sunteți foarte frumoasă, iar Mathew este un om ca toți ceilalți. Sunteți foarte, foarte atrăgătoare.

Lăsă aceste ultime cuvinte să plutească în aer. Erau așezați unul lângă altul, pe canapeaua joasă, de piele și se priveau în ochi.

— Există ceva la dumneavoastră care mă tulbură, spuse, în final, Krystle.

— Se pare că eu produc acest efect asupra anumitor femei, glumi el.

Dar Krystle nu zâmbi.

— Cine sunteți, de fapt, Nick?

— Știți, mai degrabă noi, psihiatrii, punem astfel de întrebări!

— Eu nu sunt clienta dumneavoastră. Vreau numai să știu cum pot să o ajut pe Claudia.

— Și astfel doriți să știți mai multe despre mine? Ei bine. sunt un om născut în cartierele sărace din estul New Yorkului, care a reușit să facă medicina spre marea stupefacție a familiei, a prietenilor, a vecinilor și chiar a polițiștilor de prin împrejurimi... Iată cine sunt, Krystle. Vă place?

Ochii li se întâlniră din nou și deodată Krystle înțelese de ce se simțea strâmtorată. Întoarse privirea, aruncă o căutătură spre ceas și se sculă repede.

— E târziu. N-am văzut că a trecut atâta timp.

Dar deodată, pradă unei tulburări, se clătină și ar fi căzut dacă brațele vânjoase ale lui Nick n-ar fi ținut-o.

— Nu vă simțiți bine?

Încercă să se depărteze de el.

— Ba da, mulțumesc.

— Veniți, o să vă conduc spre ușă.

— Nu, vă asigur. Mă simt bine acum. Nu sunt bolnavă, sunt doar însărcinată.

Încercă să zâmbească, dar din nou totul se învârti în jurul ei.

— Felicitări, spuse el. Vom lua mașina dumneavoastră.

O ținu de braț până o văzu așezată și cu centura de siguranță pusă în jurul mijlocului, așezată de data aceasta pe scaunul pasagerului de lângă șofer din mașina albastră. Îi întinse cheia fără nici un protest.

O dată trecută poarta cea mare din fier forjat a proprietății familiei Carrington, aleea cea lungă de mai bine de un kilometru înconjura peluzele într-un fel de arc de cerc care lua curbele ușoare ale terenului din zbor și-ți permitea să ai o splendidă vedere circulară și asupra localității Denver și asupra grădinilor, livezilor și a boschetelor domeniului, ca

să ajungi într-un sfârșit la impozanta clădire principală. O alee laterală ducea la grajduri, o alta, aproape invizibilă la cotitura unei pante ducea la atelier. Krystle preferă să întoarcă privirea când mașina tăie aleea asta. Dacă din contră, ar fi avut curiozitatea să arunce o căutătură măcar, ar fi zărit printre copaci pe șoferul lui Cecil Colby așteptând în fața atelierului la volanul unei mașini marca Lincoln, somptuoasă, de culoare albastru închis.

— Ești mai frumoasă ca niciodată, spunea Colbol exact în momentul ăsta.

— Și tu la fel de seducător. Nu se obișnuiește sărutul în cazul unei prietene mai vechi?

Alexis se făcuse cât mai provocatoare cu putință. Dorea să obțină ceva anume. Cecil o sărută pe obraz, ridicând ușor o sprânceană în timp ce savura ca un cunoscător efluviile parfumului ei. Un parfum foarte scump, dar care îi era și foarte apropiat. Anii păreau a nu fi lăsat nici o urmă asupra lui Alexis Carrington. Aproape uitase extraordinara ei vitalitate, energia fără oprire, extravaganța toaletelor și farmecul provocator al surâsului ei. Își dori o clipă să nu mai fie așa în vârstă. Știa că încă plăcea femeilor, dar acum se întreba adesea dacă ceea ce le atrăgea la el era persoana lui, averea lui, sau puterea acestui imperiu pe care-l clădise.

— Un pahar cu băutură? propuse Alexis.

— Nu, mulțumesc. Pentru ce m-ai chemat urgent, Alexis? Erai grăbită să mă revezi?

— Da, aveam nevoie să ne regăsim unitatea.

Alexis se așeză într-un fotoliu pe care-l acoperise cu mătase purpurie. Culoarea se potrivea de minune cu tunica ei roz foarte deschis, purtată peste o pereche de pantaloni albi și urmărea linia suplă a siluetei. Dăduse frâu liber fanteziei alegându-și o enormă pereche de cercei dintr-un argint scânteietor care puneau în valoare buclele ei bogate și negre. Și Cecil făcu un efort ca să nu uite că ea avea cu siguranță ceva să-i ceară.

— Alexis, spuse cu un ton amuzat, iată șaisprezece ani de când nu ne-am mai văzut și încă și mai mult de când n-am făcut dragoste împreună. Așadar nu crezi, în cărbunii care s-ar putea afla sub cenușă? îl întrebă mai mult pentru a-l tachina.

El râdea.

Niciodată n-am crezut în asta când a fost vorba de doi

excroci de talia noastră, îi răspunse fără cel mai mic sentiment de jenă. Și acum spune-mi de ce doreai să mă vezi, de urgență și încă singur.

Ea se ridică din fotoliu și începu să aranjeze câteva flori pe care le pusese pentru a-i servi de model la o nouă lucrare.

„Perfect, reflecta Cecil, nici nu și-a dat seama că timp de câteva secunde a avut toate atuurile în mână."

— Sunt neliniștită datorită certurilor intervenite între Blake și Steven declară Alexis. Știai că l-a dezmoștenit pe Steven?

— Nu. Dar ce pot face eu?

— Să-i schimbi părerea, răspunse Alexis surâzând.

— Blake face ceea ce dorește el, îi întoarse Cecil vorba. Este necesar să-ți mai amintesc?

— Cecil, am nevoie de ajutorul tău.

Ochii ei întunecați se agățară de ai lui și el trebui să cedeze privirii. Dar ceea ce cerea nu era numai imposibil, ba chiar se dovedea primejdios.

— Sunt dezolat, reluă conversația scuturând din cap cu gravitate. Dar nu l-am văzut niciodată pe Blake schimbându-și părerea după ce a luat o hotărâre.

Surâsul lui Alexis se împietri fără ca buzele sale roșii și ochii ei scânteietori să pară a-și schimba expresia.

— Vrei măcar să încerci, Cecil? zise cu sinceritate.

— Într-adevăr? De ce aș face-o?

Era aproape amuzat dar se și îndoia de ea. Alexis putea să devină o dușmancă de temut. Ba chiar se întreba dacă în toți acești ani ea nu pregătise cu răbdare răzbunarea împotriva lui Blake, chiar, și atunci când el o credea dezarmată.

— Pentru că nu ți-ar face nici o plăcere să vorbesc despre legătura noastră cu Blake, nu-i așa, Cecil? Eram pe atunci soția lui.

Cecil zâmbi gândindu-se la vanitatea femeilor. A acestei femei, în special.

— Nu cred ca el să acorde prea multă importanță acestei legături acum, Alexis. Cât despre „legătura" noastră atât cât pot să-mi amintesc, n-a depășit nebunia unei nopți.

— Poate pentru dumneavoastră, nu și pentru mine. Această „Nebunie" mi-a lăsat o impresie durabilă. Nouă luni de sarcină, între altele.

De data aceasta Cecil era cel care nu mai surâdea deloc. O privea îndelung. Ceea ce ea spusese acum nu avea pentru el

nici un sens. Ba chiar i-a trebuit un moment ca să realizeze că ea aștepta un răspuns.

— Despre ce, dracu, tot vorbești, acolo? fu tot ce putu găsi de spus.

Și Alexis își pierduse zâmbetul.

— Vorbesc despre fiica mea, zise cu răceală în glas. Nu mă obliga să-i dezvălui lui Blake cum că tu ești adevăratul tată al lui Fallon.

Mai întâi natura violentă a lui Cecil se trezi la viață, apoi în fundul ființei lui porni către suprafață o amintire, o amintire alungată de douăzeci de ani de zile. Și care nu și-a pus el însuși întrebarea într-o anumită vreme?

— Dacă-mi amintesc bine, reluă discuția cu răceală, nu eram eu singurul bărbat din grupul nostru micuț cu care să fi glumit tu.

— Nu, Cecil purtarea ta cu mine a fost de așa natură că i-ai înlăturat pe toți ceilalți. Nu, dragul meu, tu ești cel în cauză. Și nu mi-ai mai lăsat posibilitatea de a mai alege pe un altul.

Nu mai era vorba de o întrebare, ci de un fapt stabilit deja, când el declară:

— Deci o să-i spui lui Blake.

— Vino cu mine dacă ai poftă și o să vezi, răspunse în bătaie de joc.

Traversând camera se îndreptă spre ușă. Cecil o apucă de braț și o obligă să se oprească.

— Una dintre frumoasele tale reușite, Alexis. Nu ți-ai ieșit din mână. Dar nici nu ai câtșigat încă. Și acum ascultă-mă și încearcă să înțelegi. Relațiile noastre, ale mele cu Blake au fost totdeauna bazate pe afaceri. Și chiar în ciuda căsătoriei lui Fallon cu nepotul meu, raporturile noastre au rămas la nivelul afacerilor. Și dacă într-o zi aș vrea să-i fac rău, asta nu va fi pe plan particular. De asemenea, să lăsăm problemele personale dincolo de asta. Sper că ai înțeles.

— Nu lupt decât pentru a salva drepturile fiului meu.

Colby o privi. Era într-adevăr asemeni unei mame frământate de soarta copiilor ei.

— Faci asta cu riscul de a distruge pe fiică... adorata lui Blake...

— Adevărat?

— Presupun. Fallon n-a fost prea încântată să te revadă, nu-i așa? Iar Steven ar fi mult mai amabil cu bătrâna lui mamă dacă ar moșteni totul. Fallon are un caracter mult

mai asemănător ție și lui Blake, de altfel, și există șanse adevărate ca ea să rupă legăturile cu tine, în timp ce Steven are o inimă prea plină de iubire pentru a ajunge aici. Așa-i Alexis?

Ochii li se întretăiară ca lamele de sabie.

— Mă vei ajuta, Cecil? Vei încerca să-l convingi, pe Blake să se împace cu Steven?

— Și dacă nu?

Abia dacă asta era o întrebare.

— Dacă nu...

Și asemeni unor șerpi ondulând în același ritm chiar în interiorul aceleiași cuști, cei doi ajunseră la un acord.

CAPITOLUL VIII

Patronul societății Colby încerca să-i reconcilieze pe cei doi Carrington. Steven găsea că asta nu era tocmai normal. Când Cecil Colby îl invitase la dejun, tânărul se gândise că era vorba de o ofertă de lucru. Nu era un lucru obișnuit ca patronul unei companii petroliere să meargă să ofere de lucru unui băiat de douăzeci și doi de ani care nu avea decât șase luni de experiență, dar, în fond, nimic nu era obișnuit între relațiile, deja vechi de acum ale societăților Colby și Carrington. Cecil și tatăl lui Steven fuseseră prieteni și dușmani de pe când era el copil, relațiile lor devenind mai încordate și mai dificile pe măsură ce timpul trecea, iar ei reușeau în viață.

Așadar, nu era cu totul absurd ca Cecil să-l invite pe Steven la clubul său pentru a-i propune o slujbă, numai că nu aici era intenția lui.

Steven nu-și putu reține o grimasă amintindu-și cât de idiot aer putuse să aibă în timp ce-l asculta pe Cecil care îi servea vinul, un vin excelent, și care-l sfătuia să se împace cu tatăl său. Ce importanță avea pentru Cecil dacă el și tatăl său își vor vorbi din nou? Steven trecea în lung și în lat prin biblioteca tatălui său. Își luă un alt pahar.

După misteriosul dejun în cursul căruia nu reușise să-l facă pe Cecil să mărturisească adevăratul motiv al invitației lui, Steven își schimbase părerea de mai multe ori. Mai întâi,

Hotărî să nu se împace niciodată cu tatăl său și își spusese o mulțime de lucruri, mai ales, Cecil Colby nu avea de ce să se amestece în povestea asta, apoi înțelesese că, oricare ar fi fost motivele, Cecil avea dreptate să afirme că tăcerea ostilă nu-i aducea decât amărăciune și suferință. Dar gândul care-l condusese pe Steven spre casa tatălui său era acesta: dacă Cecil Colby se amesteca în treburile familiei Carrington, atunci familia Carrington avea toate motivele să strângă rândurile.

Și, din cauza asta, el aștepta de câteva ore în bibliotecă atâțând focul cu învârtituri de vătrai, mergând nervos, decis să pună lucrurile la punct odată pentru totdeauna; se gândea și că tatăl său nu avea tocmai dorința de a-l vedea, și asta în timp ce-și amintea ultima lor ceartă. Îi era frică. Băuse prea mult. Își mai puse încă un pahar. Camera era sufocantă, prea familiară. I se învârtea capul.

Simțea nevoia să respire puțin. Împinse una dintre ușile care slujeau și de ferestre și care dădeau spre terasă. Dar terasa începu să se clatine sub picioarele lui; simți nevoia să atingă pământul și să-l simtă solid. Începu să coboare treptele care duceau spre peluză dar se clătină și-i scăpă paharul rostogolindu-se de-a lungul pantei. Steven se ridică, cu picioarele încă moi. Se făcea noapte în el. Închise ochii, îi deschise, apoi se aplecă să-și caute paharul. Poate că paharul coborâse de-a lungul întregii peluze, traversase grădina și micul patio până la barul care se afla pe malul piscinei. Poate că aici își va găsi paharul care se rostogolise și care trebuia să fie acum gol, foarte gol. Steven se duse să-l caute.

La poarta casei, șoferul deschidea portiera mașinii lui Blake, schimbă câteva cuvinte cu maître d'hôtel, apoi se așeză din nou la volan ca să ducă mașina în garaj. Opri motorul și se întrebă dacă să curețe mașina și să aspire interiorul ei, să-i facă plinul și să verifice bujiile înainte sau după cină. Hotărî să înceapă cu cina. Ieșind din garaj, auzi un zgomot mare de ceva care cădea în apă și zgomotul venea dinspre piscină. Era probabil Fallon; numai ea era locatara care ar fi avut ideea stupidă să facă baie când era noapte și frig afară. Numai că era aici ceva anormal. Șoferul își aplecă capul, ciuli urechile, incapabil să ghicească ce anume îl uimise atât.

Abia când se îndrepta către bucătărie înțelese: nu auzise decât un „plaf-plaf", apoi nimic. Or, dacă cineva s-ar fi scăldat ar fi fost măcar un zgomot cât de mic: chiar înotătorii cei mai silențioși fac zgomot. Dar aici totul era tăcut.

Poate că cineva aruncase un obiect în piscină. O saltea pneumatică, sau vreo jucărie costisitoare. Făcu un pas mai mult în direcția luminilor care veneau dinspre bucătărie spre masa care-l aștepta, dar se opri din nou, cu un suspin. Nu era treaba lui, dar o să arunce o privire. Dacă nu, o să continue să-și pună întrebări care o să-i tulbure digestia.

Se întoarse în garaj, luă o lanternă mare, electrică, nu numai ca să vadă mai bine dar să se și servească de ea drept armă, în caz de nevoie și, prudent, dar fără teamă, traversă peluza impecabil tunsă care cobora până la piscină.

Era ceva pe fundul piscinei, o masă mare și neagră. Lumina se reflecta pe suprafața strălucitoare a apei însă putu totuși să vadă ce era pe fund: un corp omenesc imobil. Începu să strige:

— Ajutor, ajutor, e un om în bazin! A murit!

Alexis Carrington țâșni din ascensor. Tocurile ei înalte tropăiau pe podeaua în pătrate a culoarului secției de reanimare. Infirmierele, internații din saloane și funcționarii se întoarseră să o privească. Krystle Carrigton, așezată pe un scaun de plastic verde și ocupată să-și bea cafeaua dintr-un pahar de carton, fără picior, se ridică să o oprească ca să nu-l deranjeze pe Blake care se afla la căpătâiul fiului său. Dar renunță și se așeză la loc pe scaun. În fond, Steven era și fiul lui Alexis. Bău mai departe cafeaua, resemnată să aștepte în continuare.

In cameră, Alexis se aplecă asupra fiului ei, a cărui față era la fel de albă ca cearșaful spitalului pe care sta culcat. Avea ochii închiși și era vizibil faptul că nu se mișcase de când fusese adus aici și instalat în pat.

— Steven, te rog, deschide ochii, pentru mine. Te rog.

Nu-l văzuse nici pe fostul ei soț, așezat lângă pat, nici, medicul și nici infirmiera care rămăsese în umbră. Blake se uita la fața fiului său, imobil și vulnerabil. Doctorul se apropie.

— Trebuie să ieșiți amândoi.

Alexis se întoarse spre el. Buzele ei roșii, ochii întunecați, eșarfa de cașmir cu care își înnodase în grabă părul îi dădeau aerul unui animal sălbatic ce-și apără puiul.

— Tocmai am sosit, spuse scurt. Vreau să stau cu el.

— Regret, adăugă doctorul cu hotărâre, va trebui să așteptați.

Blake ieși din amărăciunea în care păruse cufundat până atunci. Se ridică și îl întrebă calm pe medic:

— Domnule doctor, există vreun semn de leziune a creierului?

— Nu se poate spune încă cu precizie. E inconștient de câteva ore. Nu știm cât timp a stat sub apă..

— Dar riscul e important?

— Cred că da, încheie discuția doctorul.

Infirmiera deschise ușa și o invită pe Alexis să iasă pe culoar și pe Blake, de asemenea. Krystle se ridică să le vină în întâmpinare, dar Alexis izbucni în hohote de plâns teatrale și zgomotoase.

— Blake, gemu, ce am făcut noi cu copiii noștri?

Se aruncă în brațele lui, el deschizându-le instinctiv pentru a o primi.

Împietrită, Krystle rămase locului văzându-l pe soțul ei și pe prima lui nevastă înlănțuiți o vreme, ce ei i se păru o eternitate.

Când, în sfârșit, Blake ridică capul de pe umărul lui Alexis, Krystle avu dinaintea ochilor o față răvășită de durere. Luminile crude ale spitalului îi dădură posibilitatea să măsoare toată tristețea acestor trăsături. Tulburată, Krystle nu spuse nimic, dar luă brațul pe care el i-l oferi și traversară holul, pe când Alexis, în lacrimi intra în sala de așteptare.

— Cum se simte? întrebă Krystle înspăimântată.

— E tot în comă, răspunse Blake pe când se îndreptau spre ascensor. Aș vrea să te întorci acasă, acum, și să dormi. Ești epuizată. Noaptea a fost lungă.

— Și pentru tine a fost lungă. Ea se opri, fără să dea drumul brațului lui. Vreau să rămân, Blake, vreau să aștept alături de tine.

— Nu poți face nimic pentru el.

— Pot, cel puțin, să-l văd. Aș vrea mult.

— Știu, știu, spuse Blake cu un fel de plictiseală. Dar medicii n-au dat autorizație decât pentru mama lui și pentru tatăl lui, cel puțin pe moment.

Brusc, ochii lui Krystle se umplură de lacrimi și întoarse capul ca să nu o vadă el cumva. Bărbatul apăsă pe butonul ascensorului, iar ea se uită drept înaintea ei până în momentul când ușa se deschise și ea putu intra în cabină. Când se întoarse ca să-i zâmbească, el se și îndepărtase. Alexis era în hol și îl aștepta, îi luă brațul și intrară amândoi în camera lui Steven.

Patruzeci și opt de ore mai târziu, pleoapele lui Steven se mișcară, apoi, într-un târziu se și deschiseră. Blake și Alexis erau la căpătâiul lui, ca și infirmiera care se duse să-l anunțe pe doctor.

— Steven, murmură Blake. Mulțumesc, Doamne!

— Ce s-a întâmplat?

Aiurit și dezorientat, tânărul privea la Blake și la Alexis ca și când nu-i văzuse niciodată.

— Ai avut un accident, ai fost rănit. Dar totul va fi foarte bine, acum, spuse Alexis foarte nervoasă strângând mâna inertă a lui Steven între mâinile ei.

— Un accident? Nu-mi amintesc nimic.

— Piscina, acasă... Ai căzut în bazin.

— Ce piscină?

O lucire de frică trecu prin privirile tânărului.

Blake și Alexis schimbară și ei o privire încărcată de neliniște.

— Steven, fiule, tu mă recunoști, nu-i așa?

— Tata...

Ușa se deschise și doctorul își făcu apariția urmat imediat de Fallon care se repezi lângă fratele ei.

— Steve! Te-i decis în sfârșit să deschizi ochii... Ei, eu sunt, Fallon!

— Fallon!

— Iar eu sunt mama ta, dragul meu. M-am întors și voi rămâne cu voi. Sunt aici de la accidentul tău. Nu te-am părăsit nici un moment.

— Accident? Piscină? Nu-mi amintesc nimic. Ce mi s-a întâmplat? Îmi simt capul complet gol.

Medicul se apropie și începu să-l examineze cu grijă pe Steven, în timp ce infirmeria îi scotea, cu amabilitate, pe toți, afară.

E nevoie de timp înainte de a ști cu certitudine dacă un creier a suferit sau nu leziuni ireversibile. După câteva zile, Steven fu suficient de bine restabilit pentru a se putea întoarce acasă — fără să se ia în discuție problema ce însemna „acasă". Fusese instalat în fosta lui cameră, redecorată după moartea lui Ted Dinard. Fiecare spera că această ambianță nu-i va trezi în memoria lui Steven decât amintiri plăcute.

Pe peluza care se afla în partea de est a clădirii, două stânci formau un fel de bancă naturală ce dădea spre alee. Doctorul Toscanni se instalase aici. Și azi, ca în fiecare zi venise să o vadă pe clienta sa. Renunțase, pentru ea, de câ-

[illegible] regula „Fără consultații la domiciliu". Claudia [illegible] de el, era convinsă de asta. Mai ales de când [illegible] urma să trăiască sub același acoperiș cu ea.

Enumerați-mi câteva lucruri pe care le detestați, i se adresă cu speranța de a o face să reacționeze.

Nu detest nimic, nu am idee de asta, răspunse cu privirea pierdută în depărtare.

- Atunci ceva ce nu vă place, insistă el.

- Tapioca, spuse într-un sfârșit, Claudia.

Nick Toscanni zâmbi. În aparență, ea se îndrepta. Purta o fustă și o cămașă curate, părul îi era coafat, ba chiar își pusese o undă de ruj pe buze. Dacă ar mai și zâmbi, măcar o singură dată, ar fi putut să spună că e pe cale să se vindece. Poate că ea nu-l găsea nostim. Totuși, alte femei râdeau din toată inima când făcea glume cu ele. Krystle, de exemplu.

Tapioca, repetă el cu jumătate de zâmbet fluturându-i pe buze. Foarte interesant. La secția de „Psihanaliză" de la biblioteca din Viena există cel puțin zece cărți despre acest subiect. Asta se cheamă *„Tapioca hassende Leute"* adică „Persoane care detestă tapioca".

Nici o reacție.

Bine, de acord. Atunci, altceva: ce nu vă place la dumneavoastră?

Și dacă aș spune: „Nimic nu-mi place la mine"?

Iată un răspuns optimist. Și dacă ați încerca să schimbați puțin placa? Cred că am și eu dreptul la asta.

Răspunsul Claudiei fu scurt, dar doctorul crezu că discerne în el o scânteie de viață.

Nu vă datorez nimic, doctore.

Spuneți-i asta lui Blake Carrington, căci el e cel ce plătește onorariile mele.

Ceea ce face Mr. Carrington pentru mine este să-l ajute pe soțul meu care a luat-o cu el pe fiica mea, ca să pot s-o regăsesc.

Și așteptând stați aici fără să faceți nimic. Singură (Nick [illegible] spre casă). Luați mereu masa în cameră. Singură. Vi se propune să coborâți pentru a servi masa, pentru o cafea, pentru o discuție. Krystle vă propune să mergeți cu ea la restaurant sau să faceți cumpărături, însă dumneavoastră preferați să rămâneți singură. De ce, Claudia?

Nu se aștepta la un răspuns, dar lăsă tăcerea să cadă între ei în mod voit

— Este aici o pisică. Ați făcut măcar o singură baie de când sunteți aici? Există un teren de tenis, chiar două, ați jucat fie și o singură dată? Există și cai, ați făcut vreo plimbare?

— Încetați să mă tratați ca pe un copil! strigă ea.

El însă își ascunse satisfacția de a fi auzit-o reacționând.

— În aparență se pare că nu obțin nimic dacă vă tratez ca pe un adult. Mi s-a spus, reluă politicos ideea, că v-ați dus să vizitați grajdurile ieri. De ce?

— Îmi plăcea să încalec pe vremea când eram copil.

— Și acum? Ați vrea să încercați împreună cu mine, într-una din zilele următoare? Nu sunt eu un cow-boy, dar o să mă descurc.

El îi zâmbi și zâmbetul îi fu întors, când privirile i se depărtară de ea. Se întoarse să vadă ce se petrecea și zări limuzina care tocmai sosea. Se putea vedea deja Steven, foarte palid, la fereastra din spate. Tocmai ieșise din spital și se întorcea acasă.

Claudia se ridică și se îndreptă spre casă. Nick îi puse o mână pe mâna ei.

— Încetișor. Abia acum vine înapoi. A trecut, de curând, prin momente grele, are nevoie să se odihnească. O să-l lăsați să se restabilească, de acord?

Claudia clipi din ochi. Vocea ei lăsa să se ghicească cum că era rănită și decepționată.

— Credeți că sunt chiar atât de nervoasă încât să tulbur echilibrul doar spunându-i bună ziua. Bravo, doctore, dar văd că știți să redați încrederea bolnavilor dumneavoastră!

Se eliberă din strânsoarea lui Nick și se îndreptă, dar nu spre casă, Nick suspină văzând-o mergând fără țintă, mergând singură pe alee.

După un moment, Nick intră în casă și urcă în camera lui Steven. Ușa era deschisă și intră de îndată. Blake era acolo, mândru și fericit de a-și fi văzut fiul acasă. Și Steven zâmbea așezat între un maldăr de perne în patul său cu baldachin. Camera avea în același timp aerul de încăpere vastă dar și intimă.

Etajerele și pereții erau plini de amintiri ale copilăriei și adolescenței lui Steven. Era chiar și calul lui care se legăna într-un colț, aproape de șemineu.

Nick se apropie de pat.

— Așadar, în formă? Am putea face câteva controale, cam cum se fac la spital?

— Ei bine, nici el nu pierde timpul, cel puțin pe moment, zise Blake surâzând către fiul său.

Nick remarcă surâsul abia schițat al lui Steven. Efectuă controalele neurologice: ochii închiși, brațele întinse, atingerea nasului cu degetul arătător al mâinii stângi. Reluă cu mâna dreaptă. Apoi deschisul ochilor, urmărirea mâinii medicului...

— Nu înțeleg nimic, Nick, zise Steven. Sunt bine, nu? Atunci pentru ce aceste exerciții? Creierul meu funcționează cum trebuie?

— Steven, totul este perfect. Dar trebuie ca să și rămână perfect. Vreau să te odihnești două zile și să dormi bine noaptea.

— Și să-mi fac siesta după amiaza, i-o reteză tânărul. Asta mi-ai spus și ieri la spital.

— Și o să-ți amintești ce ți-am spus. Doar vedeți că am dreptate, căci te simți mai bine. Trebuie numai să nu forțezi lucrurile, asta-i tot, și e și simplu. Pe curând!

Ieși din cameră dar îl aștepta pe Blake pe palier.

— Nick, vreau să știu adevărul, murmură Blake. Se va vindeca complet?

— E prea devreme ca să spunem asta. Nu există reguli în aceste cazuri. Trebuie timp, asta-i tot.

— În orice caz, eu vă sunt recunoscător, foarte recunoscător, Nick. Pentru că vă petreceți mult timp aici și pentru că puneți suflet în ceea ce faceți. În tagma medicilor, chiar dacă sunt devotați toți, există și unii care se dăruiesc și eu... cum să spun, am impresia că am o datorie față de dumneavoastră.

Felul în care Nick îl privi, îl puse pe Blake dintr-odată în încurcătură. Nu știa de ce, dar ar fi putut să parieze că gândurile doctorului erau în acel moment departe de casa lui.

— Cred că fiecare dintre noi are o datorie de plătit, zise Nick. Într-un fel sau în altul.

Blake controlase cu grijă referințele legate de tânărul doctor înainte de a-l angaja în cazul Claudiei, apoi și al lui Steven. Nick Toscanni era recomandat cu căldură de către toți medicii spitalelor unde lucrase, ca student, apoi ca medic. Își începuse cariera ca neurochirurg și după un debut strălucitor, trecuse la psihiatrie. Traversase ani lungi de specialitate și-și rambursase cheltuielile de școlarizare în întregime. Nick Toscanni era genul de om pe care Blake îl admira și-l respecta. Alungă din sufletul său clipa asta de îndoială.

A doua zi dimineața, Krystle îl însoți pe Blake la mașină.

— Ce splendidă dimineață, spuse ea.

Șoferul își coborî privirea în timp ce Blake o săruta pe Krystle.

— Ar trebui să mă întorc pe la ora cinci, draga mea. Dacă tu sau Steven aveți nevoie de mine, voi fi la birou toată ziua.

Krystle era foarte frumoasă în dimineața aceea; n-avea nevoie de machiaj pentru a pune în valoare strălucirea ochilor săi, culoarea rozalie a obrajilor și surâsul care-i flutura pe buze. Ținu strâns, pentru o vreme, brațul soțului ei.

— Sunt atât de fericită să te văd plecând fericit la birou, șopti.

El o strânse în brațe, respiră parfumul părului ei și răspunse cu blândețe:

— Fiul meu e din nou acasă și mi se pare că el m-a iertat. Pe tine te iubesc și tu ești și tu aici, ba chiar porți în tine copilul nostru. Da, sunt foarte fericit, Krystle.

O sărută din nou și apoi urcă în mașină. Ea îi făcea semne cu mâna, apoi se îndreptă spre casă în timp ce limuzina se îndepărta pe alee.

Joseph aștepta discret alături de ușă.

— Doamnă, este la poartă un bărbat care spune că vrea să vă vadă. M-am gândit că e mai bine să vă spun înainte de a-l aduce la dumneavoastră. Zice că este cumnatul dumneavoastră și că se numește Frank Dean. E necesar să-l aduc?

Majordomul se uita la Krystle cu o curiozitate abia stăpânită.

— Îl voi primi, spuse ea, încercând să-și ascundă surpriza sub un aer plin de demnitate. În salon.

Se îndrepta spre ușa ca să-l primească pe vizitator.

— Ei bine, Krystle, tu ai o casă frumoasă, zău. Absolut superbă. Ai făcut un drum lung de când ai plecat din Dayton, Ohio!

— Bună ziua, Frank. Ți-aș fi spus unde sunt, dacă tu ai fi păstrat legătura cu mine, după moartea lui Iris.

— Dar nici nu prea ți-am lipsit.

— Iris era sora mea, avea un copil. Aș fi vrut să-mi văd nepoata. Ia loc, Frank.

El era în picioare, lângă pian, lovindu-și nervos degetele de la mâna stângă.

Era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni de o curățenie îndoielnică și o haină care se potrivea cu pantalonii. În mod vizibil stânjenit aici, nu reacționase atunci când Krystle îi propuse să ia loc. Ea știa că ceea ce avea de spus o să spună brusc, pe nerăsuflate și că se vor simți amândoi la largul lor când el va pleca.

— Krystle, nu cred ca tu să ai o prea mare dorință să mă vezi. De la început tu te-ai opus căsătoriei lui Iris cu un alergător de curse. Tu doreai ceva mai bun pentru ea. Voiam doar ca Iris să fie fericită, zise Frank, privind spre covor. M-am străduit, poți s-o întrebi pe Sammy Jo.

— Sunt dezolată, Frank, îi răspunse Krystle cu sinceritate. Ce mai face Sammy Jo?

— Nu mai este un bebeluș, de acum. E drăguță și foarte curajoasă. Și vorbește tot timpul de mătușa ei, Krystle. Acum cincisprezece zile te-am văzut la televizor, cu soțul tău. E mare ștab în petrol, nu-i așa?

Se uită împrejurul lui, admirând tapiseriile, vasele de China, pianul cu coadă. Krystle se simțea puțin agasată și puțin neliniștită.

— Pentru ce ai venit, Frank?

— În nici un caz ca să cerșesc, dacă asta e ceea ce te preocupă. Am venit pentru Sammy Jo. Dorește mult să te cunoască.

— Și eu. Unde este acum, Frank? Tot într-o caravană trăiți, deplasându-vă așa, în ritmul curselor?

— Da, așa e. Dar nici nu vreau să spun că ea ar veni doar ca să servească o ceașcă de ceai și apoi să plece, răspunse el privind claviatura pianului pentru a evita ochii cumnatei sale.

— Nici eu nu doresc asta. Poate să rămână la noi pe timpul unui weekeend, o săptămână, atât cât voi veți fi aici.

Frank aprobă cu capul.

Exact asta doream să te aud spunând. Eu plec mâine, înțelegi. Am o cursă la Honolulu. O cursă cu adevărat importantă. Nu vor fi decât campioni. Problema e că nu mi se plătește călătoria pentru Sammy Jo și nu pot s-o las singură. Nu-i vorba decât de cincisprezece zile.

Nici o problemă.

Pentru tine, poate, dar pentru soțul tău? Poate că el nu va fi de acord.

Ba da, va fi de acord. Samy Jo e fiica surorii mele. Iar eu sunt nerăbdătoare să o văd. O să-mi amintească de mi-

nunatele vremuri când ea avea cinci ani iar eu aveam grijă de ea. Vom fi foarte fericiți să o primim la noi, Frank, atâta timp cât va dori.

Alexis îl mituise bine pe *maître d'hôtel*, care o informase cu lucruri interesante petrecute în casă. Fu mirată să afle că un bărbat cu aparență modestă, sosit într-un Ford în ruină se prezentase drept cumnat a lui Krystle și că el era tocmai în acest moment în salon cu ea, toate ușile fiind închise bine. Alexis se gândi rapid apoi telefonă celui mai bun detectiv particular din Denver. Îl mai folosise ea în trecut: bărbatul își aminti de ea și fu încântat să se ocupe cu scotocitul antecedentelor unei anumite Kristle Carrington, născută Grant. Onorariile urmau să fie considerabile.

Alexis era furioasă. Tentativele sale de a se împăca cu fiica se terminaseră cu un eșec complet. Steven revenise acasă, dar când ea o trimisese pe doică să o suplinească în anturajul fiului ei, această blestemată de Krystle (ce prenume ridicol se gândi Alexis cu furie) o gonise sub pretext că ea era stăpâna casei. Pentru a evita orice scenă penibilă, Alexis consimțise să-l lase pe Steven în mâinile străinilor, așa cum Blake o constrânsese în mod legal de mai mulți ani. Dar dacă ei își închipuiau că ea o să se lase condusă fără să reacționeze, se înșelau rău de tot.

— Bună! Nu-i prea rău să te înneci în apă după ce te-ai înecat în alcool. Drept mijloc de a intra în grațiile lui tata, puteai să găsești ceva mai simplu. Ne-ai speriat cumplit pe toți!

— Ah! Fallon, bună ziua! Vino, intră, o să discutăm puțin, numai tu poți să-mi spui adevărul.

— Tot mai vrei să știi cum vin pe lume copii. Credeam că ești deja la curent...

— Ascultă, nu-mi amintesc să fi căzut în piscină. Nici măcar nu-mi amintesc să fi fost acolo în noaptea aceea.

— Așa-i totdeauna când ești beat...

— Dar o să mă mai vindec? Unde o să mai am sechele? Există o mulțime de lucruri în legătură cu care nu am, nici o amintire.

— Haide, medicul a spus că totul se va aranja. Nu-i decât chestiune de timp.

— A spus el asta?

Fallon ridică din umeri și luă o ciocolată Godiva din cutia care se găsea pe măsuța de noapte.

— L-am auzit pe când vorbea cu tata.

— Cred că mă voi împăca cu tata.

— Nici asta nu-ți amintești? Steven, azi dimineață s-a întâmplat. Nu-mi spune că ai uitat.

Glumea și râdea împreună cu el. Era cea mai bună terapie posibilă. El se simți mai puțin încărcat de griji și chiar se simți în stare să râdă cu ea.

— Cine sunteți dumneavoastră? Cine este această necunoscută așezată pe patul meu, care îmi mănâncă ciocolata, și care mă gâdilă? Oprește-te! Oprește-te!

Fallon se așeză la loc.

— De acord, mă opresc. Dar vreau totuși să știu.V-ați împăcat cu adevărat tu și tata?

— Da, cu adevărat.

— Atunci și eu sunt cu adevărat mulțumită. Nu puteam să-i văd pe cei doi bărbați pe care-i iubesc cel mai mult bătându-se fără încetare.

În memoria lui Steven se declanșă un clic. Îi veni în minte un gând neplăcut, oribil, pe care dorea să-l alunge din nou din sufletul său. Mama lui, Alexis, îi spusese ceva despre Blake și Fallon. Și brusc își aminti ce. Fu ca un vânt rece suflând în capul lui, măturând orice confuzie, nelăsând decât amintirea lucrurilor pe care ar fi preferat să le ignore.

— Steven! Ce s-a întâmplat! Ți-e rău? E ceva ce nu merge?

Fallon avea un aer neliniștit. Trebuia să o liniștească.

— Ai vorbit de cei doi oameni pe care tu îi preferi. Dar Jeff? Sau soții nu contează aici?

— Ba da, răspunse cu un aer neglijent. Asta înseamnă trei preferați. Dar tata și cu tine sunteți cei mai vechi.

Poate că ai face mai bine să nu te lipești prea mult de tata, să nu prea contezi pe el pentru realizarea fericirii tale viitoare.

— Tocmai tu spui asta?

Steven era sigur acum că o să-și recapete memoria în întregime. Bătu ușor mâna surorii lui și îi zâmbi cu un aer detașat.

Și dacă și tu te-ai împăca cu mama? Întrebă el ca s-o provoace. Fallon îi ținu un moment mâna în mâna ei și apoi se ridică.

— După câte i-a făcut lui tata la tribunal? Niciodată. Mi-e absolut egal dacă ea ne-a abandonat când eram mici. De altfel nici n-am avut nevoie de ea. Dar n-am să-i iert niciodată răul pe care i l-a făcut lui tata.

Văzându-l cum strânge între pleoape o lacrimă, Fallon își schimbă tonul pentru a-l sfătui cu neliniște să se mai odihnească. Luând un accent european, caricatural adăugă:

— După câte spuneți, dragă domnule, noi nu prea suntem siguri că v-ați căpătat întreaga dumneavoastră rațiune... Noapte bună, frate-miu!

Se aplecă spre el și parfumul ei îl reconfortă pe Steven.

CAPITOLUL IX

Chiar în seara aceea, pe când abia se făcea noapte, un taxi se opri la poartă. O domnișoară cu numele Sammy Jo se anunță. Taxiul își reluă drumul și ajunse în curând la poarta principală a casei. Tânăra coborî și luă în mână o enormă valiză de pînză. Purta un mini-șort foarte scurt. Era frumoasă, avea părul lung și blond, aproape dezordonat, o față de păpușă și o siluetă puțin prea importantă pentru veșmintele pe care le purta.

Joseph, deja însărcinat cu supervizarea aranjării mesei, îi deschise chiar el ușa. Era atât de curios să-l descopere pe noul membru al familiei încât își uită manierele lui de om subțire în fața tinerei care-l privea în timp ce mesteca chewing-gum.

— Salut, zise ea cu un surâs deschis. Sunt Sammy Jo Dean, nepoata doamnei Carrington.

— Ah, reuși să articuleze Joseph, bineînțeles. A ieșit cu Mr. Carrington. Noi nu știam ora precisă la care urma să sosiți.

Sammy Jo dădu din cap. Joseph nu-i estima vârsta la mai mult de șaptesprezece ani și hotărî, în minte, că era complet lipsită de maniere. Se dădu la o parte ca să o lase să treacă, cu valiza ei cea grea ținută cu amândouă mâinile.

— Puteți s-o lăsați aici, zise el. *Maître d'hôtel* se va ocupa de ea.

Nu sunteți dumneavoastră *maître d'hôtel?* întrebă mirată.

- - Eu sunt majordomul.

Tânăra pufni în râs.

- Titlul meu vă amuză, remarcă Joseph.

Fără să aștepte răspunsul, se îndreptă spre scară.

— Nu, nu numai că semănați cu Jocko Flocko, zise ea încercând să-l urmeze.

— Jocko Flocko, repetă majordomul fără să înțeleagă.

— Da, da, știți, maimuța lui Tim Flock, campionul la curse. Asta datorită jachetei dumneavoastră dungate. Jocko purta o caschetă și un combinezon ignifug. Cam cum e numele dumneavoastră?

Mergea repede. Un invitat, cunoscător al uzanțelor și-ar fi încetinit pasul și l-ar fi forțat astfel pe Joseph să facă la fel; tânăra, fără experiență fiind, tropăia alături de el, vorbind fără încetare.

— Mă numesc Joseph.

— Ei na, aproape ca mine! Numele meu adevărat este Samantha Josephine. Suntem Jo și Joe.

— Joseph, replică majordomul cu răceală.

Sammy Jo aprobă, dar fără să fie tulburată.

— Multor oameni nu le plac poreclele.

Apoi, privind împrejurul ei, văzu culoarul, holul de la intrare, scara cea mare și scoase un șuierat lung.

— Asta-i o casă? S-ar zice că e mai degrabă un decor de cinema: Țara din „Pe aripile vântului". Am impresia că sunt Scarlet O'Hara.

Pufni din nou și se lansă în imitarea, destul de reușită a lui Vivien Leigh:

„Care dintre voi doi mă conduce la grătarul acela?"

Mângâie ușor lemnul satinat al rampei în timp ce urca scara.

Ochii ei albaștri se măriră și rămase cu gura deschisă când Joseph aprinse lumina în camera albastră. În realitate erau aici două camere ca în toată înșiruirea de camere a casei: un salon cu scaune aproape de ferestre, un șemineu înconjurat de canapele și de rafturi de bibliotecă, apoi o cameră mai mare cu un pat cu baldachin și cu niște ferestre care dădeau spre peluză. Sammy Jo dansa prin cameră atingând ușor scaunele și lăsându se apoi să cadă pe pat pentru a-i verifica confortul. Scoase un nou șuierat.

— Dacă doriți ceva, zise Joseph puteți să mă chemați folosind telefonul. Lista numerelor diferitelor servicii se află alături de aparat. Și acum, dacă doriți să mă scuzați...

— Joseph, îl strigă tânăra, deodată neliniștită la gândul de a rămâne singură în castelul acesta straniu, Joseph, aș putea să mănânc o pizza?

— O pizza?

Joseph o privea mirat.

— Practic n-am mâncat deloc, zise ea cu timiditate, ca pentru o explicație. Nu-i nimic dacă e simplă: cu pește de exemplu, dar nu cu scrumbii. De acord?

Joseph era deja pe pragul ușii cu mâna pe clanță.

— Domnișoară, explică el cu severitate, cina va fi servită la ora opt fix în sufrageria cea mică. Nu cred să fie pizza în meniu. Dar va fi rață sălbatică.

— Rață sălbatică? Bietul animal? N-o să pot mânca din asta niciodată.

— Puteți să vă mulțumiți cu sosul și cu salata. Și, uitasem, pentru cină, se îmbracă lumea...

Ieși și închise ușa după el. Sammy Jo avu un moment de incertitudine, dar nu era ea fata care să se lase abătută datorită situației. Se ridică din pat ca să-și examineze noua locuință. Totul era cu adevărat luxos. Haida de, era chiar proastă să-l regrete pe tatăl ei, vechea rulotă și pistele de curse. Și apoi nu era vorba decât de cincisprezece zile. Nici nu era din ce să faci o întreagă poveste. O să se distreze bine aici, ca o regină.

Deodată stomacul ei protestă. Nu se putea să nu fie o bucătărie în casa asta. O să coboare și să găsească ceva de pus în gură în așteptarea bietei rațe și a celorlalți invitați. Și apoi, ce vrusese Joseph să spună cu „pentru cină se îmbracă lumea...“ Ce, nu era ea deja îmbrăcată?

Ieși din cameră și făcu în sens invers drumul parcurs cu Joseph. Găsi scara și rampa cea frumoasă pe care o încălecă. Coapsele ei goale alunecară ca pe mătase de-a lungul barei de acaju ceruită. Cu capul înainte, râzând în hohote, lua curbele ca o mașină de curse, coborând din ce în ce mai repede.

Ajungând la finalul parcursului ei, auzi o voce de femeie puternică și clară:

— Sucul de portocale trebuie trecut prin filtru de două ori, Mrs. Gunnerson. Supravegheați ca așa să se facă. Steven nu poate să suporte sâmburii în...

Coleziunea fu aproape la fel de spectaculoasă ca și carambolajele de la Indianapolis Sammy Jo ateriză așa de brutal pe sol, ciocnindu-se de o femeie care o impresionă mult. Cu părul ei foarte negru, cu o gură foarte roșie, ea era cu adevărat frumoasă, în ciuda impresiei aproape aspre pe care o lăsa figura ei. Se sculară amândouă de unde căzuseră; Sammy râdea, dar cealaltă femeie nu făcea la fel. Părea să aibă mai bine de patruzeci de ani.

— Eu... eu sunt dezolată, reuși să spună Sammy Jo între două accese de râs dezolată, ei... tani Krystle?...

Ca să faci o bună impresie bătrânei mătuși ce era și proprietara acestui lux, era tocmai o figură reușită.

— Cine ești mata? întrebă necunoscuta așezându-și rochia deranjată în cădere, rochia scurtă și dreaptă din lână neagră, grea, lăsându-i la vedere picioarele lungi acoperite cu ciorapi negri cu model.

Ciorapii îi plăcură de îndată lui Sammy Jo care și recunoscu, în sufletul ei, că pe picioarele ei n-ar fi fost la fel de frumoși așa cum erau pe această femeie ce părea să fi pozat pentru o copertă a revistei „Vogue".

— Ei bine, dacă sunteți mătușa mea, Krystle, eu vă sunt nepoată. Știți, Sammy Jo. Dumneavoastră m-ați invitat...

Continua să râdă, în ciuda eforturilor făcute să se calmeze.

— Nu v-am invitat deloc, dar sunt sigură că mătușa matale a făcut-o, răspunse cu răceală femeia.

Se uita la Sammy Jo cu dezgust.

— Nu dumneavoastră sunteți aceea? zise tânăra, care se simți pe loc ridicolă.

— Nu, nu sunt eu. Nu sunt mătușa dumitale.

— In orice caz, mătușa Krystle m-a invitat, și iată-mă. Sunt foarte mulțumită. Aici e un adevărat palat, nu-i așa? Frank n-a spus poveștI.

Frank?

— Tata. Mama a fugit din Dayton cu el, s-au căsătorit, m-am născut eu și am trăit în Texas până în momentul când eu am împlinit șapte ani și mătușa Krystle a venit o singură dată la noi pentru o lună aproape... Dar toate astea, de fapt, nici nu vă interesează.

— Ba da, zise doamna surâzând. Sunteți foarte drăguță și ceea ce povestiți este interesant. Ohio este un ținut pe care l-am traversat în mașină. O să mai avem discuții ceva mai lungi, amândouă.

Apoi încetă să zâmbească și se îndreptă spre coridor.

— Am fost încântată să vă cunosc. Pe curând.

— Pe curând, repetă Sammy Jo politicoasă.

Vorbise mai tare, căci femeia deja se îndepărta.

— Cum vă numiți? strigă ea, dar fu foarte târziu: era singură.

Tânăra, de vreme ce-și uitase foamea, începu să exploreze parterul. Culoarul era acoperit cu tapiserii mari, vechi și uzate, reprezentând licorni. Erau și niște vaze enorme, la fel de vechi și aproape toate albastre, niște ferestre cu carouri colorate de fiecare parte. Unele uși care dădeau spre culoar erau duble, mari, masiv construite și impresionante. Încercă să facă o tentativă. Spre marea ei surpriză, mânerul se învârti și ușa cea mare se deschise.

Mai întâi văzu cărți, mai multe cărți decât în oricare dintre școlile prin care trecuse ea. Bibliotecile acopereau pereții până la plafon. În șemineu era făcut focul și pe canapeaua de piele care se afla în fața semineului sta întins un tânăr blond, cu o cuvertură pe picioare. Avea o carte în mână, dar se uita la ea cu atenție.

— Bună seara, spuse Sammy Jo politicoasă.

— Bună seara, răspunse tânărul.

— Pe mine mă cheamă Sammy Jo Dean. Sunt nepoata lui Krystle Carrington.

— Eu sunt Steven Carrington.

— A, da, am auzit vorbindu-se despre dumneavoastră. Sunteți... fiul ei vitreg, nu-i așa? Sunteți bolnav.

— Am fost, acum mă simt mai bine.

— Bine, zise Sammy Jo. (Se apropie de el surâzând cât mai amabil cu putință.) O să petrec vreo cincisprezece zile aici. Tatăl meu face curse de bicicletă. Acum este una în Honolulu. I se plătește călătoria, mie însă nu. Și atunci am venit aici, la mătușa Krystle, în vacanță, ca să zic așa.

— Oh! făcu Steven.

Era o adevărată surpriză fata asta drăguță și plină de voie bună, atât de diferită de oamenii pe care-i cunoștea el. Spera să poată continua conversația.

— Acum sunt în vacanță, pentru că, în mod normal, eu muncesc. Pe stadioane. Vând înghețată, asta-i specialitatea mea. Mă descurc foarte bine.

— Sunt convins de asta. Steven zâmbea.

— E o muncă mai complicată decât s-ar părea. De exemplu, trebuie să fii atent la cantitatea de înghețată pe care o

dai, altfel nu câștigi nimic. Dar nu trebuie să-ți închipui că e vorba de înșelătorie.

— A, nu, deloc, răspunse Steven, foarte serios.

— Pentru că să știi, în mediul curselor există înșelătorie.

— Adevărat?

Steven era încântat de venirea tinerei fete. Sosea într-un moment când simțea cu neliniște că e timpul să se ocupe de probleme de la care se eschivase înainte de accident. Existau fapte reale pe care nu dorea încă să le înfrunte: conflicte, apoi răspunderea sa pentru nefericirea altor persoane, mama sa, Fallon, Claudia Blaidel. Însă toate aceste gânduri triste dispăruseră în momentul când apăruse această fată veselă, amuzantă, practică. Spera să nu o fi înspăimântat cu aerul lui întunecat.

Ea îi povestea, cu însuflețire, întâmplări de la curse. În mod vizibil era un subiect care o pasiona. O asculta cu atenție.

— Conducătorii au recurs la înșelăciuni, dar toată lumea știe asta, face parte din plăcerile întrecerii, așa cum fac parte și strigătele spectatorilor, muzica, binecuvântarea pastorului...

Se întrerupse și se vedea pe fața ei că regreta vizibil că nu era acolo în acest moment.

— Are aerul amuzant, reluă Steven cu un ton încurajator.

Fata se apropie de el și își continuă descrierile, cu ochii strălucindu-i de plăcere.

— Oh, da. Tragerea la sorți, plecarea, carambolajele, șocurile. Imi lipsesc toate astea. Am făcut și coafură, zise pe neașteptate.

Deși nu înțelesese, Steven aprobă cu un semn din cap.

— E interesant, cu siguranță.

Ea se apropie și mai mult și începu să atingă cu vârful degetelor părul lui Steven.

— Nu poți vinde înghețată toată viața. Și atunci am urmat cursuri de coafură. Prin corespondență. Părul tău este foarte frumos. Cum te numești?

— Steven.

— Ai un păr minunat, Steven.

Surâse și era gata să o apuce de mână dar o voce îl făcu să se întoarcă spre ușă.

Sammy Jo.

Tânara își retrase mâna din părul lui Steven și făcu un pas spre ușă.

— Dumnevoastră sunteți mătușa mea, Krystle? întrebă ea devenind dintr-o dată prudentă după prima experiență.

— Da, eu sunt răspunse doamna frumoasă și blondă, care se apropia de ei. Bună seara, Steven.

— Bună seara, Krystle, răspunse bucuros Steven.

Krystle o îmbrățișă cu bucurie pe Sammy Jo, care fu dintr-odată învăluită de un nor de parfum rafinat și delicios.

— Mama avea dreptate, tu ești foarte frumoasă.

— Mama ta era cea mai frumoasă, Sammy Jo, și tu îi semeni. E minunat că ai venit, zise Krystle surâzând.

O strânse din nou în brațe pe nepoata sa, după care se întoarse spre Steven:

— Sunt încântată că v-ați cunoscut deja.

— Ba chiar suntem prieteni buni, răspunse Sammy Jo, aprobată de clătinările de cap ale lui Steven. Și cred că niciodată nu ai prieteni destui.

Krystle urcă spre primul etaj cu nepoata ei. Joseph le privea trecând înlănțuite, femeia elegantă și suplă purtându-și compleu-ul executat la firma Blass, și femeia-copil cu aer obraznic. Trebui să recunoască acel ceva emoționant și încurajator în faptul că noua Mrs. Carrington rămăsese atașată familiei și prietenilor ei, oricât de puțin distinși ar fi fost ei. Acum avea o alură de regină: știa să se îmbrace, să-și poarte bijuteriile care îi impresionau pe asociații sau pe dușmanii soțului ei, înțelesese că trebuia să se arate puternică în fața servitorilor, deși aparținuse până mai ieri aceleași clase sociale căreia îi aparținea ei. Și totuși nu-i era rușine de ea. Vizitele familiei sale erau stânjenitoare, era de dorit să nu mai fie și altele, dar poate că era cu putință să o educe pe tânăra fată. Iar ea îi semăna, fizic vorbind, lui Krystle poate că va da dovadă de bun simț și de o mare capacitate de a învăța asemeni mătușei. Pe moment Joseph spera numai ca ea să aibă ceva potrivit de îmbrăcat pentru cină.

După ce dăduse înconjurul proprietății, după ce examinase și discutase cu grădanirii, Blake se dusese să stea de vorbă și cu Claudia Blaidel, în timp ce Krystle pornise în căutarea nepoatei. El se afla deja în încăperea galbenă și tocmai constata că privirea Claudiei își recăpătase puțină viață din ziua când depusese mărturie la procesul său.

— Atenție, căci nu știm sigur dacă este vorba despre Mathew dar raportul de la Lima dă o descriere aproape precisă. Un american înalt și blond care călătorește cu o adolescentă, ăsta nu poate fi decât Mathew, dar nu putem fi de-

loc siguri. A plecat spre interiorul țării acum câteva săptămâni, nu se poate ști mai mult atâta timp cât nu va fi găsit ca să putem verifica. Așteptând...

— Așteptând, mă simt parcă mai liniștită pentru că am avut mereu speranța că Lindsay este vie, că va fi găsită și că o să vină la mine. Mulțumesc, Blake, mulțumesc mult.

— Nick ne-a spus că mergeți din ce în ce mai bine, afirmă el cu convingere.

— Mulțumesc și pentru minciună.

— Trebuie să fiți puternică la sosirea lui Lindsay. Va avea și mai multă nevoie de dumneavoastră în acest moment. Și asta va fi, fără îndoială, dificil de realizat.

— Mathew probabil că a înverșunat-o împotriva mea. Va prefera mai degrabă să trăiască cu el decât cu mine: la paisprezece ani nimic nu e imposibil. Dar aveți dreptate, Blake. Și vă asigur că apreciez mult de tot ce ați făcut pentru mine, nici nu știu să mă exprim cum se cuvine.

— Nu-mi mulțumiți, Claudia. Sunt mulțumit că mergeți spre însănătoșire.

— Blake...

— Da?

— Și eu sunt fericită... Steven se simte mai bine. Sunt fericită și pentru că a revenit acasă.

— Ați vrea să luați masa de seară cu noi? Ne-ar face o mare plăcere, și lui Steven i-ar face, și lui Krystle, și mie.

— Nu... nu, mulțumesc.

— Cum doriți. Altă dată, poate.

Da, așa, altă dată.

- Bună seara, Claudia.
- Blake, o să mă anunțați când veți avea noutăți?
- Bineînțeles.

Când ușa se închise după el, Claudia începu să se gândească cum că poate ea chiar se însănătoșea, cu adevărat. Datorită celor spuse de Blake i se părea că are un scop în viață Lindsay nu avea decât paisprezece ani: avea deci nevoie de o mamă, chiar dacă nici ea nici tatăl fetei nu-și dădeau seama de asta. Se privi într-o oglindă. Se aplecă să examineze mai de aproape pielea sa palidă și fără luciu, gura și ochii fără machiaj. Apoi, surâzând timid imaginii din oglindă se hotărî să mai ceară încă o favoare lui Blake: un loc de muncă. Își va câștiga viața, va face ceva util și va putea astfel să fie ea în centrul celor ce o căutau pe fiica ei.

Era nerăbdătoare să-i împărtășească lui Nick noua stare de spirit.

CAPITOLUL XI

Sammy Jo și Steven se plimbau pe terenul cultivat cu trandafiri. Ea spuse ceva ce-l făcu să râdă, apoi o luă de mână și o conduse pe aleea care conducea de-a lungul livezii, departe de privirile dinspre fereastra atelierului din dosul căreia îi observa Alexis. Înainte ca aceasta din urmă să poată să ia o decizie, mai zări un personaj. De la etajul unde se afla ea, casa îi era ascunsă privirii dar putea să distingă pomii pitici, o parte a peluzei și o imensă suprafață plantată cu iarbă la capătul potecii. Îmbrăcată simplu cu o pereche de pantaloni de călărie și cu o jachetă croită perfect, cu părul lung și blond ascuns sub cascheta tradițională, cu numai două șuvițe rebele, Krystle tocmai dădea colțul pădurii călărindu-și superba ei iapă cu coama înspicată.

Aleea făcea o curbă înainte de a se pierde printre copacii din pădure și Alexis își aminti că exista și o scurtătură. Se grăbi să o coboare ca să o ia pe acolo, reușind să ia virajul odată cu iapa lui Krystle.

— Hello, Krystle zise fără să surâdă.

Aplecată peste un trunchi de stejar noduros, ea bara trecerea animalului și a călăreței. Krystle își trase scările și coborî ochii asupra lui Alexis cu puțină curiozitate.

— Ce vreți de la mine? întrebă scurt.

O frunză roșie, cu firicele de aur se desprinse din copac și veni să se așeze încet pe pantalonii ei de călărie. O mătură cu o întorsătură a cravașei apoi se îndreptă instinctiv ca pentru a-și corecta poziția trupului. Ceva din înfățișarea mereu impecabilă a lui Alexis o stânjenea pe Krystle. Totuși știa că ținuta ei se potrivea perfect împrejurărilor și că purta mărci ale croitorilor de lux. Krystle spera din tot sufletul ca Blake să găsească posibilitatea legală, fie și redublându-și eforturile, pentru a o obliga pe această femeie să părăsească locurile acestea.

— M-am gândit că ar fi mai bine să punem ceva la punct înainte ca eu să vorbesc cu Steven, zise Alexis.

Încrucișă brațele și rămase lipită de copac, privind-o pe Krystle urcată pe cal ca și când i s-ar fi părut foarte natural ca ele să se întâlnească aici.

— Despre ce este vorba? întrebă Krystle.

— Despre Steven și despre... oh! i-am uitat numele! Nepoata dumneavoastră cam ciudată...

Sammy Jo.

Da, așa e, fata asta cu nume ciudat care o predispune la un comportament și mai ciudat. Să cobori alunecând pe balustrada scării cu practic mai nimic pe tine, la vârsta ei... Nu prea e obișnuită în casă de oameni... Poate asta explică...

— Ce face nepoata mea nu vă privește pe dumneavoastră deloc, Alexis, îi tăie vorba Krystle devenind furioasă. Și acum fiți așa de amabilă să mă lăsați să trec...

— Coboară alunecând pe balustradă, poartă șorturi care nu ascund aproape nimic și-l seduce pe fiul meu.

Alexis nu se mișca. În ochii ei închiși la culoare strălucea furia. După câte se părea nu avea intenția să elibereze drumul lui Krystle înainte de a întoarce confruntarea în favoarea ei. Krystle simțea cum și ei i se înfierbântă sângele. Iapa trăgea de hăț, aplecându-și capul ca pentru a paște.

— Să-l seducă pe fiul dumneavoastră? repetă Krystle. Ce vă face să credeți asta?

— Tocmai își fac amândoi o admirabilă plimbare, mână în mână. Mâinile acestea sunt probabil foarte umede...

— Și dumneavoastră sunteți ciudată, Alexis. Și complicată. Lăsați-mă să trec.

— Vă vorbesc despre fiul meu!

Surâsul prefăcut al lui Alexis dispăru și o privi țintă pe Krystle cu ochii scânteietori. O grimasă de furie îi deformă trăsăturile.

— Vorbiți și despre nepoata mea, îi replică Krystle cu calm. Nu mai ascult stupidele dumneavoastră insulte.

Dădu o lovitură scurtă de pinteni calului ca să-l determine să efectueze o jumătate de întorsătură și să o apuce pe alee. Dar chiar înainte ca animalul să-și ridice capul Alexis adăugă pe un ton sarcastic:

— V-ar face plăcere, nu-i așa? V-ar face plăcere ca micuța asta nespălată să pună laba pe Steven Carrington, folosind metodele pe care le-a folosit și care i-au și reușit mătușei sale... Asta v-ar permite să vă asigurați și mai mult poziția... V-ar plăcea ca familia asta de sărăntoci să găsească un al doilea punct de legătură cu familia Carrington, nu-i așa?

Krystle se forță să răspundă cu calm înăbușindu-și dorința de a lovi cu cravașa pe care o strângea în mână pe această creatură plină de vicii.

— Dacă așa gândiți dumneavoastră, Alexis, atunci țineți-vă bine, pentru că va exista o nouă legătură între familia

mea și cea a lui Steven, o legătură care n-are nimic a face cu Sammy Jo.

Alexis ridică capul și o privi pe Krystle ca și când ar fi vrut să ghicească la ce se referea.

— Ce vreți să spuneți? întrebă în final.

Krystle fu capabilă totuși să zâmbească.

— De vreme ce n-ați auzit încă vorbindu-se, zise cu blândețe, aflați că sunt însărcinată, Alexis.

Și spunând acestea, biciui cu hățul stâng grumazul fin și suplu al iepei ca să o determine să facă o întorsătură la dreapta și să o ocolească pe Alexis care fu destul de uluită și drept urmare se dădu un pas înapoi și o lăsă să treacă.

Însă, în timp ce animalul pe care încălecase o ducea docil la galop, Krystle trebui să admită că era și ea neliniștită în legătură cu relațiile care se putea consolida între nepoata ei și fiul soțului său. Atunci își dădu seama — ironie a sorții — că din motive diferite, era de acord cu Alexis în problema asta.

Întorcându-se gânditoare de la grajduri, se întâlni cu Sammy Jo ce îl admira pe șoferul ocupat cu lustruitul ondulărilor uimitoare ale Rolls-ului negru.

— Bună ziua mătușă Krystle! strigă ea veselă.

— Bună ziua, Sammy Jo. Frumoasă mașină, nu-i așa?

— Cu siguranță! Nu poate fi comparată cu cele ale tatălui meu. Nici cu mașina lui Steven. Mă întreb de ce preferă să conducă un maldăr de fiare și nu una dintre aceste mașini... Asemeni celei cu marca Porsche.

Își trecu mâna ei fermecătoare pe caroseria strălucitoare a mașinii și schimbă o privire de convenienţă cu șoferul.

— Steven te-a luat deja să faceți un tur împreună? întrebă ca într-o doară Krystle.

O luă de braț pe Sammy Jo și se îndreptară spre casă.

— Da, o dată doar, către un sat de acolo de sus (Arătă spre munte). Ca să mâncăm o pizza.

Încruntă din sprâncene și făcu un fel de grimasă, înainte de a adăuga:

— În chestia aceea ca o camionetă, nu în mașina cu marca Porsche.

— Îți place Steven nu-i așa? continuă cu amabilitate Krystle.

— Bineînțeles. Cui nu i-ar plăcea? E foarte simpatic!

Un moment înaintară în tăcere, apoi Krystle zise:

— Ascultă-mă draga mea... Nu știu cum să-ți spun ce

am de spus, nu sunt astea treburile mele... Dar sunt foarte preocupată de această problemă și n-aș vrea ca tu să suferi.

— Vreți să vorbiți de mine și de Steven, nu-i așa, mătușă Krystle? Ei bine să știți că nu e nimic între noi, cu adevărat nimic. Mă credeți, nu-i așa? Aș vrea cu adevărat să mă credeți.

Krystle îi întoarse un surâs sincer și tandru și spuse:

— Te cred, Sammy Jo.

Acasă, Nick Toscanni o aștepta să discute despre cazul Claudiei Blaidel.

Când Sammy Jo alergă sus să se schimbe înainte de lecția ei de tenis, Krystle îl rugă pe Nick să o însoțească lângă piscină și să ia loc pe unul dintre scaunele de răchită, albe, așezate în încăperea cu geamuri. Prin intermediul telefonului de interior ceru să li se aducă aici cafeaua.

Nick merse direct la subiect. De mai multe săptămâni Claudia lucra într-o filială a societății lui Blake. De la o zi la alta își recăpăta forțele și redevenea capabilă de indepedență. Era pregătită să părăsească locuința familiei Carrington și să trăiască singură, totuși Nick era de părere că era încă prea devreme ca să ia această decizie. O sfătuise să rămână. Voia să fie sigur că Krystle nu avea nici o obiecție la ideea prelungirii ședерii Claudiei în casă.

— Oh, Nick, sunt fericită să știu că face progrese așa de mari! Bineînțeles că doresc să rămână aici atâta timp cât consideră ea că ar fi necesar. Amândoi gândim asta.

— Dar? îi taie vorba cu politețe totuși medicul.

— Dar... Știu că ea nu se simte la largul ei aici. Tot nu vrea să ia masa cu noi, nici să se integreze în viața casei. Îmi refuză prietenia.

— Încercați să înțelegeți, spuse cu grijă să nu trezească resentimente. Reprezentați o parte din trecutul ei recent pe care se forțează din răsputeri să-l depășească. Nu-i ușor pentru ea. Mai e vorba și de soțul ei... Și, bineînțeles și faptul că locuiește în aceeași casă cu Steven. Știe că totul s-a terminat... Dați-i timp, Krystle. Face eforturi imense.

— Desigur, încuviință ea.

Maitre d'hotel aduse cafeaua și schimbară subiectul conversației. Krystle se întreba dacă ar fi trebuit să-i vorbească lui Nick despre temerile ei legate de Sammy Jo. Dar, de fapt, avea încredere în nepoata ei și mai știa că Steven nu ar face niciodată pe cineva să sufere dacă ar putea să evite aceasta. Prezența lui Alexis în incinta proprietății o preocupa mai mult, dar asta nu i se părea potrivit să discute cu cineva, nici chiar cu acest seducător tânăr medic.

Clădirea societății Denver-Carrington era una dintre cele mai mari din Denver. Tulburătorul monument de sticlă ridicat spre glorificarea reușitei unui singur om! Biroul lui Blake era situat la ultimul etaj, separat de parapet printr-o terasă imensă. Puțini oameni lucrau aici; cea mai mare parte a cadrelor superioare ocupau birouri la etajele inferioare. Când se alăturase personalului societății, Jeff Colby, ginerele lui Blake, s-a trezit că i se oferă un loc la etajele de sus. Preferase să urce scările singur. De aceea unchiul său, Cecil Colby fu surprins să-l găsească la cel de-al cincisprezecelea etaj și nu la cel de-al patruzecilea.

— Te admir, Jeff, zise Cecil privind prin fereastra simplă ce dădea spre un alt edificiu impozant din partea cealaltă a străzii. Ai dat dovadă de tărie de caracter când ai plecat de la Colby Co. Trebuie să ai minte zdravănă. Și curaj. Erai pe punctul de a moșteni cea mai mare societate petrolieră a regiunii și... Uită-te la tine acum. În orice caz, trebuie să admiți că vederea pe care o aveai altădată era mai frumoasă ca cea de aici.

Se întoarse spre nepotul lui și îi zâmbi.

— Dacă examenul s-a terminat, unchiule Cecil, zise Jeff, atunci spune-mi ce ai vrut să-mi aduci la cunoștință?

— Vreau să vii să lucrezi pentru mine. Știu că ți-ar face plăcere să-ți fii unicul patron. Dar și Blake și eu suntem făcuți din același aluat: suntem căpitani, singurii stăpâni la bordul corabiei. Nimeni nu este independent atâta timp cât un altul ține cârma. Cu mine, Jeff, ai fi în familie. Alături de Blake, tu nu vei fi niciodată altceva decât un ginere.

Și cum Jeff întârzia cu răspunsul, adăugă cu cordialitate:

— Ce mai face Fallon?

— Foarte bine.

Jeff puse în răspunsul său mai mult entuziasm căci într-adevăr totul mergea bine, mai bine între el și soția lui de aproape o lună. Fallon se arăta afectuoasă și îndrăgostită... Surâse amintindu-și noaptea trecută.

— Nu sper un răspuns imediat, reluă unchiul său, dar nu uita propunerea mea.

— Deja am răspunsul, răspunse Jeff zâmbind mereu.

Unchiul său se îndepărtă spre ușă.

— Ei bine, va trebui să fac încă o tentativă într-una din zilele următoare. (Se opri deodată ca și cum și-ar fi amintit ceva). Oh! spune-mi ceva: am auzit că societatea Denver-Car-

[illegible] lucrează la un nou procedeu de extragere a petrolului [illegible]. Este adevărat?

— Sunt dezolat, unchiule, Cecil, nu voi fi niciodată unul dintre informatorii tăi. Dacă vrei să știi totul despre șisturile bituminoase și despre societatea Denver-Carrington de ce nu te adresezi lui Blake? În fond, voi, căpitanii de vas nu sunteți voi cei ce țineți cârma? Și apoi nu navigați în aceleași ape?

Când părăsi biroul lui Jeff Colby, Cecil nu mai zâmbea. Se îndreptă spre ascensoare și aștepta unul care să urce. Dar, în loc să o ia spre partea superioară a clădirii, se opri la etajul al treizeci și nouălea. Pe biroul fetei din personalul de serviciu se putea citi: „Cercetări și dezvoltare". Mai departe, puteau fi văzute mai multe secretare și mai mulți funcționari ocupați cu treburile lor cotidiene. Una dintre secretare era Claudia Blaidel. Cecil aruncă o privire spre ea și-i făcu semn să se apropie. Ea apucă un maldăr de hârtii și se îndreptă spre el.

— Mrs. Blaidel?

Dădu din cap.

— Bună ziua, Mr. Colby.

— Bună ziua și felicitări pentru felul cum arătați. Tunsoarea asta nouă e perfectă.

— Mulțumesc.

— Prima oară când ne-am întâlnit era la recepția dată de Blake Carrington, nu-i așa? Oh! a trecut un an de atunci...

— Imi aduc aminte, într-adevăr.

— Sunteți mult mai drăguță acum.

— Cred că e timpul să mă întorc la lucrul meu, zise Claudia zâmbind.

— Ce fel de muncă v-a încredințat Blake? întrebă el vesel.

— Mă ocup de anumite dosare. Verific să nu aibă erori. Nu-i decât un început. Și... e chiar pasionant.

— Nu mă îndoiesc de asta... Mai ales dosarul huilelor cu șisturi.

Nu l-am văzut încă pe acesta, zise ea. De data aceasta, trebuie imediat să mă întorc la lucru, Mr. Colby. Mi-a făcut plăcere să vă văd.

El făcu unul sau chiar doi pași cu ea în aria personalului de lucru: un spațiu larg, machetat cu bej, mobilat în alb, cu luminare din sursă indirectă. Vreo cincisprezece sau douăzeci de persoane munceau aici, așezate la birouri organizate după principiul modulelor cu linii simple, observând-o cu discreție pe noua lor colegă ce discuta cu acest bărbat mai în vârstă decât ea și atât de distins.

— Mi-ar face plăcere să vă revăd, Claudia..., reluă discuția Cecil. Ca să sărbătorim noua dumneavoastră slujbă. Dacă aș putea să-mi permit, aș proiecta o cină împreună. Mâine seara.

Foarte surprinsă, Claudia întoarse capul spre el. Cecil Colby era un bărbat cu farmec personal, deși era cu vreo douăzeci de ani mai mare în vârstă ca ea. Dar trecuseră atâția ani — o eternitate — de când Claudia nu mai văzuse în ea însăși o femeie care să trezească interesul unui bărbat... Însărcinată la șaptesprezece ani fusese soția unui singur bărbat până să-l întâlnească pe Steven Carrington. Și împreună se consolaseră pentru singurătatea de care sufereau amândoi. Claudia se forța să-și ascundă confuzia în spatele unui refuz.

— Eu... Eu cred că este imposibil.

Cecil avu bunătatea să insiste cu subtilitate.

— De ce nu? Asta v-ar trezi teama? (Zâmbea) Credeți-mă, zvonurile răspândite pe seama mea sunt exagerate. Mi-ar fi făcut plăcere ca ele să fie adevărate. Din păcate... Vai!... Așadar, acceptați?

Ea ezita. Însă privirea lui Cecil era blândă și răbdătoare iar zâmbetul lui era prietenesc. Și oare nu și doctorul Nick îi spusese că ar trebui să mai iese puțin din casă și să mai vadă oameni?

— Bine, de acord, se auzi ea însăși spunând într-un târziu.

— Fantastic. Secretara mea vă va telefona acasă și voi veni să vă iau la ora șase și jumătate. Trebuie să plec la San Francisco în noaptea asta, un dus-întors. De aceea, dacă nu vă deranjează aș vrea să cinăm mai devreme.

De obicei el era obișnuit să dea ordine nu să întrebe, și ea nu putu decât să încuviințeze, simțindu-se puțin tulburată. Apoi se întoarse la lucrul pe care-l întrerupsese. Nu putu prin urmare să vadă zâmbetul satisfăcut care se desena pe buzele lui Cecil Colby atunci când urcă în lift pentru a coborî la parter.

Când Steven schimbă viteza, se auzi trosnitură la motorul mașinii. Porțile mari ale domeniului tatălui său (nici nu-și amintea bine cam când fusese vremea de la care pornind începuse să-l numească astfel în loc să vorbească de domeniul „său") deci, porțile domeniului tatălui său se închiseră tăcute în urma vehiculului. Hărmălaia pe care o făcea mașinăria sa era cu totul deplasată în locurile acelea. Da. Numai că lui Steven chiar îi făcea plăcere lucrul ăsta; ar fi putut să remedieze inconvenientul de multă vreme dar nu o făcuse.

Pe când avansa pe alee, un alt zgomot se auzi deodată... Ameninţător uşor de recunoscut al unui foc de armă în aerul proaspăt şi încărcat de mirosuri al unei zile de toamnă.

Steven îndreptă maşina spre livadă unde şi coborî. Un al doilea zgomot de armă de foc răsună atunci când el mergea pe aleea ce conducea la pajiştea situată în spatele pădurii. Un obiect zbură în aer. Un disc, propulsat pe o unealtă mânuită de unul dintre oamenii care lucrau pe domeniu. Un al treilea foc şi discul explodă în aer.

— Pull!

Mama lui Steven îşi aşeză din nou puşca pe umăr şi trase, dar de data asta nu nimeri discul-ţintă. Îl zări pe Steven şi-i făcu semn.

— O, Steven! sunt fericită că eşti aici! strigă. Nu-mi place să trag dacă nu mă întrec cu nimeni.

Îi întinse puşca; fără să se gândească prea mult el o luă şi o fixă pe umăr. Dădu semnalul:

— Pull!

Catapultat de maşinărie discul descrise o curbă în aer. Steven ochi, trase şi-l distruse.

— Splendid! zise Alexis luându-şi arma înapoi.

Era îmbrăcată în ţinută sport, pantaloni gen safari concepuţi şi realizaţi la atelierele din Strada nr. 5, cizme din piele lucrate manual, o cămaşă roşu cu albastru fără prea multe tăieturi de la firma L. L. Bean, în sfârşit, cu o vestă din lână de Irlanda lucrată cu torsadé. Părul ei bogat, negru, era strâns cu un fular ce lăsa afară doar o singură şuviţă pe care o ridica uşor boarea vântului.

— Nu sunt la înălţime astăzi, zise Alexis. Ceea ce nu pot spune şi despre tine. Cum ai fi putut să fii altfel? Când eşti educat şi obişnuit cu anumite privilegii, e natural să schiezi bine, să joci bine tenis şi să excelezi la călărie...

De la dezvăluirile crude ale mamei sale referitoare la originea adevărată a surorii sale, Steven încercase să stea mai departe de Alexis. Avea faţă de ea, sentimente amestecate, confuze şi nici nu se simţea din punct de vedere emoţional destul de puternic pentru a lămuri lucrurile. Spera pur şi simplu că ea se va întoarce acolo unde dispăruse pe timpul atâtor ani. Fără îndoială că-i simţise lipsa pe vremea când era copil, dar acum creşcuse şi dorea ca ea să nu mai fie aici şi să complice viaţa tuturor. Fallon o îndepărtase pe mama ei din chiar momentul apariţiei ei melodramatice la tribunal; Steven încercase să nu facă la fel, dar acum începea să se convingă că Fallon

avusese dreptate. Alexis părea să respecte hotărârea lui Fallon. După câte știa el nu-și spuseseră nici un cuvânt de când se instalase Alexis în atelier. Pe undeva și ea continua să-l ducă după cum îi convenea. Dorea ca ea să dispară din nou...

— Mă gândeam la viitorul tău, urmă Alexis. La moștenirea ta. În fond ești fiul meu și e necesar să discutăm toate acestea. Ești de acord?

Steven ridică din umeri. În realitate, nici nu prea știa bine despre ce ar putea să discute un fiu cu mama sa. Se simțea stânjenit dar era politicos ca s-o contrazică sau să plece de acolo pur și simplu deși ar fi dorit-o din toată inima.

Alexis își ținea încă pușca pe umăr cu țeava spre pământ. Acolo, departe, lucrătorul de pe domeniu aștepta să i se dea semnalul ca să pornească mașinăria.

— Mă gândeam și la perspectiva unei fete, adăugă Alexis. O fată care să ți se potrivească. Pe care să o poți lua de nevastă... Pull!

Ordinul țâșnise deodată. Discul zbură spre cer și ea trase, atingându-și de astă dată ținta.

Steven era încordat și încerca să-și ascundă furia. Rămase tăcut în timp ce mama sa coborî din nou arma și-și continuă ideea.

— Erai atât de tânăr când te-ai dus la școală; nu erau acolo decât băieți. Apoi la colegiu și în sfîrșit anul acesta petrecut la New York. N-ai avut deloc norocul să întâlnești fete acolo. Pe aici, fetele de măritat sunt la tot pasul. Sunt chiar foarte frumoase. Poate că nu sunt toate imaculate ca zăpada și nici pure. Dar nici nu mai sunt puștoaice. În orice caz, cunoaștem amândoi familiile lor și...

— N-am nevoie de nimeni ca să mă aprovizioneze cu fete, mamă, candide sau nu. O să mă ocup de asta eu însumi.

Și furios din cale afară, el îi smulse pușca din mână și strigă:

— Pull!

Tirul lui fu așa de precis încât discul explodă. Alexis își luă din nou arma înapoi.

— Nepoata lui Krystle, zise ea, eu pretind că este o puștoaică. Îmi împărtășești părerea?

— Nu. Cu siguranță că nu.

De data aceasta el nu mai avu nimic de făcut decât să-și ascundă furia.

— Nu fi nervos, dragă, te rog.

Când privirile lui se încrucișară cu ale mamei sale nu citi în ele decât dragoste și preocupare pentru el. Când ea continuă discuția el întorsese capul.

— Încerc pur și simplu să te ajut. Aș vrea ca tu să înțelești o fată, o fată de rangul tău, din mediul tău... Pentru că acesta este singurul mijloc de a șterge trecutul.

— Trecutul meu cel îndoielnic, îi întoarse vorba de amărăciune în glas.

— Da. Știu totul dar nu mi-e rușine cu tine, dragul meu, cu adevărat nu mi-e rușine. Tragedia care a urmat de aici nu ar fi avut niciodată loc dacă cineva ar fi fost aproape de tine... Și aproape de tatăl tău. Și-a pierdut capul și a acționat de unul singur fără să se sinchisească de tine, Steven... Dar și eu sunt de blamat. N-am fost aproape de voi, de nici unul dintre voi atunci cînd ați avut nevoie de mine. Acum sunt aici. Iar tu ai nevoie de mine, Steven. Pot să te ajut...

— Vrei să spui că poți să mă ajuți să fac progrese?

— Da.

Când își privi mama, Steven simți în sufletul său ceva ce semăna foarte bine cu ura; și rămase șocat. Nu avusese niciodată sentimentul ăsta pentru nimeni, până acum. Alexis ținea fără preocupare deosebită pușca și, deodată Steven i-o luă din nou și aproape urlă:

— Pull!

Pulverizâ discul înainte chiar ca acesta să intre în curbă. Apoi aproape că aruncă arma în mâinile mamei sale și îi întoarse spatele.

Ea avusese mari probleme să țină în mână situația, știa asta dar nu reușea să înțeleagă ce nu funcționase. Fiul ei avea nevoie de ea, însă niște lucruri — niște oameni — se ridicau ca un zid între ei doi. Nu putea fi decât blestemata asta de Krystle, se gândi Alexis cu o clarviziune neașteptată. Da, ea era. Seducându-l pe Blake, uluindu-l până într-atât încât să o ia de nevastă... Apoi îi mai furase și fiul. Fallon nici măcar nu dorea să-i spună un cuvânt mamei sale iar acum, la rândul său, Steven se îndepărta de ea. ... Era numai din vina lui Krystle. Iar Krystle urma să aibă un copil, copilul lui Blake, un rival care îi va contesta lui Steven dreptul la moștenire, un copil care va fi un obstacol permanent ce-l va împiedica pe Blake să se întoarcă la ea, cea care era cu adevărat soția lui... Alexis nu se îndoise niciodată că într-o zi sau alta Blake îi va cere să se întoarcă la el... Nu era oare adevărat că în timpul tuturor acestor ani nici unul nici celălalt nu se

căsătorise? Asta însemna ceva. Însă Blake trișase; se căsătorise cu această femeie de condiție joasă și copilul lui va dărâma totul...

In acest moment fu scoasă din gândurile sale de tropăitul unui cal. La celălalt capăt al pajiștei, pe aleea care trecea de-a lungul pădurii, iapa cu coamă neagră galopa repejor în plimbarea ei cotidiană. Dreaptă în scări, stătea chiar femeia care îi furase totul lui Alexis. Tot elucidându-și gândurile, Alexis ridică arma la înălțimea la care zbura discul dar puțin mai sus de calul care galopa cu capul sus.

Inspăimântată de focul de armă iapa se cabră pe picioarele din spate și azvârli jos călăreața.

CAPITOLUL XI

Fallon Carrington era o puștioaică frumoasă și răsfățată, suficient de răutăcioasă pentru a obține tot ce-și dorea. Și dorea să fie însărcinată. Dacă Krystle putea să-i dea un fiu lui Blake, Fallon o să-i dea un nepot. Numai că monogamia e o practică plictisitoare și iubirea lui Jeff, adorația lui pentru ea, faptul că o idolatriza i se părea fără nici un interes. Imediat ce se crezu însărcinată, Fallon se hotărî să pună în aplicare un proiect ce o încălzea de câteva săptămîni. De vreme ce va fi în curând grasă și-și va pierde puterea de seducție de ce să mai piardă acum timpul? Cu un gest impulsiv își îndreptă mașina sa Aston-Martin în direcția domiciliului lui Nick Toscanni.

La apăsarea ei pe sonerie nu răspunse nimeni dar când încercă să deschidă ușa nu reuși deloc. Înconjură casa cea albă în formă de L pe toate părțile oprindu-se în fața tuturor ferestrelor până descoperi una întredeschisă. Fără să acorde nici o atenție lalelelor pe care le călcă în picioare, strivindu-le sub tocurile înalte ale pantofilor, deschise fereastra și se strecură în interiorul casei. În minutul următor ajunse în baie și apoi inspectă tot interiorul. Nu exista acolo nimic din ceea ce ar fi putut aparține unei femei, nici măcar o simplă trusă de voiaj. Pe când își netezea fusta din mătase și lână cu motive florale, cu tivul brodat plisat, cu volan la capăt zburând în jurul ciz-

melor din piele de capră maro își dădu seama că avusese în minte vizita asta de mult mai devreme, din cursul dimineții când se îmbrăcase. Puloverul ei de lână de angora bej, cu decolteul adânc și brățările grele de aur masiv nu prea se potriveau cu o plimbare singuratică cu automobilul.

Cînd după-amiaza era pe sfârșite, începuse să plouă, și atunci dădu foc lemnelor depozitate lângă șemineu. Scoase din frigider niște gheață și se duse să-și toarne un pahar. Apoi se trânti în fotoliul mare, de piele neagră luând o poză de om care lâncezește. Știa că așa e excitantă. N-avea altceva de făcut decât să aștepte.

In curând, o mașină frână și apoi se opri în fața casei; o secundă mai târziu, ușa de la intrare se deschise și Nick intră, ud și bătut de vânt. Nici tu cizme, nici umbrelă, nici impermeabil. Își șterse stropii de pe față și dădu din picioare ca să se scuture. Abia atunci când ridică fruntea văzu focul.

— Salut, murmură ușor fata.

El rămăsese pironit locului, tăcut, uitându-se la ea și scrutând-o din priviri atât de mult încât nu se mai simți în largul ei.

— Am intrat pe fereastră.

— Trebuia să vă fixați o oră de vizită.

Nu putu să discearnă din tonul lui dacă era iritat sau mulțumit. Își scoase haina de tweed și o scutură. Picături de apă se risipiră pe covor. Apoi își atârnă haina de un cui.

— N-am venit din motive de ordin profesional. Vă servesc un pahar?

— Mulțumesc îmi iau singur.

Intră în cameră și își servi un scotch. Fallon părăsi cu un aer languros fotoliul și se strecură cât mai aproape de el.

Gheața căzu cu zgomot în paharul lui. Se uita la Fallon. Stătea la câțiva centimetri. Bău o înghițitură mai mare, apoi se uită din nou cu atenție la ea. Lumina focului dansa pe mâinile ei și-n ochii ei care îl rugau să o îmbrățișeze. Ploaia ciocănea geamurile. Acum era noapte. În interiorul casei atmosfera era blândă și caldă, iar tentația irezistibilă.

Se sărutară... Cu pasiune, febril... Și se lăsară amândoi, înlănțuiți jos pe covorul alb și din fața semineului.

— Nu reușesc să o găsesc pe Fallon, spunea Jeff socrului său. Nimeni nu știe unde este.

Se așeză pe un scaun de plastic, lângă Blake. Sala de așteptare era verde. Pentru ce oare toate aceste blestemate săli de

așteptare ale spitalelor sunt zugrăvite cu culoarea asta greţoasă? Blake rămase tăcut, cu capul în mâini, nereacţionând decât când o infirmieră sau un medic se apropia de ei.

— Focul se stinge, şopti Fallon.

Nick mai păstră încă o clipă corpul ei suplu în braţe. Era goală şi avea pielea netedă. Se dovedea mult mai îndrăzneaţă decât cea mai mare parte a femeilor. Se sculă de lângă ea şi se duse să atâţe focul.

Ea suspină şi arătă spre o fotografie aşezată în ramă pe marginea şemineului.

— Nu ştiam că ai fost medic în armată. Ce făceai acolo? Efectuai psihanalize echipei de la Pentagon?

— Nu, nu eram pe vremea aceea psihiatru. (Aduse atâta cenuşă asupra focului, atâţându-l până flacăra cuprinse butucul pe care-l pusese). N-am devenit psihiatru decât după război. Pe atunci eram neuropsihiatru. Dar am fost atins de o schijă de obuz la o mână şi s-a terminat cu totul.

— Cine-i civilul de lângă tine din fotografie? E foarte frumos.

Nick aruncă o privire furişă spre fotografie.

— E fratele meu. Fratele meu mai mic.

Fallon se îndreaptă aşezându-se într-un cot.

— Dar e blond! Seamănă mai degrabă cu un scandinav decât cu un napolitan.

— Nu avem acelaşi tată... Ai face mai bine să te îmbraci.

— Nu sunt grăbită, răspunse Fallon zâmbind şi rostogolindu-se pe covorul cel alb apoi aşezându-şi braţele sub cap continuă: Şi cu ce se ocupa fermecătorul tău frate doar pe jumătate? Era şi el medic?

— Nu. De fapt lucra în industria petrolului.

După câte se părea Nick nu dorea să urmeze această conversaţie, dar Fallon nu lăsa pe nimeni să o îndepărteze de la polii ei de interes. Îşi reluă poziţia de mai înainte ca să-l atragă pe Nick lângă ea. Rezista chemării mâinilor ei minunate care doreau să-l înlănţuie.

— Ai văzut cât e ceasul? zise începând să se îmbrace de unul singur.

— De ce refuzi să vorbeşti despre fratele tău? Cine este, oaia rătăcită a familiei?

— Este mort, răspunse scurt Nick. Cred că e timpul să pleci, Fallon. Mi-a făcut plăcere şi nu vreau să am aerul ingrat dar eşti femeie măritată şi nu e genul meu să...

— Vin când doresc și plec atunci când vreau eu, i-o tăie cu brutalitate Fallon.

Nick dădu din cap continuând să se îmbrace.

— Asta seamănă a trăsătură de caracter specifică familiei Carrington. Ceilalți contează prea puțin.

Stătea acolo, în fața ei și Fallon simți cum o cuprinde deodată furia. Se ridică dintr-o săritură și-și luă hainele. Apoi se îmbrăcă încet având grijă să ia poze sugestive în bătaia focului din cămin.

— Ești mai blând în pat. Ar trebui să spun mai degrabă pe covor. Ți s-a mai spus asta? Și presupun că ai făcut aluzie la Blake atunci cînd ai vorbit despre „trăsături de caracter". Lucrezi pentru el dar nu-l iubești, nu-i așa?

— Ia-o cum vrei, răspunse Nick. Sunt propriul meu stăpân. Cât despre tatăl tău, fie că-l iubesc fie că nu, este unul dintre clienții mei și asta-i tot. Iar acum e târziu...

— Știu, știu, plec. Dar numai când îmi vei spune de ce ești așa misterios.

— Ce vrei să spui?

După ce-și închise fusta din mătase grea, Fallon se lăsă să cadă într-un fotoliu de piele și îi trimise un surâs neașteptat.

— Și totuși e foarte clar, reluă ea. Ești misterios. Îmi plac bărbații misterioși. Entuziaști timp de un minut și apoi închiși în ei în momentul următor. De ce ai plecat din New York, Nick?

— Mă săturasem.

— Dacă nu-mi spui, insistă ea surâzând din nou, o să caut fără încetare ca și când toată viața mea ar depinde de asta. Obțin totdeauna ceea ce vreau.

— Bună seara, Fallon. Mulțumesc pentru vizită. Să procedăm în așa fel ca asta să nu se mai producă niciodată.

Ea se sculă din fotoliu și se apropie mult de el. Se împietri când buzele ei atinseră ușor bărbia, apoi gura. Voi să se îndepărteze, dar mâinile lui Fallon cântau parcă pe corpul său o melodie care făcea fuga penibilă, dificilă. Imposibil de realizat.

Îmbrăcat încă în halatul său, cu masca lăsată în jos, pe gât, doctorul Miller ieși în sfârșit din sala de operație, cu o expresie sinistră zugrăvită pe față.

Blake și Jeff săriră în picioare și îi ieșiră înainte.

Cum se simte, Victor? Cum se simte soția mea?

Krystle se va restabili, răspunse medicul cu părul alb

dar vocea era tristă. Dar... Sunt dezolat, Blake. Am făcut tot ce am putut însă a fost imposibil să salvăm copilul.

Ochii lui Blake scânteiară sub impactul loviturii primite. Apoi, spuse:

— Vreau s-o văd. Vreau să fiu lângă ea.

Medicul scutură capul în semn de refuz.

— Nu încă. Este sub efectul sedativului.

Îi trebui un minut lui Blake ca să înțeleagă că asta însemna de fapt că, Krystle nu știa nimic.

— Ținea așa de mult la copilul ăsta, șopti. Poate data viitoare...

— Blake... i-o tăie medicul. Sunt dezolat, Blake... Nu va mai exista niciodată posibilitatea de a avea un copil. În timpul operației am observat o malformație a uterului...

— Atunci e numai greșeala ta, Victor! strigă furios Blake. Trebuia să vezi asta mai înainte. Și să înlături ceea ce a făcut-o să sufere acum. Oroarea a ceea ce a suportat și a ceea ce va suporta de acum încolo!

Furia care se citea în ochii lui Blake ar fi pietrificat un om mai puțin avizat, dar doctorul Miller înțelegea emoția care-l făcea să profereze acuzații de acest fel. Adeseori, când membrii familiei unui bolnav aflau o veste rea, reacționau cu violență și își îndreptau furia împotriva celui ce se forța să-i ajute. Răspunse cu calm:

— Nu puteam depista nimic în cursul examenelor obișnuite, Blake.

Blake dădu din cap, își mușcă buza și puse mâna pe umărul doctorului. Era tot ce putea el să facă mai mult în chip de scuză.

— O să-i spui? întrebă.

— Da, răspunse Miller clătinând din cap. Când va fi mai întărită.

Blake încuviință și se simți deodată mai obosit decât își putuse imagina.

A doua zi, dimineața, când Claudia Blaidel ieși din casă ca să se ducă la lucru, o voce de femeie, venind dinspre piscină, o strigă. Ea traversă peluza ca să se ducă spre Alexis Carrington. Aceasta purta un caftan colorat și-și bea cafeaua așezată la o masă aproape de bazin.

— Bună ziua, Claudia. V-ați sculat dis de dimineață.

— Da, mă duc la lucru.

Oh! e adevărat; am auzit vorbindu-se cum că soțul meu v-a oferit o slujbă. Vă place?

Mult, răspunse Claudia.

Dar nu se putu împiedica să nu se întrebe de ce o strigase și de ce femeia aceasta vorbea despre Blake ca despre soțul ei. Îi întoarse spatele și se îndreptă spre garaj. Alexis o opri urmând conversația pe un ton șăgalnic.

— Ați auzit acel scandal ieri seara? O mașină a plecat foarte repede...

— Era o ambulanță.

— O ambulanță!

— Da! Pentru Krystle. Au dus-o la spital. Și-a pierdut copilul.

Alexis tresări ca și cum ar fi fost șocată.

— Cum!

— Am vorbit cu Jeff azi. Telefona de la spital... A pierdut copilul.

— Oh! este înspăimântător... zise Alexis rapid, ca dintr-o suflare. O lovitură teribilă, teribilă. Dar de fapt și dumneavoastră știți ce înseamnă asta, nu-i așa? Să-ți pierzi un copil. Vreau să spun că soțul dumneavoastră a îndepărtat-o pe fiica dumneavoastră de dumneavoastră...

Claudia dădu cu triste din cap.

— Totuși am avut-o pe Lindsay lângă mine timp de paisprezece ani minunați.

— Bineînțeles, aprobă Alexis. Și o veți regăsi în curând. Sunt sigură că Blake ar putea să-i găsească dacă dorește cu adevărat lucrul ăsta. Și o să dorească fără nici o îndoială.

— Sper și eu, răspunse Claudia. Mă rog pentru asta!

Din nou Alexis dădu din cap, apoi reluă discuția cu vădită dificultate ca și când i-ar fi fost penibil să discute un astfel de subiect.

— Claudia, aș vrea să știți... În străfundul inimii mele am plâns la tribunal când v-am auzit făcând acele dezvăluiri. In legătură cu relațiile pe care le-ați avut cu fiul meu... Înțeleg cât v-a fost de dificil să etalați totul în fața lumii întregi, în fața soțului dumneavoastră, așezat acolo și ascultând... Vă necăjesc vorbind despre asta?

— Da, îi scăpă Claudiei.

De ce oare nu reușea să-i întoarcă pur și simplu spatele și să se ducă să-și ia mașina, să meargă la birou, adică acolo unde se afla acum noua ei viață?

- Nu doream să vă rănesc, insistă Alexis.

— De ce vă îngrijiți atâta de mine? se pomeni Claudia zicând. Sunteți mama lui Steven. Eu nu însemn nimic pentru dumneavoastră. Nu sunt decât o simplă locatară a acestei case.

— Ca și mine, mărturisi Alexis. Cel puțin așa mă consideră: o locatară. Pe moment mă mulțumesc cu asta. Ceea ce doream să spun este că apreciez faptul că i-ați adus un pic de bucurie lui Steven. Știu că ați făcut lucrul ăsta și cu ce preț... Cât despre Krystle, și ea a suferit o pierdere, e trist lucru, dar într-un anume sens nu face decât să plătească o datorie. Nu tot așa de mare ca a dumneavoastră, e adevărat, nu-i așa, Claudia? Și apoi ea nu-i o locatară a acestei case. Aici e la ea acasă, atotstăpânitoare. Are totul, totul.

Claudia se uită cu atenție, un moment la interlocutoarea ei, apoi se întoarse brusc și se îndepărtă.

—

La prima vedere, mașinile erau preocuparea principală a tuturor celor ce frecventau barul pierdut, el însuși pe un tronson de autostradă izolată în mijlocul unei câmpii înconjurate între două lanțuri de munți. Steven trecuse pe acolo de nenumărate ori, dar nu se oprise niciodată să admire niște hot-rods pestrițe și mașinăriile cursierilor, cu motoarele mari, parcate în fața clădirii. Și nimic din aparența ternă nu te lăsa să crezi că puteai descoperi în interior o atmosferă așa deosebită. Rarele raze de soare luminau pe ici pe colo pământul, dezvăluiau o perdea de praf de câte ori cineva împingea ușa de la intrare. Dacă nu, lumina era dispersată de către spoturile așezate în unghiuri care luminau cupele, trofeele și fotografiile care se amestecau cu paharele și cu sticlele din spatele barului. Era vorba de farfurii din argint sau de replici aurite ale mașinilor de curse și de diferite modele sau mărimi. Fotografiile reprezentau piloți lângă mașinile lor, purtându-și căștile sau ținându-le sub braț. Altele nu reprezentau decât bolizii.

Sammy Jo fusese primită călduros când pătrunsese în această încăpere. Cea mai mare parte a clienților barului erau adolescenți, rari erau cei ce depășiseră douăzeci de ani și toți beau bere. Steven remarcă imediat că se cunoșteau cu toții și că nimeni nu o lăsa pe Sammy Jo să treacă neobservată.

— Hei! Unde ai fost până acum? Ne-ai lipsit!

— Sunt încântat să te văd, Sammy Jo!

— Salut! Vino puțin la noi!

Sammy Jo îl prezentă la cinci sau șase persoane, neutili-

zând decât prenumele apoi se așezară cu toții la bar. Aproape de Steven, pe un taburet, stătea o fată fermecătoare îmbrăcată cu pantaloni marca blue-jeans și purtând o pălărie de cow-boy. Se numea Debbie.

— Știi, Steven, tatăl lui Debbie era un pilot tot așa de năpraznic ca și al meu.

Debbie le mulțumi pentru cuvinte cu un splendid surâs.

— Salut. Vrei alune sau covrigei, Steve... (Ea împinse o pungă spre el, apoi se aplecă spre Sammy Jo) Jud e pe undeva pe aici. Încă sobru, sper.

Înainte ca ea să fi putut să răspundă un strigă de cow-boy, pătrunzător răsună în sală.

— Hei! Sammy Jo!

Se întoarseră aproape în același timp pe scaunele lor ca să privească în direcția unui colț întunecat unde o mână ținând o sticlă de bere se agita să le atragă atenția. Sammy Jo salută.

— Salut, Buddy!

Buddy se smulse din ascunzișul său și se îndreptă spre ei. Era mare și gras, practic îmbrăcat numai în negru — jeans negri, Sweat-shirt negru cu imaginea publicitară a unei firme de uleiuri, haină de piele neagră și un fular roșu înnodat în jurul gâtului. O fată care nu avea mai mult de șaisprezece ani ieși și ea din colțul întunecat și se strecură în calea lui. Purta haine bărbătești de lucru de cinci ori mai mari decât măsura ei.

— Credeam că ai dispărut cu tatăl tău și cu acea femeie bătrână, zise Buddy arătând cu degetul spre Sammy Jo, fără să-l scape din priviri pe Steven, analizat rapid din cap până la picioare.

— Poate că n-ai înțeles prea bine ce spuneam alaltăieri seara, îi replică Sammy Jo. Sunt în vacanță acum. Sunt în familia prietenului meu. Steven ți-l prezint pe Buddy.

Steven îi întinse mâna lui Buddy care făcu o strâmbătură și păru să reflecteze timp îndelungat înainte de a i-o strânge.

— Salut.

— Salut.

Sammy Jo aruncă o privire spre fata îmbrăcată în ținută de lucru.

— Îmi pare rău dar nu știu numele tău.

— Linda, răspunse scurt fata. Acum sunt cu Buddy.

Cu un gest posesiv, Linda îl apucă pe Buddy de brațul lui impresionant.

— Ei bine, zise Sammy Jo amuzată, ai ceva șanse, nu?

— Da, cred, sper. În sfârșit, știu că da. Sunt sigură de asta.

— În orice caz mie mi se pare că Sammy Jo a dibuit un adevărat trofeu, glumi Buddy privindu-l pe Steven. Trebuie să fie al naibii de bun, nu-i așa?

— Haide, vino, îl întrerupse Linda atrăgându-l pe Buddy spre partea ei cu speranța de a-l face să revină în colțul întunecos unde stăteau. El se trase din strânsoarea ei fără menajamente.

— Așteaptă un minut. (Privirea lui rămăsese fixată de cea a lui Steven) Nu te-am mai văzut pe aici mai înainte, Stevie. Unde umblai tu?

— Dacă te referi la cursele de automobile, răspunse Steven, sunt dezolat dar eu nu particip.

— Haide, vino să dansăm, Buddy, insistă Linda.

— Nu participi la curse? Ei bine, riști să nu mergi prea departe cu Miss Hot-rod pe care o vezi aici. Dar asta se poate aranja. Nu-i așa, Jud? Andy?

Alți indivizi se apropiaseră ca să vadă spectacolul și ca să-și spună opinia.

— Cum? întrebă cineva.

— Ușor, răspunse Buddy care se uita mereu cu mare atenție la Steven. O să organizăm o mică întrecere, mâine dimineață la prima oră. Dis de dimineață. Ești de acord. Steven?

— Nu cred, nu, mulțumesc. Știi, eu nu am decât o mașinuță...

— Nu-i nici o problemă, amice, îi luă vorba din gură cel pe care-l numiseră Andy. Îți împrumut mașina mea.

— Așadar, accepți? insistă Buddy. Numai ca să ne distrăm.

— Nu cred, răspunse Steven scuturând mereu din cap.

— N-ai curaj, asta e.

Din nou Linda încercă să-l îndepărteze de acolo pe Buddy.

— Dansăm sau ce faci?

Steven se întoarse spre Sammy Jo care rămăsese tăcută, apoi se uită la Buddy și zise:

— De acord, ai câștigat.

Sammy Jo scoase un strigăt de bucurie și-l strânse în brațe pe Steven aruncând priviri pline de mândrie către întreaga adunare.

— Vino, Steven, spuse cu voce tare. O să dansăm toată noaptea.

O să vă restabiliți, zise cu amabilitate Nick Toscanni. Asta e tot ce contează.

— Pentru cine Nick? Cu siguranță că nu pentru mine. Puțin îmi pasă de tot ce mai poate veni.

— Haide, Krystle. Nu vă mai preocupați de dumneavoastră, de viața dumneavoastră? Nici de cei ce vă iubesc?

— Nu. Lăsați-mă, Nick.

— E prea mult. Sunteți o femeie frumoasă, inteligentă, căsătorită cu un bărbat care vă adoră. Nu vă lipsește nimic, e suficient să vă lăsați purtată de viață... De ce, Krystle?

— Plecați de aici.

— Pentru că nu puteți avea un copil, asta este?

— Mă simt... mă simt asemeni deșertului, Nick. Sunt sterilă, aridă, inutilă... Nu sunt capabilă să-i dăruiesc un copil lui Blake, soțului meu.

— Krystle, nu înțelegeți că nu puteți — și nimeni nu poate — să vă fondați o existență pe ceea ce se poate sau nu se poate oferi altuia? Înțeleg că ați fi dorit să-i oferiți singurul lucru pe care milioanele lui nu pot să-l cumpere, dar ... Frumoasă întorsătură! În fond, Blake Carrington nu putea spera la nici o garanție împotriva a ceea ce ne lovește pe noi toți.

Krystle rămase tăcută apoi întoarse spre el o privire șocată. Asigurarea calmă pe care i-o dădea psihiatrul se topise dintr-odată într-un rechizitoriu. El intrase într-o stare de furie, punea pasiune și totul numai datorită lui Blake. Nick păru dintr-odată încurcat și se îndepărtă un pas de șezlongul unde se odihnea Krystle. Merse câtăva vreme de-a lungul salonului încercând să-și regăsească echilibrul, apoi întoarse spatele și se uită pe fereastră.

— El este soțul meu, zise Krystle. Și acum vă rog să plecați și să mă lăsați singură.

Nick se întoarse din nou spre ea și îi aruncă o privire tristă și preocupată.

— Pentru ca astfel să puteți plânge cu lacrimi amare, să fiți deprimată, să vă lăsați întunecată de deznădejde, nu-i așa?

Auzind aceste cuvinte lacrimile chiar începură să curgă pe obrajii lui Krystle. Una dintre ele căzu pe rochia de satin pe care o purta și făcu să bată în roșu pata pe care ea o făcuse pe țesătura roz.

CAPITOLUL XII

Claudia își dete seama că avea un sentiment de compasiune față de Krystle. Poate pentru că ajunsese s-o iubească pe femeia sub al cărei acoperiș găsise găzduire, sau poate pentru că încetase să-l mai iubească pe Mathew. În orice caz, Claudia înțelese că sentimentele pe care le avea față de Krystle erau semn al sănătății, semnul restabilirii ei totale. Se simțea nu numai capabilă să trăiască pe propriile ei picioare, dar chiar grăbită să o facă. În curând Lindsay avea să se întoarcă la ea și trebuia pregătită casa pentru o astfel de împrejurare...

Când ușa bibliotecii se deschise, fu brusc adusă la realitate. Silueta înaltă a lui Steven se profilă în prag. Imediat ce o zări, se dădu înapoi, bâlbâind ceva ca niște scuze vagi.

— Nu pleca, Steven, îl chemă grăbită.

Rămăsese nemișcat în cadrul ușii, nehotărât.

— Nu mă deranjezi deloc, Steven. Căutam o carte, atâta tot. (Schiță un surâs). Și apoi, tu ești aici acasă la tine.

— Credeam... Credeam că tu nu prea ai vrea să dai ochii cu mine. De fapt, te-am căutat când m-am întors și am fost mulțumit să te găsesc aici. Însă Krystle mi-a spus că nu vrei să fii deranjată, că preferi să stai singură în camera ta până vei ajunge acasă la tine. M-am simțit vizat în mod special de sfatul ăsta... Mă înșel, Claudia?

— Intră, Steven, ca să putem să vorbim.

O privi un moment, apoi clătină din cap și înaintă spre mijlocul camerei, închizând ușa după el. Claudia se afla în zona razelor de soare; părea o figurină chinezească conturându-se pe fondul întunecat, format din masa de cărți înălțate până la tavan.

— Nu pe tine te evitam eu, Steven, zise cu căldură în glas. Niciodată. De ce aș fi făcut-o?

— Nu ți-am mulțumit niciodată pentru ceea ce ai făcut... la tribunal, pentru că ai spus ceea ce ai spus...

— Era adevărat, Steven.

Se apropie și mai mult de ea, privind-o învăluită de lumina zilei aproape sfârșite, lumină ce trecea prin fereastra cu perdele de catifea.

— Cum te simți, Claudia? Am aflat că ai fost bolnavă.

— Acum sunt bine. Le mulțumesc mult și tatălui tău și

lui [illegible] și lui Carl. Au fost atât de generoși, atât de amabili. Sprijinul lor a valorat mult.

[illegible] pe Steven.

Îi luă mâinile și se aplecă să o sărute. În momentul acela, Claudia întoarse capul și sărutul se așeză pe obraz.

— Steven... Indiferent ce a fost între noi... e ceva ce aparține trecutului. Ne-am apropiat unul de altul dintr-o nevoie comună: eram amândoi răniți și speriați. Acum, fiecare lucru s-a așezat la locul lui și... În sfârșit, nu regret nimic, dar totul e la timpul trecut. De acord?

Se uită drept în ochi.

— Nu, Claudia, îi spuse cu o vizibilă dificultate. Contai foarte mult pentru mine. Și azi însemni același lucru. Poți face din mine ce vrei, căci ești singura femeie pentru care am avut astfel de sentimente...

— Vor mai fi și altele, Steven, și tu știi asta.

Dădu drumul mâinilor ei din strânsoare și se îndepărtă, făcând un pas înapoi.

— Nu, nu cred.

— Steven... Am nevoie să trăiesc prin propriile mele puteri. Cel puțin acum. Simt cu adevărat nevoia asta.

— Da, da, bineînțeles. De acord. Ei bine... noroc!

Și spunând acestea, se întoarse pe călcâie și traversând imensul covor persan, se îndreptă spre ușă. Ieși fără să se uite la ea. Purtarea lui o făcu pe Claudia să plângă.

„E atâta disperare în locul acesta așa de mare, așa de somptuos, se gândi ea pe când se apropia de fereastră. Vreau să plec la mine acasă. Și acum, chiar mă simt în stare!"

Atât de mult o entuziasmă această constatare încât îi telefonă lui Nick Toscanni ca să-i vorbească despre hotărârea ei. Și el fu de acord să înceapă să trăiască prin propriile ei forțe, dar îi sugeră să-și găsească mai degrabă un apartament decât să se întoarcă în casa unde planau fantomele atâtor amintiri. O săptămână mai târziu, Claudia se duse să-și ia rămas bun de la Krystle. Se văitară amândouă de necazul pricinuit de pierderea copilului. Apoi, Claudia își șterse lacrimile și se grăbi să-și reînceapă viața.

Blake îl invită pe Andrew Laird să vină să ia masa împreună, la el acasă. Dorea să o vadă pe Krystle, dar mai existau și probleme profesionale la fel de importante de discutat cu Andrew. Blake urcă imediat la etaj și, cum soția sa dormea, coborî. Dejunul de afaceri va avea loc mai întâi.

— Nu trebuie să te bazezi pe sprijinul Departamentului

de Stat, Blake, zise Andrew Laird, nu și-au schimbat părerea referitoare la ridicarea blocajului impus asupra petrolului tău. Acest general este...

— Să se ducă naibii, îi tăie vorba Blake. Spune-mi tot ce știi despre acest Rashid Ahmed. Poate ne putem debarasa de el.

Avocatul nu răspunse imediat. Își luă un răgaz să bea o înghițitură de vin. Lucra pentru Blake de multă vreme și nu mai era surprins de orice, dar de aici și până la a-ți imagina că te poți debarasa de un șef al guvernului arab... În sfârșit, povesti tot ce știa despre el.

— Zvonurile spun că el e autorul loviturii de stat militare. Și nu era pentru prima oară. Mai întâi, și-a făcut debutul în mod remarcabil ca play-boy internațional: femei splendide, cluburi private, cazinouri, peste tot în lume. Anii lui de tinerețe au fost marcați de vedetele de cinema și poveștile cu întreceri de automobile. A procedat în așa fel încât nimeni nu s-a interesat în mod serios de el, și în tot acest timp asculta, stabilea contacte și se pregătea.

— Pentru ce se pregătea? întrebă Blake, deși știa răspunsul.

— Să-ți blocheze petrolierele și să te țină încurcat atâta cât avea el poftă. Până ai să consimți la tot ce-ți va propune. Și nu-i niciodată ușor de bănuit ce ar putea să-și dorească un arab.

— Trebuie să găsim un mijloc de a ne debarasa, și încă repede, zise, calm, Blake. M-am săturat să tot tratez cu intermediarii care nu pot lua nici o măsură. Dacă Rashid Ahmed controlează petrolul și mișcarea vapoarelor mele în afara porturilor acelora blestemate, ei bine, o să scăpăm de el. O să găsim un mijloc. Ai înțeles?

Andrew împinse farfuria din fața lui în care se aflau fudulii de vițel de care practic nici nu se atinsese. Își pierduse brusc pofta de mâncare.

— Azi nu mai e un play-boy, zise cu glasul plin de milă. Ahmed se află în planul din spate, a ieșit din scenă și din bătaia reflectoarelor. Nimeni nu se mai poate debarasa de el. De altfel, nimeni nu știe unde este.

— Scapă-mă de el, i-o reteză scurt Blake. (Aruncă șervetul pe masă și se ridică). Scuză-mă Andrew, trebuie să merg să văd ce face soția mea. Cu siguranță că la ora asta s-a trezit.

[illegible] Andrew. Prezintă-i omagiul [illegible]

[illegible] Andrew examină eleganta culoare [illegible] de cristal. Când îl așează în bă[illegible] lichidul începe să trăiască și că, [illegible] Așeză paharul la loc fără să mai [illegible] debarasezi de Rashid Ahmed... E ca și [illegible] împuște pe Moș Crăciun. Mai rău... [illegible] Moș Crăciun nu avea în jurul lui o mulțime de trăgători [illegible] și de teroriști care să-l protejeze.

Alexis Carrington se afla în încăperea unde ședea maître d'hotel pentru a împrumuta câteva lingurițe de cafea și îi auzise pe Blake și pe Andrew intrând în sufragerie. Ca să nu facă nici un zgomot sau să provoace scandal, nu se mai mișcă de acolo până la terminarea dejunului, cerându-i servitorului să nu semnaleze nimănui prezența ei. Fu mirată, apoi încântată să descopere că se putea auzi tot ce se spunea la masă aflată exact în spatele ușii batante.

– E frumos, nu-i așa? zise Blake arătând razele soarelui care intrau în camera lui Krystle și luminau covorul colorat în verde și alb.

Apoi, el se uită la ea, cum stătea palidă și aproape inertă pe șezlong.

- Asta îmi amintește de ziua când ne-am întâlnit, adăugă. Tu îți mai amintești?

Vag, răspunse ca și când ar fi dorit ca el să plece.

Numai că el se apropie și mai mult și-și luă și un scaun. Apoi luă una din mâinile ei moi într-ale sale și îi vorbi tandru, ca un îndrăgostit, ca și cum n-ar fi avut în acel moment nici o altă preocupare decât să facă să apară surâsul pe buzele ei.

- Hai, hai, lasă-mă pe mine să te ajut să-ți amintești. Venisei în biroul meu la o discuție. Te-am întrebat ce contează cel mai mult pentru tine, în afara ocupării unui post la prestigioasa societate Denver—Carrington. Și tu ai răspuns... Ce-ai răspuns?

Nu știu, zise pe nerăsuflate, cu ochii închiși.

Ai spus: „Viața. Vreau să fie o viață împlinită. Și o zi ca cea de acum ușurează totul". Ei bine, Krystle, ziua asta nu seamănă cu cea de atunci? De ce n-am trăi-o împreună? Victor spune că starea sănătății tale îți permite să ieși, că ți-ar face bine să te îmbraci și să vezi lumea. Știi ce o să fa-

cem... Alfred te va lua la ora șase. Vom merge să luăm masa de seară la Romand Apoi o să facem un tur la...

— Oprește-te, Blake, i-o reteză scurt, penibil chiar. Te rog, oprește-te.

— Nu vrei să mergi la Romand?... insistă el ca și când n-ar fi înțeles tulburarea ce o cuprinsese. Atunci o să mergem în altă parte, oriunde, e suficient doar să dai ordin. Îți mai amintești noaptea când am zburat la San Francisco pentru că doream o cină cu preparate chinezești? Ce zici de asta?... Dallas, New York, sau...

— Blake, te rog. . Nu asta e problema. Eu sunt, acum, o problemă. Nu simt nevoia.

— Dar ce simți? Încearcă să-mi spui.

Timp de o secundă rămase tăcută, apoi se căzni să explice.

— Mă simt inutilă. Fără dorințe sexuale. Goală pe dinăuntru.

Ceva îi strângea gâtul. Vocea i se frânse. Întoarse capul.

Și el era emoționat. Încetișor, îi puse capul pe umărul lui și-i strânse mâna inertă.

— Va trece, Krystle. Știi bine că va trece

— Aș vrea să cred.

Blake își luă seama și începu din nou să vorbească cu entuziasm, hotărât să o scoată pe soția sa din tristețea aceasta.

— Atunci când vreau ceva, mă și zbat ca să obțin. Așa cum m-am zbătut ca să te am.

Krystle se mulțumi să clatine din cap.

Blake își vârî mâna în buzunar și scoase o cutie lungă și neagră. O așeză în poala soției sale, dar Krystle nici măcar nu întoarse capul să o vadă. El o luă apoi, și-o deschise pentru a scoate la iveală un splendid colier de perle asortate cu o închizătoare de diamante și de rubine.

— Pentru Mrs. Carrington, din partea lui Mr. Carrington, cu toată dragostea, zise Blake.

O lacrimă se scurse pe obrazul lui Krystle și ea scuturâ din cap în semn de refuz.

— Nu-l vreau, Blake.

Neobișnuita răbdare a lui Blake atinse limita; făcuse toate eforturile posibile pentru ea, dar, de data aceasta, era prea mult, în orice caz mai mult decât putea el să suporte sau să tolereze.

— Și mă rog de ce?

— Pentru că... N-aș putea niciodată să-l privesc fără să

mă gândesc că tu mi l-ai oferit... când eram la pământ.

Izbucni în lacrimi. Blake se ridicase și, mergând de-a lungul camerei, într-o parte și-n cealaltă, îi vorbea:

— Ascultă, Krystle, faptul că nu poți avea un copil este o dramă pentru amândoi. Dar e suficient să arunci o privire într-un ziar ca să înțelegi că nu e unica tragedie care se desfășoară în lume!

— Știu, Blake, răspunse înăbușindu-și hohotele. Dar... nu pot să mă abțin.

El se aplecă alături de ea și-i întinse din nou cutiuța neagră.

— Vreau să-l primești, zise cu hotărâre în glas. Vreau să-l porți și să fii gata pregătită la ora cinci, când Alfred va veni să te ia...

— Nu. Sunt bolnavă! Nu vezi? Nu înțelegi?

Blake se ridică și, după un moment, clătină din cap.

— De acord. Accept. Îl voi chema pe Nick Toscanni să vină să te consulte.

Și, spunând aceste cuvinte, băgă cutiuța în buzunar.

— Doctorul Toscanni? întrebă Krystle. Ce să caute?

— Pentru că tu ai nevoie de ajutor.

— Nu! Nu, Blake, te rog. Nick nu poate să mă ajute cum nici perlele astea nu sunt în stare să o facă.

— Tu nici nu știi măcar ce ar putea să-ți facă bine, replică Blake, a cărui răbdare era la capăt, deja. Asta e suficient pentru a-mi demonstra că ai, în mod efectiv, nevoie de ajutor.

Krystle nu răspunse. Știa că simplul fapt de a-l vedea pe Nick Toscanni trezea în ea valuri ascunse de emoție. Era ceva la omul acesta care o tulbura, ceva nerostit între ei pe care ea nu reușea să-l uite. Însă era prea deprimată, prea obosită, ca să protesteze. Dacă Blake ar dori măcar să-i lase câtva timp... Dar soțul ei nu era deloc răbdarea întruchipată. El știa că Nick Toscanni era un doctor bun și nu se gândise niciodată că, în fond, era și el bărbat ca toți bărbații.

— Doctorul Toscanni la telefon, Mr. Carrington! Vă telefonează conform înțelegerii dumneavoastră.

Secretara îi făcu legătura și Blake ridică receptorul:

— Nick?

Am primit mesajul. Urgent. Ce s-a întâmplat?

Nick, am o mie de probleme. Presiunea care a venit asupra mea mă cuprinde din toate părțile. Și ca să nu dau

exemplu decât cele cinci petroliere blocate într-o țară ostilă pe care nu reușesc să le eliberez...

— Vă gândiți, probabil, că, generalul care a luat puterea acolo a devenit între timp nebun de legat și ați vrea să merg să-l îngrijesc, nu-i așa?

Nick nu reușea să ascundă cinismul glumei sale.

— E vorba de Krystle, răspunse Blake cu simplitate.

Tonul lui Nick deveni pe loc absolut profesional.

— Tot depresiune? întrebă.

— Se înrăutățește.

— Cum așa?

— Nu reușesc s-o fac să iasă din casă.

— Și ea face parte din „presiunea" pe care o simțiți pe umeri și de care doriți să vă descotorosiți.

Blake lăsă deoparte sarcasmul.

— Vreau să o luați sub supraveghere, să devină una dintre paciente.

— E de acord?

— Nu.

— I-ați vorbit deja?

— Da, dar ea nu e capabilă să știe ce e bine pentru ea în acest moment. Vă veți duce să o vedeți?

Nick întârzie un moment răspunsul:

— Nu.

Înspăimântat, Blake zbieră în receptor.

— De ce?

— Există un principiu, răspunse psihiatrul, dacă ea nu vrea ajutorul, nimeni nu o poate forța să-l vrea.

Dar, pentru Blake Carrington „nu" nu era niciodată un răspuns acceptat.

— Nici Claudia Blaidel nu v-a primit cu brațele deschise prima dată, dacă-mi aduc bine aminte, zise cu răceală în glas. Uitați-vă la rezultatele pe care le-ați obținut până acum Se instalează în propriul ei apartament. În curând va fi o persoană „normală", în deplină stăpânire a propriei vieți.

— Sunt două persoane diferite, îi întoarse vorba Nick. Și nici problema care se ridică nu e aceeași...

— Nu vreau să aud nimic, Nick, îi taie vorba. Sunteți medic, sunteți psihiatru, așadar, o să fiți și pentru soția mea. Are nevoie de ajutorul dumneavoastră și contează prea puțin ce gândește despre asta. (Emoția îl cuprinse brusc și vocea îl tră-

[illegible] O iubesc și n-aș suporta s-o văd frământân-[illegible]

O imagine anume îi veni în minte lui Nick Toscanni când auzi tonul lui Blake Carrington dezvăluind această suferință sinceră. Știa și el, Nick, ce înseamnă să plângi soarta cuiva, să vezi o ființă iubită murind de disperare.

— De acord, zise intr-un sfârșit. Când vreți cu adevărat să ajutați pe cineva, nimeni nu vă poate opri, nu-i așa?

— Așadar veți veni să o consultați?

— Dar fără să promit nimic. Înțelegeți? Voi veni, totuși.

— Bine, . . . e bine.

Și închise. „Putea măcar să spună «mulțumesc»“, se gândi Nick, nu fără ironie.

— Reacționezi exact ca ceilalți . . Te prosternezi în fața lui Blake Carrington și îi urmezi toate ordinele. Îl lași să se folosească de tine cum se folosește și de alții. Cum a procedat și cu Gianni. . .

— Nu-i adevărat, Terry, răspunse Nick surorii sale.

Se forța să-și păstreze o voce calmă menținându-și receptorul aparatului telefonic lipit de ureche.

— Să nu crezi că l-am uitat pe Gianni, reluă discuția. Îl visez fără încetare, spânzurat în celula acelei închisori. Și-mi mai apare în fața ochilor, așa, deodată, fără un motiv real, când ridic privirea dintr-o carte, sau când e o pauză mai lungă în cursul unei convorbiri telefonice sau când intru într-un bar, sau . .

— Știu, știu, șopti Tereza Toscanni. Sunt revoltată, Nick. Nu voiam să-ți amintesc ce a făcut secătura asta familiei noastre. Știu că nici tu n-ai uitat, cum n-am uitat nici eu. Activitățile tale te atrag prea mult în preajma lui și a familiei lui. . . Mai întâi femeia aceea care a depus mărturie în favoarea lui la proces, apoi fiul lui și acum, nevasta. . . Tu îi ajuți pe toți, și mai poți tu oare să spui unde se ascunde răzbunarea ta?

Răzbunarea, repetă Nick, nu știu. Și, de altfel, la ce răzbunare să mă fi gândit? Cum să te răzbuni pe cineva care l-a condus pe propriul tău frate la sinucidere? Nu m-am gândit niciodată să-l ucid pe ticalosul ăsta, nu știai? Și ce caut eu de fapt, la Denver?. . . La ce fel de răzbunare să pot să mă aștept? Gianni e mort. Nu mai poate fi înviat.

— Blake Carrington e cel ce l-a învinovățit pe Gianni de furt. Blake Carrington a adus acuzațiile care l-au condus la închisoare. L-a omorât pe Gianni tot astfel cum ar fi înnodat cu mâna lui manichiurată cearșaful împrejurul gâtului fratelui tău. Și tot așa gândeai și tu până acum, Nick. Aveai în tine o ură feroce împotriva lui Blake Carrington înainte de a fi început să te ocupi de sănătatea încântătoarei lui soții...

— Ajunge, Terry. Asta n-are nici o legătură. Numai că am avut timp de reflecție de când cu drama aceasta. Și nici nu-i prea înțelept să te gândești să-l răzbuni pe Gianni.

— Ei bine, sunt mulțumită că te-am auzit. Aveam presentimentul că tu erai pe punctul de a uita pentru ce te afli acolo. Văd că te ții de treabă, Nick. Te-ai vândut lui Blake Carrington și te-ai prosternat milioanelor sale. Aurul strălucește în fața ochilor tăi atât de bine, că nu mai vezi la fel de clar ca înainte de moartea lui Gianni. Iată adevărul. Și mai bănuiesc și că ești îndrăgostit de Krystle Carrington... nu-i așa?...

— Nu, răspunse Nick.

Dar și el, și sora lui, amândoi, băgară de seamă ezitarea din răspuns. Nu... nu tocmai. Nu încă.

Cu mult înainte de răsăritul soarelui, Sammy Jo intră în camera lui Steven, închise ușa și aprinse lumina. Înainta desculță pe covorul gros. Lângă pat se opri un timp să admire trăsăturile regulate ale lui Steven, căderea părului lui... Și era blond, ca și ea... Apoi îi puse mâna pe umăr și-l zgâlțâi.

— Hei! Scoală! îi zise. A sosit ziua cea mare!

Steven deschise ochii și-i zâmbi. Un surâs frumos care lumina fața lui, atât de aproape de a ei. Nu remarcase niciodată petele ei mici și nostime de roșeață de pe nările nasului puțin turtit.

Imediat ce fu sigură că se trezise, bătu în retragere. Avea o cămășuță de noapte aproape minusculă și nimic mai mult.

— Ne întâlnim lângă garaj, șopti. Îmbracă-te cum te am învățat eu și nu uita cascheta.

În clipa următoare dispăruse deja.

Apoi, timp de o oră îl învăță lucruri de primă necesitate legate de curse, parcurgând drumurile nepietruite în camionul Trans Am al lui Steven. În sfârșit, sosi și vremea să-i întâlnească pe ceilalți. Având un pic de întârziere, ei ajunseră lângă pista Dirt Track învăluiți într-un nor de praf. Buddy,

Buddy, Jud și alți cinci sau șase tineri, pe care Steven nu-i cunoștea, se aflau deja lângă un grup de mașini. Steven se apropie de mașina de curse împrumutată și se instală la volan. Efectuă mai întâi un tur de pistă ca s-o încerce, în timp ce era privit cu nerăbdare.

— A fost un tur de încercare de pistă bun, îi spuse Sammy Jo. Ascultă, tu ai cu adevărat ceva posibilități. Dar fii atent la Buddy! Lui îi place să te țină în spatele mașinii din frunte și să ți-o ia înainte dintr-odată, când te aștepți cel mai puțin...

— Gata? strigă Buddy. Ești gata? Fiindcă noi suntem deja!

Când numitul Andy își scotea cămașa ca s-o folosească drept steag, mașinile se aliniară la linia de plecare... Drept urmare Andy coborî „steagul" cu un gest teatral.

Trei mașini erau în linie: cea a lui Steven, a lui Buddy și cea a lui Jud. Pista era un oval de pământ bătut, ce fusese terasat aici, în mijlocul trist dintre deșert și poalele colinelor.

Buddy trecu imediat în frunte. Jud urma din scurt și Steven încheia șirul. Un nor de praf se formă în spatele lor, gros asemeni fumului unei rachete aflate pe pista de decolare. Când își luară viteză, Steven reuși să-l dubleze pe Jud, apoi Buddy avu aerul că se lasă depășit pe când urletele celor trei motoare se ridicau deasupra câmpiei.

— Fii atent la el, Steven! strigă din răsputeri Sammy Jo, dar nu putea fi auzită.

Când fu în spatele lui Steven, Buddy acceleră ca să-l lovească o dată, de două ori, de trei ori. Steven conducea liniștit, balansând mașina de la un capăt la altul al pistei, ca să încerce să scape de nemilosul asalt al lui Buddy. Jud conducea și el în linie dreaptă și foarte rapid. Dar dintr-odată, ca prin miracol, Steven reuși să-și păstreze calmul.

Buddy se frecase pur și simplu de bara din dreapta a lui Steven când intră în curbă; ar fi trebuit să spunem că cele două mașini rămaseseră agățate una de alta și luaseră curba asemeni unor patinatori, dar deodată, mașina lui Steven se întoarse de-a curmezișul, scăpă de sub control și făcu un salt smulgând iarba și ridicând praful... Dispăru în spatele norului, dincolo de pistă.

Sammy Jo scoase un strigăt de groază. Apoi sări la volanul mașinii Trans Am și se repezi în direcția locului accidentului. În câteva secunde era lângă Steven. Mașina stătea pe aripi, iar roțile încă se învârteau. Steven ieși din ea pe fe-

noastră. Pe fața lui palidă și plină de praf se schița cel mai frumos zâmbet pe care-l avusese ea vreodată de la cineva.

— Cred că n-am reușit, zise.

Sammy Jo îl luă în brațe și-l strânse ca și când n-ar mai fi vrut să-i dea drumul niciodată!

— Ei și? zise. I-ai făcut necaz ticălosului aceluia și asta contează.

— Oh, nu, Sammy, e și mai mult! îi întoarse vorba Steven în mod vizibil aprins de o idee. Ai dreptate, am făcut și asta. Dar știi ce? Ei bine, îmi place mult! Îmi place pista asta, Sammy Jo, îmi plac întrecerile de acest fel și-mi placi și tu!

Și spunând vorbele astea, o îmbrățișă cu pasiune. Sammy Jo îi răspunse cu un sărut.

Buddy sfârși de ocolit pista în mare viteză și veni lângă ei ca să guste victoria. Fără să coboare din mașină, strigă:

— Haide, amice, îți iei forțe proaspete?!

Sammy Jo își fixă privirea în ochii albaștri ai lui Steven.

— Haide altundeva, zise destul de tare pentru ca toată lumea să o audă. Undeva unde vom fi singuri-singurei.

Și răspunsul fu tot un sărut.

Alexis era la telefan, purtând o convorbire la mare depărtare cu o femeie pe care nu o simpatiza deloc, dar pe care o numea „draga mea":

— Cum poți să spui că nu ne-am văzut de multă vreme, strigă ea râzând. Draga mea, oriunde m-am aflat, am urmărit articolele tale, n-am pierdut nici unul. Nu pot să-mi încep ziua până nu citesc cronica ta. Nu, bineînțeles, n-am de povestit despre nici un cancan, cel puțin pe moment, nu încă. Bine înțeles că tu ai fi prima pe care aș avertiza-o, nici măcar n-ai nevoie să-mi ceri asta! Dar dovedește-te tu comoara mea, vrei!... Tu știi totdeauna unde sunt oamenii sus-puși, cu cine sunt și ce fac. Uite, draga mea, nu în scopul publicării îți cer ceva, dar parcă am putea să înnod o aventură mai veche. Spune-mi, scumpo, cum aș putea să iau legătura cu Ra shid Ahmed?

Cu zâmbetul pe buze, ascultă răspunsul, notă un număr, apoi ascultă cu un aer distrat un monolog lung, care n-o interesa deloc. În sfârșit, îi mulțumi „scumpei" și închise... Tot surâzătoare. Cel de-al doilea telefon pe care-l dădu fu în scopul rezolvării unui loc la un zbor al companiei Alitalia.

CAPITOLUL XIII

Aveți un aer obosit, observă Cecil Colby imediat ce maître d'hôtel se îndepărtă cu comanda băuturilor. Încântătoare, ca de obicei, dar obosită. Asta-i din cauza acestui diavol de om care vă ucide folosindu-vă la lucru.

Claudia zâmbi:

— Nu, răspunse, îl văd rar pe Blake. Eu fac parte dintr-un eșalon plasat foarte jos, la baza piramidei. Însă îmi place munca pe care o fac. Sunt obosită, e adevărat, admise ea, totuși. Sunt pe punctul de a face locuibil apartamentul meu cel nou; cred că, mai degrabă, asta mă obosește.

— Aveți probleme?

Claudia aprobă:

— Vecinii mei sunt niște adevărate păsări de noapte. Zgomotoși, gata la orice. Deasupra pieței, clădirile au ziduri subțiri ca foița de țigară.

Chelnerul se apropie cu lista de bucate.

— Bună seara, Mr. Colby.

— Bună seara, Peter.

O așează chiar în fața clienților săi și se topi cu discreție.

— Poate aș avea cum să vă ajut, zise într-o doară Cecil trecând în revistă, din priviri, ceea ce fusese adus, vreau să spun, în legătură cu apartamentul. Avem un nou ansamblu de reședințe în Harrison Hills și...

— Mulțumesc, Cecil, răspunse Claudia scuturând capul, dar nu mă avantajează pe mine căci știu cât cer ele ca plată a chiriei.

Ceea ce pretinde societatea Calby drept chirie, asta voiați să spuneți, nu, o corectă Colby cu un surâs în colțul gurii; aș putea pur și simplu să aranjez pentru ca să plătiți mai puțin, asta-i tot.

Claudia refuză cu fermitate:

— Mulțumesc mult, dar o să mă descurc.

— Sincer vorbind, replică Cecil și ridică, în același timp, din umeri, nu înțeleg prea bine de ce vi se pare o problemă să vă găsiți un apartament mai plăcut, chiar dacă el costă mai scump. Dacă vă estimez eu acum corect, n-o să treacă mult și veți câștiga mult mai bine. Chiar foarte curând!

Mai târziu, sper și eu, zise Claudia în felul ei încântător, dar nu cred că asta va fi „foarte curând".

— Ce părere aveți de niște sardele ca aperitiv? Și apoi putem continua cu friptură în sos preparat după o rețetă din Bordeaux. Aici este foarte bine pregătit.

— A! Da! Pare perfect! aprobă Claudia.

La o încruntare de sprâncene a lui Cecil, un chelner apăru ca să ia comanda. Nici chelarul nu era departe; Cecil alese un vin bordeaux excelent și își fixă din nou atenția asupra Claudiei. Reluă conversația exact de acolo de unde o lăsase.

— De ce nu „foarte curând"? o întrebă. Dacă urmați cursurile serale în domeniul dezvoltării societății Denver—Carrington, mai ales dacă studiați transformarea în petrol a șisturilor bituminoase, astea toate au să vă fie de folos. Știți, e de viitor, și, de vreme ce vă aflați la prima treaptă a scării și doriți să urcați, este momentul să vă lansați pe acest drum, înainte ca alții să fi înțeles că acesta era drumul pe care ar fi trebuit s-o ia ei înșiși... Dar, evident că dumneavoastră trebuie să decideți.

Claudia înclină capul în semn de aprobare.

— Dar haideți să vorbim de ceva mai apropiat: am noutăți pentru dumneavoastră, Claudia.

Ea se uită la el cu ochii larg deschiși de uimire și ochii îi străluciră deodată de înflăcărare:

— Lindsay? strigă aproape. Ați găsit-o?

Cecil se aplecă spre ea și își puse mâna pe mâinile ei, ca să încerce să o calmeze.

— Biroul din Rio a telegrafiat, zise. Mathew Blaidel și Lindsay Blaidel au fost o vreme în Brazilia, dar au plecat.

— Unde?

Femeia își ținea respirația.

— Pe undeva în America de Sud. Poate în Venezuela... Probabil că în Venezuela. Acum se ocupă de asta biroul de informații din Caracas. Ce părere aveți, Claudia?

— Sunt nebună de fericire! Și vă datorez enorm!

— A, nu încă... nu încă. O s-o găsim pe fiica dumneavoastră însă acum, în acest moment, încă n-am găsit-o.

— Știu, dar ați înaintat mult mai mult decât Blake, în ciuda tuturor eforturilor pe care le-a făcut. Vă sunt recunoscătoare, știți... N-o să mă lăsați tocmai acum, nu-i așa? Promiteți-mi, vă rog!

— Vă promit, zise Cecil și-și apăsă mâna peste mâna ei, vă promit, știți bine.

Claudia avu un suspin de ușurare:

Oh! mersi... Vreau să fiți convins că nu voi uita niciodată ceea ce faceți, niciodată.

Cecil Colby îi trimise un zâmbet și în acest moment, șeful sălii aduse vinul.

Nu mai exista nici un motiv să aduci pe lume un bebeluș, acum, de vreme ce Krystle n-ar mai fi fost prima care să-l aibă. Lui Fallon îi era rău în fiecare dimineață, când se trezea. Nu fusese niciodată bolnavă. Era un neajuns fantastic. Și tot din cauza lui Krystle!

Fallon ieși din baie și se îndreptă spre pat. O să se culce din nou ca să revadă, trează fiind, imaginea unui anume psihiatru italian cu părul cârlionțat căruia îi plăcea să treacă drept un dur. Se întreba chiar dacă nu-i pe punctul de a se îndrăgosti de el, de fapt. Numai că Fallon nu era deloc singură cu gândurile ei. Curios, dar Jeff era încă acolo, îmbrăcat și gata să plece la birou, totuși dând încă târcoale prin cameră. Se întrebă dacă nu-l detesta oare pe Jeff. Era obositor, mereu se încurca de el, și-și vâra nasul în treburile ei.

Fața lui Jeff era și mai palidă ca a ei. Nu-i spusese nimic în legătură cu copilul pe care-l purta, dar tocmai în momentul acesta, ca dintr-o solidaritate mută, Jeff părea să aibă și el greața de dimineață. Mă rog, era problema lui. Cât despre ea, pe a ei o să și-o rezolve singură. Se făcu a nu băga în seamă privirea lui fixată asupra ei și se înțepeni sub cuverturi.

— Am primit un mesaj care îți era adresat, zise el. Cineva a telefonat și a întrebat de Mrs. Colby. Am spus că-mi poate lăsa mie mesajul și mi l-a lăsat.

Îl privea cu atenție, cu ochii pe jumătate închiși, sub marginea cearșafului de satin. Jeff avea un ton tranșant pe care ea nu i-l cunoștea. Aștepta.

— Era de la clinica Blandon, urmă el. Te chemaseră să-ți spună că avortul tău fusese fixat la ora 10 dimineața, marțea care vine.

— Oho!

Se ascunsese sub pături, dar nu găsi aici nimic reconfortant. Avea impresia că privirea lui Jeff o ardea prin straturile de mătase, de căptușeală, de lână și de satin. Această privire o acuza.

— Pleacă, Jeff. Du-te la birou.

Și tu du-te la dracu'! răspunse el. Ridică receptorul și anulează întâlnirea asta.

Fața mâniată a lui Fallon țâșni de sub pături. Se uită fix, cu asprime, la Jeff și scutură capul cu îndărătnicie.

— Nu. Nici nu poate fi vorba, Jeff. Nici nu poți să mă determini să o fac. E corpul meu și viața mea.

— Ți-ai luat răspunderi și asupra unei vieți care e jumătate a mea! Vei obține divorțul, dacă la așa ceva ții cu tot dinadinsul. O să dispar din viața ta, dar nu înainte de a mi se naște copilul. N-o să-l distrugi!

Se uitară unul la altul cu furie. Mânia le era așa de mare că nu mai găseau cuvinte să și-o exprime.

Alexis nu călătorea niciodată cu mâinile în buzunare! Șase sacoșe de călătorie, marca Vuitton, asortate, de mai multe forme și mărimi. Mergeau înaintea ei hamalii care-i transportau valizele și o făceau cu tot respectul datorat unor asemenea bagaje elegante. Dispărură îndată la semnul unui tânăr și frumos supraveghetor și asistent al administratorului hotelului. Privirile lui Alexis alergau de la perdelele colorate în roz la covorul asortat, cu un ton mai închis și treceau apoi peste scaunele vechi și patul atât de îngrijit ceruite și întreținute de mai bine de o sută de ani.

— Doamne, cât e de frumos aici, Aldo... Din toată Italia ăsta e locul meu preferat.

— Pentru administrator e o zi plină de bucurie, *signora* Carrington.

Bărbatul cel tânăr se umflase în pene de mândrie. Ochii îi străluciră cu maliţiozitate când adăugă:

— Nu a fost o zi plină de bucurie pentru o compatrioată de-a dumneavoastră...

— Oh! Am luat locul cuiva?

— O persoană înspăimântătoare, știți... O doamnă din statul Tennesse, răspunse Aldo cu aer conspirator. Când am primit telegrama dumneavoastră i-am spus imediat că urma să refacem picturile și era absolut necesar să se mute. *Dio mio,* ce vocabular!

Alexis începu să râdă și imită accentul din statul Tennesse.

— Pariez că a spus unul sau două cuvinte pe care voi, locuitorii Romei, nu le-ați auzit niciodată.

Aldo îi răspunse vesel:

— Nu, *signora,* mă tem că noi le-am înțeles foarte bine.

Îi arătă apoi un buchet enorm de trandafiri dintr-o vază de Murano așezată pe masă:

— Sperăm că aceste flori au să vă placă, zise el.

— Sunt absolut minunate, ca de obicei. Mulțumesc, Aldo.

Rupse un trandafir roșu închis exact de la capătul tulpinei și-l așeză la butoniera tânărului.

— Acesta va sta într-un loc de onoare, zise ea plină de căldură.

Aldo strălucea de bucurie.

— *Grazie, signora* Carrington. Dacă ar mai fi ceva ce-aș putea să fac pentru dumneavoastră...

Alexis deschise poșeta și scoase un pumn de lire:

— Da, vă rog împărțiți asta acelor *ragazzi* adorabili care mi-au cărat bagajele... Puteți să-l chemați pe Carlo? E tot chelar aici, nu-i așa? Spuneți-i că aștept, deseară, o vizită de o importanță capitală. Să pună la rece o sticlă de Dom Pérignon și s-o trimită la mine, în cameră.

Aldo înclină ușor capul:

— Cu plăcere, răspunse.

Luă monedele și adăugă:

— Profitați de ședereа la Roma.

— Dar nu asta fac eu totdeauna când vin aici? zise Alexis râzând.

Aldo ajunsese la ușa apartamentului, dar se opri și se întoarse către ea:

— *Signora* Carrington, pot să vă spun ceva?

— Ce, Aldo?

El atinse ușor trandafirul de la butonieră:

— Că semănați cu unul dintre acești trandafiri: la fel de darnic în parfumuri, la fel de radioasă.

— Oh, credeți cu adevărat?

— N-am mai văzut la dumneavoastră o astfel de strălucire din vremea când vă logodiseți cu contele d'Ori.

Alexis spuse cu un suspin:

— E adevărat. Acel scump Leonardo. Era adorabil, dar nu putea să dureze legătura aceea, n-ar fi mers niciodată.

— În orice caz, trase concluzia Aldo, aveți din nou strălucirea aceea de necrezut.

Acum Alexis începu să râdă din nou:

— Poate că am un secret, zise, un secret al meu.

Imediat ce fu singură, trecu în dormitor, își scoase pantofii cu tocuri înalte și ascuțite și ridică receptorul.

Era trecut bine de miezul nopții, când cineva, bătu cu discreție la ușă. Alexis își schimbase hainele de călătorie cu niște pantaloni de mătase neagră, lipiți de corp ca o a doua piele, peste care flutura o bluză cu imprimeu aproape invizibil re-

prezentând țechini. Singura podoabă a decolteului bărcuță era însuși gâtul lui Alexis, de un alb ca laptele. Diamantele nu-i străluceau decât la urechi și la degete. Tânăra femeie purta pantofi de bal din mătase neagră cu tocuri înalte și aparenta lor simplitate era pusă în valoare de strălucirea unei enorme brățări cu diamante care-i înlănțuia glezna bronzată.

— *Si, chi é?* șopti ea din spatele ușii, cu o voce tremurătoare.

— Rashid.

Și ea îi deschise ușa unui domn elegant, cam pe la patruzeci de ani, cu ochii strălucitori. Avea o mustață cuceritoare și costumul lui, la prima vedere, lăsa convingerea că fusese executat de un cunoscător.

— Ah, Rashid, dragul meu, ești frumos ca un zeu! Nu te-ai schimbat deloc.

El surâse și o urmă în interior.

— Și eu cui altcuiva aș putea să spun un lucru asemănător, Alexis, dacă nu ție? Și nu-i minciună... Ești încântătoare, ca întotdeauna. Nici măcar nu ai aerul că ai traversat dificultățile unui decalaj orar.

Alexis se lăsă moale pe un divan și-i arătă locul de lângă ea invitându-l. Se așeză alături. Râdea arătându-și dinții, cu adevărat fericit să o întâlnească.

— Nu sunt niciodată obosită, Rashid, ar fi trebuit să-ți amintești asta... zise ea.

Turnă puțină șampanie din sticla aflată la rece, lângă masă și-i întinse un pahar.

— Aici e miezul nopții. Cât e ceasul la Denver, acum? întrebă el, ca în treacăt.

— Oh, nu știu! Ora patru sau cinci dimineața... poate. Dar ce contează asta? Pentru mine timpul nu înseamnă nimic.

Rashid Ahmed gustă puțină șampanie și clătină din cap în semn de aprobare.

— Iată femeia, frumoasă prin excelență, și care e mereu prea ocupată ca să se bucure de clipa prezentă, acolo unde se află ea, și prea ocupată ca să se întrebe ce se poate întâmpla acolo unde nu se află ea.

Alexis îi zâmbi:

— Îți mai amintești ziua când mi-ai spus asta? Era la Capri, nu-i așa?

El aprobă:

Da, la hotelul Cesare Agosto. Oh, da, îmi amintesc... îmi amintesc terasa... seara aceea... îmi amintesc de tine.

El ridică paharul și îl ciocni de al ei:

În amintirea întâlnirilor de la Capri, de la Portofino, de la Dubrovnik.

— E într-adevăr foarte drăguț din partea ta să-ți amintești toate acele locuri unde am fost împreună... Așa cum e foarte amabil și gestul de a pleca imediat din Santa Margherita ca să mă vezi pe mine la Roma.

— Da, în ceea ce privește... această întâlnire. Dar, Alexis, spune-mi despre ce fel de întâlnire este vorba? O întâlnire amoroasă?

Alexis lăsă jos paharul și întinse brațele spre el:

— Despre ce altceva ar putea fi vorba între noi? șopti ea.

Ea îl sărută și sărutul primi același răspuns. Apoi, Rashid se depărtă de ea, zâmbind:

— Știi, zise, pentru un om de afaceri, te pricepi foarte bine să săruți.

— Om de afaceri?

Ea se prefăcu a nu înțelege.

— Mi-ai părut totdeauna un om de afaceri, cel mai fascinant dintre câți am întâlnit vreodată, în ciuda faptului că ești femeie... Așadar, despre ce afacere e vorba de data aceasta?

Bău puțin și o privi prin sticla paharului cu niște ochi din care ieșeau flăcări.

Alexis dădu din cap cu inocență:

— Dragul meu, dar despre ce tot vorbești? protestă ea.

— Despre Alexis. Vorbesc despre Alexis. E vorba de o combinație, presupun.

Alexis înțelese că el îi ghicise jocul. Abandonă aerul de comedie a inocenței și avu un fel de rictus.

— Ești cu adevărat înfumurat, îi reproșă, dar o făcea cu aer de joc.

— Și am, adesea, dreptate.

— Și ești incredibil de seducător.

— Alexis, despre ce este vorba?!...

— Îmi datorezi un serviciu, îți mai amintești? Îți mai amintești de texanul acela pe care doreai să-l întâlnești la Monte Carlo? Și de unicul dineu pe care l-am organizat eu... Credeai poate că aveam să uit toate astea, nu-i așa?.

— Bineînțeles că nu.

Bărbatul începuse să râdă.

— Așadar: despre ce este vorba?

— Cinci petroliere pline cu petrol, îi răspunse ea.

Ahmed râse mai tare:

— Ce romantism! Ai vrea să comand câtorva muzicanți să cânte, în spate, în timp ce noi discutăm despre petroliere?

Alexis se aplecă spre el. Îi luă din mână paharul și-l așeză pe masă.

— N-avem nevoie de muzicanți, Rashid, șopti ea cu o voce gravă, venind din străfundul gâtului. Să nu mai rostim nimic în noaptea asta. Mâine... O să avem tot timpul mâine.

Casa era așezată pe o șosea îngustă, imediat după ce treceai frontiera. Farurile mașinii Trans Am luminară pereții care ar fi avut o nevoie urgentă de zugrăveală și mai luminară și niște obiecte nedefinite care zăceau în grădina neîngrijită. Steven opri motorul, stinse farurile, dar nici unul nici altul nu mișcară timp de un minut.

— Gata, am ajuns, zise Sammy Jo vioaie.

Se îmbrăcase cu o rochiță frumoasă, albă, cu broderie englezească, cu un guler-șal grațios, cu pantofi albi și cu mănuși albe. Luna plină se umbrea de nori și-n lumina ei difuză părul lui Sammy Jo strălucea.

— Bine, zise Steven.

O privea, apoi se uită la propriile lui mâini încă apăsând volanul.

— Steven... Tu ai o figură... Tu nu mai ai aerul acela fericit pe care l-ai avut azi dimineață, șopti Sammy Jo.

El încercă să zâmbească:

— Ba da... Haide, vino... Numai că, adăugă el, mă întreb ce fel de căsătorie poți face într-un loc ca ăsta.

— A noastră, răspunse ea cu simplitate.

— Dar tu meriți mai mult. O căsătorie ca cea a lui Krystle cu rochie lungă, cu muzică, cu flori, cu oameni mulți care să spună: „Ce frumoasă e!"... Poate că începând cum spun eu ai o șansă să reușești în căsătorie.

Sammy Jo se apropie de el. Ea îi ridică bărbia și-i vorbi încetișor, ca și când ar fi vrut să intre amândoi într-o lume ce le era rezervată numai lor.

— Steven, o căsătorie este pur și simplu o faptă a două persoane care se iubesc, ca noi. Ce importanță are locul, ce importanță au ceilalți oameni? Și apoi, mie îmi place rochia

mea, o să-mi placă totdeauna. E prima pe care mi-ai cumpărat-o tu, Steven.

El o privi în ochi timp de un minut, apoi se aplecă și o sărută, deschise portiera și sări din camion. Când ajunse în partea cealaltă a mașinii, ea coborâse deja și-l aștepta. Se îndreptă spre veranda casei judecătorului și sunară la ușă.

Blake își lua micul dejun, foarte devreme și foarte singur, când Joseph îi aduse telefonul:

— O convorbire de la Roma.

Majordomul instală telefonul cum se pricepu mai bine printre ziarele lui Blake.

— Alo? Poftim? Alexis? Dar ce faci la Roma?

— Aveam o întâlnire... Știi cât sunt de impulsivă... Am petrecut momente minunate noaptea trecută și am hotărât să dejunăm mai târziu, astăzi. M-am gândit că ți-ar face plăcere să vii la noi... Prietenul meu spune că ar fi încântat să te cunoască. Se numește... Ești așezat, dragul meu?... Rashid Ahmed. Sunt sigură că ați avea o mulțime de lucruri să vă spuneți...

Blake urlă aproape în telefon:

— Simt că înnebunesc! Cum ai făcut ca să pui mâna pe el? Nu mi-aș fi imaginat niciodată că tu știai câtă nevoie aveam de el... Cum?

— Spuneam că-ți voi povesti totul când vei fi aici. Ceea ce contează este că poți debloca petrolierele. Blake? mă auzi?

— Da.

Vocea lui Blake devenise pe loc circumspectă și reținută.

— Și acum povestește-mi exact cum se va întâmpla asta.

— Cum aș putea să știu? răspunse Alexis. Tot ce cunosc este că el poate trage sforile. Blake... Totul este pasionant, zise și deodată deveni serioasă. Cu adevărat! Și tu doar nu ai să mă sâcâi cu întrebări de vreme ce-ți vorbesc de un petrol care valorează milioane de dolari și care poate fi repus în circulație de la o zi la alta.

— Care-i prețul lui? întrebă scurt Blake.

— 10%. E o afacere, trebuie să admiți... Dar ceea ce lipsește, Blake, este timpul... timpul! Va trebui ca tu să fii aici chiar mâine.

Încurcat, Blake începuse să cântărească dacă da sau nu:

Krystle nu este pregătită pentru călătorie, zise el, și nu pot s-o las în momentul ăsta.

La celălalt capăt al firului, la mii de mile depărtare, Alexis se dovedea neîncrezătoare:

— Tu vrei să-mi spui că nu te poți îndepărta de casă pentru o zi sau două, în timp ce petrolul ăsta îl aștepțai de luni de zile?

Blake ezită încă o fracțiune de secundă:

— Cât timp mă poate aștepta la Roma?

— Pleacă înapoi mâine noapte. Este ultima amânare... Și, Blake, asta e vital... Nu-i spune nimic lui Krystle, nu spune nimănui. Rashid zice că orice scăpare poate da peste cap afacerea... Așadar, ești de acord sau nu?

— Sosesc, zise Blake. Krystle o să înțeleagă.

Alexis închise telefonul.

„Bineînțeles că va înțelege, își zise ea, exact cum am înțeles și eu acum câțiva ani".

Stomacul lui Blake era măcinat de o durere neașteptată și care-l înjunghie pe moment.

Nick Toscanni fu trezit de bătăi puternice în ușa de la intrare. Cum n-aveau deloc de gând să se oprească, sări din pat și-și trase în grabă pantalonii.

— Cine este? întrebă în timp ce cobora scara.

Își prinsese aiurea catarama curelei. Cu picioarele goale și în cămașă se grăbi spre ușă.

Acolo era Fallon Colby. Făcea eforturi să-și ia un aer calm, dar părea descumpănită. Pe când el clipea des, orbit de soare, ea îi admira bustul gol, plimbându-și în sus și în jos niște ochi de cunoscător. Întinse mâna și-i atinse ușor pieptul:

— Ha, ha! Așadar știai că o să vin? îl tachină.

Nu-i răspunse nimeni. El continua să se uite la ea cu atenție.

— Ascultă, dacă-ți fac greutăți, zise ea privind îndărăt, spre scările ce conduceau către camera lui, vreau să spun că dacă ai pe cineva...

Nick, cu un gest scurt, o invită să intre și se dădu înapoi un pas. Trecând prin fața lui, făcu ea cum făcu să se atingă ușor de pieptul lui gol, dar el nu se clinti deloc să-i lase un spațiu de trecere mai mare.

— Pot să aștept să te termini de îmbrăcat.

— Și după aceea? întrebă cu răceală Nick. Vrei să mă însoțești cu mașina la birou? Asta nu-mi spune nimic.

Fallon se așeză. Își pierduse aerul flușturatic.

— Nick, am nevoie de tine. Am nevoie de sfaturile tale. Am nevoie să-mi rezolvi o problemă, o problemă importantă.

— Eu nu rezolv probleme, Fallon, eu doar ajut oamenii să și le rezolve.

— Nu și pe asta!

— Trebuie să plec la lucru, zise Nick nerăbdător.

— E caz urgent, pledă ea în continuare.

Când văzu că reușise din nou să-i capteze atenția se simți mai calmă:

— Credeam că psihiatrii sunt ca pompierii și că răspund pe loc la orice semnal de alarmă.

— Sunt medic. Răspund la telefon! Telefonează-mi mai târziu, de acord? zise, îndreptându-se deja spre scară.

— Nick, te rog!

Era atâta panică în vocea ei că se opri.

— Bine. Care-i acest caz urgent?

Ea se simțea rănită, furioasă, pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— E vorba de Jeff! A descoperit totul.

— Că ești însărcinată.

Nu era o întrebare, ci o constatare. Ea nu se întrebă cum de era el la curent cu asta.

— Da, zise.

Nick ridică din umeri:

— N-ai de ce să te răzbuni pe cine nu trebuie! Mai devreme sau mai târziu, un soț e la curent cu acest gen de evenimente.

— Dar mai știe și că am întâlnire la clinica Blandon, unde voi avea intervenția pentru avort. A devenit furios foc. Cred că ar fi în stare să facă orice să mă împiedice.

Nick se uită fix la ea:

— Și ce vrei tu de la mine?

— Dă-mi o scrisoare de recomandare pentru vreun medic din New York. Acolo n-o să mă găsească niciodată Jeff.

Se ridică, se apropie de el și i se agăță de brațul încă gol. Tremura, și Nick înțelese că acum numai juca teatru.

— Dar ce fac eu oare așa ieșit din comun? gemu.

— Fallon, e absolut normal ca soțul tău să nu aibă deloc pofta să renunți la copilul lui, zise Nick.

Simți că nu are o atitudine profesională, dar aducea a hotărâre dreaptă, critică și nu tocmai plăcută.

— Tu nu poți să înțelegi asta? Ca femeie, ca soție sau ca simplă ființă omenească?

Fallon, atinsă de freamătul ușor al vocii lui, avea aerul că primise o lovitură puternică. Timp de o secundă privirile lor se încrucișară și nici unul, nici celălalt nu voia să coboare primul ochii. Deodată, femeia alese o altă tactică:

— Nick, zise și vocea îi era din nou blândă. Nick, dacă acest copil ar fi fost al tău, l-aș fi păstrat, fii sigur. Mai pe urmă adăugă:

— N-ar fi decât una dintre fețele sentimentului pe care-l am pentru tine...

— Cred că e vorba, mai degrabă de una dintre fețele unui sentiment trecător! îi întoarse vorba Nick.

Începea să se simtă exasperat de această puștoaică răsfățată și avea să ajungă târziu la prima consultație dacă nu se va descotorosi de ea. Îi întoarse spatele și porni sărind pe scări.

— Trecător! strigă ea. Ascultă, eu știu că tu nu faci nimic să mă încurajezi pentru că sunt, în momentul acesta, soția altuia. Nu-i așa, Nick? O să mă despart curând de Jeff și...

El ajunsese deja în capul scărilor.

— O să-mi vorbești mai târziu... Când totul va fi terminat. Trebuie să te las, Fallon. O să găsești tu singură drumul spre ieșire.

Dispăru în camera lui.

— Vreau să-ți vorbesc acum! urlă ea.

Dar nu primi nici un răspuns. Simțindu-se frustrată, nebună de furie, se învârtea de-a lungul camerei ca și când ar fi căutat un obiect pe care să-și verse focul. Când sună telefonul, ea îl privi ca și când ar fi fost o ființă vie. Sună încă o dată. Ridică receptorul.

— Serviciul de gardă al doctorului Toscanni, zise Fallon cu o voce apatică.

— Aș putea să-i vorbesc domnului doctor, vă rog? întrebă o voce pe care Fallon o recunoscu pe loc și încă foarte bine.

Stupefiată, privi mai întâi spre partea unde se aflau scările înainte de a răspunde.

— Sunt dezolată, dar domnul doctor nu poate să vă vorbească în acest moment. Pot să transmit vreun mesaj?

— Spuneți-i că a telefonat Mrs. Carrington, zise vocea. Krystle Carrington. O să sun din nou.

Ochii lui Fallon se micșoraseră de furie. Închise receptorul trântindu-l cu toată puterea. Apăru Nick; își înnoda cravata. Era în capătul de sus al scării.

— A sunat telefonul acum câteva clipe? întrebă el.

— Da.

— Cine era?

Coborî și merse să-și ia impermeabilul dintr-un cuier.

— Ce-ar fi să răspunzi la o ghicitoare? îi aruncă vorbele pe un ton glacial. Alege o blondă, dar o blondă foarte, foarte deosebită de celelalte.

— Dar ce-i limba asta păsărească?

— Era soția tatălui meu! Nici măcar nu poate să aștepte ca avionul lui să aterizeze la Roma.

— Ce voia? o întrebă, calm, Nick.

— Asta e o altă ghicitoare, îi replică Fallon.

Îl lua peste picior:

— Ceea ce aveți dumneavoastră nevoie, doctore, e un toboșar. Numai pentru femeile singure din familia Carrington! Dar oare de ce nu te-ai muta la noi acasă? Ai putea să-ți dai consultații la orice oră, zi și noapte.

Nick făcea un efort supraomenesc să-și domine furia. Reuși să spună, crispat, e drept, dar totuși calm:

— Mrs. Carrington va fi una dintre pacientele mele.

— Ah? ia te uite! ia te uite! ... îl luă peste picior din nou.

— Da. Și tu nu prea pari să fii la curent. Acum, cară-te Fallon! Și să nu mai începi niciodată să-mi faci vreun astfel de număr de gelozie! Tatăl tău suportă gelozia asta de când s-a însurat, în fond e problema lui. Dar eu n-am deloc de gând să prelau steagul... Și mai ales nu, când e vorba de cineva ca tine. E clar, doamnă?

Aștepta, amenințător, ca Fallon să iasă din locuința lui.

Era dărâmată și încerca să-și oprească lacrimile. Când mașina ei, Ferrari, se îndepărtă, după câteva icneli cu iz de proteste, Nick Toscanni se duse spre automobilul lui și plecă la lucru. În timp ce aștepta ca un semafor să-și schimbe culoarea, fu forțat să admită, în ciuda furiei lui asupra lui Fallon, că puștoaica asta răsfățată avusese dreptate. Era foarte emoționat la ideea de a o revedea pe Krystle. Își spuse că-i va fi greu să păstreze față de ea o atitudine profesională. Se întreba, dacă soțul ei va rămâne timp îndelungat la Roma..

CAPITOLUL XIV

Un fost coleg de clasă al lui Jeff Colby se orientase către drept după ce părăsise liceul. Jeff, după Colby Co, se dusese direct la societatea Denver-Carrington. Astfel, nu avusese niciodată nevoie să recurgă la serviciile unui vechi prieten.

— Îți mulțumesc că ai venit așa repede, George; îi zise el. Îți sunt recunoscător pentru asta.

— Te rog să nu pomenești! îi răspunse George Handley. Aruncă o privire cuprinzătoare în jurul lui.

— Te-ai instalat bine! Totuși, eu m-am gândit că tu aveai să progresezi chiar mai repede.

— Nu ești singurul care gândește așa. Fac cum pot mai bine. Cafea?

— Nu, mulțumesc. Trebuie să fiu la Palatul Justiției la ora 10 fix. Așadar, despre ce este vorba, Jeff?

— Ești sigur că nu vrei totuși o ceașcă cu cafea? Uite... Este vorba de o problemă personală și confidențială. Unul dintre prietenii mei mi-a cerut să mă informez... Este vorba despre paternitate...

— Jeff, îl întrerupse George, puțin încurcat, eu sunt avocat în domeniul afacerilor. Mi se pare că tu ai face mai bine să te adresezi lui Andrew Laird. El este mult mai la curent cu totul decât mine. De altfel, el este și sfătuitorul socrului tău...

— Da... știu... din nefericire, prietenul meu și cu el se cunosc. Și cum asta trebuie să rămână strict confidențial, lui îi e dificil să apeleze tocmai la Andrew Laird.

— Înțeleg, acum.

— Ascultă, ceea ce vrea să știe prietenul meu e foarte simplu. În ce măsură se poate opune un soț ca soția lui să aibă un avort?

Era așa o emoție puternică în vocea lui Jeff, că George se uită la el cu un aer perplex. În sfârșit, se căzni să și ia un ton detașat și să răspundă:

— Știi, dragul meu, eu nu prea știu ce să-ți spun...

— Știu, dar poți să întrebi vreun confrate? insistă Jeff.

— O să încerc. Cam în cât timp are nevoie prietenul tău de răspuns?

— Este destul de urgent.

— O să-ți telefonez cât voi putea de repede.

— Mulțumesc, George.

— Luăm masa împreună zilele astea?

— De acord, dar de data asta fac eu invitația.

George se scula să plece.

— Cu plăcere.

Cei doi bărbați schimbară strângeri de mână amicale și avocatul plecă. Imediat ce fu în stradă o pânză de nemulțumire îi trecu peste chip. Hotări să se ducă la biblioteca Palatului Justiției cât mai repede cu putință.

Două zile mai târziu îl sună pe Jeff.

— Prietenul tău va fi decepționat. Am studiat toate textele de lege, și de aici rezultă că un soț n-are nici un drept să o forțeze pe soția sa să nască un copil pe care ea nu-l dorește.

Jeff era dărâmat. Murmură cu o voce dură:

— Ți-a trebuit tot timpul ăsta ca să descoperi că un bărbat nu poate face nimic să-și păstreze propriul său copil?

— Poate încerca, bineînțeles, continuă George cu speranța de a-l liniști pe prietenul său. Dar îți garantez că acțiunea asta nu e lucru ușor.

— Înțeleg.

— Spune-i prietenului tău că-i urez succes.

— Bineînțeles. Mulțumesc, George.

Nu fixară data dejunului, căci Jeff avea acum gândul în altă parte.

— Așadar, când te vei întoarce?

— Nu știu încă. Va trebui să rămân aici două zile, dar omul pe care trebuie să-l întâlnesc este foarte evaziv. Sunt dezolat, Krystle. Sunt încă în vilă și el n-a încercat să mă contacteze.

Krystle avu impresia că distinge râsul unei femei în receptor.

— Cine este lângă tine? întrebă.

Blake întoarse capul spre direcția piscinei. În mijlocul apei, Alexis, instalată pe o saltea pneumatică, fredona o romanță pe care o auziseră la restaurantul unde luaseră masa de seară în ajun. El îi adresă o strâmbătură indicând reproșul, dar ea continuă ca și cum nu observase nimic.

— Servitorii, atât, răspunse el pe un ton plin de dezinvoltura. Ascultă, Krystle, îți promit să mă întorc imediat ce este posibil.

— Mă simt mult mai bine, acum, Blake. Și dacă aș veni la tine, fie și numai pentru o zi sau două?

Krystle era neliniștită. Ceva îi producea un sentiment de frică, dar nu-și dădea seama încă ce anume. Era vorba oare de ședințele ei zilnice de consultații la Nick Toscanni, față de care simțea o atracție fizică puternică? Sau poate simțea frică față de plecarea asta misterioasă a lui Blake în Italia, prelungită din motive care ei îi erau încă necunoscute.

— Asta mi se pare dificil, îi răspunse el cu stângăcie. Nu am o adresă stabilă.

— Vrei să-mi spui că ai fost găzduit în vila lui!

— Krystle, e un interogatoriu?

Reflecția nemulțumită a lui Blake fu punctată de un zgomot caracteristic de plonjon în apă. Alexis tocmai se aruncase veselă în bazin. El se grăbi să astupe microfonul telefonului cu palma. O tăcere apăsătoare se lăsă la celălalt capăt al firului.

— Krystle?

— Da, ascult, bâlbâi pe fir vocea ei moale.

— Aceasta este o călătorie de afaceri. Te-am prevenit că riscam să întâlnesc aici obstacole serioase. Fac tot ce îmi este cu putință ca să mă întorc mai repede. O să te sun de îndată ce voi ști mai multe. Pe curând, draga mea.

Se grăbi să închidă, căci Alexis ieșise din apă și se îndrepta spre el cu un mers legănat. Avea un bikini atât de minuscul cu putință pe cât îi permitea decența. Se întinse leneșă pe șezlongul instalat aături de cel al lui Blake. După un minut îl strigă cu o voce moale.

— Blake!

— Da?

— Ai putea tu să fii așa bun și să mă ungi cu cremă pe spate?

El luă flaconul pe care i-l întinse ea cu un surâs convins și porni să execute operația cu conștiinciozitate.

— Și pe umeri, susură vocea femeii pe când el se pregătea să se îndrepte.

Blake nu se întorsese încă pe șezlongul său că niște lătrături puternice, furioase, sparseră liniștea zilei. Se auziră imediat zgomote de crengi rupte nu departe de piscină și niște voci agitate care țipau într-o limbă de neînțeles.

— Ce se întâmplă? se neliniști Blake.

Alexis ridică din umerii ei grațioși, auriți de soare.

— Vorbesc franceza, spaniola, italiana și puțin germana, dar nu înțeleg nimic din arabă. Regret.

Blake întinse mâna spre servieta sa diplomatică plină de

note, de acte și de statistici pe care și le adusese ca să aibă ce face în așteptarea din ce în ce mai nesigură a lui Rashid Ahmed. Un paznic apăru pe neașteptate în fața casei, urmat de un altul, apoi un al treilea, toți îmbrăcați în haine imaculate. Unul dintre ei ținea în lesă patru dobermani cu un aer amenințător.

— Mr. Carrington? Doamnă! exclamă unul dintre ei într-o engleză impecabilă.

— Ce s-a întâmplat, Majeed? se neliniști Alexis.

— Sper că lătrăturile câinilor nu v-au speriat prea tare. Era cineva în incinta proprietății. Un om cocoțat într-un copac. Dar l-am alungat.

— Un om într-un copac? repetă Blake, alarmat pe loc.

— Da, dar a fugit. Am întărit paza ca să nu mai fiți deranjați.

— Sper că n-a fost vorba de vreunul dintre nenorociții aceia de fotografi, șopti Blake cu un aer contrariat care o făcu pe Alexis să se amuze.

— *Paparazzi?* reluă ea. Drept cine te crezi tu? Vedetă de cinema?

— Fie că-ți place, fie că nu, draga mea, sunt o persoană importantă.

— În domeniul finanțelor, preciză fosta lui soție cu o mișcare dezinvoltă a mâinii semnificând că asta nu avea nici o importanță.

— Exact! Cititorii sunt avizi de detalii despre viața particulară a oamenilor care conduc lumea, bombăni Blake.

Alexis scoase un râs batjocoritor înainte de a exclama:

— Nu ești prea modest. Aș fi avut mai degrabă tendința să cred că este vorba de vreunul care suspină după mine și vrea să mă vadă mai de aproape.

Blake nici măcar nu zâmbi. Avea o frunte plină de griji.

— Tare mi-ar plăcea să știu când se va decide să sosească scumpul tău Rashid, zise el. Încep să fiu obosit de atâta așteptare.

— Nu ar trebui să mai întârzie, îl asigură Alexis. Deci nu te simți mulțumit să petreci câteva zile, cu mine, aici?

- Duc dorul soției mele.

Nu destul ca să te facă să renunți la cinci încărcături cu petrol, totuși.

Și atunci? îi întoarse vorba Blake înainte de a se cufunda în dosarele sale spre a pune capăt conversației.

Câteva ore mai târziu Alexis plecă în oraș. Acest *farniente* pe proprietatea lui Rashid nu era neplăcut, dar ea avea treabă la Roma. Trebuia să mai cumpere câteva cutii cu filme fotografice cu developare instantanee. Primele fotografii ieșiseră bine. Cele două mâini ale lui Blake așezate pe umerii ei când o ungea cu cremă sugerau de minune un anumit gen de intimitate pe care nici unul n-ar fi trebuit să se străduiască prea mult ca s-o considere criticabilă.

— Să avem noroc amândoi! exclamă Cecil Colby ridicând paharul. Telefonase chiar în dimineața aceea Claudiei ca s-o invite la masă în oraș „cu scopul, explicase el plin de mister, de a se întreține pe o temă care mergea drept la inimă".

Claudia sosise la întâlnire cu câteva minute întârziere. Așezându-se în fața lui, observase, așezat pe masă, un micuț pachet legat strâns cu o panglică albastră.

Ridică, la rândul ei, paharul, dar atât de mare îi era neliniștea că nu putu să-l ducă la buze.

— Este vorba despre Lindsay? întrebă deodată.

Cecil făcu un semn din cap drept aprobare.

— Oamenii mei au reușit, în sfîrșit. I-am găsit. Știu unde se află fiica dumneavoastră.

— Cum! exclamă Claudia, tulburată de emoție. Doamne Dumnezeule, ce fericire! Unde este?

În loc să răspundă imediat, Cecil Colby schiță, pe buze, un surâs enigmatic și sorbi o înghițitură fără să se grăbească, în timp ce Claudia, măcinată de curiozitate își frângea mâinile de nerăbdare. În sfârșit, el deschise din nou gura.

— Să le găsești urma n-a fost deloc ușor, draga mea Claudia.

— Bănuiesc. Mulțumesc din toată inima . . .

— Deloc ușor, repetă el. A trebuit să scotocesc toată America de Sud cu o adevărată armată de detectivi. Din nefericire, la ora aceasta ei au plecat deja de pe continent.

Ceva din felul lui de a se exprima o puse în stare de alertă pe Claudia. Ghicind că el e pe cale să-i întindă o capcană ca se mulțumi să-l privească cu o mirare perplexă. Crezuse, după toate aceste săptămâni că o anumită prietenie se născuse în relația lor și că, dacă el ar fi ajutat-o, n-o făcea decât din stimă pentru ea. Dar, subit, își aminti că Cecil Colby era înainte de toate un om de afaceri, și, ca atare, insensibil la emoții. Cruzimea lui nu era făcută înadins, el era, pur și simplu, gol de orice fel de sentimente.

Dumneavoastră aţi avut, cu siguranţă, multe cheltuieli, pe care le-aţi făcut cu dificultate. Fiţi fără grijă! Vi se va da înapoi până la ultimul bănuţ. Sunt gata la orice sacrificiu pentru a mi regăsi fiica.

Se întrerupse, tulburată. Însoţitorul ei, mereu zâmbitor, scutura din cap la stânga şi la dreapta, mereu zâmbitor, dar fără să o slăbească din ochi.

— Banii n-au nici o importanţă pentru mine, protestă el.

— În cazul acesta, spuneţi-mi unde este Lindsay. De ce atâta mister?

— Sunt un om de afaceri, Claudia. Închei contracte. Şi nu există niciunde contracte bune decât când cele două părţi sunt de acord asupra naturii schimbului.

Claudia încerca în zadar să înţeleagă ceva.

— Îmi vreau fiica, bâlbâia. Nu vreau nimic altceva.

— Înţeleg prea bine. Nu ne mai rămâne decât să ne punem de acord asupra felului cum puteţi plăti serviciile mele.

— Ce speraţi de la mine? Poate chiar pe mine?

— Draga mea, nu-mi lipsesc femeile! De altfel, prefer să le cuceresc eu însumi şi nu să le am cu forţa.

Se aplecă spre însoţitoarea lui şi îi apucă mâinile într-ale sale pentru a-i mărturisi deschis:

— Vreau să cunosc procedeul de extracţie din şisturile bituminoase pe care-l foloseşte Denver-Carrington.

Claudia rămase cu gura căscată. Cecil, dând încetişor drumul mânilor ei, apucă pachetul legat cu panglică şi-l aşeză în faţa tinerei femei.

— Acest pachet conţine un aparat de fotografiat, explică el. Este în întregime automat. Aş dori să faceţi cât mai multe poze săptămâna viitoare. N-o să vă coste decât câteva minute din timpul orei rezervate prânzului.

Claudia era aşa de uimită că rămase un moment, ceva cam îndelungat, fără grai! Când, în sfârşit, îşi recăpătă vorbirea, nu făcut decât să murmure cu o voce albă:

— Îmi cereţi să spionez?

Cecil Colby îşi înfrână un moment de grabă şi apoi corectă cu un aer copilăresc:

— Ce expresie urâtă, draga mea Claudia! Să spunem mai bine că mi trimiteţi înapoi ascensorul pe care vi l-am oferit. Unui serviciu i se face un alt serviciu, nu-i aşa?

Cu gâtul uscat şi cu ochii împăienjeniţi de lacrimi, Claudia se uită la pachet ca şi când el ar fi conţinut o bombă.

La sfârșit, îl împinse spre proprietar.

— Trebuie să înțeleg că refuzați?

— N-aș putea niciodată.

— Sunteți sigură?

— Absolut sigură.

— Și pentru care motiv? Din fidelitate față de Blake Carrington, prietenul dumneavoastră binefăcător? Cel ce a plătit sumele datorate spitalizării, v-a luat la el câtva timp, apoi v-a găsit un post în societatea lui?

Claudia strângea din fălci ca să nu izbucnească în hohote.

— Toate aceste mici generozități sunt mai importante în ochii dumneavoastră decât cea pe care v-o aduc eu permițându-vă să vă regăsiți fiica?

El lăsă înadins să treacă un moment de tăcere pentru ca Claudia să aibă timpul de a medita asupra greutății vorbelor sale. Lacrimi mari îi curgeau, deja, de-a lungul obrajilor și ea le ștergea grăbită cu un colț al șervețelului de hârtie.

— Vă propuneam un schimb de procedee foarte simplu. Cu un aparat de fotografiat inofensiv, reluă Cecil ca și cum nu era vorba aici decât de o banală discuție de afaceri. Sunteți cu adevărat hotărâtă să-mi refuzați propunerea?

— Da. Dar o vreau pe fiica mea, sughiță într-o convulsie dureroasă de plâns.

— Am înțeles perfect. Dar vai, mă tem că n-o să vă pot spune unde se află înainte de a încheia pactul nostru. În sfârșit... (el împinse iarăși pachetul spre ea) luați-l totuși. N-am nevoie de el. Să spunem că este un cadou care nu vă angajează la nimic. O să chem șeful de sală, căci știu că nu aveți timp mult pentru masă.

Ea își ridică capul și-l fixă cu o privire dură. Ochii ei deveniți uscați și apoi fața, totul, era învăluit de o hotărâre sălbatică. Se ridică de pe scaun și Cecil Colby, mereu galant, se ridică și el în același timp.

— Nu mi-e foame, spuse privind pachetul așezat pe fața de masă din damasc, alături de tacâmurile de argint.

După un lung moment de ezitare, întinse mâna, în mod mecanic, apucă micuța cutie și o lăsă să alunece în poșetă apoi, întorcându-i spatele, ieși din restaurant. Colby se așeză din nou, cu un surâs satisfăcut pe buze. Avea de gând să servească un dejun excelent, după ce încheiase o afacere nu mai puțin excelentă.

Fallon! Tu ești acolo?

Camera era cufundată în întuneric. Singur ecranul televizorului difuza o lumină spălăcită ce dădea un aer lugubru feței tinerei femei, țintuită într-un fotoliu de cinz. Părea mititică, fără apărare și tristă să-ți topească sufletul.

— Fallon!

Cum continua să nu răspundă, Jeff intră în salon și înaintă spre soția sa.

— Te simți bine? întrebă el.

Ea ridică fruntea să-i răspundă pe un ton plictisit:

— Cu mine vorbești? După cinci zile de tăcere? Ai greșit dacă te-ai oprit din drumul ăsta așa de bun!

Jeff stinse televizorul, aprinse o lampă electrică și se înțepeni în fața soției sale, cu fața plină de griji.

— Îți cer iertare, Fallon. Hai să încetăm cu toate astea, te rog.

— Ce să încetăm? Să ne mai vorbim? Credeam că deja am realizat.

— În sfârșit, încearcă să mă înțelegi! Sunt tatăl unui copil care nu mai are decât două zile de trăit. Nu-i nici un motiv de bucurie în asta!

Se lăsă moale pe canapea.

— Nu va fi nici un copil, decretă cu răceală Fallon. În orice caz, nu va mai fi în următoarele patruzeci și opt de ore. Cu asta trebuie să te obișnuiești chiar de acum.

— Fallon, te rog mult să . . .

— Să ce, sărmanul meu Jeff? îl întrerupse cu un aer plictisit. Să ne salvăm căsătoria? A fost o eroare de la început. Să nu mai comitem încă una având un copil!

El își întoarse capul ca să-și ascundă necazul.

— Știi, tu aveai dreptate, continuă cu tristețe Fallon, n-am conceput copilul ăsta decât din gelozie față de Krystle. Nu acceptam ca tatăl meu să mai iubească și pe altcineva. Acum, că s-a pierdut copilul lui Krystle, nu mai sunt geloasă.

— De acord, să admitem că te-ai trezit însărcinată fără să dorești cu adevărat. Asta nu ne împiedică să avem un copil acum când el este deja pe drum.

— Cu care iubire? îl ironiză. Cum poate un copil să învețe iubirea dacă stă între doi părinți care se sfâșie tot timpul?

Ne vom schimba. De dragul lui!

— Nici tu nu crezi ce spui.

Am avut momente fericite împreună, pledă în continuare Jeff.

Și chiar mai mult. O să încercăm o atmosferă fericită.

— Jeff! Nu te iubesc! Nu te-am iubit niciodată! Căsătoria noastră n-a fost niciodată altceva decât un contract.

— E o minciună! Ai recunoscut deja asta o dată. De ce să reîncepem comedia?

— Dacă ai crezut că te-am iubit a fost pentru că așa voiai. Te-am luat de bărbat numai pentru ca unchiul tău, Cecil, să-i dea tatălui meu împrumutul de care avea nevoie. Acesta e singurul adevăr. Tot restul e numai închipuire.

Jeff privea cu durere fața soției lui. Era foarte palid După un moment, se ridică murmurând ca pentru sine:

— Trebue să ies repede de aici, altfel, cred că o să te strâng de gât.

În vila lui Rashid Ahmed, liniștea micului dejun luat sub hibiscus fu tulburată de zgomot de portiere, urmat de lătrături și de voci strigând ordine în arabă. Alexis ridică ochii din ceașcă.

— Acesta trebuie să fie Rashid, încercă să estimeze după aparențe.

— Era și timpul, bombăni Blake, punând pe masă *International Herald Tribune* pe care tocmai îl citea.

— Când a telefonat aseară, mi-a spus că va veni în dimineața asta, îi aminti Alexis. Până acum și-a respectat totdeauna angajamentele luate în fața mea.

Însă Blake nu o mai asculta, fiind mult prea fascinat de sosirea misterioasă a stăpânului acestor locuri. Rashid Ahmed, îmbrăcat cu un costum ce fusese probabil executat la cel mai bun croitor din Londra, se apropia, urmat de cele două gărzi de corp ale sale, impresionante, înarmate cu mitraliere. În spatele lor, un șir de servitori îmbrăcați în costume tradiționale, albe.

Când privirea lui Ahmed se opri asupra lui Blake, îi adresă un zâmbet strălucitor, înclinând totodată ușor capul.

— Mr. Carrington, spuse pe un ton în aparență plin de încântare.

— Mr. Ahmed, răspunse Blake netrimițându-i înapoi nici surâsul, nici semnul făcut cu capul înclinat.

Fără să se lase copleșit de răceala invitatului său, Ahmed continuă cu o amabilitate care părea sinceră:

— Sunt cu adevărat necăjit că v-am făcut să mă așteptați, dar nu am putut, din păcate, să procedez altfel. Trimise un zâmbet galant spre Alexis care-și bea cafeaua cu înghițituri

fiul meu. Sper că răstimpul acesta să nu vă fi părut lung, adăuga el.

Apoi se întoarse spre servitorul cel mai apropiat, murmură un ordin pe care acesta din urmă îl transmise restului trupei ce se topi discret în natura înconjurătoare, în timp ce gărzile de corp nu se îndepărtară decât cu câțiva pași, astfel încât să nu-l piardă pe stăpân din ochi.

— Vă las, spuse Alexis ridicându-se de la masă.

După ce sărută cu curtoazie mâna pe care i-o întinsese tânăra femeie, Rashid Ahmed propuse:

— Să facem câțiva pași, Mr. Carrington, vreți?

Blake încuviință din cap și plecară alături de-a lungul drumului care șerpuia printre straturile de flori și printre arborii maiestuoși ai proprietății. Merseră un moment fără să spună nimic și Ahmed fu cel ce rupse tăcerea întrebând cu o voce suavă:

— Așadar, Mr. Carrington, despre ce vom vorbi?

Făcând un efort să-și domine proasta dispoziție, Blake răspunse tăios:

— Guvernul dumneavoastră a sechestrat cinci dintre petrolierele mele. Mă aflu aici ca să discut prețul de răscumpărare.

Răspunsul lui Ahmed fu pronunțat cu o voce așa de înceată, că Blake trebui să-și ciulească urechile ca să audă:

— În cazul acesta, haideți să vorbim... Dar fără furie...

— Fără furie! Sunt deja trei zile de când mă faceți în mod intenționat să aștept. Asta mi-a oferit timp la discreție ca să-mi formulez anumite plângeri la care nu vă fac acum părtaș. Dar mai întâi, sunt foarte nemulțumit că trebuie să îmi cumpăr propriile bunuri.

— Nimeni nu vă obligă la asta, domnule! De altfel, spuneți „bunul dumneavoastră". Dar cui l-ați furat, dacă nu tocmai țării mele și poporului meu?

Ajunseseră într-o grădină amenajată după moda italiană. Un pârâiaș curgea dintr-o grotă la poalele unei coline și aceste împrejurimi liniștite se potriveau de minunte calmului lui Ahmed. Totuși, Blake nu fu chiar cu totul surd la intențiile amenințătoare ale interlocutorului său.

Cine și-a riscat averea ca să extragă petrol? îi întoarse vorba. Cu siguranță că nu frații dumneavoastră! Și acum să discutăm despre cifre, Mr. Ahmed, dacă sunteți de acord.

Ahmed se opri în fața unui bazinaș înconjurat de stânci. Scoase din buzunarul interior al hainei un carnețel cu fețele de piele neagră pe care-l deschise.

— Foarte bine, Mr. Carrington. Presupun că știm amândoi cursul, petrolului din dimineața aceasta, de la Rotherdam.

Indică cifra înscrisă în carnet. Blake făcu semn din cap încuviințând.

— Din această sumă totală, continuă Ahmed, se cuvine să depuneți cinci la sută în contul Excelenței Sale, din Elveția. Și alte patru procente în contul meu.

— Dumneavoastră cereți un comision de mai multe milioane de dolari numai pentru că ați tras câteva sfori! exclamă Blake.

— Care sfori ar putea foarte bine să se înfășoare în jurul gâtului meu și să mă sugrume! observă cu răceală Ahmed. Banii trebuie să fie la Zürich mâine dimineață.

— Nu voi plăti nimic atâta timp cât continuați să-mi blocați petrolul.

Ahmed încruntă din sprâncene.

— Mă îndoiesc că Excelența Sa ar accepta o astfel de condiție.

— Comisioanele, Mr. Ahmed nu se plătesc decât atunci când tranzacțiile s-au îndeplinit. Vreau ca embargoul să fie ridicat chiar din seara aceasta. Dumneavoastră rețineți cinci petroliere absolut invandabile fără intervenția mea. De altfel, aceste vapoare gigantice vă blochează unica ieșire în largul mării. Mi se pare că dumneavoastră depindeți de mine mai mult decât depind eu de dumneavoastră.

— Adevărat?

— Am făcut tot ce aveam de făcut. Pot să-mi permit să vă aduc la cunoștință că șeful dumneavoastră direct își pierde tot creditul în ochii lumii întregi pentru că reține vapoarele mele? În ceea ce privește situația dumneavoastră profesională, aflați că riscați mult. Vă pândește ruina dacă nu știți să vă arătați înțelegător. Gândiți-vă la această proprietate și la toate celelalte bunuri... sunt precare, dragul meu... foarte precare...

Ahmed începea să-și piardă aerul placid.

— Aș vrea să știu dacă ați venit să vorbim despre afaceri sau să vă îngrijiți de confortul meu.

Neglijând remarca aceasta a interlocutorului său, Blake continuă cu siguranță de sine:

— Vă propun jumătate din ceea ce ați cerut. Nici un

dolar mai mult.

— Jumătate! V-ați pierdut orice rațiune!

Blake se întoarse și se îndreptă din nou spre casă. Ahmed mergea foarte aproape în spatele lui.

— Ținând cont de circumstanțe, mi se pare că mă arăt foarte generos, Mr. Ahmed. Dacă condițiile mele nu vă convin, luați petrolul și duceți-l în zăcăminte, căci altceva nu puteți face!

Merseră în tăcere timp de un minut. Când ajunseră în fața piscinei, Rashid Ahmed declară cu o voce plină de griji:

— Nu pot să iau nici o decizie fără să consult pe Excelența Sa. Va trebui să-i telefonez.

După plecarea arabului, Blake Carrington își turnă o ceașcă de cafea. Un surâs de mulțumire îi flutură pe buze.

— Krystle?

Auzindu-și numele, tânăra femeie se opri în pragul ușii bibliotecii. Fallon o privea, încolăcită într-un fotoliu. Pe genunchi ținea o revistă-magazin pe care n-o citea. După toate aparențele, părea să aștepte ca cineva să vină să-i vorbească. De ce nu Krystle însăși?

— Ce s-a întîmplat, Fallon? Nu mai ești bolnavă?

— Nu, m-am înzdrăvenit. Spune-mi, ai noutăți de la tata?

— Da, m-a sunat aseară.

— Ce mai face?

— Bine, presupun.

Krystle ghici că Fallon voia să-i vorbească.

— Mă grăbeam să ies în oraș, dar dacă ai ceva să-mi spui pot să-mi întârzii plecarea. Oricum eram în devans. Vrei să stau lângă tine un moment?

Fallon ridică din umeri fără să răspundă, apoi aruncă revista pe canapea drept orice altă invitație. Krystle intră în cameră și se așeză.

— Mi-ar plăcea să știu ce crezi de faptul că Steven și Sammy Jo ies împreună, începu Fallon pe un ton războinic. Asta îți produce bucurie, presupun.

— Nu tocmai, cred că este prea tânără pentru el. Sper, pentru ei, să fie fericiți, dar mă îndoiesc că vor reuși. Și tu, tu ce părere ai?

Krystle nu-și luase privirile de la fiica ei vitregă și se părea că un fel de armistițiu tacit se instalase de curând între ele. Dar oare pentru câtă vreme?

— Aș vrea să-ți pun o întrebare indiscretă, spune Fallon întorcând capul.

— Te ascult.

— Ce părere ai tu de Nick Toscanni?

— Și ce e indiscret în asta? se miră Krystle, puțin încurcată. Nu-l cunosc mai bine decât tine.

— A! Ba da! De altfel, nici nu e un secret pentru nimeni.

— Ce nu e un secret? o întrebă Krystle, din ce în ce mai încurcată.

Nu știa despre ce voia să vorbească Fallon, dar părea evident că armistițiul se terminase deja. Cât de dureros era să trebuiască mereu să-ți iei măsuri ca să nu fii surprinsă de către fiica propriului tău soț, când nu puteai tu însăți să ai un copil! Suspină cu tristețe în timp ce Fallon continua fără milă:

— Știi, oamenii spun atâtea lucruri! Se vorbește mult, de exemplu, de intervențiile lui Blake pe lângă Toscanni ca să te primească... Se spune că tu nu reușești deloc să-ți revii de când ai pierdut copilul.

Se întrerupse ca să observe efectul vorbelor sale pe fața mamei sale vitrege.

— Și ce altceva? întrebă Krystle.

— S-a întâmplat să am și eu ceva probleme de ordin afectiv, explică Fallon. Mă gândesc să fixez o întâlnire cu Toscanni. Atunci m-am întrebat dacă...

— Dacă este un bun psihiatru? Tatăl tău l-a ales. Asta ar trebui să fie suficient ca să te liniștească. El nu se adresează decât celor mai buni specialiști. Mai ai ceva să mă întrebi?

— Nu.

Fallon își reluă revista și începu deodată s-o citească plină de interes. Krystle se ridică și ieși din cameră ca să-și fixeze întâlnirea cu eminentul psihiatru.

Ideea de a merge să-l vadă pe Nick Toscanni ca pacientă o neliniștea mult și începea să regrete că îi promisese lui Blake să o facă. Cu atât mai mult cu cât acum se simțea mult mai bine. Să-ți regăsești un echilibru interior perfect nu mai era decât o chestiune de săptămâni. Îi trebuie doar un pic de timp ca să se obișnuiască cu moartea a ceea ce nu fusese niciodată și nici n-avea să fie vreodată.

Dar de vreme ce își dăduse cuvântul soțului ei, se afla acum în sala de așteptare a lui Nick.

Domnul doctor este puțin în întârziere, preciză secretara. Luați loc un moment, nu va mai întârzia mult.

Krystle se instală în sala de așteptare agreabilă cu pereții acoperiți de o țesătură bej. În mod cu totul mecanic, luă unul dintre ziarele așezate pe măsuța joasă.

„Révélation" era titlul dintr-un ziar de scandal, titlu aflat deasupra unei fotografii cam ușuratice înfățișând un om de afaceri aplecat asupra unei femei tinere pe jumătate goală. Sub imagine, o explicație lapidară: „Regele petrolului și fosta sa soție — Idilă în Italia?".

Cu ochii dilatați de stupoare, Krystle scrută un moment bărbatul care mângâia umerii însoțitoarei lui.

— Ia te uite unde era ea! exclamă cu voce tare.

Sub efectul șocului începu să tremure din tot corpul, dădu drumul ziarului și ieși din sala de așteptare, orbită de durere.

— Mrs. Carrington! Nu vă simțiți bine? se alarmă secretara.

În acest moment, vocea lui Nick Toscanni răsună în interfon.

— Peg, invit-o pe Mrs. Carrington în biroul meu.

— Tocmai a plecat, domnule doctor. Nu știu ce s-a întâmplat dar a ieșit în fugă.

Ușa biroului se deschise și apăru Nick.

— Ce vrei să spui?

— Nu știu... Am introdus-o în sala de așteptare. S-a așezat, și-a luat un ziar... Și, câteva secunde mai târziu, a plecat cu fața aproape descompusă.

Nick se apropie de măsuța joasă pe care zăceau împrăștiate ziarele. Atunci zări fotografia lui Alexis, îmbrăcată cât mai lejer cu putință vibrând languros sub palmele mângâietoare ale fostului ei soț. Smulse pagina și o cocoloși cu furie, bombănind:

— Ți-aș fi recunoscător dacă n-ai mai introduce această foaie de varză în localul meu!

Apoi, fără să arunce măcar o privire spre secretara uimită, ieși din cabinet ca să se repeadă cu pași mari în stradă

Nick Toscanni ajunse lângă pacienta sa în momentul când ea cotrobăia nervoasă în poșetă să-și caute cheile de contact ale Mercedesului. Puse amândouă mâinile pe portieră și se aplecă spre interiorul mașinii pe geamul coborât.

— Aveam o întâlnire amândoi. Pot să știu și eu de ce ați hotărât pe loc s-o anulați?

Krystle ridică din umeri și răspunse:

— Cred că nu prea sunt în stare să discut despre asta acum.

— Iată o mărturisire, estimă Nick cu un surâs sportiv. Asta vă costă o ședință de cincizeci de minute în biroul meu.

Îi făcuse semn să treacă pe scaunul pasagerului. Ea se supuse fără să-și dea seama și el se instală la volan.

— Unde mergem? se neliniști Krystle. Tonul vocii ei era moale.

— Îmi făcusem o plăcere a mea din a vă primi în vizită și m-ați privat de plăcerea asta. Acum am intenția să recuperez timpul pierdut.

— Cum?

— Luându-vă să cinați la mine. Credeți-mă, asta o să vă facă foarte bine. Cel puțin, așa sper.

Întoarse o față veselă spre însoțitoarea lui, dar ea rămase pe mai departe indiferentă. Cu privirea fixă, nu vedea nimic în fața ei, nimic în afară de o fotografie înspăimântătoare luată undeva aproape de Roma.

O mireasmă delicioasă plutea în curând prin bucătăria lui Nick Toscanni dar Krystle, în picioare în fața ferestrei salonului, era departe de orice fel de pregătiri culinare. Când sosul începu să fiarbă încetișor, bucătarul veni alături de invitata sa.

— Nu sunteți prima femeie care și-a pierdut copilul, Krystle, murmumă el pe un ton înțelegător, drept preambul.

— El își dorea enorm un fiu! Un băiat care să fi preluat afacerile pentru care a muncit toată viața...

Se uita mereu afară. O plasă de baschet fusese fixată de zidul garajului vecin.

— Voia un fel de resurecție a dinastiei sale decăzute, continuă Nick.

— Puteți spune și așa. Dar nu rămâne mai puțin grav faptul că i-am distrus visul... Și o dată cu visul acesta, poate și singurul motiv pentru care s-a căsătorit cu mine.

— Continuați.

— E o ședință gratuită, domnule doctor?

— Aș fi vrut să vă văd debarasată de neliniștea care vă roade. Explicați-mi mai bine ce simțiți.

Krystle se lăsă într-un fotoliu.

Ce ați vea să simt când constat că Blake m-a alungat, poate, cu totul din viața lui? Acum cunosc bine natura călătoriilor lui de afaceri. Și cred că nici nu sunt supărată pe el.

Trebuie să înțeleg din asta că în clipa aceasta considerați că soțul dumneavoastră e liber să procedeze cum vrea?

– Cred că nici nu mai are importanță ce gândesc eu! strigă aproape, izbucnind în lacrimi.

Cu fruntea sprijinită de brațul fotoliului, Krystle nu se mai putea împotrivi durerii. Nick se apropie de ea. Avu dorința să o ia în brațe, dar se opri la vreme.

— Apa trebuie să fie deja fiartă, murmură. Mă duc să-l aduc pe Max.

Krystle ridică fruntea. Lacrimile care-i scăldau fața scoteau și mai mult în evidență fragilitatea. Bărbatul îi întinse o batistă de hârtie pe care ea o luă bâlbâind:

— Vă mulțumesc. Ce spuneați că veți face?

— O să-l aduc pe Max. Așa spunea mama când pregătea macaroane pe vremea când eram copii. Și cum mâncam astfel de peste cinci zile din șapte, Max devenise un fel de prieten al familiei...

Rămase în picioare în fața ei, zâmbitor și destins, până în momentul când ea reuși să schizeze un surâs palid printre lacrimi.

CAPITOLUL XV

— Trebuie să plec.

— Nimic nu vă obligă la asta.

— Ba da, eu însămi.

— Cu adevărat?

E foarte târziu. Krystle devorase pur și simplu masa pregătită pentru ea, cu un apetit care-i surprinsese pe amândoi. Se amuzase de glumele comeseanului ei, apoi vorbise și ea, vorbise mult în timp ce el asculta, și ca medic și ca prieten. După aceea o sărutase, pentru că nu putuse să se oprească s-o facă, o sărutase ca un îndrăgostit.

— Trebuei să plec.

– Nu, Krystle, te rog. Rămâi cu mine.

E imposibil.

– De ce? Îți place de mine, și mie îmi place de tine..., când se întâmplă asta între un bărbat și o femeie, nu tre-

buie să se oprească la mijlocul unui astfel de drum. E în același timp și simplu și frumos.

— Nu sunt de acord.

— Pentru ce?

— Pentru că mi se pare mai dregabă urât...

O privi un moment plin de uimire.

— Nu te cred, zise în sfârșit. Ești prea pură pentru ca vreun lucru josnic să ți se poată întâmpla. Nu-mi spune că nu simți nimic pentru mine.

— Ceea ce simt eu e un lucru rău. Sunt nesigură pe mine și am o stare de slăbiciune.

El o cuprinse în brațe cu tandrețe. Femeia rămase rece, ca gheața.

— Ascultă, Krystle, continuă Nick. Te-am dorit din primul moment în care te-am cunoscut. Erai în bibliotecă și ai venit spre mine întinzându-mi mâna. Îți amintești?

— Da, spuse ea repede.

— Chiar din acea clipă te-am dorit. Ce ai simțit atunci?

— Nimic, șopti Krystle și se desprinse din brațele lui.

— Și acum ce simți? insistă Nick.

Ridică spre el un chip minunat, tulburat. Pomeții înalți ai obrajilor erau împurpurați și-n ochi îi scânteiau lacrimi pe care nu le lăsase să curgă. Se căzni să răspundă cinstit:

— Simt ceva, e adevărat, dar...

— Dar ce?

— Nu-i suficient ce simt, ca să-mi înșel bărbatul.

— Eziți să înșeli pe un bărbat care cade în brațele primei lui soții, în Italia!...

Și o cuprinse din nou după umeri.

— Privește-mă, Krystle, îi ordonă aproape, cu o voce din care răzbătea graba. Dacă-mi spui: „Nu te doresc", îți promit că n-o să te mai supăr niciodată. Poți face asta?

— Te rog! Nu mă tortura! Blake se întoarce mâine dimineață și-n momentul acesta nu mă gândesc la altceva.

El își slăbi strânsoarea și o lăsă să plece.

Când Krystle se uită la ceasul de la bordul mașinii, aproape nu-și crezu ochilor. Era ora trei și optsprezece minute dimineața. Traversând străzile goale ale Denverului ca să ajungă la casa ei de pe munte, nu înceta să se întrebe cum de trecuse timpul așa de repede...

Blake Carrington privea câmpiile Pennsylvaniei desfășurându-și panorama sub avionul său. După ce-și înăbușise un

ușcat, ridică receptorul interfonului fixat exact în brațul fotoliului.

— Paul, o să-mi fac siesta, îl anunță pe pilot.

— V-au servit cu prea multe la bordul avionului Concorde Mr. Carrington, râse gâlgâit pilotul.

— E foarte adevărat. Practic, n-am încetat să mâncăm timp de trei ore.

După un moment de tăcere, adăugă:

— Imediat ce ne vom apropia de Chicago, chemați-o pe secretara mea și cereți-i să-l convoace pe Andrew Laird. Aș vrea să fie deja in biroul meu când vom ajunge la Denver.

— Foarte bine, Mr. Carrington. Vreți să vă fac legătura și cu Mrs. Carrington?

Blake aruncă o privire spre ceas.

— Acolo nu-i decât ora șase. Ea doarme încă. O să-i telefonez mai târziu. Astfel, o să am plăcerea de a-i anunța eu însumi vestea cea bună.

— Vise plăcute, îi ură pilotul înainte de a încheia discuția

Atunci când Blake se trezi, avionul zbura deasupra piscurilor acoperite de zăpadă ale munților Rocheuses. Făcu un duș care-l revigoră, se bărbieri și-și schimbă hainele. Aterizară la Denver, puțin înainte de ora nouă, ora locală.

O chemă la telefon, din mașină, pe secretara sa, în timp ce Alfred îl conducea la birou.

— Andrew Laird a sosit?

— Da, domnule. Vă așteaptă.

— Foarte bine. Care sunt noutățile?

— Mathew și Lindsay Blaidel au fost găsiți.

— Unde erau?

— Mathew lucrează într-un puț de petrol din Peru. Fiica sa este la Lima, într-o pensiune. Să o anunț pe Mrs. Blaidel?

— Evident! Cred că e bolnavă de-a dreptul de atâta neliniște. Telefonați-i imediat și dați-i toate detaliile ce v-au fost comunicate.

— Cu plăcere, Mr. Carrington.

— Altceva, Marcia?

— Nimic din ce n-ar putea aștepta sosirea dumneavoastră domnule.

Închise și apoi formă numărul de acasă.

— Alo, Joseph?

— Da, domnule! Ați călătorit bine?

— Da, totul a fost perfect. Dămi-o la telefon pe soția mea!

— Doamna doarme încă, răspunse Joseph.

— Adevărat? În acest caz, n-o trezi. O să sun din nou când voi ajunge la birou.

Andrew Laird îl primi cu mâna întinsă.

— Am primit telexul tău. Târgul mi se pare corect. Ai reușit să-l îngenunchezi pe Ahmed.

— Sper că ai și început să redactezi actele.

Fără să aștepte răspunsul colaboratorului său, Blake apăsă pe butonul interfonului ca să o cheme pe Marcia.

— Încercați să o contactați pe soția mea, vă rog...

— Da, domnule. De fapt...

— Da, ce s-a întâmplat? întrebă cu un ce de nerăbdare.

— Tocmai i-am comunicat Claudiei Blaidel că i-am găsit pe soțul și pe fiica ei, dar mi s-a părut puțin cam sceptică. Când i-am citit raportul mi s-a părut că nici nu m-a crezut. E straniu să...

— N-am timp acum să mă ocup de asta. O să ajungă să creadă într-o zi!

Se întoarse din nou spre Andrew Laird.

— Tu n-ai vorbit încă cu Krystle? se miră acesta din urmă.

— Nu. Nu s-a trezit. Sper să nu fie cumva bolnavă. Nu-i obiceiul ei să doarmă târziu. Whisky?

— Nu, mulțumesc. Pentru mine nu-i decât ora 9 dimineața.

— E adevărat! Cât despre mine, eu sunt încă pe orarul european și cred că voi lua un mic aperitiv întăritor.

Își turnă vodcă într-un pahar mare pe care-l umplu cu gheață.

— Ai cumva necazuri, Blake? aruncă într-o doară Andrew, mai mult în calitate de prieten decât de avocat.

— Nu. Tocmai am reușit o lovitură de geniu. De ce aș avea necazuri? Andrew consideră că era inutil să se tot învârtă în jurul unei astfel de mingi. Deschise servieta și scoase de aici două ziare pe care le întinse lui Blake, fără o vorbă.

Pe prima pagină a unuia dintre ele se etala, în culori, fotografia compromițătoare a celebrului om de afaceri în compania fostei sale soții. Blake o examină timp îndelungat înainte de a suspina obosit.

— Nu sunt tocmai surprins. Bănuiserm prezența acestor *paparazzi* prin împrejurimi. Ziarul ăsta nu-i altceva decât o zdreanță infamă și Krystle nu-l va avea niciodată în mâini.

— Nu-i totul! interveni Andrew Laird. Deschide și „The Chronicle". O să constați că și editorul lui a găsit fotografia interesantă.

Într-adevăr, același clișeu era reprodus cu următorul text: „Blake Carrington și fosta lui soție — întâlnire la Roma".

— De n-ar fi fost procesul, nu era nimic grav în asta, estimă Andrew. Dar tu ai devenit un fel de cap de afiș important.

Blake aruncă ziarele în coș cu un gest plin de furie. O tensiune insuportabilă luă în stăpânire încăperea, iar el apucă paharul și înghiți un gât de vodcă.

— De acord, declară după un moment cam lung de tăcere. Eram cu Alexis pentru că ea este cea care m-a pus în legătură cu Ahmed. Dar nu s-a întâmplat nimic între noi, iar despre asta o voi informa pe Krystle cât mai curând. E mai bine. Ea mă va crede. O cunosc. În orice caz, acesta e adevărul.

— Krystle nu se simte prea bine în acest moment, Blake. Se simte singură, poate chiar abandonată.

— Ce vrei tu să spui?

— Nimic, te asigur.

— Bine. În acest caz, să vorbim despre altceva. Avem de lucru. Petrolierele vor pleca chiar din această seară.

Pe biroul său, telefonul răsună brusc. Blake ridică repede.

— Krystle?

— Nu, domnule, răspunse secretara. Este Mr. Colby. Este în salon și dorește să vă vorbească imediat.

— Cecil?

— Nu, ginerele dumneavoastră.

— Spuneți-i să aștepte puțin. Și nu-mi mai faceți legătura cu altcineva decât dacă este vorba de soția mea.

— Mr. Jeff este foarte nervos, insistă timid Marcia. Spune că este o problemă de viață și de moarte.

— Fie. Să intre.

Când Jeff intră în biroul său, era, într-adevăr, în stare de tulburare adâncă.

— Încearcă să fii concis, zise Blake puțin cam aspru. Am multe de rezolvat.

— E vorba de Fallon, începu tânărul discuția și vocea îi era gâtuită de emoție.

— Vă las, interveni Andrew schițând un gest de a se ridica.

Blake îi făcu un gest cu mâna să rămână, apoi, întorcându-se din nou spre ginerele său, ascultă explicația.

— Sunteți răspunzător pentru tot! îl acuză atunci Jeff cu o voce plină de durere. M-ați înșelat perfect cu aerele dumneavoastră părintești în aceste luni!

— Ce vrei să spui, băiete? îl întrerupse Blake.

Interlocutorul său era într-o stare de nervozitate așa de mare încât se întrebă dacă nu era rodul băuturii.

— M-ați cumpărat! Și am fost destul de tâmpit încât nu mi-am dat seama de la început! Cât trebuie să fi râs în ziua când m-ați felicitat pentru că mă căsătorisem cu răsfățata dumneavoastră de fiică!

— N-am râs deloc, atunci, Jeff. Eram un om foarte fericit, răspunse, cu prudență, Blake.

— Bineînțeles. Erați fericit fiindcă încheiaserăți o afacere monumentală cu unchiul meu!

— Deloc! Eram mulțumit să te am în sfârșit drept ginere pentru că aveam multă afecțiune pentru tine.

— Erați la curent cu toate combinațiile astea? Știați tot ce se afla dedesubt sau ce făcuse Fallon în alianță cu Cecil?

— De fapt, am auzit de ceva dedesubturi, dar mult mai târziu, mărturisi, în mod cinstit, Blake Carrington. Ascultă Jeff, nu pot să fiu supărat pe tine pentru că ești așa de caustic, dar e deja poveste veche. Împrumutul a fost returnat de multă vreme. Nimic nu vă mai împiedică, pe Fallon și pe tine să vă duceți viața cum vă place. Fiți fericiți împreună, copiii mei. Creați o familie!

— O familie! E prea mult spus! Haideți și dați-i prețioasele dumneavoastră sfaturi domnișoarei fiice. Se află la clinica Blandon. Întrebați la secția de avorturi, or să vă dea relații.

Blake Carrington sări în picioare și-l apucă pe ginerele lui de reverul hainei.

— Ce spui tu? Secția de avorturi? strigă el.

— Da! Acolo se află în acest moment! îi replică tânărul cu o voce devenită ascuțită datorită durerii.

Cu un gest brutal, respinse mâna socrului său și ieși din birou clătinându-se, orbit de lacrimile lui disperate.

Blake Carrington nu ezită decât o fracțiune de secundă și apoi reacționă.

— Marcia, strigă în interfon. Chemați-mi imediat mașina. Apoi, întorcându-se spre Andrew. Îți încredințez contractul cu Ahmed. N-ai nevoie de mine ca să-l redactezi.

Luându-și din mers pardesiul, se repezi spre ascensorul particular. Câteva secunde mai târziu sărea în Rolls-ul care-l aștepta deja în parcare.

— Mrs. Colby, vă rog! se auzi apelul infirmierei.

Alte trei paciente se aflau deja în sala de așteptare. Două dintre ele aveau, la prima vedere, aceeași vârstă cu Fallon,

cea de a treia, de vreo patruzeci de ani, părea o femeie roasă de viață. Cele două, mai tinere își adresau din când în când câte un cuvânt, scurte conversații amicale, numai Fallon, învăluită în mâhnirea ei, refuza cu încăpățânare orice tentativă de apropiere. La auzul numelui ei rămase nemișcată, pe loc, incapabilă să reacționeze.

— Mrs. Colby! insista vocea infirmierei.

Fallon nu se mișca. Într-un sfârșit, ca și când i s-ar fi declanșat nu mecanism interior, se ridică și urmă asistenta.

În tot acest timp, limuzina lui Blake alerga în plină viteză de-a lungul străzilor orașului. Ea se opri în curând în fața clinicii și Blake sări de pe scaun chiar înainte ca șoferul să fi oprit motorul.

Serviciul de recepție era îndeplinit de o femeie tânără, cu înfățișare plăcută, instalată într-un birou spațios, în hol.

Când Blake dădu buzna, ea era ocupată să ajute o pacientă la completarea unui formular.

— Nu completați acum numărul asigurării sociale, îi explica. Puteți să ni-l spuneți la telefon când ajungeți acasă.

— Mă numesc Blake Carrinton, o întrerupse impetuos noul sosit. Unde se află fiica mea, Fallon?

— N-avem aici pe nimeni cu numele Carrington, protestă funcționara cu o voce răbdătoare. Sau poate... este vorba de Mrs. Fallon Colby?

— Da, unde este?

— Tocmai am dus-o la chirurgie. N-o să puteți s-o vedeți în următoarele trei ore, domnule. Va trebui să așteptați.

— Cum!

Asemeni unui vifor, Blake se năpusti spre ușile ce duceau către blocurile operatorii.

— Domnule! strigă tânăra femeie, dar era în zadar.

Se grăbi să ridice receptorul și să le avertizeze pe infirmiere.

Aproape imediat o asistentă ieși pe coridor ca să-l oprească pe vizitator.

— Vă cer scuze, domnule, dar în partea aceasta a clinicii este interzis accesul persoanelor străine de serviciul nostru.

— Trebuie să-mi găsesc fiica, îi explică el cu o voce doborâtă.

— Nu-i posibil, răspunse asistenta pe un ton plin de înțelegere.

— Cum să nu fie posibil? Sunt tatăl ei!

— Înțeleg, domnule. Dar regulamentul...

— Puțin îmi pasă mie de regulamentul dumneavoastră. E vorba aici de sângele meu, de carnea mea! În ce cameră este?

Devenit dintr-o dată de-a dreptul nebun la vederea acelui număr infinit de uși ce dădeau în coridor, începu să strige disperat.

— Fallon!

Era sigur că fetița lui o să-l audă și că o să alerge spre el ca să i se arunce în brațe.

— Fallon! o chemă din nou.

Vocea lui se propaga de-a lungul zidurilor cu pătrate de faianță imaculată și, timp de o fracțiune de secundă, toți cei ce se aflau în clinică ciuliră urechile. Atunci, ca și cum s-ar fi produs un miracol, Fallon apăru, palidă ca un om mort, condusă de brațul unui medic în haine albe.

— Tată! bâlbâi aruncându-se la pieptul lui.

Începu să plângă în hohote tremurând din toți rărunchii. Blake, tulburat, o legăna ca pe un copil mângâindu-i părul nepieptănat.

— Scumpa mea, ce-ai făcut! ... șoptea el cu o voce strangulată de emoție.

— Oh, tată! se văieta ea printre două hohote de plâns. N-am putut. Era prea greu! O să-l ai pe nepoțelul tău!

Fără să mai scoată un cuvânt Blake șterse ochii fiicei sale și o conduse spre mașina care-i aștepta afară. În curând, Fallon era sub acoperișul familial, în patul ei, și putea dormi pe săturate. După aceea, o să aibă ea timp să se gândească și la altele.

Totuși, când ajunse în camera ei, nu găsi nici calmul pe care și-l dorise. O valiză mare, deschisă, era așezată pe patul nefăcut și Jeff, cu fața descompusă, o umplea cu toate obiectele lui.

— Ce se întâmplă? întrebă tânăra femeie surprinsă. Unde pleci?

— Plec. Renunț la vânzătorul de mărfuri proaste!

— Jeff ...

— Lasă-mă în pace, Fallon, o întrerupse pe un ton tăios. Nu vreau să-ți mai vorbesc.

— Ascultă măcar ce vreau să-ți spun, insista ea apăsând pe accelerație.

— Dacă vrei să-mi povestești cât de mult ai suferit în timpul avortului, asta nu mă interesează!

— Nu, aș ...

— Taci din gură! urlă Jeff. Nici nu mai vreau să-ți aud

vocea. E clar? Nu mi-ai făcut destul rău omorându-mi copilul?

Fallon privea cu un aer absent perechea de încălțări pe care soțul ei tocmai o punea peste o cămașă albă.

— Tu mă detești din tot sufletul? articulă ea după o vreme.

— Dacă detest pe cineva, acela nu pot fi decât eu, și asta pentru că te-am lăsat să înfăptuiești așa o crimă!

Fallon înaintă spre Jeff și-și puse mâna pe brațul lui ca să-l determine să înceteze cu mișcările astea dezordonate.

— Oprește-te un moment din agitația asta și ascultă-mă! îl imploră.

El o respinse cu furie.

— Și de ce, mă rog, să te ascult? Nu mai ai să-mi spui nimic. Acum te cunosc bine!

Ea se dădu un pas înapoi și numai privirile lor continuară să se străpungă.

— Și ce cunoști așa bine? șuieră fata pe un ton disprețuitor.

— Ești egoistă și fără suflet. Îmi ajunge asta.

— Și tu ești un orb!

Jeff închise valiza, o apucă de mâner și se îndreptă spre ușă. Când să treacă pragul, se întoarse și declară pe un ton încărcat de durere:

— A fost o vreme când credeam că n-o să pot să trăiesc fără tine. Acum, simpla vedere a chipului tău mă umple de oroare...

După ce Jeff plecă, Fallon se aruncă în pat izbucnind în suspinuri patetice până în momentul când somnul îi învinse disperarea.

— Krystle! strigă Blake.

Salonul și biroul erau cufundate în întuneric pentru că fuseseră lăsate în jos perdelele ca să protejeze astfel camerele de soarele arzător. Dintr-odată neliniștit, se duse spre camera lor. Patul, nefăcut, era gol. Pe noptieră, platoul cu micul dejun rămăsese intact, așezat alături de ziarul care publicase fotografia compromițătoare.

— Krystle! strigă din nou.

Ea ieși din baie îmbrăcată cu o pereche de pantaloni din lână bej și cu un pulover într-o culoare asortată. Tocmai își peria părul și nu păru nici surprinsă nici fericită să-și vadă soțul.

— Bună ziua, draga mea.

Femeia rămase de gheață. Arătând ziarul cu o mișcare a mâinii, Blake spuse:

— Sunt dezolat că articolul acesta infam ți-a căzut sub ochi!

Krystle continuă să tacă.

— Este un abuz odios al ziariștilor. Tu ai înțeles de la început, nu-i așa?

Incet, Krystle lăsă să-i cadă mâna în care ținea peria, de-a lungul corpului, apoi, cu o voce extrem de obosită, întrebă:

— Ce-ai vrea tu să înțeleg, Blake? Întârzierea ta sau relațiile cu Alexis? După câte îmi amintesc TU nu pomenisei deloc cum că ea urma să meargă la Roma cu tine. Ba chiar ai uitat să-mi amintești de prezența ei când mi-ai telefonat din vila unde locuiai.

— Te prevenisem însă că era vorba de o misiune extrem de delicată.

— O, Doamne! Și cât de delicată încă! întări Krystle. Ar fi trebuie să bănuiesc unde se duce de îndată ce am aflat de plecarea ei.

— Tu n-ai încredere în mine? o întrerupse Blake.

— După ce am văzut fotografiile acestea!... Și după ce am cunoscut-o pe Alexis!...

— Dar și pe mine mă cunoști! protestă el.

— Credeam că te cunosc, rectifică soția sa.

— Krystle! Bănuielile tale sunt ridicole! Nu s-a petrecut nimic între Alexis și mine!

Simțindu-se atacat pe nedrept, Blake nu mai încercă să-și stăpânească furia pe care o simțea urcând în el și cuvintele ce avea să pronunțe erau niște reproșuri grele.

— Te rugasem din tot sufletul să faci ceva și să te găsesc puțin mai sănătoasă ca înainte de plecarea mea! După cum se vede, speranțele mele au fost zdruncinate!

Nu mai trebui nimic în plus pentru ca lacrimile lui Krystle să țâșnească. Umilită în cel mai înalt grad, aruncă peria de păr în pat și fugi din cameră.

Mânia lui Blake nu slăbi deloc. Când, în sfârșit, se aplecă pe fereastră ca să o cheme pe soția sa, Mercedesul albastru ieșea din garaj.

— Krystle! strigă. Așteaptă! Ascultă-mă, te rog!

Dar mașina continua să alerge de-a lungul aleii în direcția porților.

— Vă pot fi de folos, domnule?

Era Joseph, ocupat să taie trandafirii de sub ferestrele camerei.

— Nu, răspunse Blake. Totul e perfect, îți mulțumesc.

Joseph privi mașina care se îndepărta, cu un aer gânditor, apoi, dregându-și vocea, ca pentru a-și face curaj, întrebă:

— Doamna se întoarce la cină?

— Nu. Nici eu nu voi fi aici la cină. Cât despre fiica mea, ea doarme. Spune-i lui Mrs. Gummerson că poate să-și ia liber. De altfel, și dumneavoastră.

— Bine, domnule, răspunse majordomul, pe când stăpânul dispărea deja din cadrul ferestrei.

Nici Blake, nici Joseph nu o zăriseră în acel moment pe Alexis, pe care taxiul luat de la aeroport tocmai o lăsa în fața atelierului ei. Cu cheia în mână, ea auzise, nu fără mirare, vocea ciudat de agitată a fostului ei soț.

— Nick, trebuia neapărat să te văd. Mulțumesc mult că m-ai acceptat fără oră fixată.

— Doar știai că ușa mea îți este totdeauna deschisă, draga mea Claudia. Noi amândoi am făcut ceva drum împreună și sunt mândru de tine, doar știi asta.

— O să fii mai puțin mândru, când... Oh! Nick! Totul mi se pare așa de complicat... Și nu știu dacă aș putea să-ți spun...

— Nu uita că sunt mut ca mormântul. Pot auzi orice.

— Știți că Cecil Colby s-a arătat foarte amabil cu mine în ultimul timp. M-a invitat de mai multe ori la cină, a încercat să o găsească pe Lindsay...

— Și acum vrea ceva în schimb.

— Da.

— Oamenii se comportă de multe ori așa, Claudia. Viața o cere! Să presupun că se așteaptă să fie plătit în natură?

Claudia clătină din cap în semn că nu.

— Nu-i deloc atât de simplu, mărturisi! I-a găsit pe Mathew și pe Lindsay.

— Iată o veste excelentă! Și atunci, unde e problema?

— E foarte complicat. Nici nu știu cum să-ți explic.

— Spune totuși. Poate că o să înțeleg...

— Iată: secretara lui Blake Carrington mi-a comunicat azi dimineață că fiica mea și tatăl ei sunt în Peru. Or, Cecil pretinde că ei au plecat de pe continent.

— Unde au plecat?

— Cecil nu mi-a mai spus-o... Dar... De aceea eu... Cum ar putea el să se afle în Peru dacă nu mai sunt în Amerisa de Sud?

— Ia-o încetișor, Claudia. Aș vrea să înțeleg totul. Cecil e sigur de ceea ce spune?

Claudia dădu din cap în tăcere.

— Și Blake Carrington pretinde că i-a găsit în Peru?

— Exact.

Nick încruntă din sprâncene, cu un aer preocupat, înainte de a declara:

— Între ei doi, unul minte. Dar din care motiv? Spune-mi, Claudia, ce interes ar avea cel ce minte?

Dar cum putea Claudia să mărturisească asta? Îi era rușine de pactul pe care-l încheiase, tacit, cu Cecil Colby. De altfel ei îi era frică și de faptul că poate n-avea să-și mai găsească niciodată fiica. Încetul cu încetul, înțelegea ferocitatea acestor oameni, însetați de putere și un fel de frică asociată cu panica o împiedica să i se confeseze lui Nick.

— Claudia, continuă el cu o voce caldă, punându-și mâinile pe mâna tinerei femei. O să-ți mărturisesc ceva ce ar fi trebuit să păstrez pentru mine, deși mi se pare că asta nu te va ajuta prea mult. E vorba de o amintire dureroasă pe care n-o să pot să mi-o șterg niciodată din memorie.

Claudia asculta orbește de el. Nick avea să-i vină în ajutor. In fond asta era și meseria lui.

Bărbatul arătă spre șemineul pe care trona fotografia a doi tineri zâmbitori.

— Acesta a fost fratele meu, Gianni, explică el. A lucrat pentru Blake acum câțiva ani. Eu eram încă în armată când el s-a stabilit în Denver, foarte entuziasmat de a fi fost angajat de regele petrolului. Trei luni mai târziu a izbucnit un scandal. O poveste urâtă, criminală. Carrington l-a bănuit pe fratele meu amestecat aici și l-a trimis la închisoare. Când și-au dat seama de greșeala lui era prea târziu, Gianni se spânzurase în celulă. L-am urât pe Blake Carrington din tot sufletul. Zi și noapte nu voiam decât să mă răzbun. Acum m-am calmat și m-am obișnuit să trăiesc cu această odioasă amintire, dar trebuie să mărturisesc ceva, Claudia: să nu aveți încredere în Blake Carrington.

— Cee ce ar însemna că ar trebui să am încredere în Cecil Colby?

— Nu știu... nu sunt omniscient... Nu pot să vă fac pă-

tașă la instinctul meu și nici să vă leg de propria mea experiență.

Claudia se ridică să plece.

— Mulțumesc, Nick, murmură ea. Voi ține seamă de sfaturile dumneavoastră.

— Acum știți ce anume veți face?

Claudia încuviință din cap. Hotărârea ei fusese deja luată.

Fallon se trezi atunci când îl auzi pe tatăl ei intrând, pe vârfuri, în cameră. Îi aducea un sandviș.

Stând în pat, ea îl mâncă cu înghițituri mici, în timp ce el îi repeta mereu cât e de frumoasă, cât o iubea și cât de mândru o să fie în calitate de bunic. Nici unul, nici celălalt nu rostiră nici un cuvânt despre Jeff.

După ce se sătură, Fallon își exprimă dorința să mai doarmă puțin. Blake îi potrivi așternutul și coborî la parter cu platoul.

Casa se cufundase în întuneric. Faptul că era singur în toate camerele astea goale îi producea o impresie stranie. Când avea oare de gând Krystle să vină înapoi? Era nerăbdător să pună capăt acestei insuportabile neînțelegeri.

Își turnă un pahar de whisky și deschise frigiderul în speranța de a găsi aici ceva care să însuflețească puțin cina lui solitară.

In acel moment, auzi scârtâind ușa de serviciu.

— Cine este? întrebă cu voce tare.

— Cucu! răspunse Alexis. Ai și tu puțin caviar sau orice? dulapurile mele sunt goale-goluțe. Mă gândeam să-i cer Hildei să mă scoată din încurcătură.

Sprijinită de pervazul ușii, nu semăna deloc cu o biată înfometată, ba era chiar strălucitoare în rochia albă din muselină cu decolteul pronunțat. Surâsul ei radios părea să lumineze întreaga cameră.

— Hilda nu este aici, răspunse Blake. Am dat liber servitorilor.

— Dar de ce trăiești pe întuneric? Faci economie de curent electric?

— Nu știu unde este comutatorul, mărturisi, plin de milă, Blake.

Alexis porni pe fondul unui râs plin de veselie spre întrerupătorul aflat în hotă.

— Pari abătut, observă ea luând un aer serios. Ah, înțeleg... Krystle a văzut afurisitele astea de ziare, asta este, nu-i așa?

Se apropie de frigiderul deschis și scoase de acolo o cutie cu caviar și o sticlă de șampanie.

— Da, răspunse Blake morocănos.

— Ascultă, dacă aș putea să te ajut și să o fac să înțeleagă...

— Mulțumesc, i-am explicat deja totul. Dar tu poți să mă ajuți pe mine să înțeleg ceva.

— Ce?

— Ai vreo legătură cu clișeele acestea?

— Blake? exclamă Alexis pe un ton de om jignit. Cum poți să îți închipui așa ceva?

Și pentru că el se uita, în continuare, cu atenție, la ea, ea continuă:

— Timp de șaisprezece ani cât am stat departe de locul acesta am fost fotografiată de mii de ori, și nu mi-a fost niciodată teamă că m-aș compromite. Dar acum, că m-am întors, și sunt aproape de copii mei, îți imaginezi tu totuși că aș face ceva care să mă facă să risc pierderea afecțiunii lor și să-i pun în încurcătură? De altfel, din ce motiv te-aș fi pus și pe tine într-o situație așa de înspăimântătoare?

Nu mai zâmbea. De altfel, era în pragul lacrimilor și Blake avea impresia că se purtase ca un măgar.

— Îți cer iertare, Alexis. Nu mai știu ce spun. Sunt extrem de contrariat de povestea asta.

— Înțeleg, răspunse ea cu un surâs abia schițat. Să mâncăm ceva, asta o să-ți ridice moralul. Ce zici?

Ea destupă sticla și umplu cele două pahare subțiri, cu picior, pe care le scosese. După ce ciocniră, ea îi întinse cutia cu beluga cerându-i s-o deschidă.

Pe când el era cocoțat pe o scăriță, căutând cu disperare cheile pe etajera de sus a dulapului montat în perete, sună telefonul. Alexis se repezi să răspundă.

— Alo, cine e? Alo? Alo?

— Cine este? întrebă Blake din vârful scării.

— Cineva a greșit numărul, probabil. A închis imediat, răspunse Alexis cu dezinvoltură.

În cabina de pe marginea drumului pe care alergase mașina ei de câteva ceasuri, Krystle închise repede telefonul pentru ca suspinele ei să nu ajungă la urechile celei ce se găsea acum în compania soțului ei.

CAPITOLUL XVI

Claudia Blaidel ajunse, cu mașina, în parcarea centrului comercial. Căuta un Cadillac metalizat. Apoi, parcă brusc în apropierea lui și aruncă o privire neliniștită spre chipul șoferului.

Colby coborî geamul.

— Ați reușit să-l obțineți? întrebă.

Claudia înclină capul. Atunci, el ieși din mașină și se apropie de fereastra deschisă de la mașina Claudiei apoi, întinse mâna cu palma în aer. Ea deschise poșeta și scoase clișeul înainte de a i-l da, îl întrebă cu nervozitate:

— Acum o să-mi spuneți unde se află?

— Imediat ce filmul va fi developat, răspunse el. Personal, n-am nimic împotriva dumneavoastră.

Ea puse tubul în mâna lui și, când închise pumnul, îi remarcă deodată inelul: un rubin plat enorm, înconjurat de mici diamante pătrate.

„Ce vulgar e inelul acesta! își zise ea, da, cu adevărat foarte vulgar".

Mâna se trase înapoi și Cecil Colby dispăru; se întorsese la mașina sa. Claudia aștepta să-l vadă plecat ca să-și pornească din nou motorul și să plece din parcare.

Îl chemă la telefon a doua zi dimineața, apoi mai târziu, către după amiază. În zadar. Începu și ziua cealaltă și el n-o sună deloc.

Trei nopți mai târziu, pe când era pe punctul de a adormi, s-a auzit telefonul:

— Bună seara, Claudia.

Imediat sări din pat. Aprinse lampa de la capul patului și se uita la ceas: miezul nopții.

— Bună seara, Cecil... Ei... Mr. Colby... aveți noutăți pentru mine?

— De fapt, Claudia, nu sunt de loc mulțumit. Fotografiile nu prea sunt ce așteptam. Materialul nu conține deloc ce speram...

Inima începuse să-i slăbească Claudiei. Din cauză că o rodea neliniștea și sentimentul culpabilității, slăbise. Se tortura pe ea însăși tot gândindu-se la Lindsay și era copleșită de rușine amintindu-și dspre ceea ce era pe punctul de a face. Ajunsese la capătul puterilor. Fără să își mai poată stăpâni lacrimile, acestea șiroiau. Bâlbâi:

— Am încercat să fac cât am putut mai bine.

— Și acum o să încerci să mergi mult mai departe, nu e așa? zise el cu blândețe. Am absolută nevoie de informația asta: procedeul Carrington pentru a extrage petrolul din șisturi. Ați înțeles, Claudia...

— Este așezat într-un sertar închis cu cheia zise ea printre lacrimi. Nu voi putea niciodată să mă apropii de el:

O întrerupse:

— Haideți, zău, Claudia, sunteți destul de vicleană ca să găsiți un mijloc de a vă procura cheia asta. Sunteți strălucitoare, Claudia, și seducătoare. Este adevărat, foarte adevărat că sunteți seducătoare. Jeff și nevastă-sa sunt despărțiți, știți... El are cu siguranță nevoie de puțină afecțiune feminină.

— Acum chiar îmi cereți să mă prostituez cu propriul dumneavoastră nepot...

— Luați-o cum doriți. Dar dacă doriți cu adevărat să se întoarcă fiica dumneavoastră, trebuie să plătiți orice preț. Cu cât ții mai mult la ceva, cu atât trebuie să plătești mai mult pentru a-l obține. E urât, știu, dar așa e făcută viața!

— Dar cum să fiu eu sigură că știți cu adevărat unde sunt ei? De ce să am încredere în dumneavoastră?

— Veți decide singură, zise el și închise.

A doua zi, Claudia se afla în biroul lui Jeff sub pretext că-i aduce câteva dosare. Nu realizase deloc cum de luase hotărârea asta, dar deodată, se auzi invitându-l la cină, chiar în acea seară, la ea acasă. Surprins și atins de amabilitatea ei, Jeff acceptă cu plăcere. Nu se simțea deloc încordată în prezența lui Jeff: avusese totdeauna simpatie pentru el. Mai întâi refuză să se gândească la adevăratul motiv al invitației. Pregăti o cină foarte simplă care le păru amândurora foarte bună. Își vorbiră cu plăcere, fericiți că se află împreună. Nu știură cum anume se întoarseră lucrurile, dar petrecură noaptea împreună. Pur și simplu pentru că erau singuri amândoi și pentru că era mai plăcut să nu se despartă.

Claudia avu un somn agitat. De altfel, nu-și mai aducea aminte să fi petrecut o noapte odihnitoare de multă vreme. Se trezi când lumina slabă a zorilor pătrunse în cameră. Se întoarse spre Jeff care dormea liniștit. Era într-adevăr un băiat drăguț, blând și afectuos: simțea că se putea atașa cu adevărat de el, însă privirea ei, părăsind frumosul cap adormit pe pernă, se fixă pe fotografia încadrată în argint a unei tinere fete zâmbitoare, așezată pe măsuța de noapte. Lindsay

O s-o fac! Trebuia să fie curajoasă. Trebuia să respingă toate sentimentele pe care le făcuse să se nască acest om care o iubise cu atâta tandrețe și lângă care dormise. Claudia se sculă tăcută din pat. Se apropie de scaunul pe care-și pusese Jeff hainele, scotoci prin buzunare până dădu de port-chei.

Se strecură în baie și închise încetișor ușa înainte de a aprinde lumina. Port-cheiul avea mai multe chei, dar era ușor s-o recunoști pe aceea a clasorului. O desprinse din inel și o ascunse în dulapul unde își ținea medicamentele. Pe vârful degetelor, se întoarse în camera pe care dimineața o scălda în cenușiu.

Jeff se mișcă. Claudia rămase paralizată pe locul ei, cu cheile într-o mână și cu pantalonii lui Jeff într-alta. Aștepta, ținându-și respirația. El se întoarse de pe o parte pe alta, în somn. Ii puse portcheiul la loc în buzunar. Voia să se culce la loc, alături de el, dar deodată, fu incapabilă să o facă. Începea să se deteste pe ea însăși.

— Hei, gată? Te-ai trezit? Ce se petrece? Steven, în principiu, tu trebuia să-i vorbești tatălui tău despre mașina pe care avea să mi-o cumpere... Era prevăzut pentru dimineața asta, îți amintești? La micul dejun... Mi-ai promis.

— Da, da. Îmi amintesc.

— Ei bine, dar ce ai? Faci mutre tocmai în dimineața asta?

— Nu n-am nimic, răspunse Steven.

Se dădu jos din pat și se îndreptă spre baie. Sammy Jo veni lângă el înainte de a fi închis ușa cu cheia.

— Știu foarte bine ce ai... te-ai certat cu mama ta, aseară... De asta nu te ocupi deloc de mine, așa-i?

— Ce știi tu despre asta? replică el.

— V-am auzit.

— Ce-ai auzit?

— V-am auzit certându-vă.

— De acum asculți și la uși?

— Ascultă, voi vorbeați în casă și eu am auzit totul de afară, ce puteam să fac?

— Spune-mi ce ai auzit.

— Ei bine, ea îți reproșa că ești mereu pe urmele tatălui tău ca să-l determini să-ți cumpere ba una, ba alta. Se pare că asta e din cauza mea: eu nu mă gândesc decât la bani. Ți-a spus că tu nu ai... că nu ai... care cuvânt l-a folosit? Ah, da, ți-a spus că nu ai nici o considerație pentru el.

— Asta-i tot ce ai auzit? întrebă Steven.

Ținea mult să afle. Sammy Jo luă o pilă de unghii dintr-un vas de porțelan așezat pe etajera din marmură deasupra lavaboului dublu. Se așeză pe scaunul de la toaletă și, discutând mereu, începu să-și pilească unghiile.

— Am auzit și că tu i-ai spus că n-are bun simț dacă-ți vorbește pe tonul acesta și că ea este cea care n-are considerație pentru tatăl tău. Tu i-ai spus că-și depășește limitele.

— Și încă ce?

Steven devenise nebun de furie, dar soției lui puțin îi păsa. Era blând ca un mielușel și ea știa bine că n-ar ridica niciodată mâna asupra ei.

— Tu i-ai spus că n-are respect pentru el dacă ar îndrăzni să-i spună lui Blake că nu este tatăl lui Fallon. Ea a recunoscut, de altfel, că mințise. Dar ceea ce m-a înnebunit cu totul a fost când ea a spus ceva înspăimântător: că ai plecat acasă să te însori cu mine și că să vrei să te faci pilot de curse este încă și mai rău. Într-adevăr, e nemaipomenită. Crezi că ar putea să-l împiedice pe tatăl tău să-mi cumpere o mașină?

— Sammy Jo, tot ce-ți cer este să uiți ce ai auzit. Nu trebuie să asculți niciodată discuțiile care nu te privesc.

— Oh! Steven! strigă ea ridicându-se, m-am săturat de toate poveștile astea! Tu chiar crezi că vrea cineva cu adevărat să afle cine e tatăl acestei persoane snoabe care este Fallon? Eu nu, în nici un caz. Tot ce doresc este să vorbești tu cu tatăl tău despre mașina mea și încă în dimineața asta. De acord? Schimbară, prin oglindă, o privire care nu era deloc tandră. Sătul de război, Steven dădu din cap. Intră sub duș și deschise apa cât putu mai tare. Sammy Jo ieși alergând, înainte ca încăperea să fie cuprinsă de stropi.

Krystle se întoarse acasă. Nu voia deloc să se termine așa. În realitate, nu voia să se termine deloc. O să aibă ea o explicație asupra acestui punct. Dar, peste toate, dorea ca Blake să găsească un mijloc să se debaraseze de Alexis, odată pentru totdeauna. Intră tăcută în apartamentul galben, pentru invitați. Acolo fusese instalată Claudia pe când locuise la ei. Blake îi respecta intimitatea, era pur și simplu recunoscător că ea era acasă. El era sigur că, cu timpul, iubirea lor va renaște, vindecată de toate aceste răni.

Într-o zi, pe când Krystle se întorcea de la plimbare călare, o întâlni pe Alexis lângă grajduri.

— Bună ziua, Krystle.

Krystle înclină capul și desfăcu ușor mîinile de pe hățuri pentru ca astfel calul să pornească la trap și să o depășească pe intrusă, dar Alexis întinse mâna și bătu ușor gâtul calului care se opri.

— Ce mai vreți acum? o întrebă cu răceală Krystle.

— Aș vrea să avem o mică discuție despre această fată cu care s-a căsătorit Steven, răspunse Alexis.

— Este nepoata mea.

— Delicioasa dumneavoastră nepoată... Deși are unghiile cam coroiate... Scobește din ce în ce mai adânc în contul băncii Carrington... Știați asta? Își comandă blănuri, mașini și dumnezeu mai știe ce încă, prin toate magazinele din oraș... Imi imaginez că trebuie să fi avut un șoc aflând că Steven nu are un ban lichid, dar nu i-a trebuit mult ca să înțeleagă că numele Carrington este suficient pentru a avea un credit în toată lumea. Sărmanul Steven!

— Ce grijă maternă pentru Steven, așa, deodată, și câtă afecțiune! ii lansă Krystle.

— M-am îngrijit totdeauna de copiii mei, îi replică Alexis pe un ton liniștit, și din cauza lor m-am întors la Denver.

- Cred că v-ați întors la Denver pentru un motiv serios: cel al lui Willie Sutton care atacă băncile; le atacă pentru că acolo sunt bani, zise Krystle.

Toată furia ei înăbușită ieșea la iveală. Amintirea fotografiilor, minciunile și bănuielile pe care Blake și Alexis le treziseră în ea, toate urcaseră subit la suprafață. Și ea se simțea bine lăsându-se purtată de ura asta.

— Continuați, vă rog, spuse Alexis.

In mod vizibil, ea nu găsea nimic izbitor ca răspuns.

— Totul e așa de... pitoresc.

Krystle se înăbușea. Scotea la iveală toate lucrurile pe care le păstrase în ea de atâta timp.

— Și când lui Steven i s-a întîmplat povestea cu înecul, urmă ea, n-a fost pentru dumneavoastră decât o ocazie favorabilă pentru a vă împăca cu Blake... Cât despre ceea ce ați complotat pentru ca Blake să vă întâlnească în Italia, fără mine, ce să mai vorbim, nu este în fond decât una dintre manevrele lui Alexis, nu? N-aș fi mirată să aflu că minunata dumneavoastră mână de artistă se află și în spatele fotografiilor despre care este vorba.

Ochii lui Alexis aruncau fulgere:

Există o legătură între mine și Blake. Și asta vă face să fiți geloasă. Este o legătură pe care dumneavoastră nu o

veți avea niciodată, draga mea Krystle. Legătura pe care o formează copiii, cei doi copii ai noștri.

Era un șoc inevitabil. Unul dintre acele dueluri din fapt de zi. Era previzibil încă de la întoarcerea lui Alexis la Denver. Krystle se simțea în același timp destul de slabă dar și destul de tare ca să învingă diavolul până în văgăuna lui. Ca într-un fulger luminos, înțelese că nu avea nevoie să-l aștepte pe Blake pentru a găsi mijlocul cu care s-o înfrunte pe Alexis. Putea să-i țină piept ea însăși. Voia vorbe? Ei bine, va avea vorbe.

Dar, deodată, ei i se păru că aceste cuvinte erau inutile: înțelese pe loc că avea ceva ce Alexis dorea cu ardoare. Și era unicul lucru pe care Alexis nu-l va putea avea niciodată. Da, să ai copii cu un bărbat reprezintă o legătură, dar să iubești un bărbat și să fii iubită de el, nu reprezintă oare o legătură tot așa de strânsă?

— Blake mă iubește, zise ea, atât pentru Alexis cât și pentru ea însăși.

Cele două femei se priviră fix în ochi. Timp îndelungat. Apoi Krystle înțelese că de fapt câștigase. Și atunci își dirijă calul pe drumul spre casă.

Jeff Colby era la un dejun de afaceri. La ora unu fără un sfert ieși din birou. Puțin după aceea, Claudia Blaidel veni cu un maldăr de dosare în brațe. Se opri în fața biroului secretarei.

— Pot să intru, întrebă, doar ca să pun toate astea pe biroul lui?

— Le pun eu, lasă-mi mie totul, îi răspunse Barbara.

Claudia se simți prinsă pe loc de panică. Inima îi bătea cu lovituri puternice lângă cheița rece pe care o lăsase să-i alunece în sutien.

— Nu, nu mă deranjează s-o fac eu, zise ea și trecu deîndată prin fața Barbarei.

Intră în biroul lui Jeff și închise ușa după ea.

Luă cu stângăcie cheia. Spera din tot sufletul ca Barbara să nu intre și astfel, să o surprindă.

„Nu pot să fac asta, se gândea plină de durere. Nu pot să-i trădez pe Jeff și Blake și... nici măcar nu știu dacă îl cred pe Cecil Colby... Dar totuși, trebuie... s-o aduc pe Lindsay înapoi".

Și apoi, nu mai ezită. Nu, nu putea să facă asta. Nu putea și gata. Puse cheia la loc în sutien. Avea impresia că bucățica aceea de metal dogorea să-i ardă pielea.

„O s-o pun la loc în port-chei, își promise pe tăcute și apoi o să-i povestesc totul lui Jeff, iar dacă el o să mă pedepsească, n-am să fiu împotrivă".

Cineva deschise ușa și Barbara băgă capul înăuntru.

— Claudia, secretara lui Mr. Carrington vrea să vă vorbească. Zice că vi se telefonează din străinătate. Pot să vă dau legătura aici?

— Din străinătate?

— Da.

— Bine. Pot să vorbesc de aici?

— Bineînțeles.

Capul Barbarei dispăru și Claudia se lăsă moale în scaunul lui Jeff. I se învârtea totul în minte. Se uita la telefonul cu două rânduri de butoane. Unul dintre ele începu să clipească. Ea apăsă degetul pe el și ridică receptorul.

— Alo?

— Mama?

— Lindsay? Lindsay, tu ești?

— Oh, da, mama, eu sunt! Ce mai faci? Mi-e dor de tine, mama!

Claudia plângea în hohote.

— Draga mea, scumpa mea, dacă ai ști ce dor îmi e și mie de tine! Unde ești Lindsay? Unde ești acum, scumpa mea?

— Sunt la Lima, in Peru. Învăț spaniola și fetele sunt drăguțe cu mine. Imi plac mult călugărițele, dar... Mama? Pot să mă întorc acasă? Vreau să mă întorc acasă și să locuiesc cu tine.

— Oh, da, draga mea, desigur! E singurul lucru pe care mi-l doresc și m-am rugat lui Dumnezeu atât de mult de când ai plecat tu.

— Formidabil! tata vrea să-ți vorbească. Ți-l dau.

— ... Claudia?

— Da, Mathew.

— Sunt dezolat. Ți-am făcut cu adevărat necazuri multe. A fost... a fost... ceva de dincolo de mine. Sunt dezolat.

— Mathew, vrei s-o lași pe Lindsay să se întoarcă acasă?

Da. Iți duce dorul și Blake mi-a spus că în ultima vreme tu ești restabilită, ești în formă. Când Lindsay va sosi, de ce nu te întorci și tu acasă? Este casa ta, de acum. Eu voi rămâne aici, dar îți voi trimite bani. Și... Claudia?

— Da, Mathew.

— Plângi?

Ea începu să râdă.

— De fericire, Mathew, de fericire...

Când se sfârși conversația, Claudia își șterse lacrimile și scrise câteva cuvinte pe o bucățică de hârtie pe care o lăsă pe biroul lui Jeff. Agăță și cheița cu o bucățică de panglică adezivă. Spera ca el să înțeleagă. Apoi îi dădu un telefon lui Cecil Colby și-i spuse că putea să se ducă la dracu.

— Fallon?

— Bravo, bravo, reîntoarcerea soțului rătăcitor. Ce vrei de la mine?

— Să-mi dai o a doua șansă, zise Jeff cu umilință în voce. Pentru copil, dacă nu pentru altceva.

— Dar de unde ești tu așa sigur că eu mai sunt însărcinată? îl întrebă ea.

Numai că întrebarea era nemaipomenit de ridicolă iar ea se puse pe un râs nervos. Nu se mai văzuseră de șase luni, aspectul ei fizic nu lăsa nici o îndoială asupra stării ei. Și atunci izbucniră în râs. Râseră că abia mai puteau să respire. Râsul se pierdu în lacrimile care le apăruseră deodată pe obraji. Poate ca să râzi în doi e mult mai important într-o căsnicie decât orice promisiune făcută în nopți cu lună plină.

Când fiecare dintre ei își șterse lacrimile de fericire se strânseră în brațe alunecând împreună spre patul cel mare cu două locuri.

— Cecil, dragul meu, ce amabil ești! Ai cumpărat vinul meu preferat! E rece, sper.

— Bineînțeles. N-am uitat gusturile tale, Alexis, cel puțin unele dintre ele dacă nu pe toate... Cel mai bun buchet al șampaniei preferate și... E foarte drăguț să mă lași să te vizitez așa repede!...

— Cecil, dragul meu, fie că-ți vine să crezi, fie că nu, agenda mea nu-i deloc încărcată în zilele astea... Doamne, nu-mi mai amintisem de mult că Denverul poate fi așa de plictisitor!

— Nu-i niciodată plictisitor la Denver când ești tu aici.

— Ei, na! Cândva ne distram bine împreună, așa-i?

— Și de ce n-am face-o și acum? zise el.

Se apropie de ea și o luă în brațe. Îl sărută și ea, cu pasiune.

— Știi, aveam intenția să părăsesc Denverul, suspină ea.

— Ar fi păcat! îi șopti el la ureche.

— Da, recunoscu Alexis.

Halatul ei subțire, de mătase, cu buline îi alunecă de pe umeri când ridică brațele să înlănțuie gâtul fostului amant.

— Poate că ar fi bine să rămân, nu-i așa? zise ea.

Sfârșit